

Giới thiệu Chỉ Là Yêu Thôi

Trải qua quãng thời thanh xuân ai cũng sẽ có một mối tình sinh viên tuyệt đẹp. Và chuyện tình của Tiểu Nguyên cùng Minh Vũ cũng vậy. Họ đã yêu nhau say đắm, thuần khiết. Nhưng cuối cùng vì một lý do nào đó mà họ lại xa nhau suốt năm năm trời. Anh oán cô, cô oán anh, nhưng hiểu lầm liên tiếp...

Cuối cùng họ sẽ trở về bên nhau không?

"Anh yêu em"

"Em biết"

"Anh yêu em"

"Ừ, em cũng vậy"

"Làm thế nào đây, anh thực sự yêu em quá nhiều"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Canada 1 giờ sáng.....

Trên một tòa nhà cao ngất của một khu chung cư thuộc vào nơi xa xỉ, ánh đèn vẫn sáng, nhưng sao nhìn vào lại thấy lạc lõng cô đơn đến vậy. Nguyên đứng bên cửa sổ nhìn xuống, thành phố vẫn tấp nập người đi lại. Những cô gái, chàng trai tuổi đôi mươi cùng nắm tay nhau cười đùa, trao nhau những nụ hôn của tuổi trẻ. Nhắm mắt lại, chợt hình ảnh đầu đó lại hiện về.. Hình ảnh một người con gái với mái tóc dài buông xõa ngang lưng, làn da trắng sứ cùng nụ cười rạng rỡ. Bên cạnh là chàng trai mặc chiếc áo sơ mi trắng, người cao dong, khuôn mặt đẹp không tì vết. Họ cười đùa cùng nhau dưới tán cây liễu trong bờ hồ, đôi tay kia nựng má người con gái, miệng nở nụ cười dịu dàng làm sao. Hình ảnh hai người đạp vịt trong hồ rộng lớn, hình ảnh nghiêm túc khi trong thư viện trường, rồi những lần dầm mưa khi cơn mưa mùa hè đổ đến bất chợt. Nguyên mở bừng đôi mắt đã đỏ, cười nhạt.. Minh cũng có tuổi 19 như bao người, cũng có thanh xuân đẹp đẽ như bao người, nhưng là ai đã phá tan đi giấc mộng thanh xuân đó. Là ai đã khiến cho cô từ một người luôn luôn cười đùa trở thành một cô gái như bây giờ. Suốt năm năm nay, cô cố gắng làm tất cả mọi thứ để có thể quên đi, nhưng sao chẳng thể quên được. Cô là ai... Cô là Tiểu Nguyên, giám đốc ngành kiến trúc của AT. Muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn dáng có dáng, muốn địa vị có địa vị, mọi thứ cô muốn cô đều cố gắng để dành lấy, chỉ duy nhất một điều cô không thể.. Là không có anh và quên được anh.

Quay người vào nhà, cầm cốc nước lên uống, ánh mắt chợt dừng lại tờ tạp chí trên bàn đã có chút nhàu, dường như nó đã bị ai đó dùng sức cầm mạnh. Trang nhất tạp chí với tiêu đề bắt mắt "Tập đoàn quốc tế L.A thành công đứng đầu sản phẩm chứng khoán về số điểm và không có nguy cơ dừng lại", "Tổng giám đốc tập đoàn L.A Hoàng Minh Vũ cùng hôn thê Minh Nguyệt của tập đoàn STAR sẽ đính hôn vào tháng sau". Nhìn chằm chằm vào hình ảnh đó, cô chợt nhếch mép. Đúng rồi, hai người họ rất đẹp đôi. Làm sao cô quên được nỗi đau đó, cái nỗi đau như xé tận tim gan. Cầm quyền tạp chí ném vào thùng rác, cô đi thẳng vào phòng ngủ. Ngày mai cô còn cuộc họp và bản thiết kế vô cùng quan trọng, cô nên ngủ sớm thôi. Cũng đã lâu cô chưa về quê nhà, tính xong dự án này sẽ xin về phép, cô cần đẩy nhanh tiến độ mới được. Cứ như vậy, cô chìm trong giấc ngủ với những suy nghĩ chông chênh.

Sáng hôm sau 8 giờ cô tỉnh giấc, cầm chiếc điện thoại lên đã có tin nhắn của Lăng Phong báo cô đến công ty sớm. Vội tìm cho bản thân một bộ đồ phù hợp là áo sơ mi trắng cùng chiếc quần công sở, cô vội đến công ty mà chẳng cần ăn sáng. Không có thói quen trang điểm nhưng phải công nhận cô có một khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng, đôi mắt to tròn, lông mi dài cong vút, khuôn mặt tràn đầy sức sống. Đến công ty, gật đầu chào mọi người, cô lên thẳng phòng chủ tịch. Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi đoán lên đoán xuống. Hai năm nay, tin đồn nổi lên nhưng cô cũng không mấy quan tâm, mọi tình thân cô đều dành cho công việc. Hằng năm kiếm về cho công ty hàng chục tỷ đô lợi nhuận, mọi người ai cũng phải tâm phục trước một cô gái bề ngoài tựa bình hoa kia. Hầu như sáng nào cô cũng đều ăn sáng trong phòng chủ tịch, sự việc này đã xảy ra 3 năm nay rồi. Mới đầu cô còn không đồng ý, nhưng suy cho cùng, khi cô chẳng thể đi đâu được, chính người đàn ông này đã giúp đỡ cô, để có Tiểu Nguyên của ngày hôm nay. Cầm chốt cửa mở ra, cô cười nói.

- Hôm nay trông bánh ghê ha, có chuyện gì vui sao sếp.

- Anh thật không muốn nghe từ sếp từ miệng em đâu... Người con trai đó trả lời.

- Thôi được rồi, em trên anh vậy thôi. Vì anh mà em chưa được ăn sáng nè.

Mở cặp lồng ra, bên trong là món cháo trắng thịt nạc và trứng muối, Tiểu Nguyên thành thạo múc ra hai bát rồi ngồi xuống ăn. Đang ăn dở, cô ngược lên nhìn người đối diện mình. Cao mét 85, khuôn mặt tuấn tú, làn da màu đồng, thích mặc sơ mi trắng, lại còn có má lúm, đàn ông độc thân kim cương mà.. Haizz.. nam nhân họa thủy là có thật

- Làm xong dự án bây em muốn nghỉ phép, không cho phép không đồng ý, vì em quyết định rồi, em phải nghỉ phép đó. Vừa nói cô vừa chu mỏ lên.

-Anh có nói là không cho em nghỉ à. Anh cũng có ý định nghỉ phép, hay xong dự án này mình nghỉ một thể luôn. Em muốn đi đâu anh đưa em đi.

Bao năm qua anh luôn đối xử với cô vô cùng tốt, mặc dù biết tâm ý của anh nhưng cô vẫn im lặng, không phải vì không cảm động trước những việc anh làm cho, mà vì cô vẫn chưa thể quên được con người phụ bạc kia. Cô không muốn chấp nhận yêu anh mà lòng vẫn còn hình bóng khác..

-Em dự định về Việt Nam, anh biết rồi đấy, 5năm rồi em chưa về quê, không biết mọi người có khỏe không nữa. Với cả em muốn làm thủ tục đưa gia đình sang bên này.

-Được, anh về cùng em, ngoan.. Nói rồi anh nựng má cô như một thói quen.

Ăn xong cô thu dọn mọi thứ rồi rửa sạch sẽ, trở về phòng làm việc của mình.Tập đoàn AT cao 96 tầng trụ sở chính đặt ở Vancouver.. Nhân viên ở khắp mọi nơi trên thế giới, ngành chủ yếu là kiến trúc. Là một công quốc tế có vị trí to 5,A.T chỉ tuyển dụng những nhân viên có thực lực xuất sắc, hiệu quả làm việc đạt >95%. A.T là tập đoàn kiến trúc, L.A là tập đoàn bất động sản.. Không cùng ngành nghề nhưng lại có mối quan hệ mật thiết.. Mọi tòa nhà, công trình, resort, biệt thự, chung cư của L.A đều do A.T phụ trách về mặt kiến trúc.. Mà mọi bản thiết kế đều phải qua tay cô, việc mà cô không muốn nhất là phải đi sang L.A gặp đối tác...Đã nhiều lần Lăng Phong hỏi cô, tại sao không muốn sang L.A, cô chỉ trả lời qua loa là không giỏi giao tiếp, nên mọi việc bên kia đều do thư kí của Lăng Phong đảm nhận.Dự án lần này vô cùng lớn, lợi nhuận lên đến hàng trăm tỷ đô, cô không đi không được, cùng nghĩa với việc cô sẽ phải làm việc luôn tại trụ sở của L.A để tiện cho việc giám sát cùng thiết kế.. Haizz, thật là đau đầu, không biết là bao lâu sẽ xong, cô thật sự chỉ muốn nghỉ phép ngay lúc này thôi.

Lập danh sách nhưng người sẽ cùng mình đến L.A, tổng cộng có 3 người cô tâm đắc nhất cũng là hay nói chuyện, cô không khỏi tự tin.. Ok, công việc sẽ xong sớm thôi.Bước khỏi phòng, cô thông báo với toàn nhân viên.

-Hà Tiểu Tịnh, Trần Ngọc, Nguyễn Linh.... Các cô chuẩn bị đồ đạc và mọi thứ cần thiết, ngày kia chúng ta sẽ sang Anh quốc... Tiến độ bên L.A phải đầy nhanh, nếu xong sớm tôi sẽ xin chủ tịch cho các bạn nghỉ phép.... Nói xong cô vỗ vai từng người rồi nở nụ cười.

-Ôi! Không, tôi chẳng muốn đi tí nào đâu. 2tháng không được gặp nam thần, tôi sống sao đây.. Hà Tiểu Tịnh ôm tim nhẩn nhó trên mọi người.

-Nghe nói bên L.A giám đốc của họ cũng đẹp trai chẳng kém gì bên mình đâu.Phải nói là một 9 một mười.. Trần Ngọc đáp lời.

-Thật sao, ề, sao mình không biết nhỉ..Này Tiểu Nguyên, Linh, các cậu có biết về vị giám đốc đó không.. Sao mình không hay biết nhỉ.. Hà tiểu Tịnh quay lại hỏi

-Thôi, mình chẳng biết đâu.. Mình chỉ biết là hôm nay dưới nhà ăn có món sườn xào chua ngọt đó, không đi hết phần ráng chịu nhen.. Cô cười rồi bước thẳng về phía thang máy, theo sau còn có Linh và Ngọc...

-Ê.. Ê chờ tớ với, sườn của tớ....

Bước vào nhà ăn đã chật kín chỗ, may còn một chiếc bàn trống trong góc phòng, 4 người tiến lại.Sự xuất hiện của Tiểu Nguyên khiến mọi người tò mò, vì rất ít khi cô ăn ở đây, bàn tán to nhỏ lại nổi lên. Linh khều tay cô hỏi:

-Ê, hôm nay người kia để lại lang bạt đến chốn này à.

-Cái gì mà chốn này, các cậu kì nhỉ. Hôm nay Phong có việc, với cả không có việc mình cũng sẽ ăn cùng các cậu mà.

-Ê, Tiểu Nguyên, cậu không ghét món trứng sốt cà chua này sao.Mình để ý cây bữa nào cũng có không ít thì nhiều món này. Ngọc hỏi

Đôi tay đang gấp thức ăn chợt dừng lại, hình ảnh đầu đó lại ủa về. Người con trai đeo tạp dề hình hello kitty đang cười, tay cầm đĩa cà chua sốt trứng "Anh chỉ biết làm mỗi món này thôi, thật sự anh không thể làm thêm được món gì khác".. Thì ra đã có những thứ đi vào dĩ vãng nhưng vẫn thành thói quen.. Nhìn xuống phần trứng sốt cà chua, cô ngệch lại.. Tự hỏi lòng sau bao nhiêu năm cô vẫn không bỏ được là sao..

-Này.... Hà tiểu tịnh xua tay trước mặt cô

-Nói nhỏ nhé, từ bé nhà mình nghèo lắm, chỉ có món này là sang nhất thôi. Mẹ mình làm món này ngon lắm, ăn để nhớ về vị của mẹ ấy.Mà mình cũng thích món này nữa

-Ừ ha, gia đình cậu vẫn ở Việt Nam nhỉ, Bao giờ cậu định về.. Linh hỏi

-Dự định xong dự án này sẽ về nghỉ phép tiện đón gia đình sang bên này luôn. Công việc của mình chủ yếu ở tổng bộ, muốn xin chuyển công tác Phong cũng chẳng đồng ý đâu.

-Haizz.. Mà kì lạ nhé, sao chả thấy hai người công khai gì cây.Cẩn thận không bị hót tay trên nhen... Ngọc nói

-Có gì mà công khai chứ, mình với Phong khó nói lắm... Thôi kệ đi

Nói rồi bốn cô gái tập trung ăn uống, tám chuyện.. Điện thoại reo lên tin nhắn, cầm đũa thoại lên là tin nhắn của Phong

-Anh có việc phải đi ra ngoài, không kịp nói với em. Em ăn com cùng đám Linh nhé.. À, có món bánh dâu tây em thích nè, anh sẽ mang về cho em.

Miss you"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ăn xong trở về phòng làm việc đã là 2h chiều, Tiểu Nguyên tiếp tục với công việc bẻ bộn. Ngày kia phải đi Anh quốc rồi, cô muốn hoàn thành chỉnh sửa nốt những bản thiết kế này cho thật ok, việc còn lại Phong sẽ tự giải quyết được. Cứ nghĩ đến việc sang L.A đụng mặt người đó, cô không khỏi nhũn mảy. Tránh mặt năm năm cuối cùng cũng có ngày tái ngộ, trong hoàn cảnh đối tác, thật nực cười. Đã từng là người yêu của nhau, bây giờ chỉ là đồng nghiệp, ông trời thật viết trên người mà. Nhắm mắt lại, cô hồi tưởng về ngày đó, cái ngày định mệnh cô gặp anh...

Đại học A, tân sinh viên tập nập đi đăng kí thủ tục, trong đám người nhộn nhịp ấy, có một cô bé cao tầm m68, khuôn mặt ửng hồng, tóc cuộn củ tỏi kiêu qua loa đang vật lộn với chiếc va li nhìn ngang dọc..

-Kí túc xá 502,tầng 5.... Trời ạ, sao cái trường quý quái gì không biết, rộng như thế này tìm làm sao được.. Lầm bầm trong miệng nhưng Tiểu Nguyên vẫn phải lết xác đi tìm. Nhưng dường như ông trời đang cố tình trêu cô thủ phải, ba lần, cả 3 lần cô đều trở về cái chỗ cũ này, mệt chết đi được ấy. Không sai, cô là một người mù đường chính công. Những cái gì liên quan đến đường đi cô đều không thể nào tiếp thu nổi vào bộ não thiên tài của mình. Thủ khoa kiến trúc với số điểm tuyệt đối, nói được 5 thứ tiếng, nhận được vô số giải thưởng. Nhưng chẳng giải thích được tại sao cô Mù đường. Kéo chiếc va li lại gần chiếc ghế đá dưới tán cây, cô ngồi phịch xuống.

-Thôi kệ, mệt lắm rồi, nghỉ đã..

Và cô chẳng hề hay biết, trên tầng 3,có một người con trai mặc chiếc áo sơ mi trắng, mái tóc bồng bênh màu hạt dẻ, đang nhìn cô chăm chú rồi bật cười. Cô đã đi và vòng lại chỗ này 3 lần rồi, lần nào cũng mướt mắt mồ hôi, trông cô vô cùng chật vật. Nhưng chẳng vì điều đó mà cô mất đi vẻ đáng yêu của mình. Hình như cô là tân sinh viên thì phải. Chẳng biết ma xui quỷ khiến gì mà anh lại đi về phía người con gái ấy,càng đi trông ngực anh càng đập liên hồi như người chạy vậy..Giả vờ đi qua chỗ cô thôi mà anh cũng phải lấy hết can đảm. Mặc dù là chủ tịch sinh viên, nhà giàu, nhiều người theo đuổi nhưng anh chẳng hề tỏ ra mình là người lạnh lùng, ngược lại anh vô cùng dịu dàng và giúp đỡ mọi người. Dẫu vậy anh chưa từng yêu ai.. Lần đầu tiên nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của cô chật vật dưới ánh nắng gay gắt để tìm kí túc xasanh vừa thấy thương mà buồn cười. Phải chăng là tình yêu sét đánh nhỉ

Đúng như anh dự đoán,cô níu cánh tay anh lại vừa hỏn hển thờ vừa hỏi..

-Bạn ơi, phòng 502 tầng 5 khu kí túc xa nữ ở đâu

-Bạn đang tìm kí túc xa à, nó ở phía tây cơ. Bạn đi theo mình, mình dẫn bạn đi.

-Thật sao.. Cô vội ôm lấy cánh tay anh mà nhảy cẫng lên vui sướng, như ý thức được hành động của mình quá mức, cô vội buông ra cười trừ

-Ừ, tân sinh viên phải không.Nhiệm vụ của chúng tôi là dẫn dắt các bạn mà.. Nói rồi anh cầm lấy va li của cô kéo đi trước rồi ra hiệu cho cô đi theo

-Mình tên Hạ Tiểu Nguyên, sinh viên năm nhất khoa kiến trúc, còn bạn..

-Ừm.. Hoàng Minh Vũ.. À, bạn là cô gái đỗ thủ khoa với số điểm tuyệt đối đó hả

-Hà hà, ăn may thôi. Mình không giỏi như bạn nghĩ đâu

Vừa đi vừa nói chuyện chả mất đã đứng trước cổng khu nhà kí túc xá, cô quay lại cảm ơn anh rồi kéo va li vào. Bất chợt, anh gọi vọng cô lại.

-Bạn cho mình số điện thoại được không. À, mình là thành viên bên hội học sinh, nếu bạn có hứng thú mình sẽ giúp bạn đăng kí

-ừm.. 0962xxxxxxx..... Đây là số điện thoại mình

-ok, mình nhớ rồi, bạn vào đi

Leo lên được đến tầng 5 kí túc xá, cô mệt cả hơi. Biết vậy vừa nhờ anh ấy mang giúp mình lên cho xong. Mà nghĩ lại anh ấy đẹp trai thật, lại dịu dàng nữa, người như thế chắc có bạn gái rồi cũng nên. Đứng trước cửa phòng 502,đã có mặt đầy đủ 3 người rồi, chỉ còn cô là người cuối cùng thôi. Mọi người nhanh chóng làm quen, Tiểu Nguyên biết được họ lần lượt có tên là Hà, Thảo và Huyền.Ba người họ đều là người nội thành, chỉ có cô là tỉnh lẻ, cảm thấy mình lạc lõng quá.Từ bé cô chỉ có một mình, bạn thân cũng không có lấy một ai, cô chỉ lo việc học và học thôi. Một phần vì bố mẹ kì vọng, một phần vì cô cũng muốn thực hiện ước mơ trở thành một nhà kiến trúc nổi tiếng. Gia đình tuy không giàu nhưng luôn luôn hạnh phúc, ba mẹ rất quý cô, sẵn sàng đáp ứng mọi nhu cầu cô muốn. Tuy nhiên việc cô muốn họ lại không thể giúp được đó là cô muốn có một người bạn thân. Mong rằng môi trường đại học sẽ giúp cô tìm được nhiều bạn mới.

Sắp xếp đồ đạc xong đã đến giờ ăn trưa, cả nhóm rủ nhau xuống căng-tin. Vừa vào căng-tin đã chật ních người rồi, phải chen chân với vô được.Nhìn

cánh cheb lần mà Tiểu Nguyên sợ hãi, đành đứng đợi đám đông giải tán rồi vào, bỗng có người vỗ vai cô, nói:

-Bạn đã lấy được đồ ăn chưa

Quay lại hóa ra là anh chàng vừa nãy giúp mình tìm kí túc xa đây mà, cô cười trả lời

-Mình chưa, đông quá mình chen không nổi

-Bạn đợi mình nhé, mình lấy cho bạn. À, mà bạn ăn cơm gì

-Tùy tiện đi, mình cũng không kén ăn lắm đâu

Nói rồi anh bước về phía đám đông. Không quá vất vả, anh mang về phía bàn ăn hai suất cơm trông vô cùng ngon mắt. Căng-tin ở đây không giống như những ngôi trường khác, có cả phần ăn của nhà hàng cho những cô cậu có tiền. Phần còn lại có thể sinh viên là được. Nhìn khẩu phần ăn là biết ông đi mua rồi

-Nào, ăn thôi.. Anh cười hiền rồi lau đôi đũa đưa cho Tiểu Nguyên

Đang ăn mà mà cô cảm thấy không khí căng-tin có vẻ kì dị, tự dưng im lặng ghê. Ngẩng đầu lên thấy mọi ánh mắt tập trung về phía mình, cô không hỏi thắc mắc

-Mặt mình dính gì sao??

-không có.. anh cười đáp lại lộ chiếc răng khểnh

-Sao họ nhìn mình kì vậy

-Kệ họ đi

Ừ, thôi kệ đi. Toàn những người tò mò không đâu.Mà anh ấy cũng răng khểnh giống mình kia, cũng cùng một bên luôn." Vừa ăn vừa lén nhìn anh, cô không để ý mình dính hạt cơm bên miệng. Anh đưa tay quẹt hạt cơm xuống trong tích tắc tìm cô đánh trống liên hồi. Bàn tay anh ấy ấm quá... Khuôn mặt đỏ bừng, cô cúi mặt xuống cười trừ

-Mình vụng về lắm, bạn thông cảm nhé

-Buổi chiều bạn bận gì không..

-Mình định đi xuống thư viện mượn sách

-Ồ, trùng hợp ghê, mình cũng đang định xuống đó. Đi cùng nhé, 1h30p mình đợi bạn dưới cổng kí túc nhé

-Ừm..... Có gì bạn a lô mình nghe

Trở về phòng kí túc xá, Tiểu Nguyên bị ba cô bạn cùng phòng tra hỏi. Bây giờ cô mới biết anh là chủ tịch học sinh kiêm hotboy của trường., thảo nào khi ở căng-tin bọn họ lại nhìn cô như sinh vật lạ ấy. Mà kẻ cũng lạ, trong tiểu thuyết nam chính thường là người lạnh lùng khó tính cơ mà, sao vào anh lại dịu dàng đến vậy. Nghĩ đến khuôn mặt ấy má cô lại ửng đỏ

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cánh cửa phòng mở ra kéo Tiểu Nguyên lại thực tại, ngẩng đầu lên thấy Phong đang dựa ở cánh cửa nhìn mình chăm chú, cô mỉm cười:

-Này, anh vào chẳng gõ cửa gì cả

-Với anh em còn khắt khe đến như vậy sao, Nguyên... Phong tiến lại gần cúi xuống nhìn Tiểu Nguyên. Cái nhìn dịu dàng và khao khát mãnh liệt, đôi môi ấy, anh đã ước ao một lần được chạm vào nó. Nhưng cô luôn từ chối, thậm chí chưa bao giờ cô nhìn thẳng vào mắt anh. Anh biết trong tim cô chứa một hình bóng khác, cái ngày anh nhặt được cô ngất xỉu trên đường trong cơn mưa lớn ấy. Cô cười với anh, nói chuyện nhỏ nhẹ, nhưng anh biết trái tim cô chưa dành trọn cho anh. Mặc dù vậy anh vẫn chờ, vẫn đợi, đợi cô bước qua được quá khứ ấy, chấp nhận tình cảm của anh. Dù chưa là người yêu, nhưng mối quan hệ của cô và anh cũng không quá tệ nhạt, một ngày không xa, a tin cô sẽ đón nhận nó... Cầm hộp bánh đặt lên bàn, Lăng Phong nói:

-Anh vừa về qua nhà, ông nội rất nhớ em. Cứ trách anh ép em làm nhiều công việc

-Em biết, xong dự án này em sẽ sang chơi với ông nhiều hơn. Anh thấy đấy, công việc bọn bề mả. Mà lúc trưa anh có việc bận gì sao.. Vừa dở hộp bánh cô vừa hỏi

-Ừm, tổng giám đốc bên L.A qua Canada, anh vừa dùng cơm với anh ta.

Đôi tay đang cắt bánh của Tiểu Nguyên chợt khựng lại..nhưng rất nhanh sau đó cô mỉm cười, trả lời anh:

-Ồ, chỉ là tình cờ đi ngang qua hay muốn đến công ty mình kiểm tra thực lực của tổ thiết kế bọn em

-Nguyên, em cố gắng dự án này, rồi chúng ta cùng nghỉ phép em nhé. Anh cũng muốn về Việt nam với em, gặp ba mẹ em, xin cưới em, được không. Lăng Phong xoay vài cô lại để cô đối diện với mình.

-Anh lại trêu em rồi...

Lăng tránh câu hỏi của anh, cô chỉ chăm chú ăn bánh ngọt. Bước thẳng về phía thang máy, cô nói vọng vào:

-Việc tiếp đón Tổng giám đốc L.A giao cho thư kí của anh nhé, anh biết đấy, em không giỏi giao tiếp mà

Nhìn theo bóng cô dời đi, Lăng Phong lắc đầu thờ dài. Phải cố gắng bao lâu cô mới quên đi được hình bóng kia, liệu rằng cô có bước qua khỏi vũng lầy đó. Với anh, cô là bảo bối trân quý mà anh muốn giữ cho riêng mình. Anh yêu cô sâu đậm,yêu đến nỗi sẵn sàng làm mọi thứ để cô được vui. Chờ được ngần ấy năm, anh không ngại chờ thêm vài năm nữa.Bước về thang máy dành riêng cho mình, anh lên phòng làm việc. Bây giờ đã là 2 rưỡi, bên L.A nói là sẽ sang lúc 3 giờ, mọi giấy tờ hợp đồng anh cần phải xem xét lại. Đối với A.T và L.A mà nói,dự án này nếu thành công sẽ mang lại cho cả hai tập đoàn thu nhập vô cùng cao.Đây cũng là dự án mà Tiểu Nguyên tốn rất nhiều công sức và tinh thần, anh thật sự cảm thấy có lỗi.

Ba giờ tại đại sảnh của A.T, một chiếc xe màu đen sang trọng đỗ lại khiến cho mọi người không khỏi nhìn ra. Bước xuống là một người đàn ông cao tầm m85, tuổi chỉ khoảng 28_29tuổi, khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc nhìn thẳng vào bên trong. Cầm điện thoại lên anh bấm một dãy số,chỉ chờ bên kia bắt máy, anh nói luôn:

-Đại sảnh, đã tới

Lăng Phong bên này không khỏi nhú mồm nhìn đồng hồ, đã đến giờ rồi à.Bấm điện thoại cho Linda kêu cùng mình xuống đại sảnh đón tiếp, anh đi thẳng một mạch ra ngoài.Đi qua phòng thiết kế, anh ngó vào nhưng chẳng thấy Tiểu Nguyên đâu. Bên phía Tiểu Nguyên, cô hôm nay có chút mệt mỏi lên muốn nghỉ sớm.Một phần nữa là vì hôm nay người đó đến đây, sẽ không tránh khỏi việc đi kiểm tra phòng thiết kế, hiện tại cô không muốn gặp mặt Minh Vũ trong hoàn cảnh này.Cô sẽ mãi mãi chẳng bao giờ quên được cái đêm mưa tầm tã của năm năm trước, anh lạnh lùng nhìn cô bằng ánh mắt cảm hận buông từng chữ:

-Hạ Tiểu Nguyên, cô nghĩ cô là ai. Tôi sẽ cưới cô ư. Thật nực cười, giữa chúng ta chỉ là qua đường thôi. Bây giờ tôi chán cô rồi, thì chia tay. Với tôi, người xứng đáng làm vợ chỉ có Minh Nguyệt mà thôi"

Thì ra có những thứ chẳng cần đến dao cũng có thể giết chết một ai đó.Trái tim cô lặng đi, hàng ngàn hàng vạn vết thương chồng chồng chất chất. Người con trai mới hôm qua thôi vẫn còn ôm cô nói những lời đường mật, mới hôm qua thôi, họ còn ngại ngần trao nhau những giây phút nồng ấm, vậy mà hôm nay thì sao. Hôm nay là sinh nhật cô, cô lại tận mắt chứng kiến cảnh anh cùng người con gái đó mây mưa trên chiếc giường của bọn họ, tiếng rên rỉ nghe mà xấu hổ lại càng làm cô đau lòng. Người con trai phía trên, bàn tay như con rắn không ngừng dừng lại mọi nơi trên cơ thể người con gái ấy. Họ quấn lấy nhau mà chẳng hề hay biết, cô đã chứng kiến tất cả. Và cho đến bây giờ cô cũng mới biết, người bạn bên Anh quốc của Lăng Phong thì ra chính là Minh Vũ, việc gặp mặt này càng khiến cô khó xử hơn bao giờ hết. Mà cho dù biết thì sao,không là người yêu, cô với Minh Vũ cũng coi như là bạn cùng trường, đó cũng là một lý do hợp lý. Đúng, trốn được cả đời sao Hạ Tiểu Nguyên, ân tình của Lăng Phong cô chẳng bao giờ trả hết nổi, chỉ có thể dốc hết sức làm việc cho anh, và cũng chỉ có anh khiến cô dịu dàng và nũng nịu. Mặc dù chưa nhận lời yêu của Lăng Phong, nhưng Tiểu Nguyên cũng không phủ nhận những tin đồn trong công ty nổi lên cô với anh là một cặp. Đi thẳng ra xe, cô soạn tin cho gửi Lăng Phong:

-Em thấy hơi mệt, hình như em ốm rồi. Em về trước

Về đến nhà nằm vật ra giường,cô mệt mỏi nhắm mắt lại. Kí ức đó lại hiện lên

Một giờ ba mươi phút chiều,trước cổng kí túc xá nữ, Minh Vũ đứng đó nhìn vào trong. Sự xuất hiện của anh khiến cho cả tòa nhà kí túc xôn xao, có những cô gái phấn khích quá còn chạy lại để hỏi anh cần gì không. Tuy trong lòng có chút khó chịu vì bị làm phiền, nhưng anh vẫn nhò nhẹ trả lời và mỉm cười, nụ cười giết chết bao trái tim cô gái:

-Không, mình chờ một học muội thôi

Thấp thoáng nhìn thấy bóng cô ở xa,cô mặc một chiếc quần jean đen bó sát hiện đôi chân thon dài, chân đi một đôi giày thể thao đế cao, áo sơ mi trắng xắn tay đến khuỷu, mái tóc dài buông xõa xoắn lộn to. Cô không để tóc mái, tóc lại rất dài, dài đến ngang hông, không dày mà óng ả. Nhìn chằm chằm vào bóng cô, anh vẫy tay gọi lớn:

-Tiểu Nguyên

Cô đã nhìn thấy anh từ lúc bước ra khỏi cửa phòng, thật không thể tin được sức hút của một phái đẹp mà. Ngẩng lên, từ bé đến giờ, lần đầu tiên cô gặp một người đẹp như vậy. Người gì đâu mà đẹp hơn cả con gái, da cũng trắng nữa, nhất là đôi mắt, lông mi dày và dài đen hơn cả của cô. Cô thầm ghen tị

trong lòng sao ông trời lại bắt công đến vậy cơ chứ. Tiến về phía anh, cô mỉm cười nói:

-Đi thôi

Bước cùng anh đi về con đường đến thư viện, bỏ lại đằng sau là những ánh mắt không mấy thiện cảm dành cho cô khiến cô không khỏi rùng mình. Vừa đi anh vừa hỏi cô

-Nguyên này, em có bạn trai chưa

-Em á, chưa, ba mẹ biết em yêu sẽ đánh em chết mất

-Thật vậy sao, ba mẹ em khó tính vậy à

-Cũng không khó lắm đâu. Mẹ em thì bình thường, nhưng ba em thì không. Anh thử nghĩ xem, nuôi em 18 năm, bỗng dưng bị ai đó cướp đi, ba sẽ buồn lắm. Hi hi

-Gia đình em có vẻ hạnh phúc lắm nhỉ

-Ừm, tuy không giàu nhưng gia đình em rất hạnh phúc. Bố mẹ em làm buôn bán nhỏ thôi, em ở tỉnh lẻ, nhà cũng không phải thành phố. Em ở quê, cùng bố mẹ và ông nội nữa. Quê em có núi, mùa đông sẽ rét hơn ở đây. Gia đình em có một trang trại không tính là rộng lắm, hàng ngày ba sẽ cùng mẹ chăn nuôi và ra đồng

-Nghe có vẻ thanh bình nhỉ. Bây giờ chúng ta là bạn, khi nào trường có kì nghỉ, anh muốn về quê em một lần được không?

-Ừm, nếu anh không chê. Mà hình như anh không ở trong trường nhỉ

-Anh không, anh ở ngoài. Bố mẹ anh có mua cho anh một nhà chung ở gần trường cho anh tiện đi học. Gia đình anh bọn họ đều ở bên Anh quốc

-Thế à, vậy anh ở một mình rồi

-Thường thì buổi trưa anh ăn ở trường, nhà sẽ thuê giúp việc làm ban ngày dọn dẹp nhà cửa, tối anh về là có cơm rồi

Vừa đi vừa nói chuyện chẳng mấy chốc là đến thư viện. Thư viện ở đây vô cùng rộng lớn, rộng hơn thư viện ở nơi cô hàng chục lần. Sách nào cũng có đủ mọi thứ. Vì là một đứa mù đường, lại là lần đầu tiên đến thư viện, Minh Vũ xung phong dẫn cô đi chọn sách của cô trước, rồi mới lấy của mình. Mượn một số sách về kiến trúc, tài chính và thuật ngữ tiếng pháp, cô cùng anh đến quầy đăng kí. Vì đồng người mượn nên phải xếp hàng, đến khi tới lượt mình, cô mới nhớ ra là quên mang theo thẻ sinh viên. Làm sao bây giờ, cô nhăn nhó quay lại nhìn Minh Vũ đằng sau, không nói lên lời. Anh chỉ mỉm cười không nói gì, cầm số sách của cô đăng kí tên mình mượn rồi kéo tay cô đi về. Khuôn mặt cả hai đỏ bừng, không ai nói câu gì, cô rút tay lại, miệng lí nhí lời cảm ơn. Anh nói:

-Anh học năm 3 bên tài chính thương mại, nếu có gì em đọc mà không hiểu, anh sẽ giúp em. Thật ra anh cũng không giỏi lắm đâu

-Ồ, em lại nghe các bạn nói anh học rất giỏi đó. Anh thi thoảng vẫn điều hành công ty cho gia đình còn gì

-À, thì cũng phải tập dần cho quen chứ. Anh là người thừa kế duy nhất của gia tộc, mọi trách nhiệm đều trên vai anh mà. Hàng triệu công nhân có thu nhập ổn định hay không sau này đều kì vọng vào anh hết đó

Về đến cổng kí túc, cô quay lại mỉm cười nói:

-Cảm ơn anh, rất vui khi được quen biết anh. Có gì không hiểu, em sẽ hỏi anh. Mà này..... Cô khều tay anh, mặt cúi xuống đỏ bừng, nói nhỏ:

-Hình như em thích anh thật rồi, anh Minh Vũ

Nói xong không kịp ngắc đầu, cô chạy thẳng vào trong, để lại anh đứng đó tiêu hóa hết câu nói của cô. Cô nói cô thích anh, đúng, là cô nói thích anh. Anh nở nụ cười, khuôn mặt không giấu nổi niềm vui, vừa đi vừa nhắn tin cho bạn với nội dung "Ông đây biết yêu rồi". Ở bên kia, người nhận được tin nhắn đang vận động kịch liệt cũng phải dừng lại, nhìn chằm chằm vào điện thoại, dụi mắt đi lại bao nhiêu lần, vội vàng mặc quần áo trong sự ngạc nhiên của bạn tình, miệng lẩm bẩm:

-Không xong rồi, Minh Vũ ơi, đừng làm gì dại dột nhé. Biết không thể chấp nhận việc mình là gay, mày cũng không cần kiếm đại một ai đó để lừa tao chứ

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mở bừng mắt sau giấc ngủ dài, cảm điện thoại lên nhìn đã là 8 giờ tối cùng đó là tin nhắn của Lăng Phong hỏi cô đã ăn cơm tối chưa, anh mang qua. Đặt điện thoại xuống giường, bước vào nhà vệ sinh cũng là tiếng chuông cửa reo lên, cô chỉ nói vọng ra..

-Cửa không khóa đâu

Bên ngoài kia, một khuôn mặt lạnh lùng, đôi môi mím chặt đang vịn nắm cửa mà nhủ mảy. Ở một mình mà cô vẫn buông thả như vậy sao, nhờ như có người xấu thì phải làm thế nào. Bước vào căn phòng mang tông màu ghi mà cảm thấy cô đơn, bấy lâu nay cô trốn anh đi xa như vậy, là vì cái gì, chẳng phải cô là người có lỗi ư, tại sao lại oán hận anh chứ. Nếu như không phải hôm nay chính mắt anh nhìn thấy trên bàn của Lăng Phong tấm hình chụp cô ngồi bên cốc trà sữa mà cười, anh nghĩ cả đời này chắc sẽ chẳng tìm ra được người con gái ấy. Đã năm năm trôi qua, cô thành công thực hiện được ước mơ trở thành người nổi tiếng trong ngành thiết kế, cô vui vẻ hạnh phúc bên người bạn của anh, vậy còn anh thì sao. Mang trong người vết thương chồng chất vì sự phản bội, gắng gượng làm tất cả mọi thứ để đưa L.A đến vị trí như ngày hôm nay, tất cả nghe theo sự sắp xếp của gia tộc mà trong khi trái tim đã chết. Thật sự anh chỉ muốn móc trái tim này ra cho cô xem, hỏi xem cô thấy rốt cuộc nó đã tàn héo đến mức nào. Năm năm nay anh sống không mục đích, anh lao đầu vào công việc, đôi lúc anh ngần ngại lại những ngày tháng tươi đẹp đó mà cũng chẳng thể hiểu nổi vào sinh nhật năm năm trước của cô, anh đã làm sai điều gì. Đặt hộp thức ăn trên bàn, anh xoay người ra phòng khách, tiếng nước chảy róc rách đầu đó vẫn vang lên. Anh nhắm mắt lại xoa thái dương, ngày hôm nay vô cùng mệt mỏi. Vốn dĩ chỉ về Canada một chuyến để thăm dò thực lực của nhóm thiết kế, không những không hài lòng mà lại vô cùng bất ngờ trước một thông tin cô là người phụ trách. Anh biết cô rất giỏi, cô khiêm tốn, trên thương trường đã nghe nhiều về cái tên Amy của A.T, có đánh chết anh cũng không ngờ bất ngờ lại lớn đến như vậy. Năm năm, cô ở bên Lăng Phong năm năm hạnh phúc, nghĩ đến điều đó trái tim lại co thắt lại. Nhìn chăm chăm vào khung ảnh trên bàn, một người con gái đưa hai tay hứng ánh nắng bình minh, bên cạnh là chàng trai cầm lấy hai tay cô gái, bọn họ cười hạnh phúc làm sao. Hạ Tiểu Nguyên, vì lý do gì mà em thì hạnh phúc bên người khác, còn tôi phải chịu nỗi đau đó. Vì lý do gì em lại đập tan mọi hẹn ước tuổi thanh xuân của chúng mình, em phản bội tôi. Đôi tay không tự chủ hất khung ảnh xuống đất tạo lên tiếng "Choang", cùng lúc đó là tiếng chân gấp gáp và giọng nói hốt hoảng:

-Phong, có chuyện gì vậy?

Người đàn ông đó quay lại chẳng phải Lăng Phong. Nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt Minh Vũ tràn đầy tức giận. Chiếc khăn tắm quấn quanh người che đi được phần hông nhưng lại chẳng đủ để che đi bộ ngực tròn đầy và căng mọng kia, mái tóc dài vẫn còn nhỏ xuống những giọt nước, làn da trắng mịn vừa tắm xong mà ửng hồng, đôi chân để trần không đi dép. Cô gọi "Phong" chứ không phải "Lăng Phong", cũng giống ngày xưa, chỉ khi cả hai trong hơi thở gấp gáp nặng nề, cô rên rỉ gọi anh là "Vũ". Nhìn vào trông mắt cô, anh thấy được sự khinh bỉ cùng đau đớn. Cô làm sao phải đau đớn chứ, người đau đớn là anh chứ đâu phải cô. Bước nhanh về phía cô, ánh mắt căm phẫn, anh không nói lời nào kéo cô thẳng vào trong phòng ngủ, giờ đây lý trí anh đã không còn nữa. Chỉ cần nghĩ đến việc tên Lăng Phong kia nhìn thấy bộ dạng này của cô, anh đã phát điên lên rồi. Ghi chặt cô xuống giường, anh ngấu nghiến đôi môi ấy, xa cách năm năm trời, anh đã vô số lần ao ước được chạm lại vào nó. Đã có những lúc anh yếu đuối cho rằng dù cô đến bên anh chỉ là lợi dụng thôi, chỉ cần cô quay lại anh vẫn sẽ tha thứ cho cô, cùng cô thực hiện nốt những giấc mơ còn lại. Bàn tay nhanh chóng cởi bỏ chiếc khăn tắm trên người Tiểu Nguyên, Minh Vũ khựng lại, vui mặt vào cổ cô mà thở dốc, anh nhìn thấy nước mắt cô rơi, anh sợ điều đó. Đưa bàn tay quẹt đi nước mắt của cô, anh nói nhỏ hai từ xin lỗi. Cô ngoảnh mặt, đứng dậy quấn khăn vào người rồi bước vào phòng tắm. Tâm trí cô lúc này ngổn ngang, không thể chấp nhận được sự việc đang diễn ra. Vốn dĩ chỉ nghĩ là Phong mang thức ăn đến, nhưng tại sao cuối cùng lại là con người tệ bạc kia. Năm năm, vô số lần cô nghĩ lại cảnh họ trùng phùng, cô sẽ như thế nào, sẽ cúi gằm mặt đi, hay ngẩng cao đầu mà không thèm nhìn anh lấy một lần. Chứ chẳng phải như bây giờ, trong bộ dạng xộc xệch mời gọi của cô, họ trao nhau nụ hôn mang tính trừng phạt. Không dịu dàng, không êm ái, chỉ là cắn nuốt đay nghiến nhau, nhưng sao lại khao khát đến vậy. Tại sao anh lại biết nơi cô ở, tại sao xuất hiện ở đây. Muốn vờ câu hỏi hiện lên trong đầu, nhưng bây giờ không phải là lúc cô suy nghĩ câu trả lời. Ngoài kia còn một trận giông tố đang chờ đợi cô, cô cần phải tỉnh táo.

Bước ra ngoài phòng khách đã thấy Minh Vũ ngồi đó, khuôn mặt góc cạnh thay đổi theo thời gian, đã không còn vẻ dịu dàng nữa, thay vào đó là một khuôn mặt không cảm xúc cùng một bộ não thiên tài đầy mưu mô và dối trá. Dưới đất là tấm hình cô chụp cùng Lăng Phong ở Trung Quốc đã vỡ tan mặt kính, cô không khỏi nhủ mảy, lại thêm cả cái tính bạo lực nữa. Bước về phía bàn, ngồi đối diện với anh, cô mở miệng khách sáo:

-Tổng giám đốc Hoàng, bây giờ không phải thời gian làm việc, tôi nghĩ mình không có trách nhiệm trả lời mọi câu hỏi liên quan đến bản thiết kế. Nếu có gì không hài lòng, chúng ta ngày mai sẽ gặp lại ở A.T, bây giờ ngại về được rồi

-Năm năm không gặp, cô đã vội vàng muốn cắt đứt mọi quan hệ với tôi đến vậy à. Sợ Lăng Phong biết rồi thì cô sẽ không còn chỗ bám víu nữa hả... Anh cười khẩy nói móc cô

-Hừm, tôi với anh có quan hệ gì sao. Mà nếu có cũng chỉ là quan hệ đồng học, sư huynh sư muội, có gì mà giấu với diêm. Hạ tiểu Nguyên nhướn mày nhìn anh thách thức

-Vậy sao, quan hệ đồng học. Nếu hẳn biết cô và tôi đã từng sống chung như vợ chồng, biết cô nằm dưới thân tôi mà rên rỉ, liệu hẳn có còn yêu cô như bây giờ nữa không.... Hoàng Minh Vũ ghé sát tai cô mà nói nhỏ

-Anh....Cô ghen hòng lại trong sự tức giận, đôi mắt mọng nước nhưng vẫn cố không để rơi, khuôn mặt quật cường. Cô đứng thẳng người đi về phía thùng rác cầm lên quyển tạp chí hôm qua mang đến trước mặt anh và nói:

-Làm ơn đi, về với vị hôn thê của anh. Giữa chúng ta đã kết thúc từ năm năm trước, tôi không muốn ngày mai có người khoác lóc đến đòi chồng ở chỗ tôi

- Em ghen.....

-Tại sao tôi phải ghen.. Tôi còn phải cảm ơn cô ấy mới đúng, nhờ cô ấy, tôi mới biết thật ra anh chẳng đáng để tôi rơi một giọt nước mắt nào

-Anh vẫn chưa ăn tối, em đi hâm nóng lại thức ăn đi, đồ ăn anh để trong bàn bếp, toàn là những món em thích ăn đó.... Nói rồi anh bước thẳng vào phòng ngủ cô, tiến về phía nhà tắm

Cô nhìn theo bóng anh mà ghen lời, mắt không được, chửi không xong. Thật sâu trong trái tim vẫn không lờ đi anh đi, nhưng làm sao vết thương đã rách có thể lành lại. Tháng sau là ngày anh đính hôn, chỉ còn chục ngày nữa, vậy mà hôm nay anh lại ở đây ôm tình cũ là cô mà chẳng đoái hoài đến cô vợ sắp cưới. Cô là người thứ ba sao, đúng rồi, năm năm trước cũng vậy, năm năm sau cũng thế, người xứng đáng làm vợ của anh cũng chỉ có cô ấy. Còn cô, giống như một nhân tình bé nhỏ, lặng lẽ bên anh khi anh cần. Anh nói anh yêu cô, nhưng anh lại ngủ với người con gái ấy, anh nói anh yêu cô, mà anh lại bênh vực người con gái giết chết đứa con chưa thành hình của hai người, anh nói anh yêu cô, nhưng anh chẳng bao giờ tin tưởng lời cô nói. Là cô ngu dại nên mới yêu anh, cứ tin một ngày nào đó lọ lem sẽ cảm hóa được chàng hoàng tử, họ sẽ hạnh phúc với nhau đến cuối đời, lọ lem là cô, hoàng tử là anh, cái kết không bao giờ viên mãn. Chấp niệm của cô, yêu anh đến quên bản thân mình, cho dù anh đã gây ra cho cô bao nhiêu vết thương chồng chất, cô vẫn chẳng thể oán hận anh nhiều như cô đã nghĩ. Cô muốn ôm lấy người con trai đó để cảm nhận được rằng anh đã thay đổi như thế nào sau năm năm, khuôn mặt ấy, vòng eo ấy, bờ vai ấy. Mãi suy nghĩ cô chẳng hay biết anh đã xong từ bao giờ, trên người choàng chiếc áo tắm ôm cô từ phía sau khiến khi giật thót mình. Hít hà hương thơm thoang thoảng, cô giật mình bật cười vì anh dùng sữa tắm của cô, loại sữa tắm dành cho em bé cô thường dùng. Ngày xưa, mỗi lần sau vận động kịch liệt, cô cùng anh đứng dưới vòi hoa sen mà xả nước, cô trêu đùa anh dùng sữa tắm của mình, mỗi lần như vậy khuôn mặt anh nhăn nhó vô cùng khổ sở, anh nói mất phong cách phái mạnh. Anh nói "Loại này chỉ để em dùng thôi, anh thích mùi này trên cơ thể em, thật quyến rũ".

Mang thức ăn ra bàn, cô cùng anh ngồi ăn trong im lặng. Thường cô chỉ có một mình nên không biết nói chuyện cùng ai, vô tình đã trở thành thói quen khi ăn không nói chuyện. Nhưng trước không khí quý dị và ngọt ngào này, cô không nói không được:

-Anh định bao giờ về, đã 9h tối rồi

-Hừm, anh không có ý định về

-Nhà em không có phòng trống cho khách đâu, chần chừ cũng chỉ có một bộ, anh cũng đừng nghĩ việc ngủ ở sofa

-Anh có nói anh sẽ ngủ ở sofa sao

-Chứ không anh ngủ đâu

-Em nhìn em trong nhà này còn ai, thì anh sẽ ngủ với người đó

Đôi tay cầm đĩa xiết chặt lại, cô nhìn thẳng mắt anh nói giọng nghiêm túc:

-Hoàng Minh Vũ, em không nói đùa với anh, cũng không có thời gian trêu đùa cùng anh.

-Hạ Tiểu Nguyên, em nghe cho kỹ đây. Em dong chơi năm năm đã đủ rồi đấy, anh không cần biết trước kia em vì lý do gì mà phản bội anh, anh không muốn nói lại. Bây giờ chúng ta bắt đầu lại từ đầu, em nghe đây, cắt đứt mọi quan hệ mập mờ với Lăng Phong cho anh

-Anh thật nực cười, anh lấy thân phận gì cấm cản tôi không được qua lại với Lăng Phong, trong khi bản thân đã có vợ sắp cưới. Năm năm trước anh nói những gì, đừng bảo với tôi là anh quên. Anh quên nhưng tôi thì chẳng bao giờ quên đâu

-Đừng thách thức giới hạn kiên nhẫn của anh, em còn phải sang bên L.A 2 tháng, em nghĩ em thoát được tôi sao. Trừ khi em bỏ dự án này, mà em lỡ sao..

-Đúng, tôi không lỡ bỏ, bởi vì nếu tôi bỏ, Lăng Phong sẽ rất vất vả, mà tôi thì không muốn anh ấy vất vả

-Nếu em không muốn L.A đổi đầu A.T thì em cứ thử xem... Anh mắt Hoàng Minh Vũ hiện lên sự tức giận thật sự

-Rốt cuộc vì lý do gì, mà anh phải dày vò tôi đến như vậy. Cái cô vợ Minh Nguyệt kia của anh để anh đi ra ngoài tìm tình nhân mà không âm ỉ lên sao

-Hừm.. Tình nhân sao. Nếu em không ngại, tôi sẵn sàng làm tình nhân của em mọi lúc mọi nơi... Đưa đôi tay vuốt má của Hạ Tiểu Nguyên, Hoàng Minh Vũ lăm bắm

-"Chỉ cần có em, anh không cần gì hết. Về bên anh đi, thời gian qua anh tưởng mình sẽ chẳng gượng được nữa, Nguyên"

Cô ngồi đó, nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt hiện lên sự đau đớn muôn vàn, tròn mắt đỏ bừng. Anh khóc ư, anh cũng biết khóc ư, nhưng nỗi đau của cô ngày ấy, anh có biết được không. Người con gái thánh thiện trong mắt mọi người kia, nhìn cô bằng ánh nhìn căm phẫn, buông nhà từng chữ:

-"Tao sẽ chẳng để cho đứa bé này tồn tại, đồ nghiệt chủng"

Cô đã van xin, đã cầu cứu, đã gọi tên anh, nhưng lúc đó anh ở đâu, anh ở nơi nào, anh có biết không, họ đưa những dụng cụ lạnh lẽo ấy vào trong người cô, lôi cái bào thai ấy ra khỏi người cô, thậm chí cô còn không biết họ đã đem nó đi đâu, đi nơi nào. Cô chạy dưới cơn mưa tầm tã ấy, chạy vô định không biết đi đâu về đâu, về quê ư, ba mẹ sẽ thất vọng lắm. Chết ư, chết sẽ giải tỏa hết cơn đau tinh thần này, sẽ quên được tất cả. Khi cô ngã xuống, là lúc cô được một người con trai bế lên, không có anh, cô đã chết. Gạt cánh tay Minh Vũ ra khỏi khuôn mặt mình, cô lạnh giọng nói:

-Anh về đi, chúng ta bây giờ chỉ là quan hệ đối tác

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Về phòng kí túc xá rồi mà trống ngực vẫn đập liên hồi khiến cho Hạ Tiểu Nguyên không khỏi đỏ bừng mặt. Cô vừa tỏ tình với anh, thật ngại mà chẳng biết anh có tình cảm gì với mình không nữa, cô có vội vàng quá không. Mới chỉ quen nhau một ngày nhưng đã như quen từ lâu, anh rất thân thiện và dịu dàng khiến cô không thể rời mắt, có phải, với ai anh cũng như vậy. Hơi ấm vẫn còn lưu trong lòng bàn tay khiến cô không khỏi mỉm cười. Điện thoại vang lên báo tin nhắn của anh:

-Ngoan, cô bé của anh

Niềm vui sướng vỡ òa trong cảm xúc, cô không để ý đến hình tượng thực nữ hàng ngày mà nhảy lên vui sướng, khiến cho ba cô bạn cùng phòng cũng thấy khó hiểu. Huyền-một cô gái thành phố điển hình với phong cách ăn mặc sexy nói:

-Ê, mai khai giảng đó, không biết năm nay ai là người đọc diễn văn nhĩ. Năm ngoái mình nghe mấy chị năm hai kể lại hình như hội trưởng Minh Vũ, người gì đâu mà đẹp trai, nhà giàu lại dịu dàng nữa. Tiếc là anh ấy chả rung động với ai

-Ừm ha, mà này Hạ Tiểu Nguyên, năm nay bà nhận được học bổng toàn phần hả

-À, thì cũng chỉ ăn may mới nhận được thôi.

Bốn cô gái ngồi nói chuyện với nhau chả mấy là đến tối, cả bọn rủ nhau đi ăn nhà hàng, coi như là bữa cơm gặp mặt lần đầu. Ăn xong, Thảo rủ cả bọn đi bar nhưng Tiểu Nguyên từ chối với lý do mình còn có việc bận. Cô trở về kí túc, lấy chiếc laptop mà ba mua cho để hoàn thành nốt bản thiết kế đang làm dở. Vì muốn kiếm thêm tiền để mua sách và đồ dùng phục vụ cho bản thân mà không phải xin tiền bố mẹ, Hạ Tiểu Nguyên đã xin được một công việc phù hợp với thời gian sinh viên của mình. Tuy rằng thu nhập không được như người làm chính thức, bởi vì cô còn là sinh viên, hợp đồng lao động chưa có nhưng đối với cô đó cũng là một khoản không tệ. Bản thiết kế họ giao cho cô cũng chỉ là những bản thiết kế làm nhà, khu biệt thự bé khiến cô có chút khó chịu. Thật ra cô muốn thực hiện những bản thiết kế đa dạng và khó hơn, nhưng suy cho cùng mà nói, ai cũng vậy thôi. Một sinh viên năm nhất mới chấp chững làm quen với ngành kiến trúc đã nhận được bản thảo như cô là may mắn lắm rồi. Chăm chú vẽ bản thiết kế, căn phòng chỉ có hơi thở và những tiếng bàn phím lách cách vang lên.

Điện thoại báo tin nhắn, của Minh Vũ, cô cầm lên đọc:

-Em đã ngủ chưa

-Em chưa, em đang vẽ bản thiết kế để mai gửi cho công ty

-Vậy sao, hôm nay mọi tân sinh viên đều đi liên hoan, em thì lại lủi thủi một mình trong kí túc, không buồn sao

-Biết làm sao bây giờ, em là đứa tham tiền mà. Hi hi. Thôi, em làm đây

Bỏ điện thoại xuống, Hoàng Minh Vũ mỉm cười khiến Nhất Bảo không khỏi giật mình, nhìn hắn bằng ánh mắt ngờ vực, hỏi:

-Yêu thật à, mà đừng đùa tao nhé

-Ừm, tao yêu rồi, thì ra trên đời có tình yêu sét đánh mà ạ

-Mày xác định mày không phải gay

-Ông đây đã nói bao nhiêu lần rồi hả, ông không phải gay.. Nói rồi anh dám nhệ vào ngực thẳng bạn thân

-Rồi, rồi, mày không phải gay, thế bé này ở đâu, có xinh không

--Hả!! Xinh, là sinh viên năm nhất khoa kiến trúc. Là cô bé thủ khoa đoạt học bổng của nhà trường và L.A ấy

-Thế à, tao cũng không để ý đến mấy cái tin đó cho lắm, để tao thử lên diễn đàn trường xem

-Mày thì có bao giờ để ý đến. Cẩn thận tao mách bố mẹ mày để cô chú về trị mày, lúc đó xem mày còn lảng nhăng như bây giờ không

-Đây không phải là lảng nhăng, mà là giải quyết nhu cầu mày hiểu không. Tao cần phát tiết, họ cần tiền, không ai ràng buộc ai

-Rồi rồi, mày lúc nào cũng đúng

-Chứ tao sai bao giờ, mà này, mày yêu cô bé tên Nguyên gì đó thật à, vậy còn Minh Nguyệt bên kia thì sao

-Sao là sao, tao chỉ coi Minh Nguyệt là em gái thôi. Chúng mình lớn lên với nhau từ nhỏ, mày hiểu tính tao mà

-Nhưng mà hôn ước của bọn mày là điều không thể thay đổi. Nếu mày yêu cô bé Nguyên kia thật thì phải giải quyết mối nhập nhằng này càng nhanh càng tốt, đừng để nàng đau lòng... Nhất Bảo vỗ vai Minh Vũ cười cợt nhả

Tiếng nhạc xập xình khiến cho Minh Vũ không khỏi nhúu mày, anh uống hơi nhiều rồi, cảm thấy đau đầu nên bảo với Nhất Bảo là về trước. Tất nhiên là tên đó cười sáng lạn đến tận mang tai rồi, bởi vì anh thấy thằng bạn thân thì thoải mái liếc mắt đưa tình với em bạn bên cạnh, chắc lại rủ nhau đi khách sạn đây. Bản thân anh thì không thích những mối tình một đêm đó, anh cũng không thích những cô gái táo bạo và sexy nhiều quá. Cứ như Hạ Tiểu Nguyên, cũng chỉ là chiếc quần jean và áo sơ mi, nhưng khi cô mặc trên người thì lại đẹp đến vậy cơ chứ. Ngày mai là khai giảng, anh lại phải thay mặt toàn sinh viên lên đọc diễn văn, khiến anh chột chút hồi hộp khó tả. Nếu là mọi năm, anh đều không phải lo nghĩ, bản diễn văn sẽ do nhà trường chuẩn bị, anh chỉ việc lên đọc thôi, cảm xúc hay không cũng được. Nhưng năm nay lại khác, anh muốn mình thật hoàn hảo trong mắt cô, anh đang nghĩ xem ngày mai mình nên mặc quần áo gì, kiểu tóc gì. Thì ra tình yêu là vậy, chỉ một vấn đề bé tí nhưng có thể khiến cho mình bồn chồn mà xé ra to. Anh bật cười lớn, cứ nghĩ trái tim nguội lạnh này sẽ chẳng bao giờ rung động, cứ chấp nhận sự sắp đặt của gia tộc lên mình mà chẳng từ chối, bây giờ nhận ra đó mới là phiền phức thật sự. Nhất Bảo nói đúng, nếu họ biết anh yêu cô, sẽ không thể nào chấp nhận được điều đó, họ sẽ làm tất cả để đẩy cô ra xa anh, ngay từ giây phút này, anh cần phải làm cái gì đó. Hôn ước giữa anh và Minh Nguyệt là rào cản lớn khiến cho anh khó xử, cô bé đó năm nay cũng chỉ bằng Tiểu Nguyên, như một búp bê thiên sứ, lúc nào cũng chạy theo anh gọi anh Minh Vũ. Không biết khi nói ra ý định giải trừ hôn ước, liệu cô bé đó có khóc bù lu bù loa lên không nữa. Càng nghĩ càng đau đầu khiến anh mệt mỏi, thôi, đến đâu hay đến đó, họ đã hứa với anh thời gian đại học này sẽ không can thiệp vào chuyện của anh, anh sẽ tận dụng khoảng thời gian đó để giải quyết tất cả. Về đến nhà đi thẳng vào phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen mà thư giãn, trong đầu vẫn là hình ảnh cô gái đó, cô gái của anh, Hạ Tiểu Nguyên

Sáng hôm sau, mới có 6 giờ mà Huyền đã lục đục gọi cả phòng dậy, khiến cho Hạ Tiểu Nguyên mệt chết đi được. Tối qua phải hoàn thành nốt bản thiết kế đến gần 1h sáng để gửi đi, sáng lại phải dậy sớm, trời à.. Vâng, cô chính là một con sâu ngủ chính cống, những lúc cô trong cơn buồn ngủ sẽ chẳng ai có thể đánh thức cô, nói trắng ra là họ không dám, vì tính khí khi rời giường của cô vô cùng xấu. Nhưng hôm nay cô đành bai bai giấc ngủ của mình mà lết cái xác ngồi dậy, bởi vì sắp khai giảng đến nơi rồi. Bên ngoài hành lang kí túc đã弥漫 rộ tiếng bước chân, hò hét nói cười của những bạn nữ, họ rủ nhau đi sớm để còn nhận chỗ để được ngắm nhìn nam thần. "Nam thần", cô vùng chần chạy vào nhà vệ sinh thay quần áo nhanh nhất có thể, sao có thể quên được chứ, hôm nay anh đọc diễn văn mà, cô muốn nhìn anh gần hơn chút nữa cơ. Vừa đánh răng vừa rửa tay, chân, cô làm mọi thứ chỉ trong vào hai phút, nhanh hơn thường ngày rất nhiều. Bước ra đến ngoài đã chinh chu hết rồi, nhìn lại mình cô cảm thấy cũng ok lắm chứ, nhưng ba đứa bạn cùng phòng lại nhìn nhau nhúu mày:

-Ê, hôm nay bà nhận học bổng, định ăn mặc như thế này à

-Có sao không

-Tất nhiên là có sao rồi, bà sẽ phá vỡ hình tượng tứ đại mỹ nhân của phòng chúng ta. Không thể để mất mặt như vậy được, vào đây

Ba đứa Hà, Thảo, Huyền ép cô ngồi xuống giường, đưa lục vali cô, đưa kéo buộc tóc rồi mần mần đầu cô, đưa xoay xoay khuôn mặt cô làm bầm:

-Tạo hóa trời ban mà không biết làm đẹp, da trắng mịn hồng hào không cần đệm phấn nữa, lông mi dài cong vút hơn cả mi giả, được rồi, một chút matcara, một chút son đỏ.. Yeah, đại mỹ nhân luôn.. Huyền nói

-Xong rồi, tóc cũng xong luôn

-Cuối cùng cũng tìm ra được một bộ lên hôn, đề nghị cậu khai giảng xong đi cùng tụi tôi, những chiếc áo lỗi thời, bảo thủ này không mặc được đâu. Vừa nói, Hà vừa đưa chiếc áo ren đen, cùng chiếc váy qua đầu gối cho Hạ Tiểu Nguyên.

-Đây, đi đôi này vào, công chúa.. Thảo đặt trước mặt cô đôi giày cao gót 8 phân, tính ra nó là đôi thấp nhất rồi

Xong xuôi cả nhóm bước ra ngoài, chẳng để cho cô kịp nhìn xem mình bị họ biến thành cái gì nữa. Đến hội trường, mọi chỗ đã đông nghịt, nhìn dọc nhìn ngang mà không tìm được chỗ nào ưng ý, thì điện thoại báo tin nhắn:

-Anh nhận cho em bốn ghế ở hàng đầu tiên, đối diện lên bục nhé.

Cô không khỏi mỉm cười lôi kéo ba người bạn còn lại về phía hàng thứ nhất. Ngồi xuống ghế, Thảo không khỏi tíu tí vui mừng:

-Ê, bà nhận được chỗ này từ bao giờ vậy

-Mình không có, là có người nhận cho mình ấy

-Ài. Ai

Cả đám nhao nhao lên tra hỏi cô thì đúng lúc này, trên bục vang lên tiếng nói của thầy hiệu trưởng. Sau khi thầy hiệu trưởng phát biểu xong và chúc toàn thể sinh viên trường, là đến lượt anh bước lên. Thay mặt cho toàn sinh viên, anh đọc diễn văn và hứa sẽ học tập thật tốt để không phụ lòng cha mẹ và toàn thầy cô. Giọng nói ấm áp, truyền cảm, anh hôm nay nhìn thật bảnh trong chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu, cùng chiếc quần âu, mái tóc vẫn bồng bênh như mọi khi nhìn thật lãng tử. Chăm chú nhìn anh, cô dường như còn nghe được cả tiếng trống tim của mình, thật mất mặt mà, từ bao giờ lại lộ liễu đến như vậy chứ

Tiếp đến là phần trao học bổng và giải thưởng tài năng cho sinh viên, cô thật không ngờ anh cũng nằm trong số đó. Mà cũng chỉ có cô bất ngờ thôi, đối với những người còn lại, họ thừa biết anh giỏi như thế nào. Anh đưa cô đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, tự nhiên cô cảm thấy chạnh lòng ghê gớm. Anh càng xuất sắc bao nhiêu, khoảng cách bọn họ càng xa lại bấy nhiêu, liệu mối tình lọ lem hoang từ có bắt đầu được không đây. Thờ dài trong lòng, cô lắc đầu xua đi những suy nghĩ linh tinh, bước chân lên bục khi nghe thấy tiếng gọi tên mình. Cả trường đang xôn xao mà im lặng lại, cô không khỏi giật mình. Thôi xong, trông cô không biết có giống con hề không nữa

Thầy hiệu trưởng "e hèm " một tiếng, xong đọc đồng dục:

-Em Hạ Tiểu Nguyên, sinh viên năm nhất khoa kiến trúc, đạt học bổng với số điểm tuyệt đối.

Đứng sau khán đài, Nhất Bảo huyếch tay Minh Vũ cười cười:

-Wow, trông xinh ghê ha. Thảo nào ông động lòng cũng phải thôi. Ê, lão đại, nhìn em vẫn còn ngây thơ lắm, ông đừng...

-Vớ vẩn, cậu nghĩ tôi giống cậu lắm sao. Bớt suy nghĩ linh tinh không đứng đắn đi, đừng làm cô ấy sợ

-Ok, ok, tôi chỉ đùa ông thôi mà. Mà nhìn kĩ tôi thấy cô bé này xinh hơn cả Minh Nguyệt nữa, có thể thi được người mẫu đó

-Bạn gái Hoàng Minh Vũ này cần phải ăn mặc hở hang đi lại lại trước mặt bao người để kiếm tiền sao

-Thôi,thôi, người mẫu cũng là một nghề một của giới người đẹp bây giờ, sao vào tai ông nó lại như gái bán hoa vậy

-Thế ông không thấy người mẫu cũng mặc bikini trình diễn thời trang đó à

-Được rồi, bảo bố nhà ông, ông cứ giữ cho chặt đi. Hết nói lý với ông luôn

Buổi khai giảng kết thúc cũng là gần 11 rưỡi, mệt là cả người, cả bốn cô gái ẻo ỏi về kí túc. Từ sang đã không được ăn gì, giờ lại về muộn nữa, Hạ Tiểu Nguyên nằm phịch ra giường mà thở, không muốn đứng dậy. Bỗng Huyền nhảy lên giường kéo cô, nói:

-Khai mau, là ai nhận ghế cho chúng ta. Mà này, tôi đề ý bà cứ nhìn ông nam thần không chớp mắt là sao

-Cái gì mà nhìn không chớp mắt, người ta đẹp cho tôi ngắm tí không được à

-Được, được, nhưng tôi thấy ông ấy cũng liếc bà nhiều lần lắm đấy. Yêu rồi à

-Haizz, vớ vẩn, Kệ bà ấy, tôi không nói chuyện nữa, tôi đi ăn đây

Mọi thước phim của quá khứ cứ hiện về trong đầu, Hạ Tiểu Nguyên càng cảm thấy mình thật vô dụng. Đứng mặt sau năm năm xa cách, cô chẳng những không thể cho anh cái tát, mà còn bị anh sàm sỡ ngược lại, thậm chí cô không thể phản kháng lại những sai lầm anh định tội cho mình. Về phía Lăng Phong, cô cảm thấy dường như mình đang phản bội anh vậy. Nằm trên giường suy nghĩ ngổn ngang, bên ngoài cánh cửa,người đàn ông vẫn ngồi đó mà trầm ngâm, môi mím chặt. Cô càng ngày càng miệng lưỡi sắc bén, anh chỉ muốn làm lại từ đầu với cô, sẵn sàng tha thứ cho mọi lỗi lầm của cô, sẵn sàng vì cô mà sẽ hủy bỏ hôn ước với Minh Nguyệt, nhưng anh nhận lại được gì. Nhận lại được ánh mắt căm phẫn mà lạnh lùng khinh bỉ.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Nửa đêm tỉnh dậy vì khát nước,Hạ Tiểu Nguyên thấy cơ thể mình dường như bị ai ôm chặt khiến cô không nhúc nhích được. Mờ mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt góc cạnh ấy, khi anh ngủ trông thật bình yên lắm sao, mọi toan tính, dối trá đều không còn. Đôi lông mày anh nhíu lại dường như gặp ác mộng, đôi tay càng thêm siết chặt cô vào lòng. Anh có biết không, thời gian qua cô vô cùng khổ sở, cô ước rằng mọi thứ cô nhìn thấy ngày hôm đó không phải là sự thật, những lời anh nói với cô chỉ là bắt đắ dĩ, thì cái kết của bọn họ sẽ đẹp lắm sao. Nhưng chìm trong giấc mộng lâu cũng có ngày phải tỉnh ngộ, cô đã sớm biết không phải sao. Chỉ là do mình quá ngu ngốc tin tưởng vào cái gọi là tình yêu vĩnh cửu sẽ cảm hóa được những con người vô cảm kia, nhưng cô không làm được. Trái tim cô quá yếu đuối mong manh, không thể tỏ ra nhu nhược được giống người con gái ấy. Cô ta xinh đẹp, cô ta có quyền thế, là danh môn gia thế, là người được xác định là vợ của anh sau này. Thật nực cười, thời buổi bây giờ vẫn còn cái gọi là hôn ước sắp đặt, cô không khỏi khinh bỉ. Gia đình cô nghèo thì sao, ba mẹ cô hạnh phúc, làng xóm hòa đồng, không ghen ghét, ghen tị. Còn anh, anh thì sao, anh có yêu cô gái đó không. Trong đầu ngổn ngang những suy nghĩ chông chênh, Hạ Tiểu Nguyên đưa tay sờ lên khuôn mặt ấy. Ở bên anh vẫn bình yên như vậy, năm năm trước anh vẫn thường ôm cô ngủ, họ hạnh phúc ngập tràn với bao dự định tương lai. Năm năm sau, ai cũng có thành công của mình, nhưng chẳng thể nào có được nhau nữa. Trái tim đã tàn úa theo thời gian, những vết thương cũng chẳng thể lành lại. Là cô, vì sao cô còn có chấp tin tưởng anh để rồi lại nhận lấy niềm đau chứ. Dù mọi thứ chỉ là hiểu lầm thì đã sao, anh với cô cũng không thể bên nhau được, hạnh phúc sẽ mãi chẳng bao giờ có. Chỉ nốt đêm nay thôi, cho cô yếu đuối một lần được ôm lại người con trai ấy, ngày mai cô sẽ trở lại là Hạ Tiểu Nguyên của mọi ngày.Về phía Lăng Phong, cô cần cho anh một lời giải thích trước khi anh biết được tất cả. Ngay từ đầu cô đã không có ý định dấu anh, nhưng mọi việc lại ngoài sức tưởng

tượng. Bọn họ là bạn, là đối tác, cô không muốn mình là nguyên nhân gây ra mọi khúc mắc dù chỉ là phần trăm rất nhỏ. Nhìn đồng hồ mới có 4h sáng nhưng Hạ Tiểu Nguyên chẳng thể ngủ tiếp được, gỡ đôi tay ra khỏi eo mình, cô đi về phía nhà tắm. Ngâm mình trong làn nước ấm, cô lại chìm trong những kí ức kia

Học xong tiết học buổi sáng, buổi chiều được nghỉ cô dự định đi ra ngoài mua chút đồ, nhưng không biết rủ ai. Đúng lúc này Minh Vũ gọi điện cho cô:

- Buổi chiều anh chờ em ra phố đi bộ, hôm nay đám bạn thân lớp cấp 3 bọn anh có buổi offline, em đi cùng anh nhé

- Thôi, em ngại lắm, bạn anh em có quen ai đâu chứ

- Không sao, cũng chỉ có vài người thôi em ạ. Bọn họ dễ gần lắm

- Vâng, vậy có gì thì anh gọi điện cho em nhé. Bây giờ em đi ăn đây

Tình yêu đúng là kì diệu, đã biết là nghiện luôn, thật không sai tí nào. Xuống căng-tin chọn một chỗ ngồi, cô vừa ăn vừa lướt điện thoại xem email mà công ty gửi cho mình phản hồi về bản thiết kế cô gửi đêm qua. Họ khen cô có năng khiếu, có thể làm lên đột phá ở những bản thiết kế lớn hơn. Nếu cô có khả năng, tháng sau họ sẽ gửi cho cô bản thiết kế về khu đô thị mới cao cấp của thành phố, thành công tiền cô nhận được sẽ là một con số lên đến vài chục triệu.. Mắt cô sáng lên, vài chục triệu, số tiền lớn nhất từ trước đến nay cô kiếm được. Hưng phấn kèm kích động, cô ăn vội vàng rồi trở về phòng kí túc, chăm chú nhìn vào cuốn sách kiến trúc phức tạp mà nghiền cứu mới muộn hôm qua.

Đến hai giờ chiều, cô thay bộ quần áo giản dị là áo phông trắng bó sát và quần jean, đi về phía công trường, ở đó có một chiếc xe SH đang đỗ ở đó. Đúng là nhà giàu có khác, người đẹp xe đẹp, chạy lại phía anh cô cười nói:

- Anh đợi có lâu không

- Không đâu, anh cũng vừa mới đến... Vừa nói anh vừa cài mũ bảo hiểm cho cô giọng cưng chiều

- Được rồi, phải tuân thủ luật lệ giao thông. Lên xe

Anh chở cô vào một quán cafe, ở đó những người bạn của anh đã có mặt đầy đủ. Đúng như anh nói, không đông lắm, chỉ khoảng 5,6 người, ai cũng có đôi có cặp. Thảo nào anh gọi cô đi cùng, đây chẳng phải là đang tuyên bố hẹn hò sao. Nghĩ đến điều đó cô đỏ mặt, bước đi chậm chậm, mặt cúi xuống không dám nhìn lên, để mặc anh kéo tay mình lôi đi. Ngồi xuống bàn cô nhẹ giọng chào mọi người:

- Em chào mọi người, em tên Hạ Tiểu Nguyên

- Nguyên xinh quá em ơi.. Một chị lên tiếng, cô nghe mọi người gọi chị ấy là Loan, sinh viên năm cuối trường Luật. Tương lai là một luật sư danh giá lắm đây

- Hì, em cũng bình thường như bao bạn khác thôi chị

- Bình thường như người khác mà chị ước còn chẳng được đây này.. Một chị tên Thùy nhí nhảnh lên tiếng

- Tôi thấy em ấy nói đúng mà, con gái bây giờ không biết phấn son hiếm lắm. Mà có ấy, chắc cũng chỉ là loại giả tạo để lấy lòng thương thôi.. Lan, một sinh viên trường điện ảnh ngồi im nãy giờ cuối cùng cũng nói chuyện

Minh Vũ nhũn mày trước lời nói không mấy thiện cảm của cô kia, anh định nói gì đó nhưng Nguyên đã giữ tay lại. Cô không muốn cãi nhau hay tranh luận về những vấn đề không mục đích đó, chất xám của cô còn phải để làm việc khác. Nhất Bảo đã nhìn thấy ánh mắt không hài lòng của thằng bạn thân, anh rung mình vì biết mình đã mang rắc rối đến rồi, không khỏi quát cô người yêu:

- Em bớt nói đi không ai nói em cầm đầu. Em nghĩ ai cũng giả tạo giống bọn trường điện ảnh em à. Không thích thì đi về, đừng làm buổi họp mặt của bọn anh bùng nổ

- Nguyên này, em quen Minh Vũ như thế nào vậy. Biết nhau bao lâu nay, chị tưởng tên này gay đấy. Mà không riêng gì chị đâu, cả đám ở đây đều nghĩ thế, các cậu nhí_ chị Loan nói

- Thôi, tôi xin chị. Không yêu bởi vì chưa tìm được người thích hợp. Bây giờ chẳng phải có rồi sao, thấy chị cùng Mạnh Cường hạnh phúc quá cũng thấy chạnh lòng

- Em học ngành gì vậy, Minh Vũ học giỏi lắm đây, có gì không hiểu em cứ hỏi nó

- Em học kiến trúc chị ạ, em mới năm nhất thôi

- Thôi đi bà ạ, người ta học siêu đẳng luôn ấy, lấy được cả học bổng của L.A mà. Kể ra em ấy là người đầu tiên đó.. Nhất Bảo chen vô

- Wow..thật hả. Này, chị thích em rồi đó, em làm em gái chị đi, chị sẽ bảo vệ em với tư cách một luật sư tương lai, haha

Cả đám ngồi nói chuyện cũng đã đến 5 giờ chiều, Minh Vũ huych tay cô rồi chào mọi người về trước, cô còn không quên trao đổi số điện thoại với chị Thùy và Loan. Anh nói anh muốn cả hai có buổi hẹn hò đầu tiên mà không bị làm phiền. Dẫn cô về phía chiếc ghế đá dưới bóng liễu cạnh bờ hồ, anh

cùng cô ngồi xuống. Bây giờ cô mới để ý là anh rất cao, phải trên 1m8 ấy, mỗi lần nhìn anh là cô phải ngẩng đầu lên, còn anh thì cúi xuống, nhìn xa trông như họ đang muốn hôn nhau vậy. Bất chợt cô hỏi anh:

-Anh này, anh có biết về kiến trúc không

-Cũng có một chút, có chuyện gì sao

-À, em mới nhận được một việc công ty giao cho là vẽ bản thiết kế về khu đô thị mới của thành phố, em đang suy nghĩ không biết nên thiết kế theo phong cách nào, để mọi người không thấy cầu kì,nhưng lại hiện đại mà giá cả lại phù hợp cho thị công

-Nếu em không sợ, anh sẽ cùng em vẽ bản thiết kế đó, được không

-Em sẽ chia anh một nửa số tiền công em nhận được

-Rồi, anh biết cô bé của anh sẽ không để anh làm không công mà, nhưng phải đợi bản thiết kế vẽ xong đã, biết đâu anh lại không giúp gì được cho em. Chiều mai em nghỉ đúng không, đến nhà anh, chúng ta cùng phác thảo

-Nhà anh á, có được không

-Không sao, còn có cô giúp việc nữa, anh không ăn thịt em đâu mà sợ

-Em có nói là em sợ sao, cái anh này.. Cô đâm vào người anh, chẳng khiến anh đau mà anh còn bật cười

-Mặt em đỏ bừng lên rồi đây này.. Đôi tay nựng má cô, anh nói nhỏ chỉ đủ để cả hai nghe thấy:

-Nguyên này, em để tóc dài đẹp lắm, đừng cắt nhé, anh tiếc

Cứ thế cả hai người ngồi đó, tay anh cầm lấy tay cô, họ cười đùa với nhau trong ánh hoàng hôn của mùa thu, mùi hoa sữa thoang thoảng đâu đó khiến Hạ Tiểu Nguyên nhắm mắt mà thích thú. Bỗng anh nói:

-Minh thuê xe đạp đi đi, trong kia cho thuê xe đạp kìa

-Ê, anh có đi được không đó... Cô gọi với anh

-Em đừng khinh thường bạn trai em, cứ thử đi rồi biết

Họ thuê một chiếc xe, anh ngồi lên phía trước mà vụng về khiến cô không khỏi bật cười, biết ngay mà, dạng công tử như anh chỉ đi ô tô với xe máy xin thôi, chứ xe đạp thì.... Lắc đầu ngao ngán, cô lại gần chiếc xe, cầm lấy tay lái bảo anh ngồi phía sau cô đèo, ít ra cô còn thành thạo hơn anh. Mà anh ngồi phía sau cũng có lợi chứ, chân dài, có thể thay thế phanh tay rồi.. Ngày còn đi học, ba mua cho cô một chiếc xe đạp nhạ giá 2triệu, đối với cô, đó là món quà rất lớn mà cô nhận được, đi học về là lau chùi sạch sẽ, chỉ sợ hỏng.Lớn lên xa nhà mới biết, thì ra quê hương mình nghèo nàn đến vậy, thành phố nơi đây tòa nhà chung cư cao vài chục tầng, biết bao giờ xuất hiện ở nơi cô, đẳng cấp nhà giàu vẫn khác dân thường một khoảng cách xa vời. Anh còn là sinh viên nhưng hôm nay đi xe trăm triệu, mai đi ô tô chục tỷ mà không mấy may suy nghĩ, ba mẹ cô làm cả đời tích lũy chỉ mua được chiếc xe Lead, để khi cô về quê lấy ra đi cho mờ mờ nhạt với bạn bè trang lứa.Mẹ sinh cô vì băng huyết mà chút nữa mất mạng, ba cũng vì chuyện đó mà hoảng sợ, mặc cho ông bà phản đối, ông quyết định không sinh nữa. Trong thâm tâm cô chỉ mong một ngày nào đó cô thành đạt,kiếm thật nhiều tiền, xây cho ba một ngôi nhà rộng,mua một chiếc xe, để ba có thể đi đâu đó nếu muốn. Muốn đưa ba đi du lịch cho tuổi già thêm vui, nhìn ba làm cực khổ như vậy, cô thấy ba vất vả nhiều lắm rồi.

Buổi hẹn hò hôm nay khiến cho khoảng cách giữa hai người không còn ngượng ngùng nữa, ai cũng muốn đối phương biết tình cảm của mình. Đến giờ ăn tối, Minh Vũ dẫn cô vào một nhà hàng có tiếng gần khu anh ở, gọi cho cô những món ăn thật lạ mắt. Cuộc đời cô chưa bao giờ đi nhà hàng sang trọng như vậy, nên ban đầu cô chút ngỡ ngàng. Vì bản tính tiết kiệm nên cô cũng chỉ ngần ngại bảo anh gọi cho vừa đủ, nhiều quá lãng phí là không tốt. Thật ra cô cũng có điều thắc mắc về anh nhưng không dám hỏi. Cô biết anh là con nhà giàu, nhưng nhìn cách tiêu tiền của anh, cô nghĩ nó sẽ không dừng ở mức giàu đâu.Ngày cô lên đại học, ba nói cô không lên giao du lại với những người có tiền, một phút đại dột sẽ bị cuốn vào vòng xoáy tệ nạn. Ba dặn cô không được đi bar, vì trong đó toàn những người chịu ăn chịu chơi, mình nhà nghèo không lên sa chân lỡ nhịp chốn đó. Ba bảo cô cố gắng học hành, mọi chuyện để ba lo. Cô biết gia đình mình chỉ là một gia đình bình thường, không xứng đáng với anh, nhưng khi yêu rồi, cô vẫn muốn thử, thử xem tình yêu có cảm hóa được gia đình anh không.Nếu anh yêu cô không buông tay, thì cô sẽ không bao giờ buông tay trước, vì cô biết, anh sẽ không để cô làm vậy. Thay vì rút lui để người yêu có tương lai như trong tiểu thuyết, cô sẽ cùng anh vượt qua...

Số tiền học bổng cô nhận được là 20 triệu, cô muốn gửi về cho ba để ba có tiền mua thuốc cho ông nội.Ông đã ngoài bảy mươi, mỗi khi trở gió là cái chân lại đau nhức, cô biết, là ông đau nhưng ông giấu mọi người. Cuộc đời người nông dân quanh năm suốt tháng bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, bệnh tật là không tránh khỏi.Ông bề ngoài tuy nghiêm khắc nhưng cô biết, ông rất thương cô. Mỗi khi ai đó hỏi về cô, ông đều cười sáng lạn mà hạnh diện, càng khiến cô có động lực để cố gắng. Về đến cổng kí túc xá đã là 8giờ tối,cô chào anh rồi quay người vào trong, anh kéo cô lại nói:

-Em có chuyện gì à

-Đâu, em có đâu

-Mặt em hiện lên hết rồi kìa, có gì thì nói anh xem anh giúp được không

-Thôi, em không sao. Em vào trước nhé, ngày mai em có tiết học tiếng Pháp, em phải xem bài

-Ừm, đừng thức khuya quá. Mai anh phải ra công ty, có gì buổi trưa anh gọi điện cho em, mình đi ăn rồi qua nhà anh luôn

Mở bừng mắt vì hơi lạnh, cô bước ra ngoài lau khô người rồi mặc quần áo. Anh vẫn ngủ say, tư thế ngủ chẳng khác lúc trước, cô đơn mà lạc lõng. Ra ngoài phòng khách, cô đặt laptop xuống bàn và làm việc. Hôm qua cô trốn về sớm, bản thiết kế còn chưa chỉnh sửa xong, sáng nay lại có cuộc họp, cô phải hoàn thiện nhanh nhất có thể. Châm chú vào màn hình mà chẳng hề hay biết anh đã tỉnh từ lúc nào, đứng đó nhìn cô mà ngẩn người. Xa cách từng ấy năm, cô đã không còn vẻ đẹp ngây ngô hay xấu hổ nữa, giờ đây, cô quyến rũ đến từng hơi thở. Hôm qua khi ôm cô vào lòng, anh đã suýt chút nữa muốn hòa mình vào người con gái ấy, nhưng lí trí còn sót lại nhắc anh không được làm như thế. Ngắm nhìn cô ngủ mà anh thấy lòng mình tĩnh lặng, yên bình biết bao. Khi cô biến mất không một lời giải thích, anh đã lao đi tìm cô như điên dại. Anh biết là mình nói những lời làm cô tổn thương, nhưng suy cho cùng, anh cũng chỉ muốn bảo vệ cô khỏi sự theo dõi của gia tộc. Nhưng anh cũng không hiểu lý do tại sao, cô lại cùng Huyền đánh Minh Nguyệt, con bé đâu có lỗi gì. Nguyệt vẫn luôn nói tốt về cô trước mặt bố mẹ anh, vẫn luôn cố gắng cùng anh thuyết phục ba mẹ giải trừ hôn ước của họ, những điều đó cô đâu hiểu được. Cứ nghĩ sẽ chẳng gặp lại cô, sẽ quên cô như một giấc mộng, anh quay ra cùng Minh Nguyệt tìm hiểu. Nhưng cho dù cố gắng bao nhiêu, anh vẫn không thể tìm được cái cảm giác khi ở bên Hạ Tiểu Nguyên

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Sửa xong bản thiết kế cũng là 6 rưỡi sáng, Hạ Tiểu Nguyên gấp laptop lại xoay người về phòng thì thấy anh đứng đó tự bao giờ, lướt qua anh cô vừa đi vừa nói:

-Anh muốn ăn gì không, em nấu

-Tùy tiện thôi cũng được, anh không kén ăn đâu. Nhưng anh rất mong được ăn bữa cơm ngày trước của chúng mình

- Anh biết đấy, em rất bận, còn phải đến công ty sớm, e rằng không kịp rồi. Trong nhà chỉ còn mì tôm thôi

-Vậy mì cà chua trứng được chứ.

-Ừm, anh đợi em một lát. Quần áo của anh em đã giúp anh là phẳng rồi, ở trên mắc áo đó, anh thay đi

-Nguyên, anh thật chẳng muốn xa em chút nào

-Đây là lần cuối cùng em làm như vậy, anh đừng nghĩ linh tinh gì cả

Nói rồi cô đi thẳng về nhà bếp, mở tủ lạnh cầm ra 4 quả trứng và hai quả cà chua, bật bếp đun nước, đôi tay thoăn thoắt làm việc. Lại là trứng cà chua, cô mãi chẳng thể bỏ được món ăn này là sao. Điện thoại cô reo lên, là của Lăng Phong, Hoàng Minh Vũ cầm lên nghe:

-Alo

-Tiểu Nguyên... O, ai đó

-Tiểu Nguyên đang nấu cơm, có chuyện gì sao

-Hoàng Minh Vũ, sao cậu lại ở nhà Tiểu Nguyên

-Cô ấy đang bận, vậy nhé... Chưa nói xong câu, điện thoại đã bị ai đó giật đi, anh không khỏi nhú mày lại. Còn cô nhìn anh với ánh mắt tức giận, quay người nghe điện thoại, giọng dịu dàng:

-Phong, em nghe này

-Sao em lại ở cùng Minh Vũ

-À, có gì tí đến công ty em sẽ giải thích cho anh, anh gọi em có gì sao

-Anh chỉ muốn hỏi em dậy chưa thôi, anh qua đón em đi ăn sáng

-Thôi, không cần đâu, em hôm nay ăn sáng ở nhà. Anh cứ đi ăn đi, em sẽ đến công ty sớm

Tắt điện thoại, Hạ Tiểu Nguyên quay lại nhìn Hoàng Minh Vũ đứng đó, lạnh giọng:

-Điện thoại của em, anh có quyền gì mà nghe. Giữa chúng ta là quan hệ bình thường, sao khi anh nói nó lại trở nên mập mờ vậy hả

-Chứ em nghĩ chúng ta đang là quan hệ gì, em định phải sạch hết

-Thì sao, chúng ta đã là quá khứ, bây giờ là đối tác, em chẳng muốn có quan hệ gì với anh hết, anh hiểu không. Nghe cho kĩ đây, em không muốn có bất kì dính dáng gì đến anh

Mới sáng ra không khí giữa cô và anh trở lên căng thẳng. Anh thật muốn biết, Lăng Phong quan trọng với cô vậy sao, sẵn sàng để cô cái tay đôi với anh. Cô bé ngày xưa chỉ biết rụt rè nghe lời nay đã thay đổi thành một người miệng lưỡi sắc bén, lý luận đến vậy. Anh nhìn chăm chăm vào cô dịu giọng:

-Ăn đi, anh đưa em đến công ty

-Em có chân em tự đi được

Bữa ăn chìm trong không khí nặng nề, mỗi người một suy nghĩ. Đến công ty là 8 giờ, Hạ Tiểu Nguyên đi thẳng vào phòng làm việc, khuôn mặt lạnh lùng khiến Tinh, Ngọc và Linh không khỏi nhìn nhau khó hiểu. Hôm qua vẫn bình thường cơ mà, sao hôm nay lại thế kia. Ngồi phịch xuống chiếc ghế, cô thờ ơ trong tức giận. Lúc nào cô cũng là người lép vế, chẳng thể cãi lại cái tên khốn kiếp kia. Ngày mai phải đi Anh Quốc rồi, hai tháng bên L.A, cô biết mình sẽ gặp rất nhiều rắc rối đây. Sẽ phải chịu sự quấy rầy của anh, sẽ vô tình đụng mặt những con người độc ác kia, cô phải làm sao bây giờ. Thật sự ngay lúc này chỉ muốn bỏ quách dự án này đi cho xong, cô úp mặt xuống bàn làm việc mà thở dài. Lăng Phong đứng ngoài cửa nhìn cô mà suy nghĩ ngôn ngang. Cô có quan hệ gì với Minh Vũ, tại sao sáng sớm tên đó lại xuất hiện ở nhà cô. Vì Minh Vũ nên cô luôn cự tuyệt cùng L.A đàm phán sao. Bước về gần phía cô, anh gọi nhỏ:

-Nguyên,

-Ồ, anh à. Sao đến sớm vậy

-Em nhìn đồng hồ đi, gần 8 rưỡi rồi, sắp đến cuộc họp rồi đó

-Ừm, em chuẩn bị xong hết rồi, anh đừng lo

-Anh không lo về bản thiết kế, anh lo cho em. Em ốm hả

-Em không sao, chỉ là hôm qua thức khuya quá nên có chút mệt

-Em và Minh Vũ...

-Có gì nói sau đi anh, em đi có việc đây. Công việc em còn nhiều lắm

Đã lấy hết can đảm để kể cho anh tất cả nhưng cuối cùng đến phút chót lại không thể. Cứ hễ ai nhắc về cái tên Minh Vũ là cô lại mất kiểm soát, thật vô dụng mà. Pha cho mình một ly cacao nóng, cô vừa uống trầm ngâm. Bỗng Linh vỗ vai cô:

-Họp rồi

Bước vào phòng họp cô thấy Minh Vũ ngồi ở vị trí khách mời, không khỏi giật mình. Đúng rồi, cuộc họp này chủ yếu bàn về dự án xây dựng một loạt khu resort cao cấp và khách sạn tầm cỡ thế giới của hai bên, làm sao thiếu đi được sự có mặt của bên đối tác. Ngồi vào vị trí của mình, cô chăm chú nhìn về phía mấy chiếu đang hiện lên những nơi sẽ thi công và xây dựng. Dự án lần này L.A đặt cả tâm huyết và dồn vào đó rất nhiều tiền, nơi họ xây dựng sẽ dành cho những đại gia, kiến trúc của tòa nhà họ muốn bên A.T làm theo lối hiện đại nhất, Hạ Tiểu Nguyên phản đối:

-Đâu phải cứ hiện đại nhất sẽ là sang trọng và đẳng cấp. Đôi khi nên biết xen kẽ những cái mới và cái cũ sẽ tạo nên nét riêng biệt, không khiến cho người mua cảm thấy nhàm chán mà lại còn hứng thú nữa

-Theo cô thì nên thiết kế như thế nào

-Khu vực xây những ngôi biệt thự hướng về phía biển, ta nên lấy tông màu trắng sữa, xây theo phong cách kiểu nhà quý tộc xưa, không cần cao, chỉ hai tầng là đủ. Tường màu trắng sữa, cát trắng, con đường lát sỏi, hai bên là hoa, mọi thứ hướng về biển sẽ tạo cho người ở cảm giác giống chuyện cổ tích vậy, nhất là những đôi bạn trẻ yêu nhau. Họ thích điều này hơn là ở những tòa nhà cao ngất

-Tại sao lại hướng về những đôi yêu nhau

-Những đôi bạn trẻ đang yêu nhau, biển sẽ là nơi thích hợp để họ lựa chọn cho chuyến đi du lịch và kì nghỉ

-Được, cứ quyết định như vậy đi. Theo ý kiến của cô Hạ, mọi người tập trung theo thiết kế kiểu nhà ở quý tộc cổ xưa. Tan họp

Ra đến ngoài ai cũng thờ phào nhẹ nhõm. Vốn cứ nghĩ rằng sẽ bị tổng giám đốc của L.A làm khó, ai cũng lo sợ mà run rẩy, không nghĩ đến giám đốc Hạ lại tranh luận không ngừng cùng bên đối tác, không những họ không tức giận mà lại thấy ý kiến của cô có sáng tạo. Hà Tiểu Tinh kéo cả đám đi xuống nhà ăn, miệng nói:

-Thật đáng sợ, đẹp thì đẹp nhưng lạnh như tảng băng Bắc Cực. Vẫn là chủ tịch chúng ta ôn hòa dễ gần, tiếc là hoa có chủ rồi

-Nghe đồn đã lâu nay mới gặp mặt, không hổ danh là người điều hành L.A. Mà này Tiểu Nguyên, cậu dám tranh luận cùng tăng băng đó mà không chút sợ sệt, mình phục cậu rồi nha_Ngọc nói

-Tìm muốn rớt ra ngoài luôn rồi

Trong phòng chủ tịch, Lăng Phong ngồi đối diện Minh Vũ mà trong lòng khó hiểu. Đến giờ phút này, anh thật sự khẳng định người đàn ông này cùng Hạ Tiểu Nguyên có chút gì đó quen biết, còn quen biết đến mức nào anh chẳng thể biết được.Nhìn cái cách Minh Vũ chăm chăm Tiểu Nguyên, anh đã nảy sinh suy nghĩ kia, cộng với việc sáng nay nữa, anh hỏi:

-Hoàng Minh Vũ, cậu với Hạ Tiểu Nguyên là quan hệ gì

-Cô ấy là bạn gái cũ của tôi

"Bạn gái" cũ, thì ra là vậy. Bây giờ anh mới biết được người đàn ông bội bạc khiến cô đau khổ tìm đến cái chết là ai rồi. Anh nhếch mép cười khinh bỉ

-Cậu có biết cậu đang nói gì không.

-Cậu không nghe thấy lời tôi nói à. Tôi muốn làm lại cùng cô ấy

-Tên khốn nạn nhà cậu, cậu có tư cách gì yêu cầu cô ấy quay lại.. Lăng Phong đập bàn đứng dậy

-Dựa vào việc tôi là người đàn ông của cô ấy, như thế đủ chưa.. Hoàng Minh Vũ tún cổ áo Lăng Phong mà cầm giọng

"Bốp", cú đấm hạ xuống má trái khiến Minh Vũ chệch choạng, miệng rỉ máu

-Mày làm cô ấy đau khổ chết đi sống lại, mày còn quay về làm gì hả

"Bốp".. Minh Vũ trả lại Lăng Phong cú đấm vừa nãy, gào lên

-Mày định thừa nước đục thả câu hả. Hạ Tiểu Nguyên là người đàn bà của tao, tao cấm mày có ý đồ không đứng đắn với cô ấy

Hai người lao vào nhau mà giáng những cú đấm, đồ đạc trong phòng rơi loảng xoảng. Bên ngoài Linda sốt ruột, tay run run bấm điện thoại. Hạ Tiểu Nguyên nhắc máy:

-Giám đốc Hạ, họ đánh nhau to trong phòng chủ tịch

Hạ Tiểu Nguyên cầm điện thoại chạy nhanh về phía thang máy, trong lòng thầm cầu nguyện đừng có

chuyện gì. Đến nơi, đập vào mắt cô là hình ảnh hai người nằm đè lên nhau, mỗi người giáng xuống một cú đấm. Vội chạy vào gỡ họ ra, cô đánh mặt lại:

-Hai người điên đủ chưa

Lăng Phong và Hoàng Minh Vũ trông thảm hơn bao giờ hết, cô nhìn người này sang người kia, lắc đầu ngao ngán. Bọn họ đã ba mươi tuổi, đâu còn là những thanh niên nồng n뜨 mà lại có những hành động ấu trĩ như vậy. Bước về tủ thuốc trong phòng nghỉ, lấy ra túi bông cùng sát trùng, cô đưa mắt cho họ ngồi xuống. Làm xong, cô chỉ ngồi đó nhìn,họ là hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô. Một người cô yêu, một người cô mang ơn.

-Giám đốc Hoàng, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, giữa chúng ta chả có cái quan hệ gì hết. Anh điếc hay giả vờ điếc. Còn anh nữa Lăng Phong, anh ta xốc nổi không suy nghĩ, anh cũng hùa theo anh ta dùng nắm đấm để giải quyết sao. Anh có biết toàn công ty họ nhìn em với ánh mắt ra sao không hả??

-Anh xin lỗi..

-Thôi bỏ đi. Linda, chị gọi nhân viên quét dọn lên dọn lại phòng cho chủ tịch

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sáng tinh dậy lúc 7 giờ khiến cho Hạ Tiểu Nguyên cảm thấy giấc ngủ vẫn còn chưa đủ, cô muốn ngủ thêm.Nhưng thói quen tật xấu gì cũng phải thay đổi, bây giờ cô đã là sinh viên đại học, không thể ngủ nướng khi còn ở nhà nữa. Hôm nay có tiết học tiếng Pháp, cô cần phải đến sớm. Tuy tiếng Pháp của cô rất tốt nhưng cái tính ham học hỏi đã in sâu vào máu, cô chẳng thể bỏ lỡ được. Là bạn cùng phòng nhưng lại không cùng khoa, cùng ngành, nên cô chỉ có thể đi một mình, vẫn là lên lớp không có ai nói chuyện. Nhưng thật không ngờ là Huyền, cô bạn đánh đá kia lại có hứng thú với tiếng Pháp, mà có thật

hứng thú với tiếng Pháp hay không nữa, hay là giáo sư dạy môn đó. Đừng nghe thấy từ "giáo sư" mà nghĩ đó chắc phải là một ông già hói đầu bụng phệ nhè. Ngược lại, Hạ Tiểu Nguyên nghe nói vị giáo sư này vô cùng trẻ, mới chỉ 27 tuổi, đẹp trai, vừa trở về trường nhận giảng không lâu. Mà cô đẹp hay không đối với cô không quan trọng, cô đã có anh-Hoàng Minh Vũ rồi. Nghĩ đến trưa nay sẽ đến nhà anh cùng phác thảo bản kiến trúc mà cô thấy hơi khó tả.

Bước vào lớp đã chật kín chỗ ngồi, nam nữ có đủ nhưng chủ yếu phần đông là nữ, sức hút của vị giáo sư này đúng thật là ghê gớm. Tìm cho mình một vị trí gần như khuất bóng, Hạ Tiểu Nguyên ngồi xuống. Chỗ này tuy tầm nhìn khó nhưng không sao, cô vẫn có thể nghe giảng được. Không biết Huyền đã tìm được chỗ ngồi chưa, cô ấy ngồi ở chỗ nào nữa. Haizz

Cánh cửa mở ra, một người đàn ông cao ráo bước vào, lớp học rầm rộ lên tiếng khen ngợi. Cô cũng không để ý cho lắm, mắt nhìn vào điện thoại nghiên cứu bài kiểm tra tiếng anh cấp 8 mà cô sưu tầm được, trong đầu lăm nhăm ra đáp án. Mãi chăm chú, cô không hề biết vị giáo sư đó đang điem danh đến tên mình, không thấy ai trả lời, thấy nói lại:

-Hạ Tiểu Nguyên, ai tên Hạ Tiểu Nguyên

Lần này là giật mình nghe thấy thật, cô đứng lên:

-Em thưa giáo sư. Và sau đó, là cuộc đối thoại bằng tiếng Pháp

-Em học khoa nào

-Khoa kiến trúc thầy

-Em nghĩ sao khi chúng ta nên học tiếng Pháp, và em thấy tiếng Pháp có khó không

-Thật ra bộ não con người hoạt động rất cật lực, mọi người cứ nghĩ tiếng Pháp sẽ khó học nên ngay từ khi bắt đầu đã chán nản, nhưng thật ra không phải vậy. Theo em nghĩ, tiếng Pháp có điem hay của chúng. Rất tình cảm như con người nước Pháp vậy

-Ồ, em nói tiếng Pháp rất tốt

-Cảm ơn giáo sư, em cũng chỉ biết chút ít

Tiết học diễn ra sôi nổi, một phần vì vị giáo sư này cũng không mấy khắt khe, một phần nữa vì cách giảng của thầy thật dễ hiểu, khiến Hạ Tiểu Nguyên học hỏi được rất nhiều. Tuy nhiên, thứ cô để ý trên hết là quyền giáo trình tiếng Pháp mà giáo sư có, cô đã đi tìm khắp thư viện mà không được, thật sự muốn có nó mà.

Tan tiết học là 11 giờ trưa, cô đang đi thì Huyền từ đâu vỗ vai khiến cô giật mình, miệng túm túm:

-Thầy Diệp đẹp trai thật ấy, lại vui tính nữa

-Thầy Diệp... Có dạy chúng ta sao

-Ê, cậu có bị ám đầu không vậy. Thầy giáo dạy chúng ta môn tiếng Pháp ấy

-À, mà Diệp gì...

-Trời ạ! Thế vừa nãy cậu không nghe giới thiệu à. Thầy ấy tên Diệp Khanh

-À, đẹp thì đẹp cũng có liên quan gì tới mình đâu

Hai cô bạn cứ trò chuyện với nhau mà chẳng hề hay biết Diệp Khanh đã nghe thấy hết, trong lòng cảm thấy cô sinh viên này thật thú vị. Không có ánh mắt ngưỡng mộ như bao sinh viên khác, cô trầm tính nghiêm túc mà nghe giảng. Thi thoảng anh thấy cô liếc nhìn quyền giáo trình của mình mà ánh mắt sáng lên, chắc là cô vô cùng thích nó chẳng. Nhận công việc là một giảng viên của trường đại học A, Diệp Khanh nhận lệnh về quán cậu em họ ngang bướng kia của mình. Nhưng đã mấy ngày rồi, cũng không gặp được thằng nhóc đó, chị gái anh thì luôn thúc dục anh công tác tư tưởng cho Minh Vũ thật nhanh về chuyện đính hôn. Bản thân anh thì không đồng tình với hôn nhân định ước như vậy, nhưng biết làm sao bây giờ, thằng nhóc sinh ra đã là người thừa kế, không nghe không được. Vốn tưởng chuyện đi về Việt Nam này tẻ nhạt, không nghĩ rằng lại tìm được một niềm vui thú ở một sinh viên, anh bật cười đi thẳng về phòng của mình sau giảng dạy

Điện thoại có chuông, cô nhắc máy nghe:

-Em tan học chưa, anh đợi em ở công trường

-Anh đợi em một lát, em qua

Chạy nhanh về phía công trường, Hạ Tiểu Nguyên đã thấy Hoàng Minh Vũ đứng đó. Hôm nay anh đi một chiếc BMW, người mặc bộ vest sang trọng trông anh đứng đắn mà nghiêm nghị, thoang thoang hơi thở vị đàn ông trưởng thành chứ không phải cậu thanh niên xốc nổi. Ngồi lên xe, anh chở cô về phía chung cư nơi anh sống. Tòa chung cư rất cao, nằm trong khu đô thị dành cho những người có tiền, anh nói anh ở tầng 28. Trong nhà không khí dịu nhẹ thoang thoang hương hoa lài, mọi đồ vật đều là những thứ đắt tiền, Hạ Tiểu Nguyên choáng ngợp. Cuộc đời cô từ bé đến lớn đây là lần đầu tiên tận

mắt nhìn thấy và được chạm vào những thứ có tiền chắc gì đã mua được kia. Anh nói:

- Xin lỗi em nhé. Hôm nay cô giúp việc xin nghỉ, nên chưa có cơm ăn. Em ngồi đợi anh một lúc, anh nấu

- Không sao, nhà bếp ở đâu em giúp anh

Mở tủ lạnh thấy nguyên liệu đủ cả, phải đủ cho một người ăn trong một tháng, cô suýt xoa. Lấy ra một ít tôm, mực, một quả dứa, cà chua, cô làm món hải sản nấu chua cay. Anh thì cầm com và lấy ra 5 quả trứng, cô hỏi:

- Anh thích ăn trứng

- Trứng sốt cà chua, anh chỉ làm được mỗi món đó

Hai người chăm chú trong nhà bếp chỉ khoảng nửa tiếng đã có một bữa ăn thịnh soạn, nhìn đồng hồ lúc này đã gần 12 giờ, ai cũng thấy đói. Ngồi xuống ăn đĩa trứng sốt cà chua mà anh làm, cô thấy vị thật lạ, còn lạ về cái gì cô cũng không biết nữa. Thì ra khi yêu rồi, họ luôn muốn tìm hiểu sở thích của người đối diện, Hạ Tiểu Nguyên và Hoàng Minh Vũ cũng vậy. Ăn xong, anh cùng cô rửa bát, trông họ không khác gì một cặp vợ chồng mới cưới, nghĩ đến đó má cô lại đỏ bừng như lửa đốt. Món trắng miệng là một đĩa kem chuối, ăn ngon vô cùng, có vẻ cô giúp việc của anh biết rất nhiều công thức, cô thầm nghĩ lần sau nếu gặp cô ấy sẽ học hỏi nhiều hơn.

Anh vào phòng lấy ra một tờ giấy A0 khổ to, đặt chiếc laptop trước mặt, bút chì và thước cùng những bản thiết kế liên quan, họ tập trung trao đổi ý kiến. Lấy mẫu nhà chung cư anh đang ở, anh góp ý cô nên thiết kế theo lối hiện đại nhưng nên dùng tông màu sang sủa, vị trí nhà bếp không cần quá rộng nhưng phải gọn và không chướng mắt vì công kênh. Phòng khách chỉ cần một chiếc bàn nhỏ đặt chính giữa, vị trí tầng và sân nhà cách nhau chỉ tầm 3,5m là ổn. Nên dùng loại xi măng sắt thép của Đông Á, tỉ lệ cân đối, sân nhà thì tùy theo sở thích mỗi hộ dân cư mà chọn đá lát, tuy nhiên nên chọn màu trắng đen xen kẽ sẽ không quá màu mè và cho người ở cảm giác dịu nhẹ. Vừa nói tay anh vừa thoăn thoắt phác thảo mọi góc ngách trên mặt giấy, cô ngồi bên chăm chú lắng nghe mà tiếp thu vào bộ não. Cô góp ý thêm:

- Rèm cửa em thấy nên để màu tối, như màu vàng nâu, thêu hoa chi tiết không cầu kì, chất vải thì phía công ty họ sẽ tự tìm. Cửa sổ bây giờ thay vì dùng cửa nhựa hoặc gỗ họ thích dùng cửa kính hơn, như vậy mỗi sáng thức giấc, chỉ cần kéo rèm là họ có thể nhìn ngắm toàn thành phố buổi sớm mai

- Anh thấy ý kiến này hay đó

Mới chỉ lên phác thảo mà đã mất cả chiều công sức của hai người, đến khi về chi tiết sẽ mệt mỏi và vất vả lắm đây. Ngon tóc rũ xuống, Hoàng Minh Vũ đưa tay vén ra sau tai cô. Cô có làn da trắng hồng không tí vết, chiếc mũi dọc dừa, đôi môi lúc nào cũng đỏ hồng hé mở. Nhìn chăm chăm vào nó, anh thật muốn ngấu ngiến một cái, nhưng chỉ dừng lại ở suy nghĩ thôi. Anh muốn cô từ từ chấp nhận mọi sự tiếp xúc gần gũi hơn nữa, nhưng chưa phải lúc này. Đồng hồ điểm 5 giờ, anh nói:

- Ăn cơm tối xong anh đưa em về

- Ở đây có rạp chiếu phim không anh

- Em muốn đi sao. Vậy để anh nấu cơm, mình ăn sớm anh dẫn em đi

- Vâng, vậy đi

Đến rạp chiếu phim là lúc 7 giờ, anh dẫn cô đi chọn một bộ phim về tình cảm, mua một túi bắp, cả hai nhanh chóng vào tìm ghế của mình. Tay anh cầm chặt lấy tay cô, họ không nói gì nhưng trong lòng ai cũng xốn xang. Máy chiếu chiếu đến cảnh người con trai vì hôn ước gia tộc mà chấp nhận xa người mình yêu, cho đến khi vài năm sau tự chủ được cuộc sống của mình, quay về thì nữ chính đã chết. Nam chính tuyệt vọng mà hối hận, dường như muốn chết đi nhưng cuối cùng vẫn phải sống tiếp vì trách nhiệm gia tộc. Đoạn phim lấy đi bao giọt nước mắt của người xem, nhưng vào đôi mắt Hạ Tiểu Nguyên thì lại thật câu huyết, cô quay sang nhìn Hoàng Minh Vũ bên cạnh mà trầm ngâm. Trên đường đi về, cô hỏi anh:

- Nếu anh là nhân vật nam chính, anh sẽ làm gì

- Sẽ bảo vệ em cho dù mất đi tất cả.. Nhéo má cô anh nói

- Em sẽ không ngốc như nhân vật nữ chính, không đến được với nhau thì cũng không cần phải tìm đến cái chết. Thay vì đó hãy sống thật tốt để người kia yên lòng

Đoạn phim chỉ là cảnh dàn dựng nhưng lại khiến Hoàng Minh Vũ phải suy nghĩ, vì không bao lâu nữa anh và Hạ Tiểu Nguyên cũng sẽ giống như thế. Nhưng thay vì chấp nhận, anh sẵn sàng bỏ tất cả, kể cả quyền lợi của mình để được bên cô. Không giàu sang, không có những mưu mô đầu đá thương trường, anh cùng cô trở về vùng núi cô sinh ra, xây một ngôi nhà nhỏ, làm một công việc bình thường, nó giản dị biết bao. Ba mẹ anh tuy bên ngoài hạnh phúc, nhưng chẳng ai biết, trong tim họ đều cất giấu một bóng hình khác. Họ đến với nhau vì hôn ước thương mại, còn anh, là sản phẩm của cuộc hôn nhân thương mại đó. Mọi thứ anh có ai cũng đều muốn mà không được, nhưng thứ họ có được anh lại không thể với tới. Cho đến ngày gặp cô, anh mới cảm nhận được hơi thở thật sự của cuộc sống. Cô như ánh nắng chiếu sáng vùng tăm tối nơi anh, nụ cười của cô, giọng nói của cô làm anh chìm đắm không tài nào thoát được. Họ cứ nắm tay như vậy đi trên con đường đầy lá rụng

Tức giận nhìn hai người đàn ông kia lần nữa, Hạ Tiểu Nguyên đi thẳng một mạch ra ngoài. Mọi chuyện cô không muốn vỡ lẽ cuối cùng toàn công ty đều biết, rồi họ sẽ chỉ chỗ cô ra sao đây, tháng ngày yên bình của cô chấm dứt từ cái ngày Hoàng Minh Vũ xuất hiện. Trở về phòng làm việc cô đã thấy Hà Tiểu Tịnh bên trong từ lúc nào, đối với cô, có lẽ người cô thân thiết nhất, không hề phòng là cô ấy.

-Sao vậy, bọn họ nói hai vị giám đốc đánh nhau vì cậu

-Minh không ngờ sự việc lại thành ra thế này

-Rốt cuộc có chuyện gì Tiểu Nguyên

-Minh... Hoàng Minh Vũ với mình từng có mối quan hệ người yêu

-Trời ơi... Thảo nào mình thấy anh ta luôn nhìn cậu bằng ánh mắt kì kì.. Thì ra là như vậy, rồi sao mà chia tay

-Anh ấy... Anh ấy ngủ cùng với người con gái khác trên chiếc giường của chúng mình đúng ngày sinh nhật. Tận mắt mình đã nhìn thấy, bọn họ quấn lấy nhau.. Hạ Tiểu Nguyên run rẩy nói

-Đây là lý do cậu luôn từ chối sang L.A sao. Là vì không muốn gặp lại anh ta

-Minh đã cố gắng quên đi nhưng những nỗi đau đó luôn bủa vây lấy mình. Minh cũng ngờ Hoàng Minh Vũ với Lăng Phong là bạn

-Vậy giờ cậu định tính sao, có định đi Anh quốc nữa không

-Phải đi chứ, công việc là công việc, mình đã hứa với Lăng Phong là sẽ cố gắng làm tốt

-Minh ủng hộ cậu, cố lên, cậu còn có bọn mình nữa

Quá khứ đã ngủ yên nhưng dư âm vẫn còn đó, Hạ Tiểu Nguyên mở điện thoại vào mục nhật kí, thì ra đã xa cách năm năm 4 tháng 23 ngày, anh có thời gian đẹp đẽ bên vị hôn thê, cô lao đầu vào những dự án lớn nhỏ. Suốt thời gian qua, cô luôn ngắm nhìn anh thay đổi trên từng tờ tạp chí phát hành hàng tháng. Bất giác nhận ra, có những thứ chẳng thể đơn giản như mình nghĩ, cũng giống như anh đã từng nắm tay cô nói "Hạ Tiểu Nguyên, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, hãy tin anh". Và cô đã tin, đã cứ ngu ngốc như một con rối nhìn anh xuất hiện bên người con gái ấy khi anh nói anh đang học, anh đang ở công ty. Anh kiên nhẫn cùng cô ta chọn chiếc váy màu trắng sữa mà anh chẳng hề hay biết, cô đã từng nhìn nó biết bao nhiêu lần khi đi ngang qua. Sự xuất hiện của Minh Nguyệt như một dấu chấm hỏi cho sự khúc mắc khờ dại của tuổi trẻ mà cho đến khi ra đi, cô mới biết thì ra mọi thứ là do cô cố chấp ảo tưởng và cũng chỉ có cô một mình cố gắng.

Anh sinh ra đã đứng trên sự xa hoa của đồng tiền, cô lớn lên trong sự lao động vất vả của cha mẹ. Nơi anh ở như một cung điện nguy nga không thiếu thứ gì, còn nơi cô sống mọi thứ vật chất còn ngổn ngang không đầy đủ, hai thái cực cách nhau rất rất xa nhưng cố tình đến gần để dính lại, đến khi tách đôi là một khoảng vớ. Khi cô đau đớn, chỉ nghĩ đến cái chết để giải thoát thì người đau lòng cho cô chỉ có ba mẹ. Họ trách cô sao đại dột mà bỏ lỡ tương lai vì một người phụ bạc, càng nghe mà cô càng cảm thấy xót xa. Mái tóc mẹ đã có những sợi trắng, bàn tay đã nhăn nheo nhiều vết chai sạn, đúng là như vậy. Quanh năm quần quật ruộng đồng, mẹ không còn giữ lại được làn da trắng của tuổi ba mươi, khóe mắt đã có những vết chân chim rõ rệt. Ba càng ngày sức khỏe càng xuống dốc, còn cô thì lại nằm đây đau lòng quên sống vì một con người phụ tình, có đáng hay không. Đã từng lặp lại câu hỏi đó rất nhiều lần nhưng chẳng tìm được đáp án thật tâm từ đáy lòng, cô biết, thì ra cô yêu anh nhiều hơn cô nghĩ

Tắt máy tính, đóng cửa phòng lại, cô xuống tầng hầm lấy xe đã nhìn thấy bóng Lăng Phong đứng đó. Khuôn mặt anh lúc này sưng húp lên và tím bầm, cô không khỏi xót xa. Là lỗi tại cô, là do cô không dứt khoát với Hoàng Minh Vũ nên anh mới như vậy, là cô biết, anh xót xa cho cô vào đêm mưa ấy. Tiến về phía xe, cô nói: "Em đưa anh về, ngày mai em phải đi Anh Quốc, em sẽ gọi điện cho bác sĩ Vương, ông ấy sẽ kê thuốc cho anh. Để càng lâu sẽ càng sưng và tím hơn đó". Anh nhìn cô, môi mím chặt nói: "Không đi có được không, anh sẽ thay người khác". Cô quay qua nhìn anh mà lòng phức tạp, anh vì không muốn cô khổ xù khi gặp mặt Hoàng Minh Vũ mà sẵn sàng tìm người thay thế, nhưng cô không thể vì một chuyện riêng tư cá nhân mà ảnh hưởng đến cả tập đoàn A.T. Lần này đi Anh Quốc sẽ chẳng có những tháng ngày yên bình, mọi chuyện của ngày xưa sẽ bị bởi phan phui lên càng thêm rắc rối. "Em không sao, anh đừng lo. Giữa em và Hoàng Minh Vũ không còn quan hệ gì nữa, em sẽ không để cho anh ta quấy rầy em. Với cả, bên Anh Quốc gia đình anh ta đều ở đó, Minh Nguyệt nếu biết có sự xuất hiện của em sẽ không để cho anh ta gặp em đâu. Em đưa anh về, anh còn chưa ăn tối nhỉ. Hôm nay em sẽ nấu cơm cho anh, anh nhớ khi về đến nhà lúc tắm rửa đừng để nước chảy vào vết thương, sẽ rất xót đó"

Lăng Phong sống ở một ngôi biệt thự cách chỗ cô không xa, trước kia khi cô mua ngôi nhà đó, anh có ý định mua cạnh cô cho dễ đi lại nhưng cô từ chối. Cô đâu còn là búp bê dễ vỡ nữa đâu mà sợ sệt chứ, với cả tòa nhà nơi đó cũng thuộc vào nơi cao cấp, hệ thống an ninh chặt chẽ không lo xảy ra sự cố gì. Đi thẳng vào gara nhà anh, ánh đèn dội vào một chiếc xe đang đỗ ở đó, cô quay sang nhìn Lăng Phong ánh mắt phức tạp. Hoàng Minh Vũ đang đứng đó, tay cầm điều thuốc lá nhưng không hút, ánh lửa lập lòe đỏ ỏn cứ cháy để lại những tàn thuốc rơi xuống đất. Lăng Phong nắm chặt tay, phần nộ, sự tức giận lại trào dâng. Khó khăn lắm cô mới an ủi anh người giận, bước xuống xe đi thẳng về nơi Hoàng Minh Vũ đang đứng, đối diện anh nhỏ giọng: "Anh đến đây làm gì", "Không đến thì tôi làm sao nhìn thấy được cảnh em xót xa cho tên Lăng Phong kia được hả. Tôi cũng bị thương không kém gì hân, sao em không quan tâm tôi", "Anh về đi, đừng làm mọi chuyện thêm rắc rối nữa. Ngày mai tôi sẽ sang Anh quốc, tôi sẽ không bỏ dự án này, cũng mong anh đừng can dự vào cuộc sống của tôi". Trầm tư suy nghĩ một lát, cô ngừng đầu nói tiếp "Tôi và Lăng Phong dự định sau khi kết thúc dự án sẽ đính hôn, mong anh sẽ chúc phúc cho tôi và anh ấy". Nghe đến hai từ "đính hôn", ánh mắt Hoàng Minh Vũ đánh lại, anh bóp chặt vai cô đối diện mình, gần từng chữ "Đừng bao giờ có cái suy nghĩ đó, tôi sẽ không để em thực hiện được cái lễ đính hôn quái quỷ kia, biết không". Nói rồi anh quay về phía xe, lao vút đi trong sự phẫn nộ, Lăng Phong ngồi trong xe mà mỉm cười nhưng lòng chua chát, cô nói vậy để bảo vệ anh nhưng thật ra là cô đang đánh lảng Hoàng Minh Vũ. Cô nói dối là sẽ đính hôn với anh để trục gặt Hoàng Minh Vũ, vậy thì cứ như lời cô nói, dù thế nào, anh cũng muốn lễ đính hôn đó phải thực hiện được

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Mối tình đẹp đẽ ấp ủ cứ thế lớn dần lên theo năm tháng, cuộc hẹn của Hạ Tiểu Nguyên Và Hoàng Minh Vũ mỗi ngày một nhiều hơn, tuy nhiên điều này không khiến cô chệnh mảng việc học hành. Từ ngày yêu anh, cô biết thì ra con gái nên điều đã một chút sẽ khiến cho người yêu của mình không thấy quá tệ nhạt mà vô vị. Có lần được nghỉ học hôm chủ nhật, anh chở cô ra ngoại ô thành phố, nơi đó có cánh đồng bồ công anh bạt ngàn cùng những vườn hoa đầy loại. Những lúc như vậy, anh đều chỉ cầm lấy tay cô vuốt ve mà thủ thỉ "Hạ Tiểu Nguyên, anh yêu em", "Hạ Tiểu Nguyên, em như những bông hoa bồ công anh kia vậy, trắng muốt mềm mại khi chạm và da thịt anh làm anh sáng khoái đến lạ thường ", "Hạ Tiểu Nguyên, hãy cứ đẹp như những bông hoa kia nhưng đừng vô định bay theo gió đi xa, anh sẽ không tìm được ". Chỉ một câu nói phát ra từ miệng anh đã làm cô sung sướng hạnh phúc không thôi, tháng ngày đó tươi đẹp biết bao nhiêu. Tuổi thanh xuân mấy ai có được khoảnh khắc vui vẻ đến thế, hãy cứ tận hưởng đi chẳng cần biết ngày mai ra sao

Ngồi dựa vào vai anh,hít thở hương hoa lan tỏa, cô thấy lòng bình yên đến vậy.Vị ngọt của tình yêu càng ngày cô càng say đắm, anh là ai mà khiến cô tâm trí rối bời đến thế. Anh cứ bước vào tim cô một cách lặng lẽ, ở im đó mà vuốt ve, cho cô những mật ngọt không cưỡng lại được. Nhìn vào đôi mắt ấy, cô thấy bóng mình trong đó, một người con gái tựa sương mai yếu đuối vô lực cần chỗ dựa. Vòng tay ôm chặt lấy Hoàng Minh Vũ, Hạ Tiểu Thiên dụi dụi trước ngực anh khiến mái tóc rối bù nhưng cô mặc kệ. Người anh rất thơm, mùi thơm từ cái gì cô cũng không biết,là nước giặt, nước hoa hay sữa tắm. Cô chỉ biết cô nghiện nó đến lạ, vòm ngực rắn chắc an toàn là nơi để cô dựa vào, cô ước gì ngày nào cũng chỉ ôm anh như vậy. Bản thiết kế khu đô thị mới cho thành phố bên kia đang thúc giục, mà việc học của cô ngày càng kín lịch, thời gian họ gặp nhau lại ít đi. Cô thật muốn nhờ anh giúp mình hoàn thành nốt nó, nhưng chưa biết mở lời như thế nào.

Kéo nhẹ tay áo anh, cô nói nhỏ "Bản thiết kế họ đang cần gấp, mà em thì không đủ thời gian".

- "Tiểu Nguyên, hay em chuyển đến ở cùng anh đi, như vậy chúng ta sẽ có thời gian cùng nhau hoàn thành nó"

- "Em sợ, làm sao mà chuyển được ra ngoài chứ"

- "Không sao, để anh lo"

Tốc độ làm việc của anh thật nhanh, chẳng mấy chốc Hạ Tiểu Nguyên đã đứng trước một đồng hành lí và sách vở. Lúc đến thì chỉ có chiếc vali và một số vật dụng cá nhân, không nghĩ đến lúc đi lại là một đồng đồ linh kinh này. Sự chuyển đi đột ngột của Hạ Tiểu Nguyên khiến cho ba người bạn cùng phòng thắc mắc không thôi, đang yên đang lành chuyển đi làm gì. Cô chỉ nói qua loa là thời gian này mình làm thêm cho một công ty kiến trúc, nếu cứ ở kí túc xá thời gian nhất khe cô sẽ không thể hoàn thành được, đành phải dọn ra thuê phòng gần trường để tiện đi lại cho bọn họ không nghi ngờ. Nếu họ biết cô chuyển đến nhà Hoàng Minh Vũ, không biết sẽ có chuyện động trời gì xảy ra, chắc là cô sẽ phải hứng chịu toàn bộ ánh mắt giết người từ những cô gái yêu thầm anh mất thôi.Hà, Thảo và Huyền giúp cô chuyển đồ xuống,từ xa đã nhìn thấy ở cổng đỗ một chiếc xe của công ty vận chuyển, thấy bọn cô họ chạy lại. Có cần phô trương quá không, có chút ít quần áo và đồ dùng mà gọi cả nhân viên công ty vận chuyển, cô quay sang đưa bạn mà cười xấu hổ.Đến nơi thấy anh đang dọn dẹp phòng dành cho khách, từ giờ cô sẽ ở đây, cùng người cô yêu, lòng Hạ Tiểu Nguyên cảm thấy nao nao.Anh đường đường là thiếu gia con nhà giàu mà lại hạ mình dọn dẹp phòng cô ở. Chuyển nhà rất nhanh mà cuộc sống của cô với anh cũng dần ra êm ấm đến lạ.

Buổi tối, đeo tạp dề nấu cơm trong phòng bếp, Hạ Tiểu Nguyên khựng lại khi có một vòng tay ôm ngang eo mình, đầu dựa vào cổ cô mà dụi dụi, phả những hơi nóng. Anh gọi cô " VỢ à, anh đã ước ao ngày này từ rất lâu". Xoay người cô lại, anh đưa tay tắt bếp, đôi mắt nhìn cô chăm chú ánh lên những đốm lửa nhỏ. Hạ Tiểu Nguyên lúc này trống ngực đập liên hồi, không dám nhìn anh, cô biết anh muốn gì. Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của người mình yêu lên đối diện, anh từ từ cúi đầu xuống ngậm lấy hai cánh môi phím hồng hé mở kia. Đôi môi cô run run, hai mắt nhắm lại, để mặc anh dẫn dắt, nụ hôn của anh dịu dàng mà mon trớn, ướt át mà ngọt ngào. Thì ra hôn người mình yêu lại có cảm giác kì diệu đến thế, càng hôn cô anh càng đắm chìm trong mật ngọt. Đôi tay ôm siết chặt Hạ Tiểu Nguyên vào lòng, anh khao khát đôi môi kia trong dục vọng, cho đến khi thấy cô mềm nhũn vì khó thở, anh mới buông ra. Vuốt ve khuôn mặt người con gái anh yêu, anh thơm lên làn da trắng nõn mà thủ thỉ "Hạ Tiểu Nguyên, sau này có anh bên em rồi, em có thấy vui không"

Sang hôm sau tỉnh dậy, Hạ Tiểu Nguyên thấy bản thân mình như lật sang một trang mới, con người thay đổi hoàn toàn. Nằm trong căn phòng tự tay anh sắp xếp đồ đạc, nghĩ đến anh đang ngủ chỉ cách cô một bức tường, lại sự việc lúc buổi khiến cô xấu hổ không thôi. Hôm nay là thứ 5,mỗi tuần cô đều có môn học tiếng Pháp vào ngày này, tuy rất muốn nghỉ nhưng chẳng thể bỏ qua được những giờ học thú vị, đành lết xác đi vào phòng tắm. Hoàng Minh Vũ là sinh viên năm ba, nhưng anh không đi học đầy đủ, phần lớn thời gian của anh là ở công ty gia đình học hỏi. Quen biết anh đến nay gần hai tháng nhưng cô cũng không biết công ty nhà anh tên gì, kinh doanh về mảng gì, mà chỉ biết, anh là một con người thiên tài, anh biết kiến trúc, biết vẽ, biết phân tích thị trường chứng khoán. Phải chăng những người có tiền họ chẳng cần đi học mà vẫn có thể lấy được bằng tốt nghiệp, xã hội bây giờ đúng là không có gì là không thể. Ra đến ngoài đã thấy đồ ăn sáng bày ở đó, cô cảm thấy áy náy không thôi. Rõ ràng là đi ở nhờ mà bản thân lại ngủ nướng, để chủ nhà là anh phải xuống bếp nấu ăn, cô tự nhủ trong lòng tí đi học về nên mua hai chiếc đồng hồ báo thức, như vậy con heo lười là cô sẽ thay đổi được tật xấu này. Món ăn sáng là mì tôm cà chua trứng, không hiểu từ khi nào, cô lại chỉ thích ăn món này, là vì do anh làm ra hay vì lý do gì khác nữa. Anh với cô cứ như đôi tân lang tân nương trẻ, quần quýt lấy nhau trong hạnh phúc màu hồng mà chẳng hề hay biết, sóng gió nơi kia đang nổi lên.

Ăn sáng xong, anh đưa cô đến trường, cô chỉ dặn anh để cô xuống ở đoạn ngã tư cách trường 100 mét vì không muốn gây ra phiền phức gì cả. Những lời đồn không dao ấy cô chẳng muốn nghe một chút nào, nó sẽ khiến cô càng thêm mệt mỏi hơn thôi. Vào tiết học, vẫn chọn chỗ ngồi ấy mà dán mắt vào điện thoại, cô chẳng hề hay biết mọi biến động của cô đều được Diệp Khanh thu vào tầm mắt mình. Qua tìm hiểu,Diệp Khanh biết được cô là một cô gái có bộ não phải nói là thông minh hơn người, cứ so với những sinh viên khác, ở độ tuổi của cô giờ này, họ cũng chỉ biết mang sách vở lên giảng đường nghe bài rồi tiếp thu chứ không như cô, đã và đang dần đánh bóng tên mình trong ngành thiết kế. Cô rất chăm chú trong mỗi tiết học của anh, rồi bất chợt anh nhận ra rằng anh quan tâm cô hơn cả cương vị của một người thầy giáo. Tuy tình cảm thầy trò bây giờ không còn hiếm, nhưng anh vẫn muốn tạo cho cô một ấn tượng sâu sắc, biết cô có hứng thú với tiếng Pháp, anh không ngại ngần nhận về mình bài luận bằng tiếng pháp phân tích về biến động của

sản chứng khoán. Vốn bài luận này là để dành cho sinh viên học nghiên cứu sinh, nhưng anh lại muốn cô làm nó, còn anh, sẽ đứng bên mà giảng dạy khi cô có chỗ không hiểu. Tan học, Diệp Khanh thông báo sinh viên Hạ Tiểu Nguyên ở lại rồi đợi cô thu dọn đồ đạc xong, anh dẫn cô về phòng giáo vụ. Cô ngạc nhiên vì không biết giáo sư tìm mình có việc gì, có lâu không, cô đã hứa với anh là sẽ trở về nấu cơm sau khi buổi học kết thúc, không nghĩ đến còn có sự cố này xảy ra. Tuy thắc mắc không thôi nhưng cô vẫn theo chân Diệp Khanh hướng về phòng anh, bên trong tuy nhỏ nhưng đầy đủ mọi sách hay và quý. Đưa cho cô những tài liệu liên quan về bài luận, Diệp Khanh nói "Trong vòng một tháng em cần phải làm xong nó. Nếu có gì không hiểu, hãy hỏi tôi, quyền giáo trình này em cầm lấy, bài luận cần được viết bằng tiếng Pháp"

Vừa lật tài liệu cô vừa liếc mắt nhìn giáo sư, trong lòng ngổn ngang cảm xúc khó tả. Một phần khó hiểu cô chỉ là sinh viên năm nhất khoa kiến trúc, nhưng bài luận này lại dành cho sinh viên nghiên cứu sinh ngành tài chính, vui vì cuối cùng cô cũng có thể thể hiện những gì mình biết, có thể trau dồi thêm kiến thức cho bản thân. "Thầy tin tưởng em sao", "Tôi tin em làm được".

Về đến nhà thấy Hoàng Minh Vũ đã nấu xong cơm nước, cô lại muốn nũng nịu chui vào lòng anh mà than thở, chạy vào trong nhà thay dép, cô nằm phịch xuống ghế sofa lăn lộn mà phẫn nộ. Hà cớ gì không giao cho nghiên cứu sinh của mình làm mà lại đưa cho cô, chề cô có nhiều thời gian rảnh quá hay sao, thời gian bên anh đã không có nhiều, lại phải thêm cái bài luận chết tiệt này nữa. "Hoàng Minh Vũ, em muốn nghỉ học lắm rồi"

Từ lúc Hạ Tiểu Nguyên về đến nhà, anh đã chú ý thấy cô có gì đó bất ổn, chắc hôm nay đi học lại có gì làm cô gái nhỏ của anh chường mắt đây "Sao thế, ai bắt nạt bảo bối của anh vậy, nói anh nghe anh xử cho"

- "Anh nói xem, tại sao lại có vị giáo sư không biết thương học trò mình như thế chứ. Em đã bận rộn như vậy rồi, ông ta còn quăng cho em cái bài luận phân tích biến động sản chứng khoán đáng ra nghiên cứu sinh phải làm, mà làm lại bằng tiếng Pháp, yêu cầu một tháng phải xong. Từ mai em chẳng thể cùng anh ăn trưa, vì phải ở phòng vị giáo sư đó làm bài dưới sự giám sát. A.. A.. A.. Em thật muốn nghỉ quách đi cho xong"

Ôm chặt lấy Hoàng Minh Vũ, Hạ Tiểu Nguyên làm bầm tức giận khiến anh bật cười. Cô bé này anh hiểu, tuy tỏ ra khó chịu nhưng không để lộ niềm vui sướng, anh biết cô thích chinh phục những cái khó, đúng lúc có miếng bánh trên trời rơi xuống, cô cảm ơn còn không kịp ấy chứ. Anh cũng thương cô vất vả, dự án khu đô thị thành phố đang dần hoàn thành, cứ tưởng được nghỉ ngơi sẽ đưa cô đi đâu đó du lịch cho sáng khoái, không nghĩ đến cô lại vất vả thêm một tháng nữa. Lúc kết thúc bài luận cũng là tết dương lịch, cô nói cô muốn về quê thăm gia đình, anh thì chẳng thể về cùng cô được, bên kia ông nội đã gọi điện sang kêu anh bất cứ giá nào cũng phải có mặt. L.A đã chính thức lên sản chứng khoán Hoa Kỳ, đây là một sự kiện lớn của công ty, cùng nghĩa với việc anh phải nhanh chóng lấy được lòng tin của cổ đông và giới thương mại. Đành thất hứa với cô lần này, anh cũng định nhân dịp chuyến đi kia sẽ nói ra ý muốn giải trừ hôn ước, chính thức muốn giới thiệu cô với gia đình. Biết là khó khăn, nhưng tình yêu anh dành cho cô quá lớn, chẳng thể thay đổi được. Xoa đầu cô anh nựng "Thôi ngoan nào, thành công bài luận này, em sẽ được học bổng mà. Cô gái của anh là thông minh nhất, với cả anh nghĩ ba mẹ sẽ tự hào về em lắm. Anh tin em làm được mà, không những vậy còn làm rất tốt"

9h sáng theo giờ Anh Quốc, cô cùng Hà Tiểu Tịnh, Ngọc và Linh xuất hiện tại sân bay quốc tế London, nhìn ngang dọc thấy một dải băng đỏ căng lên cùng dòng chữ "Tập đoàn L.A.". Kéo vali bước thẳng về phía đó, cô nói chuyện với người được cho là quản lý của công ty, họ mời các cô lên xe trở về khách sạn. Lần này đi hai tháng, mọi chi phí ăn ở đều được bên L.A chi trả, cô chỉ cảm thấy phiền phức đang đến gần mình hơn thôi. Trở về khách sạn với thân thể mệt mỏi sau chuyến bay đường dài, cô nằm xuống giường mà ngủ. Điện thoại của Lăng Phong hỏi cô đã đến nơi chưa, có mệt lắm không, anh nói vài ngày nữa sẽ sang thăm cô, cô thích ăn gì anh sẽ mang sang cho. Bật cười trước sự quan tâm của anh, Hạ Tiểu Nguyên cảm thấy anh quá coi trọng cô thì phải, cô đi công việc chứ có bỏ đi luôn đâu mà anh suốt ruột chi chứ. Đáng lẽ cô cũng muốn rủ mấy người kia đi thăm quan London nhưng lại thôi, đất trời lòng lộng vô tình gặp lại những con người độc ác kia, cô không biết sẽ đối diện ra sao nữa. Đành đi ngủ một giấc để ngày mai lấy sức chiến đấu vậy

Tỉnh dậy vì tiếng chuông điện thoại reo, cô nhìn số điện thoại Hoàng Minh Vũ nhấp nháy mà thờ dài, hẳn đã theo cô về lại Anh quốc rồi à. Để mặc điện thoại reo, cô đi thẳng vào nhà tắm mà xả nước, ngâm mình. Khách sạn này tuy không phải đắt nhất nhưng cũng thuộc vào khách sạn đẳng cấp quốc tế, ở đây hai tháng, cô thật không biết L.A tốn bao nhiêu tiền nữa. Quần chiếc khăn tắm qua loa, cô ra khỏi phòng thì đã nhìn thấy anh ngồi đó mà hút thuốc, khuôn mặt so với hôm qua càng sung to hơn, hình như anh không hề chú ý đến nó thì phải. Cầm quần áo để thay, cô ngồi xuống giường nói chuyện "Có chuyện gì mà anh đến tận đây"

- "Em không nghe điện thoại của tôi, thì tôi phải đến tìm thôi". Anh vừa nói vừa nhăn mặt lại, có vẻ động đến vết thương, giờ cô mới nhìn kĩ anh bị nặng hơn cả Lăng Phong. Suy cho cùng cô là nguyên nhân gây nên mọi hiểu lầm, cũng không làm khó anh gì cả, chỉ lặng lẽ lại chiếc vali, lấy ra một ít thuốc, ngồi xuống đối diện anh mà thoa. Giống như trước kia, anh thường nựng má cô mà thơm, bàn tay ấy mềm mại biết bao. Sau ngần ấy năm xa cách, đôi tay này đã trở lên cứng rắn hơn, chặt chẽ hơn, chỉ cần dùng chút lực là cô không thể nào thoát ra được, cô cứ để mặc cho anh ôm mình.

Tiếng điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của cả hai, cô đứng dậy khỏi anh đi cất thuốc về vị trí của nó. Chỉ nghe thấy anh nói giọng dịu dàng mà trước kia anh luôn dùng nó để dỗ ngọt cô "Ừm, anh vừa mới về, anh ăn rồi, em cùng ba mẹ ăn trước đi", sau đó lại " Có chứ, anh có mua quà cho em, thư kí Lâm đã chuyển đi rồi, em chưa nhận được sao". Trái tim nhói một cái, cô bất động quay lại nhìn anh. Anh đứng đó chỉ cách cô vài mét mà tưởng như xa xôi vạn dặm, hoa trôi sông nước, biết là chẳng thể nhưng tại sao vẫn yếu lòng mà quan tâm. Cho dù năm năm trước hay năm năm sau, sự che chở anh vẫn dành cho cô gái đó, mà anh không biết cô ta đã độc ác giết chết đứa con của họ ra sao. Anh nâng niu cô ta như bông hoa sứ, vậy thì tại sao, anh còn ở nơi này cũng cô mập mờ làm gì chứ. Mặc kệ anh đang nghe điện thoại, cô mở cửa đi ra ngoài ban công, thành phố ngập ánh đèn rực rỡ, nhưng lòng cô lại chìm tối đến lạ, vết thương lại tiếp tục bị khoét sâu ra.

Hoàng Minh Vũ nhìn bóng lưng cô mà thờ dài, cô gái luôn tỏ ra mạnh mẽ, nhưng thật ra trái tim dễ tổn thương. Biết là cô chẳng muốn nhìn thấy mình nhưng chẳng thể quay người bước đi. Cứ như thế một người đứng ngoài ngắm nhìn thành phố, ánh mắt xa xăm vô định, người bên trong nhìn người bên ngoài mà tan nát con tim

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Bầu trời London đổ cơn mưa tầm tã, những hạt mưa cứ rào rào đổ xuống dội sạch những bụi bặm của một ngày tấp nập, Hạ Tiểu Nguyên cứ đứng đó mà trong lòng suy tư về những gì mình sẽ phải đối mặt. Sự xuất hiện của cô ở nơi đây có khiến cho những con người kia phải đề phòng, câu trả lời là không. Một nhân vật nhỏ bé không có sức ảnh hưởng lớn như Hạ Tiểu Nguyên, họ chỉ cần một cái búng tay là cô có thể mất đi tất cả. Vì muốn bảo vệ bản thân, gia đình và cả Lăng Phong nữa, cô không ngần ngại dấn đạp lên lí trí và con tim của chính mình. Yêu thì sao chứ, yêu có thể khiến cho anh từ bỏ mọi thứ anh đang có để đến bên cô không. Mà cho dù anh làm được, thử hỏi liệu trái tim cô có thể không?

Ngoài kia tiếng sấm rền trời vẫn vang lên, những tia chớp cứ nhấp nháy lóe sáng, mọi cảnh vật trong nhà mờ mờ ảo ảo không khỏi rợn người. Hoàng Minh Vũ cuối cùng cũng đã rời đi để về bên cạnh người con gái ấy, cô ta xinh đẹp động lòng người, dịu dàng đến từng hơi thở. Còn cô thì sao, một đứa con gái nhà quê vùng núi bước vào đời lập nghiệp, nếu không có Lăng Phong, liệu có Hạ Tiểu Nguyên của ngày hôm nay không. Ba mẹ nếu biết cô còn qua lại với Hoàng Minh Vũ, rồi bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào.

“Này, Hoàng Minh Vũ, đợi viết xong bài luận này, anh cùng em đi du lịch nhé. Em muốn có nhiều khoảnh khắc bên anh hơn”. Ôm anh, Hạ Tiểu Nguyên thủ thỉ

Cô bé của anh là thế, anh bật cười nâng khuôn mặt kia lên mà hôn, từ khi được cô cho phép hôn mình, Hoàng Minh Vũ ngày càng nghiện đôi môi đó. Đôi lúc anh thương cô mệt mỏi vì thức khuya làm việc, nhưng cũng chẳng thể giúp được gì, chỉ thể ngồi xuống bên cạnh cô, là chỗ dựa khi cô mệt mỏi. Anh cũng không thể làm hộ cô được, điều đó càng khiến cô nghĩ bản thân là một người vô dụng, mà anh, không muốn người con gái ấy suy nghĩ về bản thân thiện cận như vậy. Anh ước gì hạnh phúc cứ mãi đơn giản như thế, sẽ không phải lo nghĩ về điều gì ngăn cản hay tương lai xa với vật chất xa hoa.

Ngày hôm sau, khi tan tiết học môn tự chọn, Hạ Tiểu Nguyên lại lết xác xuống phòng của Diệp Khanh để bắt đầu làm bài luận. Hôm qua đã nói với Hoàng Minh Vũ từ giờ không cần đợi cơm cô nữa, cô sẽ tự ăn ở căng-tin. Gõ cửa phòng, Diệp Khanh xuất hiện trước mặt cô trông thật đẹp mắt, nhìn vào anh cô cảm thấy anh rất giống ai đó nhưng không tài nào nhớ ra là ai. Giật mình khi nhìn thấy trên bàn có hai xuất cơm, thật ra vì ngại nên cô quyết định nhịn đói, không nghĩ đến việc vị giáo sư này lại chu đáo đến thế. Ở đây chỉ có cô và Diệp Khanh, xuất cơm kia chắc chắn không của ai khác ngoài cô rồi.

Bụng réo rất kêu đói, cô xấu hổ cúi mặt không dám nhìn mặt Diệp Khanh, thật là mất hết hình tượng của bản thân mà. Diệp Khanh cũng nhận thấy sự ngưng ngững của cô, chỉ mỉm cười rồi nói: “Ăn đi, tôi biết em chưa ăn trưa. Tôi không muốn đang làm bài dở mà phải đưa em đi cấp cứu vì ngất xỉu do đói đâu”

Thật là, có cần phải nói toạc ra không chưa lại cho cô một chút mặt mũi như thế sao. Diệp Khanh, nếu anh không phải giáo sư của cô thì chắc cô đã xù lông lên mà cãi lại rồi. Nhưng anh nói cũng không có gì là sai, nếu cô ngất xỉu vì đói không những là một trò cười cho anh ta mà còn khiến Hoàng Minh Vũ lo lắng. Mà cô thì lại không muốn nhìn thấy anh lo lắng bất an đâu.

Ngồi ăn cùng Diệp Khanh, Hạ Tiểu Nguyên thấy bầu không khí ngột ngạt khó nói đến vô cùng, chẳng hiểu tại sao cô luôn có cảm giác người đối diện không hề đơn giản như cái mác giáo sư. Diệp Khanh luôn thần thần bí bí làm cho cô không thể không tò mò, nhưng cô chỉ dừng ở mức tò mò thôi, không dám nói ra những suy nghĩ của mình. Cô sợ phiền phức khi phải dính vào những thứ không đâu, với cô, cuộc sống đơn giản hiện tại đã là mãn nguyện lắm rồi.

“Thầy này, tại sao thầy lại muốn làm giảng viên mà không phải là một cố vấn tài chính vậy”. Hạ Tiểu Nguyên ngẩng mặt lên nhìn Diệp Khanh, cất giọng phá đi bầu không khí im lặng này giờ

“Em nghĩ vậy à. Thật ra ngoài công việc là thầy giáo, tôi còn giúp cho công ty của gia đình”-Diệp Khanh trả lời cô.

Bây giờ Hạ Tiểu Nguyên mới ngộ ra, thế giới bên ngoài vô cùng rộng lớn biết nhường nào, cuộc đời cô gặp được hai người đàn ông giàu có là Hoàng Minh Vũ và người đang ngồi trước mặt đây. Lý do vì sao cô biết Diệp Khanh giàu có ư? Cứ nhìn vào cách ăn mặc của anh ta là có thể đoán ra, quần áo được may theo kiểu đặt riêng, đường may tỉ mỉ, chất vải thì khỏi phải nói. Không giống như cô, ra chợ mua một chiếc áo giá một trăm ngàn đã cảm thấy xót xa, còn những người tiêu tiền không chớp mắt này, khoác hàng vài trăm triệu, có khi cả tỷ đồng mà chẳng mấy may suy nghĩ. Số tiền đó lớn biết bao nhiêu, có thể giúp cho bao trẻ em nghèo nơi cô sống rồi

Diệp Khanh chống cằm nhìn cô bé trước mắt rơi vào khoảng lặng, mái tóc dài tùy ý cuộn lên cho đỡ nóng, cô chẳng hề giống với những người mà anh đã qua lại trước kia. Ở cô, anh ngửi thấy được một mùi hương dịu nhẹ mà thanh thoát, để ý lâu rồi nhận ra cô rất thích mặc áo màu trắng. Những lúc như thế, nhìn cô tựa như cánh hoa bồ công anh, mềm mại mà dịu dàng. Không biết từ bao giờ, anh đã hình thành cho mình thói quen nhìn vào góc khuất đó mỗi khi lên lớp, nhìn bóng dáng đó chậm rãi bước về phía cổng trường sau khi tan học. Cô không ở kí túc xá, anh biết được cô đã dọn ra ngoài để tiện đi làm thêm. Một cô gái mới mười chín tuổi đã mang trong mình bao ước mơ hoài bão của cuộc sống, không khuất phục trước những khó khăn, anh muốn cùng cô gần gũi hơn, nhưng phản ứng của cô khiến anh hiểu được cô không thích điều đó, chẳng phải với riêng anh.

Là một người lãnh đạo đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp, mang trong mình trọng trách của một ông chủ, những mưu mô đấu đá thương trường, Diệp Khanh có cái nhìn người nhạy bén. Hạ Tiểu Nguyên trong mắt anh là một cô bé đơn thuần không tính toán, nhưng có lúc ngẩn ngơ đôi mắt lóe sáng, miệng mỉm cười đủ để anh hiểu cô gái này yêu rồi. Và anh cũng yêu cô sao, câu trả lời là không biết nữa. Anh chỉ biết, nhìn thấy cô con tim này đập rộn rã, sự chiếm hữu càng lớn dần. Anh ghen tị với người con trai mà cô đang yêu, họ tự tạo nên cho mình giấc mộng tương lai mà chẳng hề nghĩ đến sống gió. Một người cao ngạo muốn gì được đấy như anh sao phải chịu thua dưới sức ép của một thằng nhóc chưa bước vào đời. Nếu cô bên anh, anh sẽ cùng cô làm những điều cô thích, cùng cô làm những bài luận khó hơn nữa, và có thể cùng cô đi đến một cuộc hôn nhân tươi đẹp.

“Thầy ơi”, tiếng Hạ Tiểu Nguyên đưa Diệp Khanh trở lại thực tại, cô đã dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ, đặt trước mặt anh một cốc cafe nóng nghi ngút đậm đã đang bốc khói.

“Em thấy trên kệ có cafe, nghĩ là thầy thích uống nên pha cho thầy, không sao chứ”

“Không sao, tôi rất thích, cảm ơn em”

Thường thức xong cốc cafe cô pha cho, anh thấy lòng khoan khoái đến lạ. Cũng từ một gói mà ra, sau khi qua tay cô lại thơm ngon đến thế. Đặt chiếc cốc sang một bên, Diệp Khanh đi về phía tủ sách lấy ra những tài liệu liên quan đưa cho Hạ Tiểu Nguyên, còn bản thân anh thì ngồi bên cạnh cô nhìn chăm chú. Thật ra với một sinh viên năm nhất như cô, bài luận này đúng là vượt quá khả năng, nhưng Diệp Khanh tin Hạ Tiểu Nguyên có thể xuất sắc hoàn thành nó. Mọi trực giác của anh từ trước đến nay đều không sai lệch. Nếu không phải vì cô đã có công việc làm thêm bên ngoài rồi thì anh thật sự muốn cô đến công ty của mình, được như thế thời gian gần gũi cô càng nhiều hơn.

Hạ Tiểu Nguyên cắn bút suy nghĩ, trong đầu không ngừng phân tích những số liệu mà Diệp Khanh đưa cho, lòng không khỏi lo lắng. Lần đầu tiên tiếp xúc với những con số nhập nhằng này khiến đầu óc cô choáng váng không thôi. Bây giờ cô đã hiểu lý do tại sao nhiều lúc Hoàng Minh Vũ trầm tư, nhốt mình trong thư phòng cả buổi không ra ngoài. Trách nhiệm đó quả thật nặng nề, nếu là cô không biết bản thân gục ngã ngay từ lâu đầu nhận việc không nữa.

Đưa tay vén lọn tóc xoắn xoăn cổ Hạ Tiểu Nguyên, Diệp Khanh thấy trong lòng ngứa ngáy, lửa trong người ngày càng nóng. Ngồi cạnh anh là cô, chiếc áo trắng bó sát lộ bộ ngực tròn đầy, vòng eo thon thả, làn da thì trắng mịn nõn hồng. Chiếc miệng nhỏ nhắn đôi khi hé mở, lúc lại mím chặt, thật khiến cho anh chỉ muốn cắn một cái. Xô mạnh chiếc ghế đứng dậy khiến Hạ Tiểu Nguyên giật mình theo, Diệp Khanh nói:

“Em cứ làm tiếp đi, tôi đi ra ngoài một lát”. Thật khó chịu và bí bách, anh không phải là người tùy tiện suy nghĩ bằng nửa thân dưới, nhưng đứng dưới sự cuốn hút mạnh mẽ của Hạ Tiểu Nguyên, để để anh lại chào cờ mãnh liệt dưới lớp quần làm anh đau tưởng. Diệp Khanh cần phải rời khỏi đó ngay trước khi không thể kiềm chế bản thân mà xoay cô lại, ngấu nghiến đôi môi kia.

Nhìn theo bóng Diệp Khanh ra ngoài cho đến khi khuất bóng, trong phòng chỉ còn lại Hạ Tiểu Nguyên, cô thở mạnh xoa ngực. Thật là tra tấn nhau mà, có trời mới biết cô không dám ngẩng đầu lên bởi vì Diệp Khanh nhìn cô quá mức chăm chú khi cái cổ cô nhúc nhích. Cô cảm thấy dường như vị giáo sư kia quan tâm cô quá mức cương vị của mình, nhưng đó cũng chỉ là suy đoán. Bản thân cô may mắn được tạo hóa ban cho khuôn mặt xinh đẹp cùng mái tóc dài đen nhánh, người ngoài ai cũng ngưỡng mộ. Ở quê, cô cũng được cho là hoa khôi của tỉnh, không chỉ học giỏi mà lễ phép, sự kì vọng của ba mẹ lên Hạ Tiểu Nguyên càng nhiều hơn. Làng xóm xung quanh luôn lấy cô làm ví dụ để răn dạy con cái nhà mình nhiều lần làm cho cô gặp những rắc rối không hay như nữ sinh ghen ghét dọa nạt. Bề ngoài yếu đuối nhưng nội tâm mạnh mẽ, ba mẹ sinh cô ra còn xót xa không nở bụng, hà cớ gì cô phải để cho những con người đầu óc chỉ chứa bã đậu kia bắt nạt chứ.

Hôm qua ba mẹ gọi điện thoại lên trách cô sao gửi tiền về, cô càng cảm thấy xót xa hơn. Ba năm nay đã ngoài năm mươi là một thợ mộc tay nghề cũng gọi là có tiếng. Thu nhập chính trong gia đình đều đặt gánh nặng lên vai ba, ông nội thì càng ngày càng ốm, tiền thuốc hết nhiều lên. Một mình cô nơi này không dùng gì đến số tiền lớn như vậy, gửi về cho thì lại bị mắng, thật tủi thân. Ông nội bị bệnh hờ van tìm của tuổi già, tiền phẫu thuật lên đến con số hàng trăm, dù đã cố chất chiu nhưng vẫn không đủ, cô chỉ muốn giúp đỡ ba mẹ phần nào đó.

Năm giờ chiều không thấy Diệp Phong quay lại, cô thu dọn đồ đạc cất gọn vào tủ sách, đi ngang qua bàn làm việc của anh cô nhìn thấy ảnh một người phụ nữ. Người phụ nữ rất đẹp, mái tóc xoắn búi lên theo kiểu quý bà, rất trẻ, không đoán ra được tuổi tác. Nhìn đi nhìn lại Hạ Tiểu Nguyên thấy người này có nét giống Hoàng Minh Vũ rất nhiều, nhưng cũng không để bụng lắm. Thế giới bảy tỷ người, người với người giống nhau là chuyện thường tình thôi.

Lúc cô mở cửa ra cũng là lúc Diệp Phong muốn bước vào, anh nói: “Tôi đưa em về”

“Thôi khỏi thầy, em tự về được. Em thuê trọ cũng gần đây thôi”. Nói rồi Hạ Tiểu Nguyên lướt qua Diệp Phong đi về phía cầu thang, bỏ lại đằng sau người đàn ông đang dõi theo từng bước chân của cô

Tám giờ sáng, cô nhận điện thoại của Hoàng Minh Vũ nói đang đợi cô ở quán cafe cách khách sạn cô ở một trăm mét. Hạ Tiểu Nguyên cầm theo túi xách đi nhanh về hướng đó. Lần này cô phải dứt khoát với Hoàng Minh Vũ, không thể cứ dây dưa qua lại mãi như vậy. Bước vào quán cafe, thấy anh ngồi đó, bộ quần áo vẫn chưa được thay ra, cô chỉ nhún mày. Hoàng Minh Vũ cao cao tại thượng, muốn tiền có tiền sao lại để mất hình tượng như thế kia nhỉ, thật nực cười.

“Anh hẹn tôi ra đây có chuyện gì”

“Em ăn sáng chưa”

“Anh không cần quan tâm đến điều đó, không có chuyện gì tôi đi làm đây”

. “Hôm qua là Minh Nguyệt gọi, em ấy bị ngứa xiu, anh phải về ngay. Sáng ra định đến tìm em sớm hơn nhưng con bé nặng nề đòi anh dứt cháo cho”

“Thì có gì liên quan đến tôi sao. Anh nghĩ tôi rảnh để mà quan tâm à”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Có cảnh thịt 18+

Hôm nay Hạ Tiểu Nguyên mặc cho mình chiếc váy màu đen hở vai tôn lên làn da dài đến ngang đùi trông thật trẻ trung mà không kém phần quyến rũ. Ngồi trong xe bật điều hòa rồi nhưng cô vẫn thấy lửa nóng trong người ngày càng nhiều, ngực phập phồng lên xuống mà tức giận. Thật khổn khiếp, cô cần anh ta báo cáo cho mình bọn họ tình cảm như thế nào sao. Hoàng Minh Vũ trước kia trong mắt cô là một hoàng tử dịu dàng bao nhiêu thì bây giờ lại là tên mặt dày hết chỗ nói bấy nhiêu. Thì ra trong trái tim anh ta, Lại Minh Nguyệt chiếm vị trí quan trọng đến như vậy. Năm đó, cũng vì cô ta, anh sẵn sàng buông những lời cay đắng làm cô tổn thương và nhục nhã trước toàn trường, không còn mặt mũi nào để tiếp tục học, cô trốn trong phòng không chịu đi ra ngoài. Thời gian đó, Lăng Phong đều bên cạnh an ủi cô, cho cô bờ vai để tựa vào, cũng chính anh vực cô đứng dậy đối mặt với tất cả.

Đi ngang qua siêu thị mua chút đồ ăn rồi về nhà, lúc này đồng hồ đã điểm 6 giờ tối. Hoàng Minh Vũ vẫn chưa về, có thể do công việc bận bịu quá. Hôm qua nghe anh nói có cuộc họp, chắc vì tính chất quan trọng nên đến giờ này chưa kết thúc. Không dám gọi điện cho anh, Hạ Tiểu Nguyên lấy những nguyên liệu cô mua ra để nấu cơm. Hôm nay cô muốn làm món cá sốt cà chua cùng với khoai tây nấu sừn. Thời gian vừa qua bận công việc nên cả hai chỉ ăn uống qua loa, không có lấy được bữa thịnh soạn, nhân dịp này Hạ Tiểu Nguyên trở tài một chút cho anh xem. Cô giúp việc đã xin nghỉ dài hạn, Hoàng Minh Vũ định thuê người mới nhưng cô từ chối, nói rằng không cần thiết phải như thế, bản thân cô có thể quán xuyến được. Càng ngày cô càng nhận ra bọn họ đang sống như đôi tình nhân trẻ, ngọt ngào đến tận trong xương.

Lớn lên ở quê, từ nhỏ đã theo mẹ giúp công việc bếp núc, Hạ Tiểu Nguyên tự cảm thấy tài nấu ăn của mình không quá kém. Sừn rửa sạch trần nước sôi, cô xào qua lên rồi cho vào nồi áp suất hầm cho kĩ. Cá thì rửa thật sạch, ướp qua chút muối cho thịt săn lại rồi đem chảo đặt lên bếp, cô nhanh chóng làm các món ăn mình muốn. Chăm chú vào công việc mà chẳng hề hay biết Hoàng Minh Vũ đã về từ nãy giờ, đứng ở cửa nhìn cô mà lòng ấm áp.

Công ty đang có những đề án lớn, bản thân anh còn trẻ tuổi đã ngồi lên vị trí tổng giám đốc khiến cho những cổ đông không tin tưởng mà khó chịu. Tuy gia tộc họ Hoàng chiếm 80% cổ phần tập đoàn L.A, nhưng công ty có quy luật của nó. Họ chỉ thật sự chấp nhận một vị Tổng giám đốc có năng lực làm việc hiệu quả và ý chí quyết đoán. Nếu không thể, thì cho dù có là người thừa kế họ cũng nhất quyết phản đối. Lợi ích công ty được đặt lên hàng đầu, Hoàng Minh Vũ muốn chứng minh cho toàn cổ đông nhìn thấy được một con người khác của anh chứ không phải một cậu sinh viên đại học.

Từ khi biết nhận thức trách nhiệm của mình, Hoàng Minh Vũ đã trở thành một đứa trẻ biết suy nghĩ trước tuổi. Một đứa trẻ năm tuổi vẫn chỉ biết mặc quần hoa chạy theo đám bạn để đòi kẹo thì anh đã bắt đầu học những phương trình phức tạp. Cùng học với anh chính là người cậu nhỏ chỉ hơn anh 5 tuổi tên Diệp Khanh. Tuy là cậu cháu nhưng do tuổi tác không kém nhau là bao, Hoàng Minh Vũ ngày đó luôn là cái đuôi của cậu nhỏ. Bỗng dưng một thời gian, cũng đã bốn năm không học, hôm nay nhận được điện thoại của cậu nhỏ mời đi ăn. Vốn đã định đồng ý nhưng trong tâm trí lại lướt qua hình ảnh của một người con gái nhỏ nhắn đang bận rộn, Hoàng Minh Vũ chỉ cười trừ hên khi khác. Hạnh phúc là gì? Hạnh phúc là khi về đến nhà, mở cửa ra nhìn thấy bữa cơm thịnh soạn cùng bóng dáng của ai đó, là lòng rạo rức không thôi. Với anh mà nói, đây chính là khoảnh khắc vĩnh cửu...

“Anh về rồi à. Đi tắm đi, em đã pha nước ấm cho anh rồi”. Giúp anh tháo cavat và áo vét, Hạ Tiểu Nguyên đẩy anh đi về phía nhà tắm, còn bản thân thì quay ra dọn cơm.

“Hôm nay thế nào, có mệt không?”, lúc ăn cơm anh ngừng đầu hỏi cô

“Một chút, tuy nhiên thầy giáo rất tận tình anh ạ”, cô nào dám nói với anh là khoảng thời gian đó như tra tấn vậy.

Ăn xong, cô đi tắm rửa còn anh thì giúp cô rửa bát. Cách một cánh cửa, người con gái của anh đang trần truồng trong làn khói hơi ấm, bộ ngực no nê. Anh đã từng ao ước khao khát được chạm vào nó biết bao nhiêu lần, tiểu Minh Vũ thì đang gào thét không ngừng. Anh thật muốn đặt cô dưới thân mình mà mơn trớn vuốt ve.

Ôm cô vào lòng, anh dụi đầu vào cổ cô mà phả hơi nóng, đôi tay thì siết chặt lấy Hạ Tiểu Nguyên. Bờ môi phủ xuống môi cô, anh khao khát nó trong dực vọng lửa đốt.

“Ừm. “, cô khó nhọc phát ra tiếng rên rỉ càng làm anh thấy như muốn nổ tung hơn, đôi tay mạnh mẽ chỉ biết ôm lấy anh để giữ thăng bằng.

Luồn tay vào trong áo Hạ Tiểu Nguyên, Hoàng Minh Vũ tìm kiếm khó nhọc chiếc khuy áo, thật sự ngay lúc này anh chỉ muốn giật phăng những chương ngại kia đi. Bàn tay phủ xuống đôi hông đào, anh ra sức nhào nắn, vuốt ve. Hạt trần châu nhỏ dựng đứng mời gọi, anh nhả đôi môi cô, nhìn cô bằng ánh mắt mờ mịt. Hạ Tiểu Nguyên mềm nhũn như nước, toàn bộ nửa thân trên phơi bày trước mặt anh, cô thấy trong người khó chịu không thôi, thật sự muốn hơn thế nữa.

Nhấc hông cô về phòng, Hoàng Minh Vũ trần truồng nhìn cô bé ấy. Miệng phủ xuống một bên ngực mà mút, mà liếm láp, bàn tay còn lại ra sức gọi tình cô. Hạ Tiểu Nguyên cong người trước sự bú liếm kia, càng ngày thật sự càng khó chịu.

“Ừm. Ân.. “, cô lúc này không biết làm gì hơn, chỉ có thể cong người hưởng sự khoái lạc mà anh mang đến. Kéo chiếc quần soóc, lúc này trên người cô chỉ còn một chiếc quần nhỏ màu ren, Hoàng Minh Vũ nằm đè lên người cô, cầm lấy tay cô đặt vào nơi để anh đang căng trướng. Anh muốn hỏi cô có được không, nhưng nhận thấy sự run rẩy của cô, anh lại không nỡ. Mặc dù lúc này anh vô cùng đau, vô cùng muốn bùng nổ, nhưng nằm dưới anh là người yêu anh, là cô gái đơn thuần trong sáng, anh không nỡ, thật sự không nỡ.

“Giúp anh”, Hoàng Minh Vũ thờ dốc kéo cô ngồi dậy đối diện với mình. Cự long bật ra ngoài khi thoát khỏi chiếc quần bí bách, hùng dũng mà hiên ngang trước mặt Hạ Tiểu Nguyên khiến cô giật mình mà đỏ mặt không thôi. Của anh thật lớn, thật vĩ đại. Chiếc miệng nhỏ xinh xắn từ từ há ra bao trọn đầu của

tiểu Minh Vũ, anh thờ dốc run rẩy. Thật sáng khoái, chiếc miệng nhỏ ấy như một liều thuốc độc lấy mạng anh, tốc độ cô không nhanh vì nó quá lớn khiến Hoàng Minh Vũ càng khó chịu và ngứa ngáy hơn. Đôi tay mẫn mề hạt trân châu nhỏ ở hai đỉnh bông đào, anh nhắm mắt hưởng thụ sự sùng nhọc của cô, trong đầu hiện lên cảnh cùng cô lăn lộn, cô rên rỉ, ánh mắt mờ sương long lanh nước. Anh giật giật xuất những dòng trắng đục vào miệng cô mà chẳng hề báo trước khiến cô sặc sụa vì nó quá kinh khủng. Chạy ủa về phía nhà tắm nôn khan, mặt đỏ bừng nước mắt chảy xuống. Hoàng Minh Vũ không kịp mặc quần, sự lo lắng và tội lỗi hiện lên khó xử. Anh ôm cô vào lòng mà xin lỗi không thôi.

Sau ngày hôm đó, quan hệ giữa Hạ Tiểu Nguyên và anh lại có sự thay đổi rõ rệt. Từ khi được ăn trái cấm, tuy nhiên họ chưa đến bước đường kia, mỗi khi anh khó chịu cô đều dùng tay, miệng, có đôi khi là bộ ngực cỡ D kia giúp anh giải quyết nhu cầu. Mặc dù được thỏa mãn mà xuất ra, nhưng Hoàng Minh Vũ lại ham muốn hơn nữa. Đúng là lòng tham con người thật đáng sợ, khi không được chạm vào thì ao ước, khi đạt được rồi lại muốn hơn nữa. Anh thật sự muốn xem dưới lớp quần ren kia, hoa huyệt của cô có mềm mại như cô không mà khiến anh chao đảo mất lý trí đến như vậy.

Hôm nay là ngày cuối cùng kết thúc bài luận sau thời gian mệt mỏi, cộng với cả thời gian ôn thi học kì khiến cho Hạ Tiểu Nguyên gần như vắt kiệt sức lực. Số tiền thiết kế cô nhận được là bốn mươi triệu, cô đưa cho anh một nửa nhưng anh nói không giúp được cô gì nhiều nên không nhận. Bản thân Hạ Tiểu Nguyên là người vô cùng sống phẳng, cho dù với bất cứ ai cũng vậy. Họ quen nhau đến nay được bốn tháng, thời gian không lâu nhưng lại vô cùng suôn sẻ, tình cảm ngày càng vun vén nhiều lên. Chỉ còn một tuần nữa là đến tết Dương Lịch, cô đã hứa với ba mẹ sẽ về quê, nhận tiền có tiền, muốn mua ít thuốc cho ông nội luôn. Nhưng cô chỉ là một sinh viên, quen biết không rộng, không biết ở chỗ nào có bán thuốc hiệu quả nữa. Sự trầm ngâm của cô khiến Diệp Khanh bên cạnh tò mò:

“Sinh viên Hạ Tiểu Nguyên, có chuyện gì mà mất tập trung thế, em đã viết sai liên mấy thuật ngữ rồi”

“À, em không có gì đâu”, vừa nói cô vừa cúi đầu cặm cụi sửa chữa bài.

“Nếu có gì khó nói cứ nói ra, biết đâu tôi có thể giúp được em”

Lắc đầu, Hạ Tiểu Nguyên từ chối trả lời câu hỏi của Diệp Phong, anh với cô chỉ là cương vị thầy giáo và sinh viên, muốn hỏi nhưng lại sợ sệt. Điện thoại đổ lên, cô chỉ nghe thấy Diệp Phong thưa bác sĩ Mục. Ánh mắt sáng lên khi phát hiện ra được điều gì mới mẻ, cô nhìn anh chăm chăm không chớp, định nói gì đó nhưng không biết nói từ đâu.

“Thầy Diệp, thầy có quen vị bác sĩ nào về khoa tim không”

“Em gặp chuyện gì rắc rối sao. Hay cơ thể không khỏe. Nếu không khỏe thì nói với tôi một tiếng, tôi đưa em đi bệnh viện kiểm tra”

“Không có, em không sao. Em chỉ muốn hỏi thầy có biết ai là bác sĩ khoa tim mạch không, em muốn mua chút thuốc cho người nhà”

“Ừm, có đấy. Bạn tôi là phó khoa, chuyên phẫu thuật tim của bệnh viện Trung Ương. Nếu cần gấp thì chiều nay nhé”.

“Cảm ơn thầy”, Hạ Tiểu Nguyên cười tươi khiến Diệp Phong đứng hình. Nụ cười thiên thần thì ra là có thật, anh mất lí trí đưa tay chạm vào đôi má ấy mà nựng lăm cả hai gịat mình. Thấy hành động quá lỗ của bản thân, Diệp Khanh đưa tay lên miệng ho khan rồi bảo cô tiếp tục làm bài, còn anh thì đi về phía bàn của mình mà ngồi xuống suy nghĩ. Cô đã mở miệng nhờ anh giúp đỡ chứng tỏ cô đã dần tiếp nhận anh như một người bạn.

Hoàng Minh Vũ đang định đi ăn cơm trưa thì Nhất Bảo gọi đến đến bảo đang cùng Mạnh Cường ở nhà hàng Z, kêu anh qua đó chung cho vui. Vốn dĩ về nhà cũng chỉ có một mình nên anh đồng ý ngay, đến nơi đã thấy hai thằng bạn chí cốt ngồi đó từ lâu, ly cafe đã cạn thấy đấy. Bước vào vỗ vai chúng nó, anh sáng khoái ngồi xuống, gọi một ly trà chanh trước sự ngỡ ngàng. Chỉ cười trừ không giải thích, anh mở menu gọi món ăn. Hạ Tiểu Nguyên đã từng phàn nàn rất nhiều về việc uống cafe không tốt cho sức khỏe, nên anh nghe lời cô dần dần bỏ thói quen đó đi.

“Ê, hôm qua được nàng cho ăn no nên hôm nay hớn hờ thấy lạ nhì. Mới đi Mỹ có một tháng mà tôi về không nhận ra cậu nữa rồi đấy”. Nhất Bảo cọt nhả.

“Cái gì mà ăn no, đầu óc cậu toàn chứa những thứ linh tinh thôi sao”

“Thế nào, cảm giác sung sướng đến tuyệt vời phải không. Tôi đã nói mà”

“Thôi, món ăn mang lên rồi. Ăn đi”, Mạnh Cường cuối cùng cũng lên tiếng.

Kết thúc thời gian làm bài lúc ba giờ, nhìn đồng hồ còn sớm, Diệp Khanh thu xếp đồ đạc kêu Hạ Tiểu Nguyên đi cùng mình đến bệnh viện. Hôm qua cô đã bảo mẹ gửi cho mình bệnh án của ông nội, nhờ có Diệp Khanh quen biết nên cô cũng muốn hỏi vị bác sĩ đó bệnh tình ông ra sao, cần phẫu thuật hay không. Chi phí như thế nào, gia đình cô ở vùng núi liệu có được hỗ trợ giảm tiền không, điều này cô cần phải hỏi cho thật kĩ.

Vị bác sĩ trước mặt này rất trẻ, chỉ khoảng tuổi của Diệp Khanh mà đã làm đến chức phó khoa chắc chắn y thuật của anh ta rất giỏi. Nhìn vào những thuật ngữ y học trên màn hình điện thoại cô, vị bác sĩ đó nhũm mày nói:

“Bệnh tình của ông nội cô đã đến giai đoạn nguy hiểm, cần được phẫu thuật càng sớm càng tốt. Để lâu, không những y học không thể can thiệp mà sự sống sẽ bị rút ngắn lại. Về phần hỗ trợ chi phí, cô nên nhờ sự trợ giúp của địa phương về mặt giấy tờ, nhà nước sẽ theo đó mà xét duyệt. Tuy nhiên, trong bệnh viện hiện nay có rất nhiều mạnh thường quân đứng ra ủng hộ cho người khó khăn, tôi sẽ giúp cô đề ý”.

“Cảm ơn bác sĩ, vậy bây giờ có thuốc nào để giảm cơn đau cho ông tôi không. Hiện tại tôi chưa kết thúc học kì, chưa thể về được “

“Tôi sẽ kê cho cô một số thuốc trợ tim, thuốc này được nhập khẩu từ Bỉ nên giá thành hơi đắt chút xíu nhưng hiệu quả cao. Cô nên cùng gia đình thảo

hận đưa ông cụ lên đây càng sớm càng tốt. Cô là bạn của Diệp Phong, tôi sẽ cố gắng giúp”

Ra đến ngoài trời cũng đã tối, điện thoại thì sập nguồn, Hạ Tiểu Nguyên lo lắng Hoàng Minh Vũ sẽ sốt ruột mà đi tìm mình, cô tạm biệt Diệp Khanh rồi nhanh chóng lên xe buýt đi về phía ngược lại. Diệp Khanh đứng đó, môi mím chặt suy nghĩ mà đau lòng cho cô. Số tiền phẫu thuật là hai trăm triệu với anh không lớn, nhưng khi cô nghe thấy lại bất an không ngừng. Muốn giúp cô chỉ sợ cô không nhận, anh đành gọi điện cho Mục Thần giúp anh quyên góp số tiền đó dưới danh nghĩa tập đoàn Diệp Thị. Hằng năm Diệp Thị và L. A rót vào đây số tiền không dưới hai mươi tỷ đã giúp cho không ít những người khó khăn tìm lại ánh sáng cho cuộc đời. Chính vì lòng nhân ái đó nên họ được người dân trong và ngoài nước ủng hộ rất nhiều, mặt hàng nào ra cũng nhận được sự tín nhiệm và phản hồi tích cực.

Về đến nhà đã thấy Hoàng Minh Vũ dọn dẹp com nước xong, Hạ Tiểu Nguyên thấy trong lòng ghen lại mà xót xa. Cứ nghĩ đến việc ông không thể, nước mắt không tự chủ mà thi nhau rơi xuống. Đây là lần cô yếu đuối nhất mà chẳng thể can đảm vực dậy, cứ mặc để anh ôm vào lòng mà hỏi dồn dập. Cầm chặt lấy tay áo Hoàng Minh Vũ, Hạ Tiểu Nguyên như có chỗ dựa khóc lớn tiếng hơn.

“Bảo bối, có chuyện gì nói anh nghe. Đừng khóc nữa”

“Ông nội.. Hức.. Hức.. “

“Ngoan, không sao. Ông làm sao, nói anh nghe nào”

“Ông bị bệnh tim, cần phải phẫu thuật ngay. Nhưng nhà lại không đủ tiền, em thật vô dụng mà”

“Ừm, thôi, có anh đây rồi. Phẫu thuật cần bao nhiêu, anh đưa cho em. Em không nói sao anh biết được “

“Thôi, em không lấy tiền của anh đâu. Như vậy giống như người đào mộ vậy”

“Ngốc này, em là vợ anh, anh phải đưa tiền cho em quản lý mới đúng. Nhắc đến mới nhớ, tí anh đưa hết thẻ cho em, em cần tiền cứ cầm đi mà rút. Anh không có nhiều, chỉ khoảng hai tỷ thôi, đủ không”

“Em.. Em chỉ cần hai trăm triệu thôi. Em sẽ cố gắng làm để giả anh, thật đấy”

“Rồi, bao giờ có thì giả anh, không vội. Bây giờ thì ăn được chưa, khóc lóc mặt mũi tèm lem hết rồi “

Đi thẳng vào tổng bộ tập đoàn L.A, chào đón cô là một tràng ánh mắt to nhỏ mờ lớn. Họ nhìn cô vì cái gì cô chẳng biết nữa, không quan tâm đến những ánh mắt kia, cô đi thẳng về phía quầy lễ tân lên tiếng:

“Hạ Tiểu Nguyên, giám đốc phụ trách thiết kế tập đoàn A.T”

“Dạ, giám đốc Hạ, mời đi theo tôi, phòng của cô đã được sắp xếp rồi ạ”

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Có H+

Ngay từ đầu đã trở thành tâm điểm của sự chú ý, Hạ Tiểu Nguyên làm bầm trong cổ họng mà oán hận. Mang tiếng là tập đoàn đẳng cấp quốc tế mà toàn thu nhận những con người nhiều chuyện, đầu óc thì bả heo, suốt ngày son son phấn phấn tìm cách quyến rũ ông chủ. Đi thẳng về phòng làm việc được dọn sẵn cho mình ở tầng bốn mươi tám, Hạ Tiểu Nguyên cầm điện thoại gọi cho Lăng Phong, tay thì không ngừng lật dở những tài liệu trên bàn. Công việc của cô ở tập đoàn L.A không khác bên AT là mấy, quản lý một đội ngũ thiết kế cùng chỉnh sửa cho hoàn hảo thì không có gì mệt mỏi cho lắm. Cô chỉ mong rắc rối của tên Hoàng Minh Vũ kia không reo rắc lên người mình thì thật là không còn gì để mà nói luôn. Lúc đó chắc chắn cô sẽ ngày ngày lên chùa cầu niệm phật để cảm ơn thần linh đã che chở. Nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ thôi, Hạ Tiểu Nguyên không biết rằng hai tháng ở nơi đây cô sẽ gặp biết bao sóng gió.

Ngày nghỉ Tết dương lịch cũng đến, cô thu dọn một chút hành lý để ra bến xe bắt xe về quê. Quê cô ở là một vùng núi cao của tỉnh Lạng Sơn, nơi đây vật chất vẫn còn thiếu thốn, giao thông không thuận tiện. Nhà cô là một ngôi nhà hai tầng nhỏ dưới chân núi, đằng trước là đồi chè mênh mông, đằng sau là những núi đá vôi cao từng xếp. Vào mùa mưa lũ, nơi đây đường xá gần như bị tị liệt hoàn toàn, cây cối thì nhau đổ rạp, nước ở thượng nguồn chảy về cuốn đi hết nhà cửa cùng gia súc gia cầm của người dân. Hạ Tiểu Nguyên đã chứng kiến rất nhiều cảnh bi ai mà thương tâm như thế không biết bao lần, trong lòng của mong muốn một ngày nào đó thành công rạng rỡ, sẽ tìm lấy một tập đoàn lớn để đầu quân theo. Rồi sẽ đưa lên tổng bộ những dự án phát triển hỗ trợ người nghèo, họ sẽ đầu tư xây dựng cho quê hương cô một mái trường không dột nát để những em nhỏ được cấp sách như bao người. Sẽ có những chiếc cầu bắc qua sông để người dân không còn sợ ngăn cách bởi lòng nước lũ chảy siết. Từ Hà Nội về Lạng Sơn phải mất ba đến bốn tiếng đi, Hạ Tiểu Nguyên ngồi trong xe mà thần thờ nhìn ra ngoài. Hoàng Minh Vũ đã về Anh quốc, anh nói gia đình anh bên đó gọi anh về có việc gấp, nếu không anh sẽ theo cô về quê. Số tiền anh đưa cho cô không dám đem theo người, bây giờ tị nạn cướp bóc rất đáng sợ, cô chỉ có thể để ở chiếc tủ đầu giường trong căn nhà của anh. Nơi anh sống thuộc vào kiểu chung cư hạng sang cao cấp, hệ thống an ninh chặt chẽ, cửa nhà xác nhận dấu vân tay, cho dù muốn cướp e rằng cũng có. Nơi đó đối với cô bây giờ có lẽ là nơi an toàn nhất rồi.

Số tiền mua thuốc cho ông hết hai mươi triệu, nhìn số tiền nhảy ra khỏi tay mà lòng đau đớn không thôi. Thuốc này cũng chỉ đủ dùng trong một tuần lễ, lần này cô về chủ yếu để thuyết phục ba mẹ đưa ông lên thành phố phẫu thuật, lịch đã được Diệp Khanh đặt hộ, thời gian không thể chậm trễ hơn nữa.

Hoàng Minh Vũ vừa xuống đến sân bay chưa kịp ngó đồng ngó tây đã có một thân ảnh màu hồng mềm mại ôm chặt cứng, anh chỉ mỉm cười nhẹ rồi xoa đầu cô. Bé con ngày nào vẫn lẻo đẻo theo sau anh bây giờ đã lớn, trở thành một thiếu nữ xinh đẹp nhu động lòng người, khiến cho đám công tử kia không khỏi đăm say. Đến đón anh chỉ có cô, ba là bận công việc của công ty, mẹ thì chắc lại cùng những quý bà đi spa làm đẹp rồi. Gỡ tay mình Nguyệt ra khỏi mình, Hoàng Minh Vũ kéo cô đi về phía chiếc xe đang đỗ cách đó không xa. Hôm nay hai bên gia đình hẹn nhau đi ăn ở một nhà hàng Tây sang trọng, phần vì chúc mừng L.A thành công lên sàn, nhân tiện chào mừng anh về nhà sau bốn năm dài dang dăng.

Kéo tay anh đi hết cửa hàng bánh ngọt rồi đến cửa hàng quần áo, Minh Nguyệt nũng nịu khiến anh không biết làm gì hơn. Cô đã lớn nhưng tâm hồn vẫn ngây thơ như một đứa bé, anh biết cô yêu anh từ lâu nhưng vì sợ cô tổn thương nên không lỡ từ chối, không đồng ý cũng chẳng nhận lời, vô hình tạo ra một rắc rối lớn như hôm nay. Đứng chờ Minh Nguyệt vào phòng thay thử đồ, Hoàng Minh Vũ nhìn thấy một chiếc váy màu trắng hai dây vô cùng tinh tế mà sắc sảo, trong đầu nghĩ đến hình bóng nhỏ bé kia, nếu cô khoác nó lên người sẽ rất đẹp đấy. Gọi nhân viên đến hỏi, anh mới biết chiếc này thuộc vào số lượng thiết kế có hạn mẫu mới nhất đầu năm. Ở Việt Nam đã dần chuyển lạnh, chiếc váy này nếu lấy cũng phải đến mùa hè sang năm mới có thể mặc, sẽ phải chờ đợi rất lâu. Nhưng nó rất hợp với cô, suy đi tính lại Hoàng Minh Vũ quyết định lấy nó để làm quà cho cô khi trở về. Số đo ba vòng của cô anh đoán không lầm là 89-56-87, vừa vặn chiếc váy này, thật hào hức muốn nhìn. Nhận lấy túi đồ từ tay nhân viên bán hàng cũng là lúc Minh Nguyệt bước ra, con bé chân sáo chạy nhảy khiến anh chóng mặt. Minh Nguyệt đã lớn nhưng đối với anh con bé luôn tỏ vẻ mình là một đứa trẻ để được anh yêu thương che chở, từ khi sinh ra đã nhận được sự bao bọc của hai gia tộc, định sẵn sau này sẽ là bà Hoàng. Nhưng đời không như ta sắp đặt, chẳng ai có thể ngờ rằng một Hoàng Minh Vũ luôn nghe lời đã rung động trước một cô gái miền quê nghèo khó tên Hạ Tiểu Nguyên.

Ngó xuống tay anh, Lại Minh Nguyệt nhìn thấy bên trong dường như là một chiếc váy dành cho nữ, ánh mắt lạnh băng rét buốt mà thâm độc, đôi môi mím chặt lại nhưng rất nhanh lại dần ra, nở nụ cười thường trực:

–“Anh Minh Vũ, anh mua quà cho ai vậy. Có người yêu rồi phải không, định dẫu em hả”

“Ừm, là một cô gái rất tốt, rất xinh như em vậy. Có dịp anh sẽ dẫn cô ấy đến gặp em”

Đúng như cô dự đoán, bốn năm không ở bên cạnh anh, anh đã bị động tâm bởi người con gái khác. Lại Minh Nguyệt cô dường dường là thiên kim của gia tộc họ Lại có tiếng tăm, đã được ông nội Hoàng công nhận là đứa cháu đầu duy nhất, vậy mà lại để một con bé không biết tên tuổi cướp mất người chồng tương lai của mình. Điều này cô không bao giờ cho phép xảy ra, sẽ không bao giờ. Còn anh nữa Hoàng Minh Vũ, anh sinh ra đã định sẵn là của Lại Minh Nguyệt cô, trái tim mọi thứ của anh đều là của cô. Anh chỉ là muốn tìm thấy cảm giác lạ thôi phải không, vậy thì cứ tận hưởng những ngày tháng hạnh phúc còn lại của anh cùng cô ta đi. Rồi cô sẽ khiến cho ả đó đau đớn đến tận xương tủy, sẽ phải hứng chịu những nỗi đau mà cô đang có bây giờ.

Xuống bến xe, Hạ Tiểu Nguyên đã thấy ba mình đứng đó đợi con gái từ bao giờ. Bốn tháng không gặp, con gái dường như càng gầy đi khiến ông xót xa, đưa tay xách đồ cho cô mà miệng lâu lâu không biết coi trọng bản thân. Hạ Tiểu Nguyên lẽ lười cười hi hi, lúc này chỉ thật nhanh chóng muốn về nhà ngủ một giấc. Anh đã đến Anh quốc rồi, chắc công việc vất vả lắm nên đến bây giờ vẫn chưa gọi điện cho cô. Điện thoại trong túi quần vẫn im lìm như thế, hai người cách nhau nửa vòng trái đất, múi giờ chênh lệch khiến họ gặp nhau cũng khó, facebook vẫn online nhưng avatar anh vẫn lặng thinh suốt một ngày rồi.

Về đến nhà, lấy số thuốc đã mua cho ông đưa cho ba, dặn dò ba đúng giờ nhớ cho ông uống thuốc, cô theo mẹ đi ra đồng hái rau. Bây giờ là vụ thu đông, người dân không cấy lúa mà trồng cây hoa màu trên ruộng. Thửa ruộng nhà cô rộng ba sào, mẹ gieo rất nhiều khóm nhỏ, có rau xà lách, có cà chua, cà khoai lang nữa. Những thứ này gắn bó với tuổi thơ cô thật lâu, bây giờ đi xa nhà, chỉ còn ba mẹ vất vả chăm nom, lòng cô ghen đắng.

Bên trong gia tộc họ Hoàng, mọi người đã có mặt đầy đủ, nội ngoại hai bên gia đình đều ở đây, Hoàng Minh Vũ chợt thấy nhớ cô bé của anh nhiều hơn. Đã rất nhiều lần từ chối việc học đại học ở nước ngoài, anh chọn về quê hương Việt Nam mình, sống ở đó. Bọn họ đã dần theo phong cách phương Tây hóa, thoải mái mà chẳng còn những phong tục cổ truyền. Hạ Tiểu Nguyên của anh là một ví dụ điển hình của cô gái truyền thống, ăn mặc luôn kín đáo, anh để ý cô không dùng phấn son, trên bàn trang điểm chỉ có một lọ kem dưỡng ẩm khi mùa đông đến. Anh thích cô như vậy, cô đẹp thuần khiết như một đóa sen trắng, chỉ nở rộ khi bên anh.

“Minh Vũ, khi nào thì tốt nghiệp nh?”, ba của Minh Nguyệt là Lại Cung Nam lên tiếng hỏi.

“Cháu sang năm sẽ tốt nghiệp rồi, chú Nam”

“À, vậy là cũng chỉ còn hơn năm nữa là sẽ tổ chức訂 hôn cho bọn trẻ được rồi. Tôi nghĩ nhân tiện chúng ta để bọn trẻ thành hôn luôn, để lâu e rằng bọn nó sốt ruột”

Buổi tối khi lên giường chuẩn bị đi ngủ đã là mười giờ, điện thoại báo tin nhắn, Hoàng Minh Vũ giải thích với cô những việc hôm nay anh làm, phải đi đâu. Tất nhiên chuyện訂 hôn kia anh không thể nói với cô được, đợi giải quyết xong cũng là lúc anh muốn đưa cô sang bên này công khai tất cả mọi thứ, anh muốn người đi đến hôn nhân với anh là cô bé này, không phải ai khác.

Ngày thứ ba ở quê nhà, trời trở lên rét hơn, Hạ Tiểu Nguyên chính thức bị ốm. Mũi nghẹn đặc không thở được, người lúc sốt lúc ngưng, đưa cô đi vào mê man không ý thức. Hoàng Minh Vũ gọi điện cho cô mấy lần không ai bắt máy, đến khi người nhận cuộc gọi là mẹ cô nói cô bị ốm, phải đi viện truyền nước thì trái tim anh như muốn nhảy ra ngoài. Không còn tâm trí đưa Lại Minh Nguyệt đi chơi, anh đặt vé máy bay chuyến sớm nhất về Việt Nam trước sự ngỡ ngàng của mọi người, mà chẳng hề hay biết, sóng gió sắp nổi lên.

Về đến sân bay, anh bắt taxi về thẳng bệnh viện thành phố Lạng Sơn, nơi đó người con gái anh yêu đang chống chọi với bệnh tật. Quê cô ở là vùng núi cao, lạnh hơn so với Hà Nội rất nhiều, nhưng một người từ nhỏ đã ở bên Anh quốc quanh năm dưới âm độ như Hoàng Minh Vũ thì cái rét này có là gì.

Anh chỉ thương cô, mới xa nhau ba ngày đã để bản thân phải nằm viện, sau này thử hỏi anh làm sao nữa xa cô được nữa. Tìm được phòng bệnh, nhìn cô nằm đó truyền nước mà đau lòng, Hoàng Minh Vũ ngồi xuống bên cạnh giường ngắm nhìn Hạ Tiểu Nguyên, ánh mắt da diết yêu thương nồng đậm. Sự xuất hiện của anh khiến cho mọi người trong nhà có chút khó hiểu, từ bao giờ Tiểu Nguyên của họ lại chơi với bạn trai, không những thế còn để người ta tìm đến tận nhà nữa. Nhưng nhìn qua thì chắc tên nhóc này là người tử tế, ăn mặc đàng hoàng, lễ phép nên họ cũng không để phòng cho lắm. Nhưng từ khi có mặt của anh ở nơi này, ba Hạ đã sa sầm mặt mà tức giận không thôi. Làm gì có bạn bè bình thường nào mà mò từ tận Hà Nội xuống tận đây để đưa tài liệu chứ, qua được mặt mẹ Hạ chứ không qua được mặt ông. Con gái ông nuôi mười chín năm muốn mang đi là mang được sao.

“Hai bác, bệnh của Tiểu Nguyên có nặng lắm không. Nếu không ngày mai xin phép hai bác cho cháu làm thủ tục đưa em ấy lên bệnh viện Trung Ương. Ở đó cơ sở vật chất hiện đại, bác sĩ cũng tận tình hơn”

Mẹ Hạ trong lòng vui như mở cờ, con bé Hạ Tiểu Nguyên nhà mình thật là số có phúc, tìm được một người bạn trai quan tâm săn sóc đến như vậy còn gì tuyệt vời hơn. Mà cái ông già này, con mình có người yêu ông không vui mừng lại còn bày ra cái bộ mặt đòi nợ, nhìn thật không có thiện cảm. Đây ông nhà ra ngoài với mình để dành không gian cho hai đứa trẻ, bà Hạ vừa véo vừa lau bầu chồng mình khiến ông la lên oai oái.

Hạ Tiểu Nguyên mở mắt ra cố thích ứng với bóng đèn sáng lóa trên trần, cổ họng khô khan, rất đặc không thể nói được. Cô không ngờ rằng đợt này mình lại ốm nặng đến như thế, bản thân vốn đã yếu nay lại càng yếu hơn. Không biết cô đã hôn mê bao nhiêu ngày rồi, chỉ sợ Hoàng Minh Vũ gọi điện về không thấy cô trả lời, anh sẽ rất lo lắng. Ngủ đến điều này khiến cô giật mình ngồi dậy, người bên ngoài đẩy cửa vào lại chính là khuôn mặt cô hàng ngày nhưng nhớ. Xa nhau ba ngày như cách vụn thu, cô cứ trần trần nhìn anh mà nước mắt đảo quanh khóe mi, trực trào rơi lệ tuyền. Ôm cô vào lòng, Hoàng Minh Vũ hít hà hương thơm của cô, anh muốn nói nhiều điều với cô lắm. Muốn trách cô sao không để ý khiến bản thân bị ốm đến nằm viện, lại muốn nói với cô đừng lo lắng, có anh ở bên rồi. May mắn là cô đã tỉnh lại sau hai ngày miên man, nếu không, anh mặc sự ngăn cản của mọi người đưa cô về Hà Nội chữa trị. Cô là của anh, anh muốn mọi thứ tốt đẹp đều dành cho cô, đau đớn hay bệnh tật, cứ để anh thay cô gánh chịu. Cô gầy đi nhiều so với trước hơn rồi.

“Anh về bao giờ thế, sao lại tìm được lên tận đây, ba có mắng anh không”

“Không có, ba sợ con gái đau lòng nên mặc dù tức giận cũng không đánh anh. Em nhìn xem, anh vẫn lành lặn nguyên vẹn này”

“Em nhớ anh lắm. Thật chỉ muốn lúc nào cũng ở bên anh”

“Nguyên này, năm nay em mười chín tuổi rồi. Đến sinh nhật tuổi hai mươi của em, chúng mình đăng kí kết hôn nhé”

“Ừm, sẽ mãi bên anh như lúc này”

Tình yêu thật là điều kì diệu cũng là bài thuốc tiên cho tất cả những ai đang chần chừ trong nó. Nhờ có Hoàng Minh Vũ chăm sóc mà bản thân cô thấy mình hồi phục nhanh đến lạ, tổng số ngày nằm viện là ba ngày. Thế là hết kì nghỉ dương lịch của mình, cô lại khẩn gởi cùng anh về Hà Nội, tiếp tục việc học của bản thân. Trước khi đi, cô không khỏi đề cập đến việc đưa ông lên Hà Nội để phẫu thuật, ba mẹ đã đảm bảo thuyết phục được ông. Bệnh của ông không thể chậm trễ hơn một ngày nào nữa, bác sĩ Mục đã nói đề càng lâu thì càng nguy hiểm. Số tiền phẫu thuật đã có, cô giục ba mẹ nhanh đưa ông lên sớm, lịch hẹn đã đặt, giờ chỉ cần người thôi.

Trở về trường học sau kì nghỉ lễ Tết Dương Lịch, một kì học mới, một chuỗi ngày bận rộn và mệt mỏi. Gặp lại Diệp Khanh ở khuôn viên trường, Hạ Tiểu Nguyên chỉ mỉm cười cảm ơn anh về tất cả những gì anh giúp. Khoảng cách đề phòng của cô đối với Diệp Khanh bây giờ gần như bị tháo xuống, cô thấy anh cũng là một người tốt ấy chứ. Trừ bỏ những ánh mắt phức tạp che giấu mỗi khi nhìn cô, thì anh trong mắt cô sẽ vô cùng hoàn hảo. Là một người đàn ông chín chắn, công việc ổn định lại tâm lý, Diệp Khanh trở thành tiêu biểu cho mẫu đàn ông của toàn nữ sinh trong trường mơ ước. Nhưng cô lại không hề hay biết, cô mới chính là người khiến anh một tuần nay nhớ nhung và chao đảo đến điên dại. Lần này thì anh đã có thể khẳng định với bản thân rằng anh yêu cô, thật sự rung động.

Rồi cũng đến ngày ông nội được đưa lên Hà Nội, mọi thủ tục cô đã làm xong, ngày mai là ngày ông được đưa vào phẫu thuật khiến cho lòng cô thấp thỏm không ngừng. Cả đêm ở trong bệnh viện trông chừng, cô nói với ba mẹ đã xin nghỉ một buổi học để ở lại chăm sóc cho ông. Cô của cô cũng lên, ôm cô vào lòng mà nước mắt cứ chảy ra. Ông năm nay đã ngoài bảy mươi tuổi, lại phải chịu đựng cảnh mổ trên cơ thể mình như vậy, sẽ đau lắm. Nhưng cô tin vào tay nghề của bác sĩ Mục, ngày mai thôi, ông sẽ không còn bị những cơn đau tim hành hạ nữa, rồi ông sẽ lại khỏe mạnh mà vui đùa cùng con cháu của mình, sẽ lại ngồi dưới gốc cây nhãn trong sân mà đan lồng gà, lồng chim bán cho những người dân xung quanh.

Phẫu thuật lúc 8 giờ, ông không được ăn uống và bị truyền mê đầy vào phòng. Thời gian chờ đợi như một cực hình tra tấn toàn bộ thành viên trong gia đình, Hoàng Minh Vũ xong cuộc họp là chạy đến bệnh viện luôn. Vốn dĩ Diệp Khanh cũng định đến, nhưng thật không may Diệp Thị bên Anh Quốc có cuộc họp cô đông khẩn cấp, không thể không có sự góp mặt của anh. Cũng chính vì sự cố đó mà sau này, khi biết hai cậu cháu đều yêu chung một người con gái đến chuyện gì cũng có thể làm, Diệp Khanh cảm thấy ông trời thật trớ trêu.

Kêu trợ lí đặt cơm ở một nhà hàng sang trọng, Hoàng Minh Vũ thuyết phục cô cùng gia đình ăn cơm để còn lấy sức chút nữa chăm sóc cho ông. Ai cũng không có tâm trạng muốn ăn nhưng lời anh nói thật đúng, họ cần phải giữ sức khỏe, bệnh viện nơi đây là bệnh viện tốt nhất trong cả nước, bác sĩ đều là những người có chuyên môn được gửi đi đào tạo chuyên nghiệp bên nước ngoài, họ sẽ cứu sống ông nội khỏi lưỡi hái tử thần. Khi chưa có kết quả, họ không thể gục ngã được.

Thời gian chờ đợi giống như ngồi trên đồng lửa, lòng ai cũng thấp thỏm không thôi. Ba hạ lo lắng đi đi lại lại khiến lòng lại càng rối hơn, cho đến khi đèn phẫu thuật tắt sáng, bác sĩ thông báo phẫu thuật thành công, đại gia đình dường như vất xuống được tảng đá nặng nề. Hoàng Minh Vũ chạy theo bác sĩ đặt một phòng yêu cầu hạng Vip để ông có thể an tâm tĩnh dưỡng mà gia đình cũng được thêm người nhà ở lại chăm sóc tốt hơn. Ông nội đã qua cơn nguy hiểm, Hạ Tiểu Nguyên cũng nghe lời ba mẹ trở về trường tiếp tục việc học, buổi tối cô hứa sẽ ra qua thăm ông cùng anh. Sau lần cô ốm, anh được mọi người trong gia đình quý mến, thầm chấp nhận anh là một thành viên trong nhà khiến cô ngượng ngùng không thôi. Cur nhiên một vài hành động của anh đã mua được sự thiên vị của mọi người, hơi một tí mẹ lại bảo cô người như Hoàng Minh Vũ không kiếm được người thứ hai đâu, rồi cổ mà giữ cho

chặt vào. Cô tự hỏi bây giờ cô mới là con của mẹ hay anh là con của mẹ đây, có ai lại bán đứng con gái một cách trắng trợn như vậy không.

Việc cô sống cùng anh tất nhiên là không thể để họ biết được, nếu không anh sẽ bị ba đánh cho một trận lên thân. Từ ngày ông nội nằm viện, Hạ Tiểu Nguyên đi học xong là chạy qua và ở lại đó luôn, điều này khiến Hoàng Minh Vũ khổ sở không thôi. Vốn đã quen được cô “sùng ái” mỗi buổi tối, đột nhiên bây giờ cô ngay trước mặt mà chẳng để động chạm, anh chỉ hận thời gian sao không trôi nhanh để còn rước cô về chứ.

Tối hôm nay là ngày thứ bảy ông phẫu thuật, sức khỏe đã dần hồi phục, Hạ Tiểu Nguyên cuối cùng cũng chân chính ngủ ở nhà làm cho ai kia tâm tình rạo rực cả ngày. Ôm cô vào lòng mà hít hương thơm mùi sữa tắm dê, anh tìm đôi môi cô mà hôn xuống. Nụ hôn mang theo phần nhớ nhung cùng dự vọng đang kêu gào, yết hầu chuyển động khô khan, anh đưa lưỡi vào khoang miệng cô mà càn quấy, hút hết mật ngọt khiến cô mềm nhũn mà bám chặt cổ anh để giữ thăng bằng. Bàn tay nhanh chóng cởi từng chiếc cúc áo, anh phủ lên đôi bầu sữa đầy đặn mà nhào nắn khiến nó biến dạng không hình thù. Mút thật mạnh đôi bông đào để lại những dấu đỏ bóng loáng nước miếng, Hoàng Minh Vũ cứ chìm trong mê mị cô mang lại cho mình. Chồng hai tay lên nhìn người con gái đang nằm phía dưới, mái tóc dài xõa rối tung, đôi môi bị sưng phồng do bị anh hành hạ, Hoàng Minh Vũ giọng trầm đục:

“Được không, Nguyên”

Ngượng ngùng hiện trên mặt, Hạ Tiểu Nguyên không dám nhìn anh, chỉ biết đưa tay cởi từng cúc áo anh đang mặc mà ngậm thừa nhận đồng ý. Hoàng Minh Vũ cúi xuống hôn cô lần nữa, đôi tay luôn xuống cởi chiếc quần soóc cô đang mặc, vờn vờn hoa huệ đang ẩm ướt kia. Bị kích thích mọi giây thần kinh hưng phấn, Hạ Tiểu Nguyên vận vẹo để anh đưa cô lên đến đỉnh điểm của cao trào. Đang rộng hai chân cô ra, hiện trước mặt anh là một vùng u cốc tuyệt đẹp đến nghẹn thở. Đầu lưỡi chạm vào nơi đó khiến cả hai run rẩy, Hạ Tiểu Nguyên nhìn người đàn ông đang âu yếm vùng đất bí hiểm của cô mà xấu hổ. Anh thế nhưng lại dùng cách nguyên thủy nhất để hành hạ cô, khiến cô cảm thấy ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Đôi môi Hoàng Minh Vũ ngậm chặt hai cánh hoa mà day day, lưỡi vô tình lướt qua hạt nhụy đỏ hồng khiến dịch thủy chảy xuống theo khoái cảm. Cô khó nhọc rên rỉ, vận vẹo, ngay lúc này cô muốn anh hơn bao giờ hết, nơi đó bị anh kích thích đến sung sướng, nó gào thét muốn anh đi vào.

Hoàng Minh Vũ giải thoát cho cự long đang căng trướng khỏi chiếc quần nhỏ vướng víu, bật ra ngoài với tư thế hùng dũng mà oai phong. Cô đã ẩm ướt lắm rồi, nhưng vì cả hai là lần đầu tiên nên anh vô cùng dịu dàng, từ từ tách cánh hoa mà đi vào trong động tâm tối. Bức tường thịt bao chặt hút anh mạnh mẽ khiến Hoàng Minh Vũ thờ đốc vì sung sướng, yết hầu trượt lên xuống, anh động mình thật mạnh đi sâu vào trong, phá tan màng ngăn cách mỏng manh tước đi đời con gái của Hạ Tiểu Nguyên. Đau đớn qua đi, anh chuyển động mạnh mẽ dẫn cô đi đến thiên đường, đôi tay kim chặt eo cô, miệng thì cắn mút bộ ngực no nê trắng sữa. Hạ Tiểu Nguyên chỉ cảm thấy cơ thể sung sướng một cách kì lạ, lúc cao trào, lúc nước rút, cô chỉ biết mình cùng anh đi qua rất nhiều sung sướng, run rẩy. Cả đêm, không biết anh cùng cô đã làm bao nhiêu lần, chỉ biết rằng, căn phòng đậm mùi hoan ái, Hạ Tiểu Nguyên mệt nhọc nằm ngủ trong vòng tay Hoàng Minh Vũ, bỏ cả tiết học buổi sáng.

Tình dậy đã là hai giờ trưa, cô mệt nhọc không còn sức gượng dậy nổi, giữa đùi chảy ra một dòng trắng đục khẳng định với cô đêm qua họ đã làm chuyện đó, kịch liệt đến mức nào. Hoàng Minh Vũ bên cạnh đã tỉnh lại, cùng theo đó là Tiểu huynh đệ cũng dương cờ cao chào cô thức giấc, thế là một hiệp nữa lại tiếp nối khiến Hạ Tiểu Nguyên bị rút cạn sức lực chẳng thể ngồi được. Mang cô vào phòng tắm, anh giúp cô tắm rửa sạch sẽ, đôi tay không ngừng càn quấy nơi u cốc huyền bí. Mặc dù muốn nữa nhưng cô gái của anh đã mệt mỏi lắm rồi, thời gian còn dài, anh sẽ dần dần mà hưởng thụ.

Ngày thứ ba làm việc tại L.A, Hạ Tiểu Nguyên không bị Hoàng Minh Vũ quấy rầy làm phiền khiến cho cô hả hê mà nhẹ lòng. Phải biết rằng nhìn thấy anh ta là mọi khí chất cùng sự cao ngạo của cô đều bị đánh bại. Hạ Tiểu Nguyên cô bây giờ rất hài lòng với những gì mình có, đối với cô lúc này, Hoàng Minh Vũ là một mối đe dọa lớn cho lí trí cô mất năm năm để dựng lên.

Bên trong phòng họp tổ thiết kế, Hạ Tiểu Nguyên nhìn những con người được gọi là tinh anh của tập đoàn L.A, ánh mắt rét lạnh. Làm ăn thì bát nháo, một bản thiết kế tầm thường như vậy cũng đưa lên cho cô xét duyệt, họ quá coi thường cái tên Amy trong ngành kiến trúc hay là cố tình thử sức nhẫn nại của cô. Vất bịch tập tài liệu lên bàn, cô đảo mắt qua tất cả những con người đang ngồi ở đây, giọng lạnh lùng:

“Tôi không cần biết trước kia các anh chị làm việc dưới trướng của ai, nhưng hiện tại tôi là cấp trên của mấy người. Cái bản thiết kế này tôi nói không được là không được. Làm lại, đừng để nó xuất hiện trên bàn làm việc của tôi”

“Cô Hạ, bản thiết kế này tổ chúng tôi mất đến một tuần mới làm xong, thiết kế trường Lâm Tinh chúng tôi rất tâm đắc với chúng, cô nói tầm thường có phải coi thường chúng tôi quá không?”

“Một bản thiết kế không ra sao này mà khiến các người mất một tuần mới làm xong thật sự làm cho tôi mờ mắt, không biết LA nuôi mấy người có tác dụng gì. Bản thiết kế tôi cần không phải một vài đường lằng nhằng không rõ chi tiết, số liệu thì không cân bằng. Nên nhớ chúng ta đang làm một dự án đẳng cấp nhất quốc tế, không phải lèn nhèm. Còn nữa, hãy gọi tôi là giám đốc Hạ. Người tôi cần phải có hiệu quả làm việc đạt một trăm phần trăm, nếu không thế, hãy tự giác nghỉ để cho người khác có cơ hội. Tan họp”

Thế giới vòng quanh, số phận lòng vòng, Hạ Tiểu Nguyên cười khẩy. Lâm Tinh là bạn thân của Lại Minh Nguyệt, cô ta đã chứng kiến cô từ ngày còn học đại học, thật không ngờ năm năm sau cuộc chiến này lại diễn ra tại L.A. Để rồi xem, cô ta cùng người bạn thân của mình sẽ bày ra trò gì, chắc là thú vị lắm đây. Muốn chơi thì Hạ Tiểu Nguyên tôi chơi cùng với mấy người.

Nhận được cuộc gọi từ phòng Tổng giám đốc, Hạ Tiểu Nguyên mang theo cổ bực dọc cùng khó chịu, cứ tưởng êm ả sẽ theo mình, nhưng bây giờ mới bắt đầu của địa ngục. Mấy ngày mất tích, Hoàng Minh Vũ cuối cùng cũng lộ diện, khuôn mặt dường như hết bầm tím hoàn toàn, lại trở về phong độ lịch lãm vốn có. Bước vào phòng Tổng giám đốc, Hạ Tiểu Nguyên liếc mắt nhìn vào khung ảnh trên bàn mà cười như không cười. Một người con gái mặc váy tím thướt tha ngồi dựa lưng vào người đàn ông bên cạnh, ánh mắt long lanh đầy tình cảm, nhìn vào thấy họ hạnh phúc biết bao. Đã có vợ sắp cưới còn tới tìm cô ngập ngừng làm gì, coi cô là búp bê mà khi dễ sao?

“Nghe nói hôm nay em mang tổ thiết kế của L.A”

“Sao, xót nhân viên à. Tôi nói rồi, tôi cần người có năng lực, tập đoàn L.A của anh thừa tiền rước về một đồng tạp nham, làm việc không hiệu quả thật

“khiến tôi mệt mỏi”

“Không phải, anh tôn trọng ý kiến của em. Nhưng Lâm Tĩnh, cô ta dù sao cũng là trụ cột của bộ phận thiết kế, bản thân anh cũng từng xem qua rất nhiều bài của cô ta, cũng có sáng tạo. Hôm nay em thẳng thắn tuyên bố hủy bỏ bài thiết kế của Lâm Tĩnh có phải quá đáng quá không?”

“Thật nực cười, tôi thấy nó không phù hợp nên yêu cầu làm lại cũng là sai à. Hạ Tiểu Nguyên này trước nay công việc ra công việc, tư ra tư, không bao giờ lẫn lộn. Chấp nhận một bản thiết kế không ra sao đưa vào thi công, đến lúc không hợp ý đối tác người chết đầu tiên là bên A.T của chúng tôi, ngài Hoàng ạ. Còn việc Lâm Tĩnh khiếu nại lên phòng Tổng giám đốc, tôi thấy thật coi khinh”

“Được rồi, anh biết em làm vậy cũng vì muốn tốt cho công ty, anh sẽ nói chuyện với cô ta sau. Tối nay có một buổi tiệc, em cùng anh đi dự. Trang phục anh đã cho người mang đến khách sạn rồi”

“Hoàng Minh Vũ, anh nghe cho kỹ này. Tôi đến L.A để làm việc, không phải để tham gia mấy cái trò vô bổ xã giao với anh. Thật sự tôi muốn càng nhanh càng tốt hoàn thành dự án này, tôi không muốn chuốc thêm phiền phức về mình”. Hạ Tiểu Nguyên gần giọng đóng sập cửa quay đi, bỏ lại bên trong là một khuôn mặt bi thương đến tột cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

“Cuộc đời anh xưa nay đều sống trong sự sắp đặt của gia đình cho đến khi gặp được em, anh mới cảm thấy cuộc sống này thật ý nghĩa. Yêu em đến quên cả bản thân, anh sẽ làm tất cả vì em”

Nhìn những vết xanh đỏ trên người và cổ mà Hạ Tiểu Nguyên khóc không ra nước mắt, một người nhìn bề ngoài dịu dàng lịch sự như Hoàng Minh Vũ lại có thể mãnh liệt muốn cô không ngừng nghỉ, kết quả là bây giờ những quả dâu tây cứ thi nhau nổi lên. May mắn trời chuyển lạnh, cô mặc áo len cùng khăn quàng cổ che đi những dấu vết mờ ám đó, hải lòng nhìn trong gương gạt đầu quay ra ngoài. Hôm qua cô bỏ lỡ một buổi học, không biết giáo sư có điểm danh không nữa. Từ khi đặt chân đến trường cho đến nay, cô nghĩ với lý do “mệt nhọc”, nếu để ba đứa bạn cùng phòng kí túc biết được sẽ cười cô thối mũi mất. Việc cô yêu Hoàng Minh Vũ bọn họ đã biết và vợ cùng ủng hộ cô, thậm chí Huyền còn nói nếu anh dám ăn hiếp Hạ Tiểu Nguyên thì chính cô ấy sẽ cho anh một bạt tai, đập cho anh trở thành người tàn phế.

Ra đến ngoài phòng khách vẫn thấy Hoàng Minh Vũ ngồi đó, hôm nay anh ăn mặc đơn giản không nghiêm túc như mọi ngày, khiến cô ngạc nhiên. Hỏi thì mới biết hôm nay anh không đến công ty, mà sẽ đi học cùng với cô, bài vở anh bỏ bê quá nhiều cần phải bổ sung. Hạ Tiểu Nguyên bĩu môi lườm anh, trong lòng thầm nghĩ anh mà trượng phu nghiệp thì ai sẽ đi đỡ chứ. Chuyện tình cảm của bọn họ đã kéo dài được một khoảng thời gian, nhờ có anh mà Hạ Tiểu Nguyên cũng tiếp thu thực tế những gì xảy ra trong thiết kế. Anh của cô, người con trai trước mắt này giống như liều thuốc độc, không uống thì khó chịu, mà uống vào thì dần dần sẽ đau thấu tận tim gan. Đã nhiều lần cô muốn hỏi anh về những quy định của gia tộc giới thượng lưu là gì, ba mẹ anh có khó tính lắm không, liệu họ có chấp nhận đoạn tình này không.

“Hôm nay tan học, anh cùng em vào thăm ông nội nhé”

“Này Hoàng Minh Vũ, anh gọi ông nội còn ngọt hơn cả em đấy. Em biết bây giờ anh đã chiếm được tình cảm của mọi người rồi, ai cũng quay ra nạt em”

“Ngốc, chỉ cần anh bên em là đủ rồi”

Sự xuất hiện của Hoàng Minh Vũ và Hạ Tiểu Nguyên khiến cho cả trường không khỏi tò mò, truyền miệng truyền tai nhau về mối quan hệ này. Họ không biết hai người đã yêu nhau bao lâu, từ khi nào, nhưng cái họ nhìn thấy bây giờ là hình ảnh một người con trai nắm chặt tay người con gái kia, đút vào túi áo mình mà đi thẳng. Hoàng từ dịu dàng cuối cùng cũng rung động khiến cho trái tim bao cô gái tan nát, có người hâm mộ cũng có người ghét bỏ. Hạ Tiểu Nguyên không phải là chìm tiếng trong trường, cô được mọi người biết đến nhờ ngoại hình xinh đẹp cùng học thức siêu giỏi, đã dành không biết bao nhiêu giải thưởng và học bổng. Một cô gái sinh ra mọi thứ đã tốt đẹp không gì để chê, chỉ tiếc một điều là cô lại là lọ lem nhà nghèo trong cổ tích.

Diệp Khanh đứng trên tầng năm nhìn xuống bóng hình hai người dưới sân mà lòng như bị một cú tát nặng nề, tim nhói lên mà khó thở. Người anh yêu thương dốc lòng bảo vệ, muốn mọi thứ tốt đẹp đến với cô lại chính là người mà đứa cháu trai duy nhất sẵn sàng đứng lên chống lại gia tộc để được quyền quyết định. Hoàng Minh Vũ đã không ít lần khoe với anh về cô gái đó, người mà cho đến tận cuối đời đứa cháu muốn bảo vệ. Bàn tay nắm chặt hiện những khớp xương rắn chắc, lúc này Diệp Khanh không còn biết bản thân muốn gì và phải làm gì nữa. Gọi điện cho chị gái Diệp Mẫn nhanh chóng thúc dục Hoàng Minh Vũ kết hôn, nhân cơ hội này mang Hạ Tiểu Nguyên đi xa hay là nhắm mắt đứng nhìn họ hạnh phúc. Không, anh không làm được, Diệp Khanh anh không làm được. Từ bé lớn lên trong sự bao bọc muốn gì được đó, hai mươi bảy năm nay lần đầu tiên anh biết yêu tha thiết mãnh liệt là gì, làm sao anh buông tay cho được.

“Em như ánh bình minh chiếu sáng cuộc đời anh, nhưng em cũng không biết rằng, chỉ vì muốn em, tôi sẵn sàng trở thành người ích kỉ”. Quay về phòng chuẩn bị cho tiết học, Diệp Khanh vất bỏ hết những suy nghĩ tiêu cực trong trí óc anh bây giờ. Dù cô yêu Hoàng Minh Vũ thì sao chứ, anh vẫn muốn thử một phần nhỏ nhoi thôi cũng được, làm lay động trái tim cô.

Vừa vào đến lớp Hạ Tiểu Nguyên đã bị giật mình bởi chiếc ôm cứng ngắt của Huyền, cái ánh mắt gian gian của Thảo và Hà. Họ kéo cô vào một góc

khuyết nhất của phòng học, dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn cô muốn cô giải thích cho việc ngày hôm nay. Có gì mà phải giải thích, cô yêu anh, anh yêu cô cũng là sai sao mà những người kia rảnh rỗi sinh nông nổi bàn tán làm gì chứ.

“Ngày, hôm qua vận động kịch liệt lắm à mà bà bó người ghê thế”

“Trời hôm nay lạnh mà”

“Ừ, lạnh nhưng cũng không đến mức khăn kín cổ đâu. Bà nói cho tôi nghe coi, cảm giác thế nào”

Không biết trả lời sao câu hỏi của Huyền thì Diệp Khanh bước vào lớp, Hạ Tiểu Nguyên thầm cảm ơn anh đúng là vị cứu tinh của mình. Nhờ có Diệp Khanh quen biết bác sĩ Mục mà sức khỏe ông nội hiện giờ rất tốt, cô nghe mẹ nói ngày mai ông có thể xuất viện, tin tức này đúng là một kinh hi đối với gia đình cô. Hạ Tiểu Nguyên nhìn anh cảm giác hôm nay Diệp Khanh có gì đó bức bối, khuôn mặt thiếu sức sống mà luôn lạnh lùng khiến người đối diện rét run. Anh đang tức giận chuyện gì sao, vốn dĩ muốn mời anh một bữa cơm để cảm ơn nhưng liệu có ổn không. Mãi suy nghĩ linh tinh mà cô không biết Diệp Khanh gọi tên mình.

“Sinh viên Hạ Tiểu Nguyên, em nghĩ sao về việc nên học tốt tiếng pháp và hãy chỉ ra những điểm nhấn mạnh của tiếng pháp trong đời sống của chúng ta”

“Thật ra theo như em nghĩ tiếng Pháp có cái hay của nó, rất truyền cảm khi nghe nhưng lại vướng mắc ở chỗ tiếng Pháp khó học hơn một chút so với tiếng Anh. Từ cách luyện âm đến những thuật ngữ dài, tiếng Pháp khiến người mới bắt đầu học cảm thấy nó thật sự quá khó và dễ nản lòng. Đối với cuộc sống của chúng ta bây giờ, xã hội phát triển ngày càng lớn mạnh, những công ty lớn họ yêu cầu biết ít nhất ba thứ tiếng trở lên, trong đó có cả tiếng Pháp. Những đối tác người Pháp họ tôn trọng giọng nói của mình, nên một phần họ khuyến khích những nhân viên của mình biết tiếng nói của họ”

Tan học, Diệp Khanh muốn gọi Hạ Tiểu Nguyên ở lại nhưng vừa quay ra đã tối sầm mặt khi thấy Hoàng Minh Vũ đứng đó đợi cô. Bây giờ anh phải làm sao, thằng bé kia là cháu của anh, từ nhỏ đến lớn là người anh yêu thương và bênh vực, vậy mà bây giờ ông trời lại trêu ngươi hai người bọn họ. Bước về phía Hoàng Minh Vũ, Diệp Khanh vỗ vai anh mà hỏi.

“Hôm nay không đến công ty sao”

“Cậu nhỏ, cậu dạy họ ở trường cháu sao?”

“Ừ, cũng được một thời gian rồi, thế nào, đôi không, cậu dẫn cháu đi ăn”.

“Cậu đợi tí, bạn gái cháu sắp ra rồi”

Từ khi biết Hoàng Minh Vũ và Diệp Khanh là hai cậu cháu, Hạ Tiểu Nguyên cảm thấy có một cái gì đó không thể nói thành lời. Bấy lâu nay làm việc cùng anh, nhận được sự giúp đỡ của anh là bởi vì anh đồng cảm với cô hay anh là bề trên của Hoàng Minh Vũ. Liệu ba mẹ Hoàng Minh Vũ có biết về việc họ yêu nhau không, Diệp Khanh có đồng ý ủng hộ anh không vẫn là câu trả lời mà Hạ Tiểu Nguyên muốn tìm kiếm. Thăm ông nội có cả Diệp Khanh đi cùng, suy cho rằng cũng nhờ có anh mà bác sĩ Mục mới tận tình như vậy, cô cũng muốn nói với gia đình anh chính là người giúp đỡ. Ánh mắt tỉnh tã của ba Hạ nhìn Diệp Phong đánh giá, trong lòng thầm nghĩ người trước mặt này so với tên tiểu tử kia chừng chặc mà hiểu biết hơn. Nếu con gái ông yêu người này thì ông sẽ không bao giờ phản đối, nhưng bậc làm cha mẹ luôn tôn trọng quyết định của con cái, con bé yêu ai gia đình đều chấp nhận, miễn là nó được hạnh phúc.

Ngồi trên xe Diệp Phong, Hạ Tiểu Nguyên im lặng không biết nói gì, từ sáng cho tới bây giờ, khuôn mặt anh so với diêm vương đòi mạng là một, cứ âm trầm khiến lòng cô phát run. Mối quan hệ của bọn họ là thầy giáo và học sinh, chuyện cô yêu Hoàng Minh Vũ không đến nỗi khiến một người đứng ở hai cương vị như anh tức giận chứ.

“Em yêu Minh Vũ lâu chưa”

“Được bảy tháng rồi thầy”

Bảy tháng rồi, thì ra đã có những thứ anh chạm một bước mà chẳng hề hay biết. Vậy cô có biết chuyện Hoàng Minh Vũ sang năm sẽ đính hôn cùng Lại Minh Nguyệt không, có biết rằng Hoàng Minh Vũ chẳng có cơ hội phản kháng. Hay là cô cứ cố chấp lao đầu vào một tình yêu sẽ chẳng bao giờ có hồi kết đẹp đẽ, lọ lem sẽ không thể thành đôi cùng hoàng tử. Còn anh, anh nên làm gì để kéo cô ra khỏi ảo mộng mà cô đang vun đắp. Cô đau, lòng anh cũng đau không kém. Cô khóc, trái tim anh như người sát muối vào vết thương, miệng đắng như vị thuốc Hồng Liên, cô có biết Diệp Khanh anh cũng yêu cô chẳng kém gì Hoàng Minh Vũ.

Đôi tay lạnh lẽo chạm vào da thịt nóng ấm mà mềm mịn kia, Diệp Khanh xoay người cô lại đối diện với mình, ép cô nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhóm lên từng ánh lửa. Hạ Tiểu Nguyên giật mình bất động trước hành động mờ ám, không khí trong xe ngọt ngào đến khó thở, muốn thoát khỏi vòng tay kia nhưng không thể nhúc nhích. Cô sợ, ánh mắt đó giống y hệt ánh mắt của Hoàng Minh Vũ khi muốn cô, Diệp Khanh ngàn vạn lần đừng dại dột làm điều khiến cô chán ghét. Đôi môi lạnh lẽo áp xuống nuốt trọn lời muốn nói ra của Hạ Tiểu Nguyên, Diệp Khanh chìm đắm trong sự chiếm đoạt mất lí trí, anh muốn cô gái này, anh phải nói sự thật cho cô gái này biết tất cả.

“Em có biết Hoàng Minh Vũ đã có vị hôn thê chưa, em có biết thằng bé là người thừa kế của L.A không? Em có biết sang năm thằng bé sẽ kết hôn không? Không phải không, em không hề biết phải không? Hoàng Minh Vũ không nói với em”

Tại Hạ Tiểu Nguyên đi, khuôn mặt tràn ngập trong nước mắt mà lắc đầu, không, cô không muốn nghe nữa. Tập đoàn L.A, vị hôn thê, tại sao những tình tiết câu huyết trên phim truyền hình lại đặt lên người cô, khiến cô không kịp thích ứng như thế này. Thì ra bấy lâu nay chỉ có cô ảo tưởng trong giấc mộng hão huyền đó, chỉ mình cô vun đắp hạnh phúc cho bản thân bọn họ. Diệp Khanh, tại sao anh phải nói với cô những điều này làm gì chứ, là chê cô quá ngốc

hay đang coi thường sự ham hố hư vinh của cô.

“Tôi yêu em không kém gì Hoàng Minh Vũ,tôi có thể bảo vệ cho em.Còn Hoàng Minh Vũ,em có hiểu được bao nhiêu về gia tộc họ Hoàng.Họ sẽ không bao giờ chấp nhận việc em và thằng bé bên nhau”

Đừng nói nữa,cầu xin anh đừng nói nữa.Hoàng Minh Vũ,ánh sáng của cuộc đời cô,người cô yêu không phải là như thế.Cô không thể nghe từ một phía được, cô muốn chính tai nghe thấy anh thừa nhận tất cả mọi việc.Diệp Khanh yêu cô thì sao,trái tim cùng thân thể này là của Hoàng Minh Vũ,cho dù đau đớn cô cũng muốn thử.Chỉ cần anh quyết tâm cùng cô,Hạ Tiểu Nguyên mặc kệ sóng gió có lớn ra sao,họ sẽ bên nhau không chia lìa.

Tức giận từ phòng Hoàng Minh Vũ đi ra,Hạ Tiểu Nguyên cảm thấy bị rút cạn sức lực.Anh mắt bị thương đó của anh là sao,đáng lẽ nên tỏ ra tức giận mà trừng phạt cô mới đúng chứ.Điện thoại của Lăng Phong gọi đến phá đi những suy nghĩ ngón ngang, nói anh đã xuống sân bay,hiện tại cô đã nghỉ trưa, anh qua đón cô đi ăn cơm.Ngờ ngợ ra hôm nay anh đến Anh quốc là để thăm cô hay có việc gì quan trọng khác,Hạ Tiểu Nguyên thở dài lắc đầu queo về thang máy dành cho nhân viên.Ít ra với cô bây giờ,Lăng Phong vừa là người thân vừa là chiếc phao cứu sinh kéo cô ra khỏi đồng bùn lầy tăm tối này.Cô sợ,sợ sẽ lại sa chân vào mối quan hệ dây dưa với Hoàng Minh Vũ một lần nữa,không bước ra được.

Hoàng Minh Vũ thất vọng ngồi phịch xuống chiếc sôpha bằng lông nhung mềm mại số lượng có hạn,hai tay ôm mặt mà khóc mi,một giọt lệ rơi xuống.Người đàn ông khi rơi nước mắt vì một người con gái,họ phải đau lòng đến vô cùng không thể chịu đựng được nữa.Hạ Tiểu Nguyên mãi mãi là một vết thương chí mạng trong lòng anh,muốn quên chẳng thể,chạm cũng chẳng được.Xa cách nhau một khoảng thời gian,cô thay đổi thành một người khác rồi, cũng chẳng còn yêu anh nữa. Cô chơi lùa trong sự nghiệp,quyền rũ trong từng hơi thở khiến những ánh mắt thêm thường kia không khỏi sáng rực.Cô gái của anh không bao giờ mặc bộ đồ hở hang quá mức,nhưng lúc này lại sẵn sàng khoác lên mình những lễ phục xuyên thấu khoe ba vòng.Cô của anh,quá khứ đã không còn!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Bước những bước vô định trên con đường mà cả hai vẫn cùng nhau đi qua,Hạ Tiểu Nguyên thấy quãng đường về nhà sao mà dài không thấy điểm.Diệp Khanh nói anh có vị hôn thê,Diệp Khanh nói anh phải kết hôn,những lời nói không mang theo dao kéo mà lại khiến tim cô rỉ máu không thôi.Đau,đau lắm,bây giờ cô phải làm sao đây.

Điện thoại vang lên từng hồi chuông không dứt,Hạ Tiểu Nguyên ngồi phịch xuống chiếc ghế đá dưới bóng cây hoa sữa trên vỉa hè,mắt ướt lệ nhòa mà mong lung.Cô phải hỏi anh như thế nào khi anh chẳng hề nói cho cô biết tất cả,anh có muốn cùng cô vượt qua khó khăn này không.Cô mới chỉ là sinh viên năm nhất,cuộc sống đơn giản nơi miền quê,Diệp Khanh nói gia đình anh sẽ không bao giờ chấp nhận việc bọn họ yêu nhau,chứ đừng nói đến một cái kết đẹp của hoàng tử và lọ lem.

Gọi điện cho Huyền,cô không biết nói gì ngoài tiếng khóc nức nở khiến cho cô bạn đàn đá cũng phải sốt ruột.Gặp nhau trong quán cafe,đôi mắt sưng húp mọng nước của Hạ Tiểu Nguyên làm cho Huyền sưng sốt,trong lòng thầm mắng cả nhà tên Hoàng Minh Vũ,chỉ có chuyện liên quan đến tên khốn đó mới khiến Hạ Tiểu Nguyên mất lí trí và tiêu tụy như thế này.Nếu đề Phạm Huyền cô đây biết được thật sự là do anh ta,cô sẽ không dễ yên.

“Nguyên,cậu sao vậy”

“Huyền này,mình ngốc quá phải không”

“Ừ,cậu rất ngốc.Có chuyện gì mà khóc sưng hết mắt lên thế kia”

Biết nói làm sao bây giờ đây,cứ nghĩ đến chuyện đó là cô lại đau đớn không thôi.Mặc dù biết là anh yêu mình,nhưng trước sức ép của một gia tộc lớn mạnh,Hạ Tiểu Nguyên liệu có đủ can đảm để mà quyết tâm.Bố mẹ sẽ nghĩ sao nếu biết được tất cả.

Về đến nhà đã thấy Hoàng Minh Vũ ngồi đó,quần áo xộc xệch,khuôn mặt thì tím bầm,Hạ Tiểu Nguyên đau lòng chạy lại.Cô chẳng hề biết rằng anh đã điên cuồng đi tìm cô như thế nào,gọi điện không thấy cô bắt máy lòng anh càng sốt ruột không thôi.Tất cả Diệp Khanh nói đều đúng,nhưng anh yêu cô,anh sẵn sàng đứng lên chống lại tất cả sự sắp đặt đó để được bên cạnh người con gái anh yêu.Nếu có thể được cùng Hạ Tiểu Nguyên đi đến bạc đầu giang long,anh thề tình nguyện khi sinh ra là một người bình thường, có quyền quyết định tất cả những gì liên quan đến bản thân,chứ không phải bị áp đặt theo lợi nhuận.

Ôm chặt cô vào lòng,anh hít thở khó nhọc mà nặng nề,anh biết cả chiều nay cô đã trốn đi,tìm một nơi yên tĩnh để khóc,để suy nghĩ mong lung.Cô yếu đuối trước những lời nói của Diệp Khanh,gục ngã trước hoàn cảnh,cô không đủ tự tin để bước tiếp.

“Hạ Tiểu Nguyên,anh đã từng nói bất cứ chuyện gì chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua.Anh yêu em,điều này mãi không bao giờ thay đổi”

Trên sân thượng trường đại học A,một cô gái mái tóc đỏ đứng trên đó mà suy nghĩ cau mày,cô là Lâm Tĩnh,bạn thân duy nhất tại Việt Nam của Lại Minh Nguyệt.Sớm hôm nay đi học,cô phát hiện một tin động trời có thể giết chết bất cứ trái tim của toàn nữ sinh trường A,hoàng tử Hoàng Minh Vũ có bạn gái,thậm chí họ đã yêu nhau được gần một năm.Là vị hôn thê của Lại Minh Nguyệt,tại sao anh ta lại ung dung tự tại tay cầm tay với một người con

gái khác mà nở nụ cười hạnh phúc, vậy còn đứa bạn thân của cô thì sao. Áp ú từ bé tình yêu với Hoàng Minh Vũ, trái tim luôn chỉ có anh ta, lúc nào cũng tíu tít với cô rằng anh Vũ thế này, anh Vũ thế kia. Nhưng bây giờ anh Vũ của cô ấy đã thay đổi, liệu cô ấy có biết hay không về bước ngoặt rẽ ngang này. Bấm điện thoại kết nối cuộc gọi quốc tế cho Lại Minh Nguyệt, ở nước Anh xa xôi, trong một căn phòng sang trọng, mọi vật đã bị đập phá. Dưới đất đều là những hình ảnh mặn nồng mà hạnh phúc của người cô yêu và đứa con gái quê mùa cướp đi hạnh phúc cô đang và sắp có.

Lại Minh Nguyệt với Hoàng Minh Vũ lớn lên với nhau từ bé, ba mẹ nói rằng, lúc cô vừa mới sinh ra anh đã thom lên má cô mà khen em bé xinh quá, rồi rằng nặc đòi lấy cô làm vợ. Lớn thêm chút nữa, khi đi học lớp lá, cô luôn chạy theo anh mà lúi lo ca hát, mọi sự yêu thương anh đều dành cho mình. Từ những cái xoa đầu, từ những lần anh bắt cô ngồi im để cho anh tết tóc, cô đều nhớ mãi trong lòng. Kể cả khi anh quyết định về Việt Nam học cấp ba và đại học ở đó, sự quan tâm của anh dành cho cô vẫn như vậy. Mỗi tối anh sẽ nhắn tin chúc cô ngủ ngon, dặn dò cô nên mặc áo ấm khi nhiệt độ trở lạnh, dặn cô không được ăn nhiều những món dầu mỡ quá và không được hoạt động quá sức. Năm sinh nhật cô mười sáu tuổi, cô cầu nguyện sau này sẽ được làm vợ của anh, anh cười dịu dàng mà xoa đầu cô nói "Bé Minh Nguyệt lớn rồi".

Từ trước tới nay Hoàng Minh Vũ chưa hề rung động với ai ngoại trừ Hạ Tiểu Nguyên là ngoại lệ. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô thì anh biết mình sẽ ràng buộc với cô gái đó cả đời, tình yêu của anh bỗng chốc nảy nở. Khi còn ở bên Anh quốc, bên cạnh anh luôn luôn có một cái đuôi tên Minh Nguyệt, là vị hôn thê mà ba mẹ chọn cho anh. Minh Nguyệt trong mắt anh là một cô gái sẽ mãi chẳng bao giờ muốn lớn lên, cô sẽ vô tư hồn nhiên mà dựa vào anh như lúc còn bé. Với Hoàng Minh Vũ, Lại Minh Nguyệt là em gái, là bảo bối mà gia tộc họ Hoàng và Lại yêu thương che chở, có thể vì đó mà trong thâm tâm của cô ấy, anh là tất cả. Cô gái nào tiếp xúc gần với anh, Minh Nguyệt sẽ tỏ ra ầm ức mà rơi những giọt lệ ướt tràn khóe mắt, khuôn mặt bi thương khiến người ngoài nhìn vào không khỏi xót xa.

Hạ Tiểu Nguyên nằm trong phòng, tâm trí mông lung không xác định được ý nghĩ cùng quyết tâm. Trong tiểu thuyết nói tình yêu luôn có sóng gió mới bền vững mà thêm yêu nhau nhiều hơn, nhưng với bản thân cô thì khác. Cô có đủ bản lĩnh đứng trước mặt gia tộc anh tuyên bố không từ bỏ không, đó vẫn mãi là câu trả lời không có đáp án. Vị hôn thê của anh rất xinh đẹp, cô ấy cao sang quyền quý, từng cái nhấc tay cũng thể hiện phong thái quý tộc, so với cô đúng là một hình thức không thể với tầm. Cô ấy cũng yêu anh rất nhiều không kém gì Hạ Tiểu Nguyên, bọn họ đã có khoảng thời gian bên nhau thật lâu, cùng nhau ăn, cùng nhau học, cùng nhau vui đùa. Giống như Diệp Khanh nói, Hoàng Minh Vũ vô cùng coi trọng người vị hôn thê này, tình cảm anh dành cho cô ấy như thế nào không ai biết được, họ chỉ biết một điều rằng Lại Minh Nguyệt chính là tuổi thơ của Hoàng Minh Vũ, là thiên sứ trong lòng anh.

Tuy rằng anh nói yêu Hạ Tiểu Nguyên, nhưng khi nhắc về người con gái tên Minh Nguyệt ấy, ánh mắt anh không khỏi hiện lên sự vui mừng, cung chiều hiềm thấy. Anh nói cô bé ấy rất ngoan, luôn chạy theo anh làm nũng, tâm hồn đơn thuần như một đứa trẻ, khi biết anh có người yêu đã vui mừng hết thảy, hỏi về cô rất nhiều điều. Nhưng Diệp Khanh đã nói, Lại Minh Nguyệt yêu Hoàng Minh Vũ bất chấp tất cả, vậy những gì anh nói về cô ấy, là thật hay do cô ấy diễn quá giỏi. Không một ai có thể vui vẻ trong khi biết người mình yêu đang yêu một người con gái khác không phải mình. Trong lòng Hạ Tiểu Nguyên bứt dứt không thôi, cô muốn hỏi anh rất nhiều, muốn nói với anh nhưng lại không biết nói từ đâu.

Sáng hôm sau thức giấc với hai quầng mắt thâm đen và sưng mọng, Hạ Tiểu Nguyên thấy bản thân thật hèn nhát và yếu đuối. Tại sao cô không thể mạnh mẽ như Huyền, thẳng thừng tuyên bố quyền sở hữu đối với Hoàng Minh Vũ, không cho bất cứ một cô gái nào bén mảng đến gần. Ngồi trong lớp học, điều cô sợ nhất bây giờ chính là đối mặt với ánh mắt thâm trầm và giễu cợt của Diệp Phong, cười nhạo cô u mê lao đầu vào một cuộc tình không lối thoát. Huyền nhìn đứa bạn của mình mà lòng lo lắng không thôi, thật là tình tiết cầu huyết trên truyền hình đều có thật. Nếu cô vào hoàn cảnh của Hạ Tiểu Nguyên, liệu bản thân có đủ dũng cảm để im lặng mà lắng nghe giải thích hay ầm ầm lên.

"Nguyên, ông Vũ nói sao về chuyện đó?"

"Mình không hiểu được tình cảm của anh ấy nữa. Anh ấy rất cung chiều người vị hôn thê đó, mặc dù luôn miệng nói chỉ coi cô ấy là em gái"

"Vớ vẩn! Em gái cái shit ấy. Em gái không quan hệ máu mủ, ai tin được. Con ả đó mình nghĩ nó không đơn giản như lời Hoàng Minh Vũ kể đâu"

"Mình hiện tại không biết nên làm sao, bọn mình liệu có yên ổn không nữa"

"Yên tâm. Cậu còn có bọn mình, nếu con nhò kia về đây, mình sẽ giúp cậu ra mặt"

Đang ngồi thì nhận được tin nhắn của Diệp Khanh nói lúc tan học ở lại đợi anh, anh có việc muốn nói với cô. Mặc dù Hạ Tiểu Nguyên ngay lúc này đây không muốn đối mặt với anh nhưng không hiểu sao cái tính tò mò đã ăn sâu vào máu, cô muốn biết nhiều hơn nữa về mối quan hệ của bọn họ. Diệp Khanh là cậu của Hoàng Minh Vũ, chắc chắn anh ta biết rất rõ về cô gái tên Lại Minh Nguyệt. Hôm nay là ngày ông nội ra viện, nhưng với tâm trạng và mệt mỏi như thế này cô không thể đến đó được, ba mẹ sẽ rất lo lắng.

Tan học cô kêu Huyền cùng Hà, Thảo về trước, bản thân thì ngồi lại đó chờ Diệp Khanh. Hôm qua, cô chỉ mãi lo về chuyện của Hoàng Minh Vũ mà nức nở, không chú ý đến một chi tiết quan trọng rằng Diệp Khanh yêu cô. Làm sao có thể chứ, bọn họ từ trước tới nay đều không nói chuyện nhiều, chỉ duy nhất khoảng thời gian một tháng cùng nhau làm bài luận... Diệp Khanh nhìn người con gái trước mắt lâm vào trầm tư, đôi mắt đã không còn những tia sáng, anh phải làm gì để lôi cô ra khỏi mối quan hệ không nên này.

"Mình cùng đi ăn nhé"

"Em không đói. Thầy nói có chuyện muốn cho em biết, là chuyện gì"

"Hạ Tiểu Nguyên, em hãy chia tay cùng Hoàng Minh Vũ đi, trước khi quá muộn"

"Thầy là đang ra lệnh cho em. Kể cả thầy là cậu của anh ấy, thầy cũng không thể can thiệp vào. Hoàng Minh Vũ đã nói sẽ không cưới người con gái đó"

"Hạ Tiểu Nguyên, anh đây là đang muốn bảo vệ em. Em tưởng anh thích xen vào chuyện này lắm hả, nếu không phải vì yêu em, anh sẽ không bao giờ đứng lên đối đầu với cả ba gia tộc, em hiểu chưa"

“Em nghĩ Hoàng Minh Vũ có thể làm gì hả,khi biết là không thể”

“Em không muốn nghe những điều này nữa”

Giật tay ra khỏi đôi tay đang kìm chặt mình của Diệp Khanh,Hạ Tiểu Nguyên uất ức phần nộ đi nhanh về phía cửa,gọng nói anh vang lên đánh tan sự mạnh mẽ và cố chấp cô có lúc này:

“Lại Minh Nguyệt,vị hôn thê của Hoàng Minh Vũ tuần sau sẽ về Việt Nam”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Từ lúc biết đến sự tồn tại với cái thân phận “hôn thê” kia,lòng Hạ Tiểu Nguyên lúc nào cũng trống vắng và lo sợ.Cô không biết cô đang sợ điều gì nữa,sợ anh bỏ rơi cô,hay sợ những mưu mô toan tính của người con gái ấy.Diệp Khanh nói đúng,có lẽ cô gái tên Minh Nguyệt kia rất yêu Hoàng Minh Vũ,cho nên mới phải tức tốc bay về Việt Nam,để giành lại anh.Cô tự hỏi có phải anh rất yêu thương em ấy không hả Vũ,có phải trong anh,em ấy như một thiên sứ thuần khiết,nhưng Hạ Tiểu Nguyên cô lại không nghĩ như thế,mọi sóng gió có lẽ giờ mới bắt đầu thôi.

Vừa mở cửa ra,Hạ Tiểu Nguyên đã bị Hoàng Minh Vũ ôm chặt không thở nổi,anh khóa cô trong vòng tay cứng như thép ấy,đầu gục vào vai bất lực.Từ khi cô biết chuyện mà anh luôn giấu đi,anh có linh cảm rằng họ sẽ chẳng thể êm đềm như trước kia,sẽ chẳng còn những hạnh phúc ngọt ngào nữa. Cô sẽ rời khỏi anh bất cứ lúc nào,cô không cần anh nữa??Nghĩ đến điều đó mà tim quặn thắt,anh chỉ muốn ngay lúc này,cùng cô sang Anh,ở trước mặt mọi người mà hủy hôn ước, để Tiểu Nguyên của anh không còn suy nghĩ buồn bã nữa.

“Bảo bối,anh biết sai rồi. Xin em đừng dằn vò bản thân nữa. Anh xin lỗi vì đã giấu em chuyện đó,nhưng em yên tâm,anh sẽ giải quyết mà.Minh Nguyệt là một cô bé rất biết nghe lời, con bé nó rất quý em,thật đấy”

“Hoàng Minh Vũ,anh bị sao vậy,em không hề có chuyện gì.Anh đẹp trai như vậy,xuất sắc như thế,chuyện nhiều người yêu anh là hiển nhiên.Em hạnh diện còn không kịp nữa là,nhưng mà anh nhớ này,không được lãng nhãng hay quan tâm quá mức tới người con gái khác đâu nhé.Em sẽ giận và buồn lắm Oa,em đói sắp dán bụng vào lưng rồi, anh nấu gì mà thơm vậy..Lại cả chua trứng hả..”

“Anh chỉ nấu được mỗi món này thôi”.Thở nhẹ nhõm một hơi,Vũ lại mỉm cười đẩy cô gái của mình đi về phía phòng tắm,tự tay cầm xà bông rửa tay cho cô,chỉ mong bọn họ cứ hạnh phúc như thế thôi,không cần gì hơn cả.

“Hoàng Minh Vũ,chiều nay em được nghỉ,anh dẫn em đi chơi nhé.Tâm trạng mấy hôm nay không thoải mái nên muốn đi xả stress “

“Ừm,ăn xong rồi đi nghỉ,chiều anh dẫn em đi chơi.Nhớ là phải đi ngủ nhé,anh phải vào thư phòng làm nốt công việc để gửi về tổng bộ,không ngủ cùng em được rồi “

“Hừ,khùng mới đi ngủ với anh ấy.Em ăn no rồi, anh tự rửa bát đi.Em đi ngủ”

Hoàng Minh Vũ lắc đầu cười trước hành động trẻ con của Hạ Tiểu Nguyên,cô bé của anh chỉ cần tin anh là được, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi mà.Anh yêu cô rất nhiều, nên sẽ làm tất cả để cho cô được hạnh phúc,cho dù mọi chuyện khó khăn ra sao.Điều anh không ngờ tới được chính là,Diệp Khanh cũng yêu cô ấy,và anh thừa hiểu tính cách của cậu mình, cậu sẽ bất chấp thủ đoạn để dành được. Lớn lên từ nhỏ với nhau,lần đầu tiên anh mới thấy được sự hi sinh lặng lẽ và phần nộ của Diệp Khanh vì một người con gái,sẵn sàng chống lại gia tộc Diệp Thị để bảo vệ cô.Anh không lo lắng sẽ có người làm hại Tiểu Nguyên, anh chỉ lo lắng một ngày nào đó,anh làm cô tổn thương, thì có khi nào,cô sẽ đến bên Cậu của anh không.

Hoàn thành nốt công việc đã là hai rưỡi,bọn họ cùng nhau đi ra ngoài.Hạ Tiểu Nguyên nói muốn đi ra bờ hồ đập vịt,thời tiết này ngoài Hà Nội đã lạnh rồi,nhìn cô bọc kín mình trong chiếc áo lông màu trắng mà anh thấy buồn cười quá.Khuôn mặt ửng hồng,càng nhìn cô lâu anh lại càng cảm thấy cô đáng yêu biết mấy,chỉ muốn nhét cô vào túi áo,để lúc nào cũng mang cô theo mình thôi.Không sợ ai đánh cắp,không sợ cô lạc,không làm cô buồn..

“Anh này,mùa này mà ăn kem thì ngon lắm ấy”

“Không được,cơ thể em không khỏe như anh,ăn kem để lại đi viện như đợt nọ hả.Đừng có trưng ra cái bộ mặt đáng thương đó nữa,anh sẽ không mui lòng đâu.Em ăn vào em ốm thì anh đau lắm,hiểu không”

“Vậy uống trà sữa đi anh,trà sữa vị socala nhé”

“Ừm,đi nào,anh dẫn em đi.Cầm chặt tay anh vào không lạnh đó”

Suốt cả một buổi chiều,họ cùng nhau nắm tay đi dưới cái rét của Hà Nội nhưng trong lòng ai cũng ấm áp và hạnh phúc.Mùa đông ở Hà Nội không có tuyết rơi,nhưng bên Anh thì hầu như nhiệt độ đều lạnh vô cùng.Hoàng Minh Vũ chợt nhớ đến hôm qua xem dự báo thời tiết trên BBC,nói London hôm nay có một đợt lạnh dưới độ âm,không biết cô bé kia có chăm sóc bản thân tốt không nữa.Bản tính ham chơi,bệnh của Minh Nguyệt không được vận động nhiều,con bé không chịu được cái rét căm căm của thành phố ấy.Vào mùa đông,cô thường nằm ì trong phòng mà nhìn ra ngoài tiếc nuối vì rất muốn đạp người tuyết.Hoàng Minh Vũ đã từng hứa với Lại Minh Nguyệt rằng sẽ dẫn cô đi đến những nơi mà cô muốn đến,vì với anh,cô là em gái,em gái anh thương nhất trong cuộc đời này.

Trong lúc đợi Hạ Tiểu Nguyên tô tượng sáp,anh lấy điện thoại gọi một cuộc gọi quốc tế đường dài,bên kia bắt máy là một giọng nói ngọt ngào không thể không làm người nghe tan chảy.

“Anh Minh Vũ”

“Ừ,anh đây.Em thế nào rồi,anh biết được hôm nay thời tiết bên đó lạnh lắm,em nhớ không được đi ra ngoài biết không.Nhớ uống nước gừng cho ấm bụng,không lại ốm ra đó.Anh ở bên này rất lo lắng cho sức khỏe của em”

“Anh Minh Vũ,em nhớ anh quá à.Sao anh về một tí mà đã đi vậy.Anh còn chưa dẫn em đi chơi được nhiều đâu”

“Anh cũng nhớ em nhiều. Vậy nhé,em nhớ giữ gìn sức khỏe nha.Bye”

“Choang”,một tiếng rơi vỡ khiến Hoàng Minh Vũ quay lại,đôi mắt với anh là đôi môi tái nhợt,run run như muốn nói điều gì đó.Anh sững sờ nhìn Hạ Tiểu Nguyên,cầm lấy đôi tay cô mà an ủi,có lẽ cô lại hiểu lầm anh vì cuộc nói chuyện vừa nãy rồi.

“Ngốc,em sao thế”

Lấy lại tinh thần sau cơn bàng hoàng,Hạ Tiểu Nguyên mỉm cười nhạt,lắc đầu tỏ ý không sao,nhưng trong thâm tâm cô có sao đấy.Anh nói chuyện với cô gái đó thật ngọt ngào,quan tâm cô ấy thật chu đáo.Tại vì sao chứ,anh có biết được anh càng quan tâm cô ấy bao nhiêu, thì anh càng làm tổn thương cô bấy nhiêu không.Tìm cô đâu phải sắt đá,cô đâu đến nỗi rộng lượng để nhìn anh lo lắng cho người được coi là vợ anh sau này,cô không làm được.Cô thật muốn ích kỉ một lần,nói với anh là đừng quan tâm cô ta nữa, đừng gọi điện cho cô ta nữa, nhưng không thể thốt lên lời.

“Không sao đâu anh,mình về thôi”

Đi ngang qua nhà hàng Trung ở Royal,hai người gặp Diệp Khanh đang đứng cùng bác sĩ Mục.Nhớ lại sự giúp đỡ của Mục Thần khi ông nội nằm viện,Hạ Tiểu Nguyên đi thẳng về phía hai người họ,nhìn cười chào hỏi:

“Bác sĩ Mục,thầy Diệp,hai người đang làm gì ở đây thế”

“Bé Nguyên hả,anh đi ngang qua thì gặp cậu ấy.Thế ông nội em sao rồi, nhớ bảo ông vận động nhẹ nhàng thôi nhé,vết mổ vẫn chưa lành hẳn đâu”

“Em cảm ơn anh nhé,sức khỏe ông em giờ đang dần hồi phục rồi anh.Nhờ có anh mà ông em mới khỏe lại được, thật không biết báo đáp anh như thế nào nữa “

“Không có gì,em là cô bé mà Diệp Khanh đứng ra lên tiếng, cho cho anh ăn gan hùm anh cũng không dám từ chối đâu.Thôi,gặp lại mọi người sau nhé,mình phải về đây”

Không khí ngưng trệ giữa ba người càng ngày càng khó chịu,Hạ Tiểu Nguyên nhìn Diệp Khanh và Hoàng Minh Vũ,miệng lẩm bầm những câu không ai nghe thấy.Bây giờ gặp mặt Diệp Khanh mà cô không còn được tự nhiên nữa,cái cảm giác bọn họ là cậu cháu đã làm cho cô khó xử rồi,bây giờ lại thêm chuyện mối tình tay ba ở đây nữa,thật đau đầu mà.

“Hai đứa đi ăn sao,vậy cùng ăn đi,cậu cũng chưa ăn”

----+-----++-

“Vũ này,bố mẹ cháu có gọi điện về cho cậu hỏi chuyện của cháu,cháu suy nghĩ sao nên cho họ một lời giải thích hợp lý”

“Giải thích!!Cậu nghĩ cháu nên giải thích điều gì,cháu yêu Tiểu Nguyên,đó là lý do cháu muốn hủy bỏ tất cả”

“Cháu có biết cháu càng cố chấp thì Tiểu Nguyên càng bị lôi vào vòng cuốn nhập những này không.Cháu có biết gia tộc họ Lại chỉ có mình Minh Nguyệt là bảo bối,thứ Minh Nguyệt muốn, họ sẽ lấy cho con bé bằng được “

“Cậu im đi,cậu tưởng cháu không biết cậu yêu Tiểu Nguyên sao.Nhưng vấn đề ở đây là em ấy không yêu cậu,bọn cháu sẽ vượt qua tất cả để được bên nhau”

Diệp Khanh đang định nói gì đó nhưng nhìn thấy bóng cô đi ra,anh đành nín lại.Đúng là anh yêu cô,nhưng anh không phải là kẻ không biết điều mà thừa nước đục thả câu để chuộc lợi.Anh cũng muốn giúp Hoàng Minh Vũ lắm chứ,chỉ có điều một mình anh là không thể.So với những gì anh hiểu biết về Lại gia tộc,bọn họ có dính nít đến tổ chức mafia xuyên lục địa,đối với hai gia tộc bạch đạo từ trước đến nay luôn thanh bạch Diệp thị và LA,đó là điều vô cùng rắc rối.

“Ăn đi,ăn xong anh đưa em về”.Hoàng Minh Vũ phớt lờ Cậu của mình, tâm trí anh lúc này chỉ có một suy nghĩ là phải giữ chặt lấy Hạ Tiểu Nguyên.

Sáng sớm hôm sau, điện thoại reo lên, trên màn hình hiển thị số điện thoại của mẹ khiến Hoàng Minh Vũ nhúu mày, nhấc điện thoại lên nghe mà trong lòng thích một cái. Mẹ cùng Lại Minh Nguyệt về Việt Nam, hiện đang ở sân bay, cần anh đến đón gấp. Ấy vậy nhìn Hạ Tiểu Nguyên, anh chỉ dặn cô đi học cẩn thận rồi lao ra ngoài, bỏ lại đằng sau là ánh mắt mờ sương và đau đớn của người con gái ấy. Anh cứ vô tình làm cô tổn thương, còn cô, cứ dối lòng mà tin anh vô điều kiện..

Mang tâm trạng nặng trĩu đến lớp học, cô gục đầu xuống bàn mà khóc. Lúc này cô chẳng thể mạnh mẽ được nữa rồi, cô muốn yếu đuối, muốn gào lên trước mặt anh rằng cô thật sự không thể tiếp tục mạnh mẽ được nữa. Cô cũng chỉ là cô bé mười chín tuổi, cô cũng biết đau đớn như bao người khác, cô không thể cứ tiếp tục im lặng nhìn anh giấu cô rất nhiều chuyện. Tại sao những thứ cầu huyết trong phim truyền hình lại xảy ra đối với bản thân cô cơ chứ.

“Ê, sao vậy Nguyên”

“Huyền ơi, tớ khó chịu quá. Tớ thật sự khó chịu, tớ không hiểu anh ấy nghĩ gì nữa. Miệng luôn nói yêu tớ, nhưng tâm trí luôn hướng về người ấy. Hôm qua anh ấy dẫn tớ đi chơi, mà còn lén lút gọi điện quan tâm người con gái đó, cậu bảo tớ phải làm sao đây”

“Chết tiệt. Tên khốn Hoàng Minh Vũ này, bình thường thông minh lanh lợi sao trong chuyện này lại mù quáng thế không biết chứ. Cậu để đấy, tớ phải tìm tên đầu gối này để hỏi cho rõ mọi chuyện mới được “

“Không cần đâu, anh ấy đi có việc từ sáng rồi. Mình không biết anh ấy đi đâu nữa “

Điện thoại reo lên, là số của Hoàng Minh Vũ, Hạ Tiểu Nguyên quay sang nhìn Huyền mà bặm môi, cô cố gắng lấy lại tinh thần nở nụ cười tươi nhất có thể để bắt máy.

“Tiểu Nguyên, em đang ở đâu vậy”

“Em đang ở trường anh ạ, có gì sao”

“Tiểu Nguyên, anh có chuyện muốn nói với em”

“Anh nói đi”

“Mẹ anh với Minh Nguyệt về Việt Nam rồi, hiện tại anh đang đi ra sân bay đón họ. Mẹ nói sẽ ở cùng anh, nên em thu dọn đồ được không. Chiều anh sẽ chuyển đồ về kí túc xá cho em, anh xin lỗi nhé”

Thì ra là thế, thì ra là đi đón bọn họ, rồi gọi điện kêu cô chuyển đi. Hoàng Minh Vũ, anh có biết lúc này cô thật sự rất khó chịu không, thật sự lúc này cô chỉ muốn gục ngã thôi.

“Sao rồi, ông gọi điện nói gì rồi “

“Huyền này, chiều nay mình chuyển về kí túc xá ở với cậu nhé”

Cúp tiết học, Hạ Tiểu Nguyên đi thẳng về căn nhà chung cư đã có bao nhiêu ấm áp cùng mẹ nồng ấm. Từ ngày mai, ngôi nhà này không còn hơi thở của cô nữa, mà sẽ có một hơi thở mới của người con gái khác, sẽ chẳng còn những tờ giấy ghi nhớ dán quanh nhà nữa rồi. Cô nên làm gì lúc này bây giờ, giành dặt ư, hay khóc bù lu bù loa lên đòi anh giải thích. Không, cô không thể yếu đuối như vậy được, từ nhỏ đến lớn ba mẹ yêu thương chiều chuộng cô, để lớn bằng từng này rồi, cô lại đau đớn vì một người đàn ông khác. Dọn dẹp mọi thứ thuộc về bản thân mình, cô mở cửa thì sững sờ nhìn thấy bóng Diệp Khanh tựa ở đó. Anh nhìn cô ánh mắt phức tạp, không nói gì mà chỉ cầm tay lái đi về phía thang máy, Hạ Tiểu Nguyên chỉ kịp ngoái lại căn phòng mà cô sẽ chẳng bao giờ có cơ hội quay lại.

Giật đôi tay ra khỏi cái nắm của Diệp Khanh, Hạ Tiểu Nguyên trừng mắt giận giữ, ngực phập phồng chỉ muốn cho anh một cái bạt tai ngay lúc này. Anh là gì của cô mà có quyền quyết định tất cả chứ, anh dựa vào cái gì mà muốn lôi cô đi đâu thì đi, cô đâu phải con rối cho hai cậu cháu nhà họ đưa bôn.

“Anh định lôi em đi đâu, bỏ em ra”

“Sao, bây giờ em thấy chưa. Thằng bé bắt em dọn ra khỏi đây để Lại Minh Nguyệt về ở đó, em mở mắt ra mà nhìn đi”

“Anh nói dối, mẹ à ấy cũng ở đây mà”

“Em thông minh như vậy mà không nghĩ ra sao hả. Vì sao chị gái anh lại về, lại còn về cùng vị hôn thê của Hoàng Minh Vũ, em phải hiểu rõ vấn đề hơn ai hết chứ”

Chỉ là cô đang tự dối lòng mình tin tưởng anh, chỉ muốn vớt vát chút niềm tin để nghe anh giải thích thôi. Diệp Khanh nói đúng, sự xuất hiện của mẹ Hoàng Minh Vũ ở đây, sẽ là bước khởi đầu cho sóng gió giữa hai người bọn họ. Họ cần phải tin tưởng nhau, cô cần tin anh, cũng như anh đang cố gắng thoát khỏi cái xiềng xích của gia tộc vậy, cô không thể mù quáng vì những điều chưa rõ. Nhưng càng tin anh, càng cố chấp không quan tâm, thì mọi chuyện càng đi theo chiều hướng vô cùng tệ, tệ tới mức cô chẳng biết làm sao để đối đầu với nó.

Diệp Khanh đứng cao hơn cô một cái đầu, môi mím chặt mà nhìn xuống người con gái trước mặt, nước mắt đang trực trào. Anh biết cô yếu đuối lắm, cô chỉ cố tỏ ra mạnh mẽ để không cho người khác nhìn thấy sự bất lực của mình thôi. Anh muốn che chở cho cô khỏi vòng xoáy đó, cô là một cô gái đơn thuần, cuộc sống của cô không có sự mưu mô giành dặt. Anh nhớ ngày đầu tiên nhìn thấy người con gái này, cô tinh khiết như một thiên sứ nhỏ, khiến

người đối diện dễ dàng bị thu hút.Cái cách cô cười, cô nói chuyện,cô ngượng ngùng khi cùng anh làm bài luận,sao mà khó quên đến thế.Giả như anh gặp cô trước Hoàng Minh Vũ,cô phải cô sẽ yêu anh như cô yêu Hoàng Minh Vũ bây giờ không.

Chuyến đi về đến kí túc xá,Hạ Tiểu Nguyên nằm phịch xuống giường mà mệt mỏi, đôi mắt cay cay.Suốt từ sáng đến giờ, cô chỉ biết khóc,khóc như một người vô hồn,khóc trong sự đau đớn.Từ lúc nào một cô gái mạnh mẽ,luôn ngoan ngoãn lại trở thành một người quy lụy như bây giờ, có đáng không.Cảm điện thoại lên muốn gọi cho Hoàng Minh Vũ,Hạ Tiểu Nguyên thẫn thờ nhìn vào màn hình hiện lên hai chữ máy bận.Đúng rồi,lúc này anh đang ở bên người con gái tên Minh Nguyệt ấy,làm gì còn tâm trạng nhớ đến cô nữa.Có phải,cô với anh đang dần xa nhau không,anh,có thật sự muốn ở bên cô không.

Máy bay hạ cánh lúc tám giờ sáng,nhìn Minh Nguyệt trong khuôn mặt nhợt nhạt mà Hoàng Minh Vũ lo lắng không thôi.Mẹ anh nói con bé bị bệnh tái phát,nhưng nhất quyết muốn về Việt Nam để gặp anh,không chịu hợp tác cùng bác sĩ điều trị.Mọi người đều bất lực trước quyết định ngang bướng của con bé,đành thuận theo ý,đi chuyến phi cơ riêng về đây,hi vọng ở bên cạnh Hoàng Minh Vũ,bệnh tình sẽ đỡ hơn nhiều. Trên đường đi đến sân bay,anh đã vô cùng lo lắng cho Hạ Tiểu Nguyên, chỉ muốn giải thích với cô mọi chuyện để cô không suy nghĩ mà hiểu lầm,nhưng chuyện này chưa xong thì chuyện khác ập tới.Bác sĩ riêng của Minh Nguyệt gọi điện cho anh báo về tình hình bệnh của con bé,yêu cầu mong anh có thể quan tâm đến con bé nhiều hơn.Điều cần nhất ngay lúc này là không thể để Minh Nguyệt bị kích động,trước khi tìm được quả tim thích hợp để phẫu thuật.

“Anh Minh Vũ”

“Con bé này,sao lại không chịu ăn uống và bảo vệ sức khỏe thế.Em có biết em làm mọi người lo lắng cho em không”

“Em không sao,anh nhìn đi,em khỏe rồi mà.Mã chị người yêu anh đâu rồi, có đến đây không”

“Không có đâu,chị ấy bận đi học rồi. Thôi,minh về nhà đi”

Khuôn mặt nở một nụ cười độc ác,Lại Minh Nguyệt cười thâm trong lòng mà sung sướng. Con bé nhà quê ấy nghĩ mình là phượng hoàng hay sao mà dám cướp đi chồng sắp cưới của cô,từ bé đến lớn mọi sự quan tâm của anh đều là của cô.Cũng giống như lúc này,Hoàng Minh Vũ sẵn sàng đuổi cô ta ra khỏi căn nhà đó,để cho cô dọn về,đủ để hiểu được, trong anh cô vẫn còn một vị trí quan trọng. So với cô,Hạ Tiểu Nguyên còn non nớt lắm,còn ngây thơ và đặc biệt ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Đã hai ngày Hoàng Minh Vũ không gọi điện cho Hạ Tiểu Nguyên, cũng không một lời giải thích,anh cũng chẳng lên trường,cô cảm nhận được anh càng ngày càng bước xa ra khỏi cuộc sống của mình rồi.Ngày trước, bọn họ lúc nào cũng có nhau,cùng nhau ăn,cùng nhau làm việc, cùng nhau ân ái,chứ không như lúc này,cách nhau gần đến thế mà cứ như cả phương trời vậy.Vị hôn thê của anh về Việt nam rồi, mang theo cả những kỉ niệm của hai người bọn họ về đây,cô phải làm sao lúc này.

“Ê,Nguyên, dậy đi,dậy mau”

“Có chuyện gì mà hốt hải vậy”

“Chuyện động trời rồi, xuống mà nhìn đi,dưới sân trường, tên khốn Hoàng Minh Vũ đang đi cùng một cô gái vô cùng đẹp,tất nhiên sẽ không đẹp như bà”, Hà nói.

“Đẹp cái khi gì,con hồ ly tinh giả nai to,nó mò về đây để chia rẽ Tiểu Nguyên của chúng ta đấy.Bà đây chóng mắt lên xem,nó giả tạo đến lúc nào” Huyền hằm hằm tức giận dậm chân.

Phốt lờ những tranh cãi và tin tức của mấy đứa bạn,Hạ Tiểu Nguyên đi thẳng vào phòng vệ sinh,mà lòng nặng trĩu.Tạt nước lên trên mặt cho tỉnh táo,cô nhìn mình trong gương mà ngỡ bản thân.Cũng chỉ là một người đàn ông thôi mà,anh ấy đã tuyệt tình thì cô cần gì phải suy nghĩ,đúng không.Bố mẹ cùng ông ở quê ngày đêm mong cô thành tài,bản thân cô ngay lúc này lại làm cái gì thế này.Phụ lòng cha mẹ,phụ lòng quê hương, tiểu tụy vì một người bội bạc,thật đáng đánh.Lấy lại tinh thần,cô cùng Huyền đi đến lớp học dưới những lời xì xầm và chỉ trỏ của mọi người.

Gặp lại nhau sau hai ngày,Hạ Tiểu Nguyên nhìn Hoàng Minh Vũ đối diện trước mặt mình,đôi mắt liếc xuống cái nắm tay ấy,họ cầm chặt tay nhau đến mức nổi gân lên thế cơ à.Hoàng Minh Vũ ới Hoàng Minh Vũ,,anh có biết anh đang làm tổn thương cả hai chúng ta hay không.Anh cầm tay người con gái ấy xuất hiện trước mặt cô là có ý gì,muốn nói với cô anh phải chăm sóc người con gái này sao.

“Anh Minh Vũ chị gái xinh đẹp này là ai vậy”

“À,người anh yêu đó”,ôm bả vai Hạ Tiểu Nguyên, Hoàng Minh Vũ cười tươi giới thiệu

“Chị gái xinh đẹp quá, em tên Lại Minh Nguyệt, là thanh mai trúc mã với anh Vũ”

Cầu huyết, máu chó, phần nộ, mọi cảm giác cứ ập đến cùng một lúc. Khuôn mặt giả tạo đến khiến Hạ Tiểu Nguyên muốn nhìn cũng không thể nhìn kia, cô ta lại có thể yếu đuối mong manh đến thế sao.

“Tiểu Nguyên, Minh Nguyệt từ giờ sẽ học ở đây, em để ý con bé giúp anh nhé, được không?”

Đi thẳng vào phòng học trước sự bất ngờ của Hoàng Minh Vũ, Hạ Tiểu Nguyên chẳng muốn nói bất cứ một chuyện gì ngay lúc này. Bỗng một lực mạnh kéo cô lại, lời cô đi thẳng về phía phòng hội học sinh, bỏ lại sau tiếng hét thất thanh của Huyền và cái nhìn căm hận của Lại Minh Nguyệt

Đóng sầm cửa phòng lại, Hoàng Minh Vũ ép sát cô vào tường mà tức giận.

“Nguyên, em làm sao thế hả?”

“Em làm sao, em vẫn bình thường thôi. Không có chuyện gì thì em đi lên lớp đây”

“Tại sao em lại có thái độ cư xử thiếu tôn trọng như thế hả. Con bé Minh Nguyệt chỉ muốn làm quen với em thôi mà”

“Nhưng em không muốn làm quen với cô ta, em không thích cô ấy, được chưa. Đó là lý do đấy”

“Em quá đáng lắm rồi đấy Nguyên”

“Sao, anh nói em quá đáng. Em làm gì mà quá đáng hả, em chỉ không muốn làm bạn với vị hôn thê của anh thôi”

Đẩy mạnh Hoàng Minh Vũ ra khỏi người, Hạ Tiểu Nguyên nhìn với ánh mắt lạnh băng mà tức giận. Anh đến cùng lại vì cô gái kia mà chất vấn cô, trách móc cô sao. Tại sao cô phải thân thiết với người con gái đó, thân thiết với kẻ cướp đi hạnh phúc của cô, thật nực cười.

“Em thừa biết là anh yêu em mà”

“Nhưng cô ta yêu anh, cô ta về đây với mục đích gì anh phải biết chứ. Đủ rồi đấy, anh đi mà quan tâm chăm sóc cho vị hôn thê của anh ấy, không cần để ý đến cảm xúc của em”

Hạ Tiểu Nguyên mở cửa lao ra ngoài, nước mắt lại vô thức chảy xuống vậy là quá rõ ràng rồi còn gì nữa. Câu trả lời cho hai ngày qua cô vẫn luôn tự hỏi, bây giờ sờ sờ ngay trước mắt rồi, còn gì để mà giả thích. Không một cuộc gọi điện, không một tin nhắn, gặp nhau lại trong hoàn cảnh tay trong tay với người khác, Hạ Tiểu Nguyên không rộng lượng đến mức như thế. Đến đoạn quẹo ở hành lang đã nhìn thấy Lại Minh Nguyệt chờ sẵn ở đó, cô cười khẩy không nói gì mà lướt qua, nhưng sao dễ dàng được như vậy chứ.

“Chị Tiểu Nguyên, chị với anh Vũ cãi nhau à. Em xin lỗi mà, em không có ý đâu”

“Tôi không có cãi nhau cùng Hoàng Minh Vũ, nên cô có thể yên tâm vì cô không có lỗi gì đâu”

Thật nực cười, Hạ Tiểu Nguyên cô đâu phải con ngốc để cho Lại Minh Nguyệt dắt mũi, muốn làm gì thì làm. Tranh giành một người đàn ông đã phụ mình, cô chẳng làm được.

“Hạ Tiểu Nguyên, cô thật không biết xấu hổ khi cướp đi vị hôn thê của người khác đấy”

“Cuối cùng cũng lộ bản chất ra rồi à, tôi còn tưởng cô thánh thiện lắm cơ”

Nhìn người con gái đối diện mình, Hạ Tiểu Nguyên muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Đúng thật, nói trắng ra cô chính là kẻ cướp đi vị hôn thê của người khác, khó nghe hơn miệng đời người ta gọi là tiểu tam. Cô còn gì để chất vấn, để tranh cãi, để thanh minh. Bọn họ sinh ra may mắn hơn người khác được sống trong sự giàu sang phú quý, được định ước từ nhỏ là vợ chồng, còn cô, chỉ là một đứa con gái quê mùa lớn lên trong sự thiếu thốn. Yêu thì yêu, yêu nhưng không tin tưởng nhau, yêu nhưng luôn vô tình làm cho đối phương tổn thương, thử hỏi tình yêu ấy liệu có tồn tại được lâu không.

“Của cô thì mãi là của cô thôi, tôi không có giành giật của ai hết”, Hạ Tiểu Nguyên gằn giọng

“Nếu không phải cô cố tình quyến rũ anh ấy, thì bây giờ anh ấy đang ở Anh quốc cùng với tôi rồi. Tiểu tam thì chính là tiểu tam, cô định thanh minh cho bản thân cái gì hả. Cô cũng chỉ giống như mẹ của cô thôi, hạng người chỉ thích đi cướp hạnh phúc của người khác”, Lại Minh Nguyệt nhả từng chữ độc ác

“Cô có thể sỉ nhục tôi, nhưng cô không được phép sỉ nhục mẹ tôi. Đừng tưởng tôi hiền thì cô muốn làm gì thì làm. Tôi không có thời gian rảnh để nói chuyện với cô”

“À, đúng rồi người ta nói mẹ nào con đấy không có sai. Cô không biết quá khứ của mẹ cô, vậy tôi nói cho cô biết. Mẹ của cô ấy, chính là loại ca kỹ mà người đời khinh bỉ, chuyên dùng thân thể đi câu dẫn đàn ông. Biết đâu, cô cũng chỉ là loại con hoang được sinh ra trong những lần mẹ cô đi khách”

“Chát”, Hạ Tiểu Nguyên tức giận, định dơ lên cái tát thứ hai thì đằng sau có người giữ chặt tay cô lại đẩy cô ngã xuống. Hoàng Minh Vũ, bây giờ với anh ai mới là người quan trọng đây hả. Thì ra bấy lâu nay, những ngọt ngào của bọn họ chẳng đáng để đổi lấy sự tin tưởng, anh không tin cô, anh vì người con gái khác mà đẩy cô. Hạ Tiểu Nguyên nhìn cái cảnh trước mắt mà tim đau nhói, tựa như không thể thở nổi nữa rồi. Mọi chuyện cho đến ngày hôm nay đều do

cô cố chấp,đều do cô về lên mộng tưởng, đến lúc ngã xuống chỉ có một mình cô tổn thương, trầy xước. Hoàng Minh Vũ ôm Lại Minh Nguyệt với khuôn mặt trắng bệch vào lòng,xót xắng trong sợ hãi như chuẩn bị mất cái gì đó vô cùng quan trọng vậy.

“Hạ Tiểu Nguyên,em đang làm cái quái gì vậy hả.Tại sao em lại vô cớ đi đánh em ấy”

“Em không tự nhiên đánh cô ta,là cô ta sỉ nhục mẹ em”

“Em thôi đi.Từ bao giờ em lại học được cái thói vô lý lẽ như thế hả.Minh Nguyệt thật lòng chỉ muốn kết bạn với em thôi,con bé rất quý em”

“Em không cần cô ta quý em,em không cần.Anh hiểu chưa hả,em chỉ muốn chúng ta lại giống như hôm nọ thôi.Chẳng phải anh nói anh sẽ cùng cô ta hủy hôn ước sao,bây giờ cái quái gì đang xảy ra hả.Anh ôm ấp vị hôn thê trước mặt em,anh sẵn sàng mắng em khi không biết ai sai ai đúng” Nhìn Lại Minh Nguyệt yếu ớt trong lòng Hoàng Minh Vũ mà Hạ Tiểu Nguyên cười khẩy,bản thân thật khâm phục thái độ quay ngoắt của người con gái này.Lúc cãi nhau với cô thì miệng lưỡi sắc bén,bây giờ lại tỏ ra vẻ mong manh dễ vỡ,cô ta đúng thật hợp với cái nghề diễn viên,cái nghề mà gia đình cô ta đang đào tạo hàng loạt nình tinh nổi tiếng. Cô thật sự chường mất tất cả ngay lúc này,chỉ muốn rời khỏi nơi đây,thanh tịnh cho bản thân không suy nghĩ tiêu cực,chỉ cần một giây nữa,cô sẽ bùng nổ.

“Em xin lỗi Minh Nguyệt,mau”,Hoàng Minh Vũ trầm giọng ra lệnh

“Tại sao em phải xin lỗi cô ta,em chẳng có lỗi gì mà phải xin lỗi”

“Anh nói lại lần nữa, em xin lỗi Minh Nguyệt cho anh”,Hoàng Minh Vũ quát lên

Lúc này bọn Huyền,Hà,Thảo cũng đến nơi, bên cạnh còn có Diệp Khanh đang hốt hải đứng đó,dường như anh mới chạy thật nhanh ở đâu đó về.Nhìn cảnh ba người trước mặt mà Diệp Khanh thấy tức giận thay cho Hạ Tiểu Nguyên,cô bé Minh Nguyệt kia anh hiểu,từ nhỏ đến lớn chỉ cần ai gần gũi Hoàng Minh Vũ đều sẽ có chuyện,nhưng cô ta khôn khéo,xảo quyết, có thể che mắt tất cả lớn nhỏ trong ba gia đình. Diệp Khanh anh lăn lộn trên thương trường nhiều năm,làm sao có thể không nhìn ra bộ mặt xảo trá đằng sau lớp thánh thiện kia,chỉ có điều là anh không quan tâm.Nhưng lúc này,cô ta đang làm khó dễ cho người con gái anh yêu,anh chẳng thể chống mắt làm ngơ.Anh thầm chửi Hoàng Minh Vũ không có đầu óc hay sao mà lại không nhìn ra mấu chốt của vấn đề,Hạ Tiểu Nguyên là con người như thế nào,thằng bé phải là người hiểu nhất.

“Hạ Tiểu Nguyên, em không sao chứ.Đi thôi,anh dẫn em đi xuống, mọi chuyện sẽ có cách giải quyết của nó “

“Cậu bỏ tay em ấy ra,cậu lấy tư cách gì đưa em ấy đi.Em ấy là người yêu của cháu,chúng cháu sẽ tự nói chuyện rõ ràng với nhau,không cần cậu bận tâm”

Diệp Khanh đôi mắt hần lên những tia máu,khuôn mặt lạnh lùng nhả từng từ độc ác “Người yêu,cháu còn biết Hạ Tiểu Nguyên là người yêu của cháu.Cháu nhìn lại bản thân mình đang làm cái quái gì đây hả.Đứng ở trước mặt cô ấy ôm ấp quan tâm lo lắng cho người được gọi là vị hôn thê của mình,làm tổn thương người mình yêu,không phân biệt phải trái.Giờ còn ao giọng lên hỏi cậu lấy tư cách gì,được, cậu nói cho cháu biết,cậu lấy tư cách là bề trên dạy dỗ cháu,mở mắt ra mà nhìn xem cháu đang làm cái gì,mù quáng”

Kéo Hạ Tiểu Nguyên đi về phía cầu thang,đôi tay Diệp Khanh nắm chặt không buông,cảm nhận được sự run rẩy từng đợt của cô mà lòng anh thất lại.Diệp Khanh biết,lúc này cô đang chìm trong tuyệt vọng không lối thoát,nhưng chuyện gì rồi cũng sẽ có cách giải quyết,khóc có thể mang mọi thứ trở lại như xưa được đâu.

“Nguyên này,hôm nay anh xin phép nghỉ học cho em,dẫn em đi đâu đó cho khuây khỏa nhé”

“Diệp Khanh,em thật ngờ phải không.Rõ ràng mọi chuyện anh đã cảnh báo em trước, là do bản thân em cố chấp không tin,cố chấp tin vào cái định nghĩa yêu là vượt qua tất cả.Nhưng bây giờ em mới hiểu ra,yêu thôi chắc gì đã đủ để được hạnh phúc bên nhau đến già.Em và Hoàng Minh Vũ cũng đâu có cái kết giống như lọ lem và hoàng tử.Anh nhìn xem,nếu anh ấy yêu em thật,thì tại sao lại che chở cho Lại Minh Nguyệt,tại sao không nghe em giải thích.Em không có ý muốn đánh cô ấy,chỉ là cô ấy sỉ nhục mẹ em,nói mẹ em là..là..hức hức”

Ôm chặt người Hạ Tiểu Nguyên,Diệp Khanh vỗ lưng cô mà an ủi.Anh hiểu cảm giác của cô lúc này,mọi cảm xúc đều ngổn ngang ập đến cùng một lúc,anh chẳng biết làm sao để cô tt buồn,chỉ có thể ôm cô như vậy.Để cho cô biết được rằng,không phải chỉ có Hoàng Minh Vũ mới đem được cho cô cái gọi là ấm áp,bản thân anh cũng làm được,thậm chí anh còn hơn thằng cháu mình ở chỗ,sẽ không bao giờ mù quáng mà làm tổn thương cô.

“Không khóc nữa được không,em nhìn xem,mắt thành quả hạnh đào mất rồi này.Anh dẫn em đi ra ngoài cho nhẹ đầu nhé”

“Anh cho em lên chùa anh nhé.Em muốn lên chùa,để ngồi thiền anh ạ”

Dẫn Hạ Tiểu Nguyên lên ngôi chùa Quang Hoa ở Hai Bà Trưng,cùng cô đi vào gặp sư chủ trì nơi này.Ở đây ngày ngày nườm nượp người ra vào,những người tu hành trong chùa đều rũ bỏ dục vọng tầm tòi,những tranh chấp ngoài xã hội để tìm đến nơi tịnh tâm được lòng mình.Hạ Tiểu Nguyên nhận lấy bộ quần áo mà sư cô phát cho,đi thẳng về phía phòng thay đồ,nước mắt cũng không còn rơi nữa. Nhưng anh biết, cô đang cố gắng mình chạy khỏi cái nỗi đau này,về đây để cô tìm đáp án tốt nhất cho bản thân và mọi người. Sư chủ trì đứng bên quan sát tất cả,lắc đầu mà nói:.

“ Chốn hồng trần lắm chuyện khó nói, con người có yêu,có u mê,có hận,có dục vọng.Cô gái kia đang rất đau khổ trong tình yêu,nhưng không biết thoát ra khỏi nó như thế nào.Con cũng vậy,ta nhìn thấy được con vô cùng quan tâm người đó,chỉ cần con cố gắng,mọi thứ sẽ được đáp lại.Lòng người không ai là sắt đá cả”

“Con yêu cô ấy từ lúc nào không hay,trong trường con là thân phận thầy giáo,bên ngoài con là thân phận cậu của người cô ấy yêu.Con biết con như thế

là trái luân thường đạo lý,nhưng con không thể dừng được.Chỉ cần nhìn thấy nước mắt của cô ấy,lòng con đã vô cùng lo lắng,con nên làm gì bây giờ “

“Con không có lỗi gì cả.Phật đã dạy chúng ta biết yêu thương, thì cũng dạy chúng ta biết đi đúng hướng. Con chỉ cần không làm trái gì với lời Phật dạy,là con đã đi đúng đường rồi “

Diệp Khanh ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh mà ngẫm nghĩ lời sư chỉ bảo,anh không có làm gì sai.Anh âm thầm chờ cho cô trong suốt thời gian qua,anh cũng không thừa nước đục béo cò,cũng không có lợi dụng hoàn cảnh mà tiến gần cô hơn.Anh quan tâm cô với tư cách của một người bạn,chỉ muốn cô thôi không suy nghĩ tiêu cực để ảnh hưởng đến sức khỏe,còn chuyện cô có chấp nhận anh hay không,cái đó anh sẽ thuận theo tự nhiên. Anh còn nhiều thời gian nơi này,anh không vội cho mọi thứ,điều quan trọng giờ, chỉ cần cô thôi không dẫn vật bản thân là được.p

-+++++-----+

Hạ Tiểu Nguyên ngồi thiền trước Phật mà trong tâm trí luôn hiện ra những hình ảnh ngọt ngào mà cô cùng Hoàng Minh Vũ đã có.Những lần đạp vịt dưới hồ,những lần cùng nhau đi xe đạp,dưới cái rét lạnh căm căm,anh hà hơi thổi ấm và đôi bàn tay trắng muốt.Tất cả cứ như một thước phim,quay đi quay lại.Lúc này ngồi đây,Hạ Tiểu Nguyên mới tỉnh tâm suy nghĩ lại tất cả mọi thứ,là do cô sai hay anh cố chấp.Bản thân cô cũng thấy hành động sáng nay của mình là vô cùng bông bột,suy cho cùng bọn họ lớn lên với nhau từ nhỏ,tình cảm Hoàng Minh Vũ giành cho Lại Minh Nguyệt là một sự bao bọc che chở cho người thân.Chỉ là cô không thể chấp nhận được điều anh dấu diếm,đã nói là sẽ cùng nhau vượt qua tất cả cơ mà,vậy anh cứ chịu đựng một mình làm gì để gây hiểu lầm cho nhau.Cô không phải kẻ không hiểu chuyện,Hạ Tiểu Nguyên sẽ đứng bên cạnh anh,đặt niềm tin để cùng nhau đối mặt,

Trách anh mù quáng lo lắng cho người con gái đó mà tức giận với cô,yêu nhau lâu như thế anh thừa biết tính cách cô ra sao.Cô không bao giờ đi gây sự với người khác, bắt kể người đó là nam hay nữ,cô cũng không vô cớ bao giờ đánh ai.Đây là lần đầu tiên,cô đánh người,nhưng cô không hối hận.Người Lại Minh Nguyệt si nhục là mẹ của cô,và cô không cho phép ai bàn tán ra vào điều gì không tốt về mẹ.Cái tát đó,cô ta đáng phải nhận.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Đưa Lại Minh Nguyệt trở về nhà,dỗ dành con bé uống thuốc xong rồi ngủ,lúc này Hoàng Minh Vũ mới ôm mặt hối hận cho những gì mình làm sáng nay.Yêu nhau gần một năm,anh thừa hiểu tính cách của Hạ Tiểu Nguyên, em ấy sẽ không bao giờ vô cớ đánh người hay nặng chữ ai cả.Minh Nguyệt từ nhỏ đã sống trong sự đùm bọc của hai gia tộc,chuyện con bé ương bướng là điều khó tránh khỏi, nhưng muốn trách cũng chẳng được. Bệnh tình ngày một nặng thêm,anh vì quá lo lắng mà vô tình làm tổn thương người anh yêu,vô tình đẩy cô ấy vào vòng tay của người khác. Một giọt nước mắt rơi xuống, Hoàng Minh Vũ bất lực không biết làm gì ngay lúc này.

Diệp Mẫn nhìn con trai bơ phờ,đầu tóc rối bù xù mà lắc đầu ngao ngán,không biết nên tức giận kiểu gì.Sáng sớm vẫn còn yên ổn,vậy mà khi trở về thì Lại Minh Nguyệt như không còn sức sống, khuôn mặt tái nhợt,ná in hằn năm đầu ngón tay.Hoàng Minh Vũ con trai bà,bà biết thằng bé nghĩ gì chứ.Là một người mẹ,tâm lý con trai ra sao bà hiểu,nó không hề yêu thương cô bé nhà họ Lại.Theo như thông tin bà có,người con gái miền núi tên Hạ Tiểu Nguyên,người làm cho thằng bé sẵn sàng đứng lên chống lại lệnh của cả nhà,nhất quyết phải hủy hôn cho bằng được mới là người quan trọng với nó.

“Vũ,con ăn chút gì nhé,mẹ nấu”

“Kệ con đi mẹ,con không đói.Mẹ ở nhà chăm sóc Minh Nguyệt,con đi ra ngoài “

Cầm chiếc áo khoác lao ra ngoài, Hoàng Minh Vũ nhìn bầu trời âm u như lòng anh lúc này vậy.Hà Nội vừa đón một trận rét hại kèm mưa,cái lạnh như cắt da cắt thịt chẳng làm cho vết thương bớt đau đớn.Bây giờ anh biết tìm cô ở đâu đây,những chỗ bọn họ hay đi qua,nhà thờ, quán trà sữa..đều không có.Cô trốn anh ở một nơi anh chẳng tìm được, cô trừng phạt anh cho những lỗi lầm mù quáng.Điện thoại không liên lạc được,Hoàng Minh Vũ dừng xe trước cổng kí túc xá,mắt nhìn vào phòng 502 mà lòng buồn vô tận

Đèn xe chiếu sáng,Hoàng Minh Vũ ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng của Diệp Khanh và Hạ Tiểu Nguyên,đôi mắt đỏ ngầu tức giận.Tại sao cô lại đi cùng với cậu,tại sao lại như thế.

“Hạ tiểu Nguyên,anh có chuyện muốn nói với em.Nghe anh giải thích “

Diệp Khanh nhíu mày trước hành động của thằng cháu,hắng giọng “Tiểu Nguyên đã quá mệt mỏi rồi,cháu nên để cho em ấy bình tĩnh lại đã”

“Cậu đúng là không biết xấu hổ,cậu thừa nước đục thả câu, nhân cơ hội này gần gũi em ấy.Cậu đúng là người không hiểu lí lẽ,ngay đến cả người sắp là cháu dẫu mình cậu cũng không tha”

“Đủ rồi đây Hoàng Minh Vũ,anh đang luyện thuyên cái gì đấy hả.Diệp Khanh và em chẳng có gì hết cả”,Hạ Tiểu Nguyên lôi cánh tay đang túm lấy cổ Diệp Khanh và đẩy ra

“Anh về đi,cảm ơn anh đã đưa em về.Mai chúng ta sẽ nói chuyện sau “

Hoàng Minh Vũ nhìn bóng Diệp Khanh rồi đi, hai tay ôm chặt Hạ Tiểu Nguyên vào lòng mà nước mắt chảy xuống

“Anh xin lỗi, vô cùng xin lỗi em, Nguyên “

Cứ mặc cho anh ôm mình, Hạ Tiểu Nguyên im lặng không lên tiếng. Cô biết nói gì ngay lúc này bây giờ, nói là em không giận anh, hay nói em tin anh. Mặc dù biết anh có nỗi khổ của riêng mình, nhưng chẳng hiểu sao lòng cô vẫn đau đến thế.

“Nguyên, nhìn anh đi. Anh xin em đấy”

“Anh định giải thích gì đây. Hai ngày từ khi em chuyển ra khỏi nhà anh, anh một cuộc gọi cũng không có, một tin nhắn cũng không. Gặp nhau thì anh lại vô tư cầm tay người con gái khác, anh đẩy ngã em vì cô ấy. Anh bảo em nên tin anh như thế nào “

Hoàng Minh Vũ buông thông đôi tay, mặt cúi gằm xuống không dám nhìn thẳng Hạ Tiểu Nguyên lúc này. Cô nói đúng, từ lúc kêu cô chuyển ra ngoài ở thì đã chứng minh một điều anh là một thằng tồi tệ, vô cùng tồi tệ rồi.

“Anh xin lỗi. Con bé bị bệnh, nó nặng nề đòi về đây, mọi người và anh đều lo lắng cho nó nên mới xử sự thiếu suy nghĩ như vậy. Em tin anh được không, anh chỉ yêu mình em thôi. Anh sẽ bảo Minh Nguyệt hủy hôn, chỉ có lỗi của con bé mới có tác dụng”

“Cô ta sẽ không bao giờ hủy bỏ hôn ước, cô ta yêu anh nhiều như thế, anh nghĩ cô ta sẽ làm sao”

Hạ Tiểu Nguyên nhìn chăm chăm vào mắt Hoàng Minh Vũ, đôi tay áp lên khuôn mặt nam tính ấy, đôi môi chạm vào môi anh, cô nhắm mắt cho giọt nước tràn xuống. Cô chỉ cần tình yêu của anh, chỉ cần anh luôn bên cạnh cô là đủ rồi.

“Hứa với em, đừng tự quyết định điều gì đó. Hãy để cả hai chúng ta cùng nhau vượt qua tất cả, được không “

London 12p.M

Hạ Tiểu Nguyên cảm điện thoại gọi vào số của Lăng Phong, kêu anh chờ cô tại nhà hàng Tây Wine, bản thân đi thẳng về tầng hầm lấy xe. Cuộc nói chuyện với Hoàng Minh Vũ lúc này khiến cho cô càng lúc càng tức giận. Sau năm năm, anh ta vẫn luôn bao bọc che chở cho kẻ đã giết chết đứa con của họ. Hạ Tiểu Nguyên cô năm năm trước là một kẻ yếu đuối, thì không có nghĩa năm năm sau cô vẫn vậy.

Vẫy một chiếc taxi đi thẳng đến Wine trên con đường Swett, Lăng Phong liếc nhìn những cửa hàng trang trí đẹp mắt nơi thành phố này. Giáng sinh sắp đến, anh muốn cùng cô có một cuộc hẹn lãng mạn, đâu anh biết rằng, trong trái tim người con gái ấy, vẫn chưa quên được Hoàng Minh Vũ.

Gọi món ăn lên, Lăng Phong nhìn Hạ Tiểu Nguyên mà muốn nói gì đó lại thôi. Chuyện anh đụng độ Hoàng Minh Vũ đã khiến cho cô tức giận, anh thật lòng muốn xin lỗi cô. Chuyện đồn âm lên cả công ty làm cho cô cảm thấy khó chịu, là do anh không suy nghĩ đến hậu quả, cứ khăng khăng làm theo ý chí của trái tim, mà vô tình làm cô tổn thương.

“Nguyên, anh xin lỗi vì chuyện hôm bữa “

“Lăng Phong, là em phải xin lỗi anh mới đúng. Em đáng lẽ ra không nên dấn身 anh”

“Hoàng Minh Vũ có làm khó gì cho em không, nếu có em cứ bảo với anh, anh sẽ cho người khác sang thay thế vị trí”

“Anh nghĩ em là người không phân biệt được tư và công u.”

“Người không phân biệt phải là anh mới đúng, anh thật sự không muốn em gặp lại cậu ta, thậm chí là làm cùng”, Lăng Phong cầm chặt tay Hạ Tiểu Nguyên mà năn nỉ

“Phong, em biết anh tốt với em. Chỉ là em không xứng đáng được anh yêu thương để ý đến như vậy. Năm năm trước anh thừa biết em vừa trải qua chuyện đáng sợ gì mà. Chỉ duy nhất điều đó thôi đã chứng tỏ em không xứng rồi “

“Nguyên, anh không quan tâm trong quá khứ em gặp phải chuyện gì, anh chỉ cần em của hiện tại. Nếu em vẫn chưa quên được cậu ấy, thì anh sẽ đợi em. Đợi được năm năm, anh không ngại đợi thêm vài năm nữa “

“Vậy cả cuộc đời này, em chẳng thể quên anh ta được thì sao. Anh định đợi em đến bao giờ “

Lăng Phong im lặng không nói gì, trái tim anh quặn thắt lại trong đau đớn. Lúc này anh lên làm gì bây giờ, tuyệt vọng, bất lực, gục ngã... Anh đơn phương yêu cô nhiều năm, nhưng đôi lại chỉ là những điều khách sáo, còn cô, tâm trí vẫn giành cho người bội bạc kia. Tình yêu là gì mà lại khiến cho con người ta mù quáng đến như thế, biết là có gai, nhưng vẫn cứ cầm chặt..

“Phong, hiện tại em không muốn nhắc lại chuyện liên quan đến Hoàng Minh Vũ, anh ta cũng sắp kết hôn với vị hôn thê của mình. Chúng ta đừng quan tâm đến quá khứ nữa, qua rồi hãy để nó qua đi thôi”

“Ăn đi, tối nay có một buổi tiệc, em đi cùng anh nhé”

“Ừm, anh vừa sang mà phải dự tiệc sao. Buổi tiệc nào vậy”

“Buổi tiệc của tập đoàn quốc tế Cung Âu”

“Cung Âu,em nghe nói tập đoàn này rất kì bí”

“Đúng rồi, tập đoàn này có cả hai thế lực hắc,bạch đạo.Cung Âu là dòng tộc mafia gần hai trăm năm rồi, có thể nói họ là số hai chắc không ai là số một.Anh chỉ biết thế lực họ trải dài khắp năm châu,chỉ có điều họ vẫn không thể tìm được người cháu gái bảo bối mất tích hơn hai mươi năm”

“Em cũng đã nghe về tập đoàn này,cậu chủ của họ chắc chỉ chạc tuổi anh thôi,nhưng không mấy xuất hiện.Bọn họ có hợp tác cùng chúng ta không”

“Dự án em đang làm cũng có phần của Cung Âu,thôi,ăn đi,chắc em đói lắm rồi”

Hạ Tiểu Nguyên gật đầu chăm chú ăn nốt phần của mình,trong đầu thắc mắc về cái tên tập đoàn Cung Âu.

Bước vào công ty lúc hai giờ, Hạ Tiểu Nguyên chạm mặt Lâm Tĩnh đứng chặn lối đi ở phòng thiết kế,mắt nhìn cô mà tức giận.

“Hạ Tiểu Nguyên,cô cho tôi một lời giải thích vì sao lại hủy bản thiết kế “

“Ồ công ty xin cô vui lòng gọi tôi là giám đốc Hạ,cô Lâm”

“Được, giám đốc Hạ,cô nói đi,tại sao”

“Bản thiết kế của cô không đủ chi tiết,không hợp yêu cầu đưa ra,không phát huy nổi bật,cho nên phải làm lại.Thế thôi,tôi cần một bản mẫu hoàn chỉnh hơn”

“Cô đừng tưởng tôi không biết cô ôm hận tôi,cô thật không xứng đáng với vị trí giám đốc “

“Tôi không xứng,cô nghĩ cô xứng à,Hà”

“Nói lại cho cô hay,tôi cần bản mẫu làm lại.Việc này tổng giám đốc các cô cũng đã không có ý kiến,cho nên,hãy cố gắng nộp trước thời hạn cho tôi”

Hạ Tiểu Nguyên đẩy cửa phòng đi vào,nhưng Lâm Tĩnh đâu dễ dàng bỏ qua cho cô như thế.Mọi người trong tổ thiết kế đều xúm lại xem trò hề của hai người,Hạ Tiểu Nguyên tức giận giật tay ra,gần giọng.

“Cô Lâm,phiền cô buông tay”

“Hạ Tiểu Nguyên, cô ôm hận tôi thì giải quyết được gì hả.Năm năm trước cô cướp vị hôn thê của Lại Minh Nguyệt, năm năm sau cô lại định cướp chồng của cô ấy.Cô thật trơ trẽn không biết xấu hổ, còn dám xuất hiện ở đây mà ra oai cho ai xem”

“Lâm Tĩnh,tôi nói cô bỏ tay ra”,Hạ Tiểu Nguyên tức giận thật sự

“Tôi nói gì sai à.Cả công ty này ai cũng biết Lại Minh Nguyệt là vợ sắp cưới của Tổng giám đốc,cô với thân phận người yêu cũ xuất hiện ở đây không phải phá đám thì để làm gì.Cô ôm hận tôi là bạn thân của Minh Nguyệt, hủy bản thiết kế của tôi.Cô cũng giống như mẹ cô thôi,lẳng lơ”

“Chát”,Hạ Tiểu Nguyên thẳng tay tát vào má Lâm Tĩnh khiến môi cô ta rỉ máu.Sự tức giận kìm nén trong cô bùng nổ thật sự,bọn họ nghĩ bây giờ cô còn nhu nhược yếu đuối như năm xưa sao.Ai dám đụng đến mẹ cô,cô sẽ không tha cho người đó.

Hoàng Minh Vũ kéo cô lùi lại,ánh mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Tĩnh,trong lòng dội sóng thay cho Hạ Tiểu Nguyên.Anh hiểu cô gái của anh,sẽ không bao giờ để cho ai si nhục người mẹ mà cô luôn yêu thương,huống hồ là kẻ đã từng gián tiếp phá vỡ cái tình yêu thuần khiết của cô.

Lại Minh Nguyệt cầm giỏ hoa quả đi vào công ty thì nhận được nhiều ánh mắt khác lạ,người người chỉ trỏ.Đi qua phòng thiết kế thì thấy cảnh tượng Hoàng Minh Vũ che chở cho Hạ Tiểu Nguyên mà ánh mắt căm hận,hận không thể xé người con gái đó ra trăm mảnh,trong đầu muôn vằn thắc mắc.

“Anh Minh Vũ”,lấy lại nụ cười rạng rỡ, Lại Minh Nguyệt chạy vào ôm chầm lấy cánh tay anh

“Sao em lại đến đây”,Hoàng Minh Vũ hỏi

“Ba cùng ông nội bảo tôi chúng ta cùng nhau đến biệt thự nhà Cung Âu”

“Ừ,em về đi,anh còn có việc”.

Nói rồi Hoàng Minh Vũ kéo tay Hạ Tiểu Nguyên đi ra ngoài nhưng bị cô giằng lại

“Giám đốc Hoàng,phiền anh buông tay tôi ra.Tôi cũng nói luôn với anh là tôi đại diện của AT sang đây.Nhân viên của anh xúc phạm nhân phẩm của tôi,anh nghĩ tôi nên làm gì.Anh là cấp trên nên tôi mong anh cho tôi câu trả lời thích đáng”

Hoàng Minh Vũ nhìn Hạ Tiểu Nguyên ánh mắt phẫn nộ,bàn tay nắm chặt tới mức nổi gân xanh,nếu không phải chỗ này đông người, anh đã cho cô một trận cuồng phong rồi.Lại Minh Nguyệt đứng bên cạnh khuôn mặt tái nhợt nhìn vào hai con người này,thở khó nhọc..

“Minh Nguyệt,em không sao chứ”,Hoàng Minh Vũ ôm lấy cô mà lo lắng

“Vũ,em khó thở quá.Anh đưa em về nhà được không “

“Đi,anh đưa em đi bệnh viện “

Hạ Tiểu Nguyên nhếch môi,sau bao năm vẫn dùng cái chiêu trò cũ rích này để giành lại người, còn Hoàng Minh Vũ vẫn bị dắt vào chòng mà không hề hay biết. Cô cười cho chính bản thân mình, sao lúc này lại nhói lên trong tim,vì có gì cô lại thất bại đến như vậy. Chỉ là một người đàn ông luôn làm cô tổn thương hết lần này đến lần khác mà cô không bỏ xuống được ư??

Hạ Tiểu Tĩnh vừa đi ra ngoài về đã nghe thấy tin không vui dành cho cô bạn mình,ai cũng thì thầm to nhỏ xuyên tạc linh tinh,cô tức giận tự hỏi cái tập đoàn LA này là ô chợ hay sao.

“Nhìn cái gì mà nhìn,đi làm việc hết đi”,rồi quay sang Lâm Tĩnh “Nếu không phải tôi về muộn,thì cô không còn nguyên vẹn như thế này đâu”

Đẩy Hạ Tiểu Nguyên vào trong phòng giám đốc,Hạ Tiểu Tĩnh buồn bã nhìn cô,một người mạnh mẽ lúc này lại yếu đuối đến như vậy.Vết thương lòng đã nguội giờ lại bị moi lên,Hạ Tiểu Nguyên cúi mặt xuống mặt bàn khóc thành tiếng,đã bao lâu rồi cô mới như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Ngày hôm sau cả trường lại một phen ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh Hoàng Minh Vũ làm lành với Hạ Tiểu Nguyên, bọn họ lại trong tay cùng nhau đến trường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.Người đáng thương lúc này là Diệp Khanh,anh đứng trên phòng nhìn xuống, ánh mắt chứa đựng nhiều buồn bã.

Hai mươi bảy năm,lần đầu tiên anh biết rung động yêu thương một người,lần đầu tiên, anh sử dụng mối quan hệ giúp đỡ người khác. Nhưng tất cả những gì anh làm, đều không thể chạm đến trái tim của người con gái đó. Cô ấy thuần khiết như sương mai,dịu dàng bước vào tim anh rồi đứng đó chẳng ra nữa. Đã rất nhiều lần anh cố gắng không nghĩ về cô,nhưng càng cố quên anh càng nhớ. Anh đau đớn khi biết được bọn họ sống cùng nhau, anh gục ngã trên một đồng cỏ dại cười nhạo cho bản thân thất bại. Bạn bè ngưỡng mộ đã sao,sự nghiệp vang vọng đã sao,chẳng phải anh cũng chỉ là một kẻ yêu đơn phương không hề được đáp lại.Nhìn cô khóc,anh xót xa,nhìn cô bị vu oan,anh tức giận che chở. Sau tất cả anh nhận lại được chẳng phải tình cảm chân thành, mà là một lời cảm ơn khách sáo. Cô chọn tin tưởng Hoàng Minh Vũ vô điều kiện, cô phớt lờ những lời nói của anh,Diệp Khanh ôm đầu khổ sở.

Cũng chỉ là một người con gái bình thường, sao anh chẳng thể buông bỏ.Anh cứ lao đầu vào cuộc tình không lối thoát, tự biến mình thành kẻ thứ ba xấu xa,tự chuốc cho bản thân bao nhát dao ứa máu.Anh yêu Hạ Tiểu Nguyên quên đi cả thân phận,anh dùng tất cả những gì anh có chỉ muốn làm cô vui..nhưng giờ anh hiểu một điều, nếu muốn cô ấy cười cứ mang Hoàng Minh Vũ đến..

Hạ Tiểu Nguyên là điểm yếu trong lòng Diệp Khanh,mỗi khi nghe đâu đó tin tức về cô,anh đều đứng lại giả vờ như vô tình đi ngang Chỉ cần ở đâu đó vang lên cái tên Hạ Tiểu Nguyên, thì ở đó mọi người sẽ thấy một người đàn ông đẹp trai đứng chăm chú nhìn xa xăm mỉm cười. Diệp Khanh cuối cùng cũng nhận ra,Hạ Tiểu Nguyên sẽ không giành tình cảm cho ai khác ngoài Hoàng Minh Vũ,đó cũng là lúc anh chấp nhận sự thật và buông bỏ tất cả về cô.Tuần sau anh sẽ quay trở lại là chính mình của ngày xưa,là một người cuồng công việc, đâu biết rằng sẽ rất khó để quên đi.Quay về Diệp Thị điều hành tập đoàn,và hơn hết là tìm một cô con dâu cho cha Diệp yên lòng.

Hoàng Minh Vũ nắm chặt tay Hạ Tiểu Nguyên,lúc này đây trong anh tràn đầy hạnh phúc, chỉ muốn hét to lên cho cả thế giới biết rằng, cuối cùng cô ấy cũng chấp nhận lời xin lỗi của mình. Cả đêm hôm qua, anh nằm suy nghĩ về những gì mình đã làm, cảm thấy thật sai trái. Hạ Tiểu Nguyên nói đúng. Lại Minh Nguyệt sẽ không đứng lên giải trừ hôn ước. Bao năm qua, anh luôn dung túng cho những hành động của cô bé,căn bản lúc đó, anh nghĩ sẽ không bao giờ tìm được cái gọi là tình yêu.Cho đến khi anh gặp được Hạ Tiểu Nguyên, anh mới biết được cái gì gọi là rung động, gọi là yêu đến chết đi sống lại.

Đã nhiều lần anh nghĩ,từ bỏ tất cả để được bên cô,nhưng lại không làm được. Nhìn bóng lưng cao gầy của ba,Hoàng Minh Vũ lại lưỡng lự cho quyết định của mình. Anh muốn nhận được lời chúc tốt đẹp của bọn họ giành cho anh và Hạ Tiểu Nguyên,chứ không phải là sự ngăn cản.

Hạ Tiểu Nguyên không biết quyết định của mình là sai hay đúng, lúc đó cô chỉ làm theo tiếng gọi của trái tim mình. Người con trai đầu tiên của cô,người cho cô nhận ra được thì ra yêu làm cho người ta thay đổi. Từ nhỏ đến lớn, cô sống trong cuộc sống thiếu thốn nhìn ba mẹ quần quật làm bụng kiếm tiền nuôi cô ăn học,đã có lúc muốn từ bỏ anh,để trở lại con người trước kia,nhưng không làm được.

“Em vào lớp đi,anh cũng phải đến công ty rồi “,Hoàng Minh Vũ áp tay vào má ửng hồng của Hạ Tiểu Nguyên, nựng nựng mà nâng niu

“Ừ,anh nhớ là không được làm nặng quá sức nhé,không tốt cho sức khỏe. Công việc gì cũng sẽ có cách giải quyết được “

“Nguyên,con bé Minh Nguyệt sẽ học cùng với em,tính em ấy ngang bướng từ nhỏ, em đừng chấp nhất nó,được không “

Hoàng Minh Vũ nhớ lại cuộc nói chuyện của Lại Minh Nguyệt lúc tối hôm qua với Lâm Tĩnh, anh mới biết mọi chuyện đều không phải là lỗi của Hạ Tiểu Nguyên, là do anh mù quáng mà trách lầm cô ấy.

“Bà định ở đây bao lâu?”

“Không xác định, có thể là hết học kì này của Minh Vũ”

“Bà định buông tay?”

“Buông tay sao. Thật nực cười, tôi yêu anh ấy từ nhỏ, bà nghĩ tôi bỏ được sao. Trước mắt, tôi cần thúc đẩy hôn lễ càng sớm càng tốt, chỉ cần như vậy, Hạ Tiểu Nguyên tự khắc rút lui”

Nắm tay chặt lại thành nắm đấm, Hoàng Minh Vũ tức giận mà không thể làm gì ngay lúc này. Mắng ư, anh không làm được, dù gì có bé cũng được coi như em gái của anh, với cả hiện tại nó đang mang bệnh trong người, làm sao anh có thể nhẫn tâm. Anh nhớ đến Hạ Tiểu Nguyên, nhớ đến giọt nước mắt ấy, nhớ đến ánh mắt thất vọng, lòng anh đau đớn, rốt cuộc anh đang làm cái quái gì thế này.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn Hoàng Minh Vũ, ánh mắt một tia khó hiểu nhưng rất nhanh trở lại bình thường, cô định hỏi gì đó nhưng ngay lúc này, điện thoại đổ chuông. Bên kia là giọng nói vô cùng gấp gáp của mẹ.

“Nguyên, con đang ở đâu...”

“Con đang ở trường học, có chuyện gì không mẹ, sao giọng mẹ lại gấp gáp đến vậy. Ông nội không khỏe sao?”, Hạ Tiểu Nguyên lo lắng hỏi dồn dập

Mẹ Hạ đầu giây bên này thờ phào nhẹ nhõm, nỗi sợ hãi vừa nãy đã giảm đi ít nhiều, nhưng trống ngực vẫn đập thình thịch như vừa chạy marathon về vậy. Bí mật này bà đã dấu diếm suốt hai mươi năm, cứ ngỡ là mọi chuyện yên ổn nhưng ngày hôm nay, khi nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ đó trên truyền hình, bà tái nhợt mà ngã khụy trước sự hốt hoảng của ba Hạ. Ngày đó, khi quyết định làm như vậy, lương tâm bà vô cùng day dứt, nhưng nỗi đau vừa mất đi đứa con đã khiến bà mù mịt, tuyệt vọng mà trộm đi đứa trẻ vừa mới sinh được vài tiếng.

Đứa bé đó chính là Hạ Tiểu Nguyên bây giờ, bà không biết mẹ con bé là ai, bà chỉ biết, khi ôm con bé chạy trốn, bên chân con bé có đeo một chiếc lắc vàng khắc cái tên Cung Lam... con gái của mẹ

“Không sao, ông nội vẫn khỏe con ạ. Mẹ chợt nhớ ra con lâu rồi không về nhà, mẹ có nấu rất nhiều món con thích đó”, mẹ Hạ thoát khỏi dòng suy nghĩ hỗn loạn

“mẹ, việc học đạo này rất bận, con không thể về được. Khi nào có ngày nghỉ dài, con sẽ về”

“Nguyên, con nhớ lời mẹ dặn, không được tiếp xúc với người lạ, hiểu chưa”, mẹ Hạ sốt ruột dặn dò con gái

“Vâng, con biết rồi”

Hạ Tiểu Nguyên thấy mẹ Hạ hôm nay thật lạ, dường như có chuyện gì đó khiến mẹ lo lắng không thôi. Nhưng dù cô cố nghĩ mãi không tìm được lý do thích hợp, tại sao mẹ luôn dặn dò cô nhiều điều kì lạ đến vậy. Mẹ Hạ đang gặp phải vấn đề gì sao, ba Hạ có biết không...

“Nguyên, ông nội không khỏe hả em?”, Hoàng Minh Vũ ôm bà vai cô hỏi nhỏ

“Không, mẹ gọi lên hỏi em dạo này bận lắm sao mà không về nhà”

“Ừ, vậy tuần sau được nghỉ, anh đưa em về nhé, cũng sắp đến tết rồi”

Bước vào lớp, Hạ Tiểu Nguyên giật mình nhìn Diệp Khanh đứng trên bục, thần thái vô cùng mệt mỏi. Hôm qua nếu không có anh, thì cô chẳng biết nên đi đâu, làm gì cho khuây khỏa nỗi buồn. Vẫn biết là anh yêu cô, nhưng trái tim chỉ có một, nó luôn rộn ràng bên Hoàng Minh Vũ, chứ không phải Diệp Khanh. Hạ Tiểu Nguyên rất muốn nói cho anh biết rằng, trong tim cô, anh giống như một người anh trai, một người bạn tri kỉ cô luôn trân trọng.

Huyền nhìn con bạn thân hôm nay có tinh thần thì vui mừng thay, miệng ríu rít không ngớt.

“Ê, bà với ông Vũ làm lành rồi hả”

“Ừ, tôi làm lành rồi. Thật ra cũng khó nói, bọn họ là thanh mai trúc mã, tình cảm không thể nói bỏ là bỏ được đâu”

“Ừ, cũng đúng nhưng tôi thấy con nhỏ đó không đơn giản đâu. Nó diễn kịch giỏi thật ấy”

“Thôi kệ đi. Tôi không muốn mọi chuyện rắc rối thêm nữa đâu”

Lại Minh Nguyệt bước vào gây xôn xao toàn bộ những ai có mặt ở đây, một phần vì cô ấy đẹp, phần còn lại ai mà không biết thiên kim của tập đoàn STar đây quyền lực. Những ánh mắt thán phục những cái nhìn trầm trồ khen ngợi, Lại Minh Nguyệt nhếch mép khinh bỉ trong thâm tâm, ánh mắt lướt qua khuôn mặt Hạ Tiểu Nguyên mà sắc lạnh. Cứ ngỡ rằng sự việc hôm qua khiến cho bọn họ xa nhau, nhưng không những không xa, lại càng làm họ trở nên khăng khít, cô không chịu được.

Hai ánh mắt chạm nhau,mỗi người một suy nghĩ,Hạ Tiểu Nguyên cúi đầu nhìn cuốn sách Tài chính kinh tế mà phân tích. Cho dù trời có sập,bão tố có kéo đến,cô vẫn phải học,thậm chí phải giỏi hơn nữa, để không phụ lòng gia đình. Cô cười nhạo cho cái sự ngây thơ của Lại Minh Nguyệt,ấy vậy mà cô ta lại áp dụng cái tình tiết hiểu lầm ở phim truyền hình vào môi quan hệ của bọn họ,chi tiết một điều là, cô ta thật không nghĩ đến Hạ Tiểu Nguyên cô không dễ dàng gục ngã như vậy.Lúc đó buồn thật đấy, thất vọng thật đấy, nhưng người đời đã có câu,yêu là tin tưởng, yêu là tha thứ,cô kìm nén cơn đau để nghe lời giải thích,bởi vì cô biết, Hoàng Minh Vũ yêu ai.

Diệp Khanh đứng trên bục nhìn xuống, hôm nay là buổi dạy cuối cùng của anh,anh cố gắng ghi nhớ hình bóng đó trong tâm trí.Thời gian qua được biết cô,yêu cô,đã làm anh thay đổi từ một người cứng nhắc thành một người biết quan tâm, yêu thương. Sự thay đổi lớn của mình khiến anh bật cười, không là người yêu thì có thể làm bạn được không?

“Các bạn,hôm nay chúng ta báo danh nhé”,Diệp Khanh cười tươi,một nụ cười thật sự giết chết bao trái tim thiếu nữ

“Vâng ạ..”cả phòng đồng thanh đồng rạc

“Ừm,hôm nay báo cho các bạn một tin,là tôi sẽ không thể tiếp tục dạy mọi người được nữa. Buổi học hôm nay là buổi học cuối cùng “

Hạ Tiểu Nguyên đánh rơi cái bút xuống nền xi măng kêu “cách” một tiếng, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói không dạy nữa của Diệp Khanh. Cô không tự nhận bản thân hiểu anh,nhưng cô biết được làm thầy giáo là nghề mà anh luôn thích và tự hào. Anh đã từng nói với cô rằng “Anh chỉ muốn có một cuộc sống bình thường không tranh chấp, toan tính đầy mưu mô.Nghề giáo viên là nghề mà anh muốn làm,chỉ như vậy, anh mới cảm nhận được điều gì là thỏa mãn “.Vậy mà bây giờ, anh lại nói không dạy nữa, anh bỏ sự yêu thích của mình, là vì không muốn gặp lại cô sao.

Huyền đẩy mạnh tay Hạ Tiểu Nguyên, nói nhỏ.

“Ê,thầy Diệp không dạy nữa rồi kìa. “

“Ừ,chắc anh ấy có lý do gì đó”

“Chứ không phải vì không muốn nhìn thấy bà tay trong tay hạnh phúc với người khác à”

“Bà luyên thuyên cái gì thế hả,tôi với thầy Diệp là trong sạch đấy”,Hạ Tiểu Nguyên giãy nảy lên

“Ừ,bà trong sạch nhưng người ta có trong sạch không hả.Sở bà đào hoa thật ấy,lấy được trái tim của Hoàng Minh Vũ,giờ lại có được tình yêu của Diệp Khanh, chắc chắc..Mà nếu tôi là bà thì tôi sẽ chọn thầy Diệp,biết suy nghĩ, biết phân biệt phải trái,và đặc biệt là không có cái vị hôn thê chết tiệt gì đó”

“Bà biết người ta không có chắc”

“Thôi đi,tôi đây nói gì chỉ có chuẩn. Bà nhìn thầy Diệp xem,lạnh lùng quyết đoán, cho dù có cũng không mù quáng như ai kia đâu”

Tan học,Hạ Tiểu Nguyên đứng chờ Diệp Khanh ở khúc rẽ,nhìn thấy cô,anh có chút giật mình.

“Em chưa về sao”

“Diệp Khanh,sao anh nghỉ dạy vậy..”,Hạ Tiểu Nguyên nhìn thẳng vào mắt người đàn ông này

“Bên Diệp Thị công việc dạo này rất bận rộn, cha anh đã không còn khỏe nữa, anh phải về điều hành công ty “

“Vậy..bao giờ anh đi”

“Tuần sau anh sẽ về,có lẽ sẽ không quay trở lại đây nữa “,Diệp Khanh xoáy sâu vào đôi mắt trong veo của cô,ánh mắt vỡ vụn

Hạ Tiểu Nguyên định nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi,anh ấy đã quyết định đi,thì cô cũng không nên hỏi nhiều làm gì.

“Anh đi cẩn thận nhé,sang bên đó,thì nhắn tin cho em”,

Diệp Khanh đứng bất động,trái tim đau như ai cào cào cắn xé,anh cười nhạo cho cái suy nghĩ điên rồ lúc nãy của mình. Cô ấy tìm anh chỉ muốn nói câu chúc anh lên đường mạnh khỏe, chứ không phải là “Diệp Khanh, anh đừng đi”.Hạ Tiểu Nguyên bây giờ đã hạnh phúc bên Hoàng Minh Vũ, bọn họ chọn cách tin tưởng nhau, cùng nhau vượt qua khó khăn để được bên nhau đến già.Anh chỉ là một kẻ yêu đơn phương người ta,thì lấy tư cách gì mà ngăn cản được cô đừng cố chấp.Ôm chặt cô vào lòng trước sự ngạc nhiên của Hạ Tiểu Nguyên, Diệp Khanh nói giọng yếu ớt.

“Một lúc thôi,cho anh ôm em một lúc thôi”

Đôi tay dơ lên cuối cùng lại hạ xuống, Hạ Tiểu Nguyên để mặc cho Diệp Khanh ôm mình,coi như cái ôm này là cái ôm trả ơn,cảm ơn anh vì tất cả những gì anh làm cho cô mấy ngày qua.

Ở một góc khuất,Lại Minh Nguyệt đang cầm điện thoại livestream cảnh Diệp Khanh và Hạ Tiểu Nguyên, môi nhếch lên nụ cười độc ác.Cô ta tưởng cô dễ dàng bỏ qua như vậy sao,Hoàng Minh Vũ sinh ra vốn là để dành cho cô,Hạ Tiểu Nguyên là cái thá gì mà dám cướp đi những thứ đó.

Đoạn livestream được chia sẻ với tốc độ chóng mặt,toàn sinh viên trong trường đều đổ mắt trước hình ảnh tình tứ của thầy trò trên hành lang trường

học. Hoàng Minh Vũ đang ngồi học thì có tin nhắn báo đến, cầm trên tay mà anh không thờ nổi. Đập vào mắt anh là hình ảnh người con gái anh yêu đang ôm chầm lấy người cậu của mình, bọn họ vô tư thể hiện tình cảm nơi trường học mà không cần để ý đến ai.

Tại sao Hạ Tiểu Nguyên lại làm như vậy, tại sao cô ấy lại gặp Diệp Khanh, tại sao lại cùng cậu ấy ôm ấp yêu thương không rời. Mới sáng hôm nay, anh vẫn còn nựng má cô mà yêu chiều, vẫn còn ngấu nghiến đôi môi anh đào hé mở đó, vậy mà bây giờ, chỉ có vài tiếng đồng hồ thôi, cô lại ngã vào lòng người đàn ông khác. Lý trí không còn bình tĩnh, Hoàng Minh Vũ lái xe đi thẳng về trường với tốc độ bàn thờ, vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, phía sau là những tràng còi hú lên của cảnh sát giao thông.

Diệp Mẫn đang ngồi lướt facebook xem tin tức thì ánh mắt trọn tròng nhìn vào cái đang phát trực tiếp.. Hình ảnh em trai bà là Diệp Khanh đang ôm một cô gái, cô gái nhìn rất xinh đẹp, mái tóc dài thướt tha, bà mỉm cười. Thằng bé này từ nhỏ đến lớn chỉ thích làm những điều mình thích, chuyện bà Diệp giục lấy vợ nó cứ chối bay chối biến, phớt lờ cho qua, giờ nhìn thấy em trai tìm được người mình thích, đã vậy lại còn thể hiện công khai trên mạng xã hội, bà vui mừng còn không kịp nữa, chỉ muốn gọi điện chat vấn mọi chuyện. Nhưng niềm vui chưa được bao lâu, chiếc ipad bà cầm trên tay bỗng rơi bịch xuống sàn nhà khi bà nhìn thấy dòng chữ.

“Hạ Tiểu Nguyên, người yêu Hoàng Minh Vũ, đã có cháu rồi mà cả cậu cũng không tha”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Bây giờ tối tại London, Anh quốc

Hạ Tiểu Nguyên mặc trên người một chiếc áo cúp ngực bằng voan màu đen, tôn lên làn da trắng như ngọc bạch, mềm mịn và căng bóng. Mái tóc dài được Hạ Tiểu Tịnh búi lên để lộ cái cổ trắng ngần thanh mảnh, từng sợi tóc rũ xuống hai bên má khiến cho cô đẹp đến rung động lòng người. Nhìn mình trong gương, Hạ Tiểu Nguyên hài lòng với hình ảnh hiện tại, cô đã hai mươi năm tuổi rồi sắp tới sẽ bước sang sinh nhật tuổi thứ hai mươi sáu. Ba mẹ Hạ luôn gọi điện thúc dục cô chuyện lấy chồng, thậm chí mẹ Hạ lạnh lùng tuyên bố nếu lần này trở về mà không dẫn bạn trai theo, thì sẽ cấm cửa cô cả đời. Bật cười trước tính tình trẻ con của mẹ, Hạ Tiểu Nguyên lắc đầu khiến Ngọc ngồi đó ngạc nhiên.

“Ê, bà cười cái gì thế hả. Chắc sắp gặp được Lăng Phong nên vui quá chứ gì”

“Không có, mình đang nghĩ đến mẹ mình ở Việt nam ấy. Hôm qua bà gọi điện giáo huấn mình một tràng vì không có bạn trai”, Hạ Tiểu Nguyên nhí nhảnh lê lưỡi

“Chứ không phải còn Lăng Phong đấy à. Mà tôi nói bà hay, người tốt như Lăng Phong không còn nhiều đâu, bà đừng làm khổ tâm người ta nữa “, Hạ Tiểu Tịnh nói chen vào

Điện thoại đổ chuông, Lăng Phong gọi điện nói đang đợi cô dưới đại sảnh khách sạn, chỉ kịp chào mấy đồng nghiệp, cô đi thẳng về thang máy, suy nghĩ những lời nói lúc nãy. Tuy cô không vội cho chuyện chồng con, nhưng ba mẹ Hạ đã lớn tuổi rồi, cô tự trách mình cứ sợ hãi mà trốn tránh khiến cho gia đình lo lắng. Cũng đến lúc Hạ Tiểu Nguyên cô nên tìm cho mình một bến đỗ.

Lăng Phong nhìn người con gái trước mắt, tim đập rộn ràng, lúc này chỉ muốn giấu cô vào trong túi áo, để chỉ mình anh được nhìn thấy cái vẻ đẹp quyến rũ chết người này. Khoác chiếc áo vét che đi bờ vai mềm người ấy, Lăng Phong cúi người làm động tác mời làm Hạ Tiểu Nguyên bật cười, anh hôm nay trông cũng đẹp trai không thua kém gì nhưng mình tính người mẫu quốc tế đâu.

Ngồi trong xe, Lăng Phong chăm chú nhìn phía trước, lúc này anh chẳng biết nói gì trong cái không khí ngột ngạt khó thở này. Tình yêu của anh cứ lớn dần, nhưng Hạ Tiểu Nguyên không chịu đón nhận nó, anh không thể gượng ép hay cưỡng chế cô yêu mình. Anh tự mình lao vào cuộc tình này, anh không hối hận cho những gì mình chọn, chỉ cần cô có thể vui vẻ và hạnh phúc mỗi ngày, cho dù muốn anh moi tìm mình ra, anh cũng sẽ làm như thế.

“Phong, hết đợt công tác này, anh cùng em về Việt nam nhé. Mẹ muốn em dẫn bạn trai về”, Hạ Tiểu Nguyên đã suy nghĩ vô cùng lâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

“Kít”.. Tiếng phanh xe kêu rít lên, để lại một vệt đen dài trên mặt đường. Lăng Phong quay sang nhìn Hạ Tiểu Nguyên, cố tìm một tia nói đùa trong ánh mắt cô. Anh sợ cô chỉ trêu chọc anh, sợ cô thương hại anh nên mới nói ra lời an ủi nhưng đây tính xác thương ấy.

“Em vừa nói gì vậy Nguyên, anh không nghe lắm chứ “, xoáy sâu vào đôi mắt mê người ấy, Lăng Phong hỏi cô

“Không có, anh không nghe lắm đâu. Phong, em xin lỗi vì thời gian qua đã vô tình làm anh tổn thương, em tự trách bản thân mình nhiều lắm. Nếu anh không để ý đến quá khứ đầy tủi nhục của em, mình thử bắt đầu xem sao”, Hạ Tiểu Nguyên nhìn ra ngoài cửa kính, lên tiếng.

Xoay người cô lại đối diện với mình, Lăng Phong đưa những ngón tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, mê li nhìn đôi môi đỏ thắm còn vương mùi son.

“Nguyên, đừng tự hạ thấp mình như thế. Cảm ơn em đã tin tưởng anh, anh hứa sẽ không làm em phải khóc, phải buồn đâu”

Nghiêng đầu chạm nhẹ vào cánh môi dụ dỗ ấy, Hạ Tiểu Nguyên nhắm mắt đón nhận cái đụng chạm sau năm năm. Lăng Phong hôn cô dịu dàng, từng chút từng chút khám phá khoang miệng Hạ Tiểu Nguyên, chiếc lưỡi đảo qua lại khiến cô mềm nhũn.

Một ánh đèn sáng rọi chiếu vào khung cửa kính, tiếng còi xe inh ỏi vang lên, Lăng Phong buông Hạ Tiểu Nguyên ra, nhìn về phía trước có người đang phá đám. Một chiếc Audi màu đỏ, bên trong là một người đàn ông với ánh mắt lạnh lùng, bàn tay nắm chặt vô lăng đến nỗi gân xanh. Sự tức giận ngày càng lên đến đỉnh điểm khiến cho Hoàng Minh Vũ chỉ muốn phát tiết ra ngoài, cái cảnh anh vừa nhìn thấy làm trái tim tan nát, không thờ nổi.

Hai chiếc xe đối đầu nhau giữa ngã tư đèn đỏ, tâm trạng mỗi người một loại cảm xúc, Hạ Tiểu Nguyên nhắm mắt lại rồi mở ra thờ hất, chuyện gì qua cũng đã qua rồi. Bây giờ cô là bạn gái của Lăng Phong, chuyện nhập nhằng dây dưa với Hoàng Minh Vũ, cô không muốn bị lôi vào vòng xoáy này nữa. Anh ta cũng sắp kết hôn, cô cũng nên buông bỏ những kỉ niệm không vui trước đó, giải thoát cho tất cả.

“Minh đi thôi phong, sắp trễ rồi”, bàn tay mềm mại nắm lấy tay anh đan vào nhau, Hạ Tiểu Nguyên mỉm cười an ủi

Lăng Phong hết nhìn cô rồi lại nhìn thẳng, việc gặp phải Hoàng Minh Vũ ở đây anh thật bất ngờ. Giữa hai người đã từng có tình bạn khăng khít, nhưng lại vì một người con gái mà trở nên đối đầu. Anh vốn vẫn biết Hoàng Minh Vũ ôm trong lòng một bóng hình chẳng phải Lại Minh Nguyệt, cho đến khi gặp Hạ Tiểu Nguyên ở AT, anh mới nhận ra, mình chậm một bước không phải vì cô không muốn yêu. Lại Minh Nguyệt là vị hôn thê của Hoàng Minh Vũ, là con dâu từ bé được gia tộc họ Hoàng bao bọc, bề ngoài thánh thiện dễ gần nhưng bên trong kiêu kì độc ác. Lúc gặp được Hạ Tiểu Nguyên anh chỉ nhớ lúc đó cô như một cái xác không hồn.

Hai chiếc xe một trước một sau đi trên con đường cao tốc dẫn ra ngoại thành London, hướng về biệt thự Cung Âu. Nơi đây giống như một chốn bồng lai tiên cảnh, đậm chất nên thơ vậy. Không nằm trong khu dân cư đông đúc, Hạ Tiểu Nguyên cảm giác đây giống như một cái trang trại cũng nên, cứ nhìn xung quanh này là đoán ra được. Dòng sông nước xanh biếc chảy trước khu vườn, bắc qua nó là một cây cầu hình cầu vồng dẫn vào trong đại sảnh. Hai bên là những hàng cây ngô đồng Pháp cao cao đứng đưa, ánh đèn thấp sáng mọi góc ngách.

Gia tộc Cung Âu là một gia tộc thần bí, khiến cho nhiều người tò mò không thôi, trong đó có cả Hạ Tiểu Nguyên. Bọn họ sống tách biệt với thế giới bên ngoài tấp nập, chọn một nơi yên tĩnh nơi này để sinh sống. Gia tộc Cung Âu nghe nói chỉ có một người thừa kế duy nhất tên Cung Lâm, năm nay hai mươi tám tuổi, lạnh lùng vô tình.

Bước xuống cùng Lăng Phong, cũng là lúc chạm mặt Lại Minh Nguyệt và Hoàng Minh Vũ, Hạ Tiểu Nguyên chỉ nhìn lướt qua rồi quay đi chỗ khác. Thế đấy, ngay cả một cái gật đầu cô cũng chẳng làm được, thì sao có thể cố chấp không buông. Hoàng Minh Vũ trong tim cô bây giờ đứng ở vị trí nào cô cũng không biết nữa.

“Giám đốc Lăng, rất vui khi được gặp anh ở đây”, Lại Minh Nguyệt kéo tay Hoàng Minh Vũ, nở nụ cười xã giao

“Lại tiểu thư, cô cũng vậy. Hôm nay trông cô thật xinh đẹp”, Lăng Phong khách sáo đáp lại

“Ồ, đây là bạn gái mới của anh sao. Trông thật xinh đẹp”, đưa mắt nhìn Hạ Tiểu Nguyên, Lại Minh Nguyệt như nín

Hoàng Minh Vũ trầm ngâm, môi bạc mím chặt suốt từ nãy đến giờ không nói gì cả. Anh nhìn vào cô trước mắt, quyến rũ, bộ ngực đầy đặn, câu hút cái nhìn của bất cứ ai.

“Cảm ơn cô, đây là Hạ Tiểu Nguyên, vị hôn thê của tôi. Cũng đến giờ rồi, chúng tôi xin phép”, Lăng Phong cầm tay cô kéo đi về khu biệt thự

Hoàng Minh Vũ hất thẳng cánh tay đang khoác vào khuỷu tay anh, khuôn mặt tức giận nhưng không nói gì cả. Anh chán ghét cái cảnh giả tạo này lặp đi lặp lại, suốt những năm qua, anh gồng mình lên trong đau đớn. Lại Minh Nguyệt bây giờ ngày càng toan tính, lúc nào cũng mang hôn sự ra thúc đẩy anh, khiến anh vô cùng mệt mỏi.

“Minh Nguyệt, Hạ Tiểu Nguyên đã không còn quan hệ gì với anh nữa rồi, em làm ơn đừng làm khó cô ấy nữa. Đến một cái nhìn thương hại cô ấy cũng không thèm liếc, em nghĩ anh mặt dày mà bám theo sao”

Lại Minh Nguyệt trân trối nhìn Hoàng Minh Vũ, tất cả những gì cô làm đều không bằng cái mỉm cười nhếch mép của Hạ Tiểu Nguyên. Suốt năm năm qua, cô làm tất cả chỉ muốn anh nhìn về phía cô chỉ một lần, nhưng vẫn là thất bại. Hà có gì cô phải trả anh lại cho cô ta, anh mới là của riêng mình cô, chỉ cô thôi.

Biệt thự Cung Âu được xây theo phong cách giản dị, gần gũi, không cầu kì những trang trí đắt tiền, nhìn vào thật ảm áp, ảm cúng đến lạ. Trên bục, MC bước lên chào đón tất cả mọi người bằng một bản piano giao hưởng vui tai, tạo không khí vui nhộn, thoải mái cho tất cả khách khứa. Hôm nay là sinh nhật bảy mươi năm tuổi của ông cụ Cung, khách mời chủ yếu là những người có địa vị trong xã hội, thương trường, thậm chí cả những ông trùm mafia có tiếng.

“Chào mừng tất cả mọi người đã đến chung vui với gia tộc chúng tôi. Tôi là Cung Lâm, kính chúc tất cả có một buổi tối vui vẻ”, Cung Lâm giờ chiếc ly thủy tinh lên, sóng sánh trong đó là một chất lỏng màu đỏ sệt..

Hạ Tiểu Nguyên nhìn thẳng vào chàng trai trên bục, có một cảm giác gì đó quen thuộc đến nỗi càng lúc càng nhiều lên trong cô. Rõ ràng chỉ mới gặp lần đầu, nhưng sao lại gần gũi đến thế, cô có cảm giác anh ta có điểm gì đó rất giống mình, giống lắm..

Lăng Phong đập vai khiến cho Hạ Tiểu Nguyên thoát khỏi những suy nghĩ ngổn ngang ấy, đưa theo ánh mắt của anh, cô nhìn về phía đó. Cung Lâm nhìn

họ mỉm cười, đưa tay lên ngó ý muốn cụng ly, cô chỉ gạt đầu đáp lại. Nói nhỏ vào tai Lăng Phong, Hạ Tiểu Nguyên đi về phía khu nhà C, hướng tới toilet. Càng bước nhanh thì đằng sau càng có bước chân dồn dập theo, cô quay người lại thì nhìn thấy Hoàng Minh Vũ đứng đó nhìn cô khó hiểu. Ánh mắt anh tràn ngập đau thương, ân hận, phần uất... xoáy sâu vào người đối diện khiến Hạ Tiểu Nguyên khó chịu.

Một lực kéo mạnh đẩy cô vào căn phòng bên cạnh, khóa trái cửa lại, Hoàng Minh Vũ bóp chặt chiếc cảm thon gọn ấy, ngón tay miết lên bờ môi làm cô đau rất, nhũn mảy.

“Tại sao lại hôn cậu ta, em nói đi”

“Giám đốc Hoàng, làm ơn bỏ tay ra khỏi người tôi. Bây giờ tôi với anh đều đã có vị hôn thê, anh làm thế này, không hay cho lắm”

“Cơ thể em, bộ ngực này, chỗ này, em nói đi. Còn chỗ nào anh chưa chạm qua. Anh vẫn còn nhớ rõ từng hơi thở run rẩy, từng tiếng rên rỉ của em, thật mê người”, Hoàng Minh Vũ mơn chớn lên làn da xinh đẹp ấy

Đôi môi ngấu nghiến cái miệng nhỏ nhắn như muốn nghiền nát nó ra, anh cắn phần phát tiết lên từng tác da thịt. Ai cho phép cô hôn người con trai khác, ai cho phép cô phớt lờ anh để kết hôn. Hoàng Minh Vũ của năm năm sau đã thay đổi, anh muốn cô, thì sẽ có được.

Hạ Tiểu Nguyên nhắm chặt mắt, lắc đầu tránh khỏi những cái hôn như vũ bão giáng xuống. Cô tủi nhục, cô đau đớn, hình ảnh Lại Minh Nguyệt cho người phá cái thai đó của cô lại dội về. Đẩy mạnh Hoàng Minh Vũ, cô tát anh một cái đau điếng, nước mắt cứ chảy ra ngoài không ngớt. Bọn họ đứng đó nhìn nhau, cái nhìn ân hận, khó hiểu cho tất cả. Đã từng yêu nhau sâu sắc, đã có những lời thề thốt, nhưng là ai đập nát hết tất cả.

Đẩy cửa chạy ra ngoài, Hạ Tiểu Nguyên ôm mặt lao theo hướng dẫn ra khu hoa viên. Lúc này cô chỉ muốn yên tĩnh một mình không muốn nói chuyện hay gặp mặt ai lúc này nữa.

Bên cạnh có một bóng đen ngồi xuống, ngẩng mặt lên, hình ảnh đại thiếu gia nhà Cung Âu đập vào mắt khiến cô giật mình. Nhìn lại bản thân có chút nhếch nhác, Hạ Tiểu Nguyên cũng mặc kệ không quan tâm. Anh ta xuất hiện ở đây tức là vừa này đã chứng kiến hết tất cả, hà cớ gì cô phải giả tạo để lấy lòng người khác. Cũng chỉ là một vị khách mời trong vô số người, Hạ Tiểu Nguyên chắc chắn rằng một người kiêu ngạo như Cung Lâm sẽ chẳng để cô vào mắt.

Trong bóng tối, tuy rằng cô không dám nhìn nữa nhưng vẫn cảm nhận rõ ánh mắt anh chưa từng rời khỏi cô. Anh đang quan sát cô, tựa như một thợ săn vô cùng điềm tĩnh chờ đợi con mồi sắp bẫy, duy trì trầm mặc, thờ ơ mà lại hết sức già dặn và người khác.

Cung Lâm ngồi thoải mái đánh giá người con gái bên cạnh thay đổi thái độ quay ngoắt mà buồn cười. Rõ ràng vừa này còn thấy cô ấy ôm mặt khóc nức nở, thế mà bây giờ lại lạnh lùng điềm tĩnh như không có gì xảy ra. Anh đã gặp vô số những thiên kim tiểu thư, nhưng lại không có hứng thú với bọn họ, anh ghét sự diễn kịch mà họ tự cho mình là giới. Sống hai mươi tám năm, Cung Lâm anh đã tôi luyện bản thân thành một kẻ máu lạnh, vô tình, không có lòng thương hại. Anh đứng dừng trước giọt nước mắt của đám phụ nữ phức tạp kia, anh dị ứng với những lời nói khách sáo dối trá. Người đàn bà anh yêu nhất trên thế giới này là mẹ anh, Trình Nhi, và đứa em gái anh chưa từng gặp mặt.

Mẹ Cung từ ngày mất đi con gái trở thành một người khép kín, trầm cảm. Cả ngày bà chỉ ở trong phòng, không đi ra ngoài, không tiếp xúc với bất kỳ ai ngoài con trai Cung Lâm và chồng Cung Dật. Biệt thự Cung Âu có riêng một căn phòng, bên trong đó là rất nhiều búp bê, đồ chơi mọi thứ, nhưng tuyệt nhiên không có một hình ảnh đứa trẻ nào. Không ai trong gia đình nhìn thấy đứa trẻ đó, bởi vì nó đã mất tích sau khi sinh chưa được tròn hai tiếng. Cho dù đã dùng hết các thế lực, gia tộc Cung Âu vẫn không tìm được đứa bé đó, dần dần mọi người đều xác định con bé đã chết.

Cung Lâm nhìn Hạ Tiểu Nguyên, cô gái này cùng lắm chỉ hai mươi tuổi, còn rất trẻ. Nhưng cô ta lại có một ánh mắt giống mẹ Cung đến kì lạ, lúc đầu anh cũng giật mình, hi vọng nhỏ nhoi điều gì được gọi là kì tích đó. Nhưng khi điều tra thì anh nhận ra được một nỗi thất vọng tràn trề, vốn dĩ người con gái này là một cô gái thôn quê, ba mẹ cô ta vẫn còn sống.

“Cô tên gì, cô gái”

“Hạ Tiểu Nguyên”,

“À, giám đốc thiết kế của tập đoàn AT”

“Anh biết tôi sao”

“Một chút”

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi khiến Hạ Tiểu Nguyên không mấy hài lòng, cảm giác tên Cung Lâm này đang thần bí điều gì đó mà cô chẳng đoán được. Đôi lúc anh ta nhìn chằm chằm khiến cô lạnh sống lưng, có lúc lại nhếch mép cười khi cô trả lời câu hỏi.

Không thể chịu đựng nổi cái không khí ngột ngạt bao trùm, Hạ Tiểu Nguyên đứng dậy, khách sáo chào Cung Lâm rồi bước về phía khu biệt thự. Căn biệt thự rộng lớn thênh thang, phòng nọ nối tiếp phòng kia làm cô hoa mắt. Là một người mù đường, cô cứ đi hết chỗ rẽ này đến chỗ rẽ khác, cuối cùng lại bị thu hút bởi một căn phòng ở cuối dãy nhà A. Căn phòng hé cửa, bên trong rất nhiều đồ chơi của trẻ con, nhưng lại không có đứa trẻ nào. Cô nhìn thấy một người phụ nữ ngồi bên cạnh cửa sổ, trên tay cầm chiếc áo màu hồng của trẻ sơ sinh, ánh mắt buồn vô tận nhìn về phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Chạy thẳng lên hành lang, Hoàng Minh Vũ lao vào Diệp Khanh hất ngã anh, từng cú đấm cứ lần lượt giáng xuống. Tâm trí anh bây giờ hoảng loạn, ngoài sự tức giận thì chẳng còn chỗ dành cho tình cảm vào lí trí, anh chỉ biết cậu ấy ôm người con gái của mình. Nếu như bình thường, một cái ôm đó chẳng đủ để anh tức giận, nhưng người này là Diệp Khanh, người đã yêu thầm Hạ Tiểu Nguyên, người luôn chỉ mong bọn họ tách nhau ra.

Hạ Tiểu Nguyên kéo tay Hoàng Minh Vũ, không hiểu lý do vì sao anh lại đánh Diệp Khanh như vậy. Từng cú đấm như muốn lấy mạng người khác, Diệp Khanh mặc kệ cho thẳng cháu phát tiết lên mình. Anh không đánh lại, bởi vì anh là cậu, là bề trên, mọi việc anh làm đều là sai trái trong mắt người khác.

“Vũ, buông thầy Diệp ra, đừng đánh nữa”, Hạ Tiểu Nguyên vừa can ngăn anh vừa hét lên

Nhưng lúc này người con trai đó như mất đi lí trí, càng đánh càng hăng, mọi người tụ tập ngày càng đông lại. Hạ Tiểu Nguyên có hét khản cổ cũng không làm cho sự việc dừng lại được. Rốt cuộc là tại sao lại như vậy, anh ấy vốn dĩ lúc này nên ở công ty, vì sao lại xuất hiện ở đây.

“Vũ, dừng lại đi”, Hạ Tiểu Nguyên lấy hết sức kéo Hoàng Minh Vũ ra khỏi người Diệp Khanh, cô quát lên

“Anh điên hả, sao anh lại đánh anh ấy”

“Ừ, anh điên rồi đấy, điên nên mới tin em và cậu ta không có gì”, Hoàng Minh Vũ hét lên

“Em với thầy Diệp thì có gì hả, anh huyền thuyên đủ chưa”

“Không có gì, em coi anh là thằng ngốc hả. Em nhìn đi, nhìn em và cậu ấy đang làm trò xấu hổ gì”, đưa chiếc điện thoại trước mặt Hạ Tiểu Nguyên, Hoàng Minh Vũ tức giận

Nhìn vào cái livestream vừa đăng tải, Hạ Tiểu Nguyên nhủ mày nhìn xung quanh, đôi mắt đảo nhanh tìm hình bóng Lại Minh Nguyệt nhưng không thấy. Cô đâu có ngu ngốc mà không biết rằng cái trò này do ai bày ra, chỉ là cô ta càng làm như thế, càng khiến cho cô khinh bỉ.

“Chỉ là một cái ôm thôi, anh nghĩ nó còn điều gì mờ ám ở đây hả. Anh không tin em”

Hoàng Minh Vũ nhìn Hạ Tiểu Nguyên không nói gì, anh tức giận khi nhìn thấy cô ôm Diệp Khanh, anh ghen tị khi cô tiếp xúc với Diệp Khanh, vậy mà cô lại coi đó là bình thường. Cô không hiểu sự chiếm hữu của anh, không hiểu được anh đau ra sao khi nhìn thấy cảnh đó.

“Em thấy nó là bình thường, nhưng tôi thì không như vậy”

“Được, anh không tin em thì thôi, em chẳng có gì để giải thích cả”

Vậy là chiến tranh lạnh diễn ra, Hạ Tiểu Nguyên không gọi điện cũng chẳng nhắn tin với Hoàng Minh Vũ suốt một tháng sau đó. Diệp Khanh cũng trở về Anh quốc tiếp nhận chức Chủ tịch, Lại Minh Nguyệt vẫn xuất hiện trong trường đại học với tư cách sinh viên trao đổi. Tết nguyên đán gần cận kề, thời tiết hanh khô khiến làn da xấu đi, Huyền đồ mắt ghen tị với con bạn thân cùng phòng. Nó chẳng cần kem dưỡng mà da vẫn đẹp như da người mẫu, còn cô, dùng bao nhiêu thứ cũng không được như thế.

Mai là ngày sinh viên toàn trường được nghỉ, Hạ Tiểu Nguyên đặt vé ô tô đi về chuyến sớm nhất trong ngày. Suốt một tháng không nói chuyện với Hoàng Minh Vũ, nhưng cô vẫn luôn dõi theo từng cử chỉ của anh. Từng cái stt trên facebook, từng những hình ảnh trên instagram, Hạ Tiểu Nguyên đều lưu lại về máy tính của mình. Cô giận anh không tin tưởng cô, anh giận cô lừa dối, người được hưởng lợi chính là Lại Minh Nguyệt.

Sáng sớm đứng ở bến xe, Hạ Tiểu Nguyên chen chúc lên chiếc xe khách đường dài đã chật ních người. Thời điểm nghỉ tết của cả nước, tiền mua vé đã đắt, lại còn không có được chỗ ngồi thoải mái, Hạ Tiểu Nguyên xót xa nhìn tiền cứ thế chạy đi.

Nhìn những cảnh vật bên đường bị bỏ lại phía sau, cô nhắm mắt để chìm vào giấc ngủ, bên cạnh là một người đàn bà miền núi, chắc cũng đi làm ăn xa quê.

Xuống bến xe đã là ba giờ chiều, Hạ Tiểu Nguyên đưa mắt tìm ba mẹ trong đám đông hỗn loạn. Tìm được ba, cô sung sướng ôm chầm lấy mà cười tíu tít. Dù có chuyện gì xảy ra thì nhà vẫn là nơi bình yên nhất, nhà cho ta cảm giác an toàn mà không lo lắng. Ông nội đã khỏe lại sau lần phẫu thuật, bây giờ ông lại tiếp tục trở về công việc thường ngày là đan lồng và rọ cá. Ngày tết gần đến, công việc của ba cũng bận rộn thêm, hàng cứ bị thúc dục không ngớt.

Cất đồ vào trong phòng, Hạ Tiểu Nguyên chạy xuống lân giúp ba đánh giấy ráp. Ba cô là một người thợ mộc có tiếng trong xã, hàng ba làm thường rất tỉ mỉ và chắc chắn, giá cả lại phù hợp nên một tháng cũng có mấy đơn hàng. Ở quê cô, cuộc sống như vậy là đủ ăn, cũng có của ăn của để rồi.

Giúp ba làm việc, mẹ Hạ thì đi ra cánh đồng bẻ mấy bắp ngô ngọt về nấu xuong mừng con gái trở về. Ngẫm nghĩ cô đi học chứ có phải đi tây du mà mẹ cứ làm như khách quý vậy, mẹ chỉ cười không nói gì. Mẹ nói mẹ chỉ có mình cô là con gái, những gì tốt đẹp nhất đều muốn giành cho cô.

Nghe ba kể lúc dọc đường đi về, hôm qua nghe tin cháu gái về quê ăn tết, ông nội Hạ đã kêu ba sáng nay dậy sớm sang gọi chồng cô út mổ con lợn sáu

mười cân.Ba trên cô là cháu gái được ông cưng nhất nhà,còn sướng hơn cả con trai của ông rồi. Hạ Tiểu Nguyên chỉ lè lưỡi,cười tươi không nói gì.

“Nguyên, ra đây ông bảo”

“Dạ,ông gọi cháu ạ”

“Ừm,cái bác sĩ phẫu thuật cho ông ấy,thì thoảng vẫn gọi điện hỏi thăm tình hình sức khỏe của ông.Cháu ở Hà Nội có biết địa chỉ của họ không”

Hạ Tiểu Nguyên giật mình nhìn ông,cô cứ nghĩ ông phẫu thuật khỏi xong là xong luôn chứ, không nghĩ tới việc Mục Thần vẫn duy trì cuộc gọi hàng tuần như vậy.Nhắc đến mới nhớ, từ lần cuối gặp anh ta cùng Diệp Khanh thì không có lần gặp tình cờ nào khác.

“Cháu biết rồi, việc cảm ơn ông cứ để cháu lo.Sức khỏe ông bây giờ là quan trọng nhất, ông đừng để bản thân mệt mỏi quá”

Về nhà thoát cái đã được một tuần lễ, Hạ Tiểu Nguyên hầu như đều ở nhà giúp ba hoàn thành nốt mấy chiếc tủ và giường cho khách ngày mai lấy sớm. Hoàng Minh Vũ vẫn không gọi điện hay nhắn tin gì cho cô cả,nặng dù nhớ anh da diết, nhưng cứ nghĩ đến việc anh không tin vào tình yêu của cô,Hạ Tiểu Nguyên lại cố chấp buông điện thoại xuống.

Hôm nay là hai mươi bảy tết,cô thay một bộ quần áo thoải mái theo mẹ đi chợ quê sắm đồ. Đi ra ngoài đường gặp những người hàng xóm khen cô không ngớt lời, Hạ Tiểu Nguyên chỉ mỉm cười e thẹn.Con gái hai mươi tuổi xinh đẹp động lòng người,mẹ Hạ tự hào với làng xóm nhưng trong lòng vẫn lo lắng về chuyện mình dấu diếm.Bà sợ một ngày nào đó,sự thật phơi bày ra,con bé có hận bà không?Hận bà bắt nó phải xa ba mẹ ruột của mình, sống với bà một cuộc sống thiếu thốn.

Hạ Tiểu Nguyên đi dạo vào quanh chợ nhìn từng gian hàng đầy đủ mọi thứ mà hoa mắt.Về đến nhà nhìn trong nhà đã có nhiều đồ dùng cũ kĩ mà mẹ không chịu mua mới,cô đi vòng qua nơi bán vật dụng trong nhà bếp.Do chợ đông người chen chúc nhau,cô vô tình va phải một người đàn ông khiến đồ đồ trên tay người đó vương vãi xuống đất.Hốt hoảng xin lỗi lượm lại trả người ta, Hạ Tiểu Nguyên giật mình khi người này không ai khác chính là Mục Thần.Mục Thần cũng ngạc nhiên trước sự gặp mặt không được coi là duyên phận với Hạ Tiểu Nguyên, chỉ mỉm cười gật đầu mời cô uống nước.

Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần bước vào một quán cafe mới mở tên Nắng Hạ cách đó không xa.Qua nói chuyện cô mới biết được rằng quê ngoại anh cũng ở đây,thật tình cờ anh lại chính là người nhà của bác Năm đầu cổng thôn.Nhưng cô chưa bao giờ thấy bác ấy kể về việc mình có một người cháu sống ở thành phố là Mục Thần.

Nhà bác Năm cũng được gọi là khu nhà giàu trong xã,cứ nhìn cái cơ ngơi ấy là ai cũng biết thôi.Căn biệt thự năm tầng to chà bá ngay trước cổng làng,Hạ Tiểu Nguyên nghe mẹ nói nhà bác ấy vốn dĩ không phải người ở đây.Họ ở Hà Nội làm ăn phát đạt,nhưng bà cụ lại thích không khí thôn quê trong lành,nên duyên cớ thế nào mảnh đất đó được bác Năm mua lại,xây lên như bây giờ.

Mục Thần nhìn Hạ Tiểu Nguyên trước mặt,trong lòng rung rinh khó tả lên lời. Cô bé này là người Diệp Khanh yêu say đắm, nhưng không hiểu vì lý do gì, thằng bạn chí cốt của anh lại bay về Anh trong khi chiến dịch tán tỉnh người đẹp chưa được thành công.Cô ấy có một cái gì đó thu hút lòng người đối diện, hể cứ ai nhìn vào đôi mắt biết nói ấy, đều không dứt ra được. Ngay cả bản thân anh cũng vậy, từ lần đầu gặp mặt đã bị reo rắc mộng xuân.

Bản thân là một người bác sĩ, Mục Thần luôn luôn đặt y đức của mình lên trên tất cả.Việc gọi điện hỏi thăm tình hình sức khỏe phục hồi của những bệnh nhân là trách nhiệm anh phải làm,anh không có ý tưởng cá nhân gì ở trong đó,mặc dù có thì cũng chỉ là muốn có phương thức liên lạc với Hạ Tiểu Nguyên thôi.

“Bác sĩ Mục,cảm ơn anh đã quan tâm đến ông nội tôi tận tình như vậy.Thế này đi,tôi biết các anh không có thói quen nhận quà, châu cafe này tôi mời anh,được không”

“Ừ,không sao cả.Trách nhiệm đó thuộc về một người làm y như tôi,cô không cần phải cảm ơn”

Điện thoại reo lên,mẹ Hạ gọi điện đến hỏi cô đi lạc ở đâu rồi, cô chỉ mỉm cười nói với mẹ là tình cờ gặp bác sĩ đã điều trị cho ông,đang ngồi uống nước cùng người ta.Ai ngờ mẹ cô lại vui mừng quá mức, ra lệnh cho Hạ Tiểu Nguyên bằng bất cứ giá nào cũng phải kéo được người đó về nhà mình dùng bữa tối,rồi tắt điện thoại luôn.Cô nhìn Mục Thần, miệng không thốt lên lời,không biết bắt đầu nói như thế nào nữa. Dù gì cô cũng là con gái,việc mời một người đàn ông về nhà mình dùng bữa chỉ sợ người nghe hiểu lầm thì sự trong sạch của cô làm gì còn nữa. Nhưng lệnh là lệnh,với tính cách của mẹ Hạ,Hạ Tiểu Nguyên đoán rằng bây giờ ông nội đã biết rồi, chắc chắn ông sẽ bắt con gả trống năm cân mà ông yêu quý và cắt tiết ngay ý chứ.

“Bác sĩ Mục,là thế này,tôi thay mặt gia đình mời anh đến nhà tôi dùng bữa sẽ không làm phiền anh chứ”

Mục Thần mỉm cười, lắc đầu tỏ ý không có “Không,tôi rất vinh dự là đằng khác”

Trở về nhà cùng Mục Thần, Hạ Tiểu Nguyên chạy ù ra giếng giúp mẹ Hạ làm thịt con gà.Cô đoán không sai mà,ông nội lại thiên vị người ngoài hơn cả cô,con gà to như vậy mà cháu gái về ông không có chịu thịt.

Lần màn bữa cơm cùng mẹ Hạ đến bảy giờ tối cũng xong,Hạ Tiểu Nguyên nhắc máy nghe điện thoại, bên kia là giọng nói có đánh chết cô cũng không bao giờ quên được.

“Nguyên, anh đang ở đâu làng..”

Hạ Tiểu Nguyên chạy ù ra phía cây đa đầu thôn,nhìn thấy Hoàng Minh Vũ đứng bên cạnh chiếc ô tô màu đen,khuôn mặt mệt mỏi,hình như anh gầy hơn trước rồi.Thấy Hạ Tiểu Nguyên,anh ôm chặt cô vào lòng,vòng tay siết lấy như sợ cô chạy trốn. Hơn một tháng nay anh phải đi Châu Phi công tác,quản lý

khu vực mở kim cương,mọi liên lạc đều tách biệt với thế giới bên ngoài. Ông nội vô cùng tức giận trước sự việc anh tuyên bố hủy hôn ước, điều anh đi công tác một thời gian dài nhằm chia cắt tình yêu của bọn họ.

Suốt một tháng vui đầu trong công việc, anh dường như quên mất bản thân mình là ai.Đôi lúc yếu lòng,anh tự hỏi rốt cuộc anh có quyền tự do lựa chọn hay không, anh sinh ra mà không được quyền quyết định cho tương lai của mình,thì đúng thật là vô dụng.

Hạ Tiểu Nguyên áp đôi tay lên má Hoàng Minh Vũ mà xót xa,nước mắt trực trào rơi xuống. Cô cứ tưởng anh giận cô không liên lạc,nhưng nhìn anh gầy đi,lòng cô xót xa mà đau đớn.

“Vũ,anh gầy rồi...”

“Nguyên, anh không sao.Anh xin lỗi vì một tháng qua không liên lạc với em,anh xin lỗi”

“Không, anh không có lỗi. Đi thôi,minh về nhà ăn cơm”

Cả hai tay trong tay đi trên con đường mòn làng,mọi hiểu lầm đều được hòa giải.Hạ Tiểu Nguyên nhìn Hoàng Minh Vũ mỉm cười thật tươi nụ cười thật sự sau những ngày cãi vã.

Sự xuất hiện của Hoàng Minh Vũ không chỉ làm ba mẹ ngạc nhiên mà Mục Thần cũng vậy.Anh biết người thanh niên này,đây chẳng phải là cháu trai của Diệp Khanh sao,nhưng tại sao lại đi cùng Hạ Tiểu Nguyên, tại sao lại xuất hiện ở đây.Mọi câu hỏi thắc mắc cứ chồng lên nhau hiện ra.

“Ba,mẹ,ông nội,đây là Hoàng Minh Vũ, mọi người đã gặp rồi đó”

Mẹ Hạ là người lấy lại bình tĩnh, vội vàng tươi cười chào khách,mắt thì nháy nháy với Hạ Tiểu Nguyên. Cô biết vẫn là mẹ Hạ thương cô nhất mà,không như ai kia,nhìn thấy Hoàng Minh Vũ là đã sị sầm mặt mày.

“Cháu chào cả nhà,ghé thăm đột ngột,cháu không biết mua gì,chỉ có chút quà mọn mong mọi người nhận lấy”

“Ồ trời, quà cáp làm gì cho tốn kém, đến là ông vui rồi. Lần sau không cần cầu kì như vậy nữa, biết chưa”

Hoàng Minh Vũ nghe đến hai từ lần sau mà mở cờ trong lòng,như vậy có phải là họ chấp nhận anh rồi không nhỉ. Trong suốt bữa ăn,Hạ Tiểu Nguyên và mẹ Hạ ngồi thì thầm với nhau đủ nghe,còn phía cánh đàn ông thì râm ran câu chuyện. Nào là bác sĩ y đức bây giờ ít người được như Mục Thần,rồi lại người tài giỏi như Hoàng Minh Vũ kiếm giờ rất khó..Nói tóm lại khi rượu vào thì chủ đề của bọn họ vô cùng nhiều, có nói đến nửa đêm cũng chẳng hết..

Cuộc tàn lúc đêm muộn,Hoàng Minh Vũ được mẹ Hạ xếp cho một căn phòng đối diện với phòng của cô,anh say thật rồi.Miệng luôn lầm nhảm những lời cô phải cố gắng lắng mới nghe thấy được.

“Nguyên,anh xin lỗi,một tháng qua anh bị tịch thu điện thoại”

“Nguyên, anh yêu em”

“Nguyên, anh không có đăng gì lên facebook ”

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Hạ Tiểu Nguyên cảm thấy như có một luồng gì đó thúc đẩy cô mở cửa đi vào,bàn tay vừa hé mở đã nghe thấy một giọng nói hót hải từ phía xa,quay người ra là Lăng Phong đang gọi cô.

“Nguyên, em chạy đâu từ nãy đến giờ vậy, có biết anh tìm em khắp nơi không”

Hạ Tiểu Nguyên buông tay ra khỏi nắm đấm cửa, ánh mắt rời khỏi người phụ nữ bên cửa sổ, cô nhìn Lăng Phong mỉm cười.

“Em xin lỗi, tại em đi lạc không tìm được lối ra.Bữa tiệc đã kết thúc rồi sao anh,minh về được chưa”

“Đi thôi,cũng đã hơn mười giờ rồi, anh đưa em về”

Hạ Tiểu Nguyên đan ngón tay mình vào bàn tay to lớn của anh,trước khi đi về,cô chỉ kịp nhìn thấy ánh mắt hốt hoảng của người đàn bà đó nhìn cô chăm chăm

Bữa tiệc Cung Âu đã đến giờ tan tã,từng tốp người ủa nhau ra về,những chiếc xe đắt tiền cứ nối đuôi nhau thành một hàng dài vài trăm mét.Hạ Tiểu

Nguyên giáp mặt Hoàng Minh Vũ, ánh mắt lướt qua không dừng lại, trong lòng cô lại trĩu nặng một cỗ tức giận không thôi.

Bọn họ đã chia tay, hiện tại cô yêu ai đấy là quyền của cô, anh ta lấy tư cách gì mà ra lệnh cho cô không được phép. Bản thân vẫn tay trong tay với người con gái khác, Hạ Tiểu Nguyên khinh bỉ Hoàng Minh Vũ hàng ngàn lần trong bụng.

Lăng Phong khoác lên vai cô chiếc áo của anh, thời tiết London về đêm ngày càng lạnh, anh sợ cô sẽ ốm mất.

“Nguyên, trời lạnh rồi, vào xe ngồi đi”

“Vâng, mình về thôi anh, cũng đã khuya lắm rồi”

Bỏ lại Lại Minh Nguyệt và Hoàng Minh Vũ phía sau, Lăng Phong đưa thẳng Hạ Tiểu Nguyên vào một nhà hàng Việt Nam ăn khuya ở khu phố sầm uất. Cả tối hôm nay anh biết cô chẳng ăn thứ gì vào bụng, sức khỏe không được tốt, lại nhìn đói sẽ làm cô kiệt sức thôi.

Anh gọi một bàn thức ăn nhẹ, tất cả đều là những thứ mà cô thích, Hạ Tiểu Nguyên nhìn mà sống mũi cay cay.. Anh càng tốt với cô bao nhiêu, thì cô lại càng áy náy bấy nhiêu, cô sợ mình không thể khiến trái tim rung động.

“Em ăn đi, cả tối em đã không ăn gì rồi”

“Ừ, anh cũng ăn cùng đi, nhiều như vậy sao em ăn hết”

Trở về khách sạn đã gần một giờ sáng, Hạ Tiểu Nguyên nằm úp mặt xuống giường mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu chập chờn lại với nhau. Cởi bỏ chiếc váy dự tiệc ra khỏi người, cô chỉ mặc quần áo lót đi vào nhà tắm, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào bên trong. Hoàng Minh Vũ vừa tắm xong, hơi nước vẫn còn bốc lên những làn khói mờ ảo, chiếc khăn tắm che đi nửa thân dưới khiến người đối diện nuốt nước bọt. Phải nói anh ta có một thân hình hoàn mỹ đến kì lạ, năm năm trước vẫn còn hơi thô bồng bột của cậu sinh viên trẻ, thì giờ này đã trở thành người đàn ông thành công ai cũng ngưỡng mộ.

Hoàng Minh Vũ đưa mắt nhìn Hạ Tiểu Nguyên không nói gì, bàn tay với chiếc khăn màu trắng lau đầu rồi đi ra phòng ngủ, ngả người xuống giường của cô. Tắm dưới vòi nước nóng, cô lắc đầu cho bớt vẻ mệt mỏi, không biết phải đối diện với người ngoài kia ra sao. Nếu để Lăng Phong biết được, anh sẽ đau lòng lắm, mà cô đã nợ anh quá nhiều rồi. Xét cho cùng là cô chưa đủ cứng rắn hay là do Hoàng Minh Vũ mặt dày không buông tha, mà hết lần này đến lần khác, anh ta không chừa cho cô một đường lui.

Mặc một bộ quần áo thoải mái, Hạ Tiểu Nguyên bước ra ngoài, từng giọt nước trên tóc cứ nhỏ giọt xuống ướt một mảng áo trước ngực. Cảm chiếc máy sấy sấy tóc cho người con gái ấy, Hoàng Minh Vũ ôm chặt cô từ phía sau mà gục đầu thờ phụng.

“Nguyên, anh xin em đấy, đừng xa anh, đừng làm như thế với anh được không. Anh biết là anh sai rồi, anh thật sự muốn xin lỗi em”

Hạ Tiểu Nguyên hất cánh tay đang kim chặt lấy cô ra mà chất vấn.

“Xin lỗi, Hoàng Minh Vũ, sau tất cả những gì tôi phải chịu đựng, chỉ một câu xin lỗi là xong sao. Được, tôi tha lỗi cho anh, phiền anh từ bây giờ làm ơn đừng đến tìm tôi nữa, ok”

“Anh không làm được, nhìn em bên cạnh Lăng Phong ân ái anh không làm được. Anh đã biết mình sai, anh sẽ bù đắp tất cả lại cho em”

Bù đắp ư, một câu nói “anh sai” có thể trả lại cho cô những ngày tháng tươi đẹp đó không, có mang lại cho cô sự sống của một sinh linh bé nhỏ quay lại không. Trong cô bây giờ là uất hận, là đau lòng, là sự tức giận. Tức giận vì đã qua từng ấy năm, người bên cạnh Hoàng Minh Vũ vẫn chỉ có Lại Minh Nguyệt, thậm chí anh ta còn tuyên bố kết hôn. Vậy bây giờ còn lãng nhăng với cô làm gì, cô đứng bên cạnh anh ta với thân phận gì đây.

“Vũ, tôi xin anh đấy, đừng đến làm phiền tôi nữa, tôi mệt mỏi lắm rồi. Nếu anh vẫn còn cố tình, tôi sẽ xin chuyển công tác, chúng ta có duyên nhưng không có nợ, bây giờ ai cũng có cuộc sống riêng của mình rồi, anh sắp lấy Lại Minh Nguyệt, thì hãy quan tâm đến cô ấy nhiều hơn”.

Hai người đứng đối diện nhau, một cao một thấp cứ như vậy, bọn họ đều đau lòng, vết thương càng ngày càng tứa máu. Đã từng rất yêu nhau, nhưng vì không tin tưởng, nên mới đánh mất đi, để giờ hối hận thì được gì nữa. Hạ Tiểu Nguyên quay mặt đi để anh không nhìn thấy giọt nước mắt của mình, nhưng Hoàng Minh Vũ đã ôm chặt lấy vai cô mà lắc. Anh khóc, khóc cho bọn họ, rõ ràng là vẫn còn yêu, sao lại cố chấp đến thế.

Lau giọt nước mắt trong như pha lê kia, Hoàng Minh Vũ cúi gầm mặt xuống không ngẩng lên, đôi môi run rẩy chạm vào người con gái ấy, có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng anh được làm như vậy. Cô nói đúng, cô hận anh làm cô đau khổ như thế, anh còn có tư cách gì nữa để mà níu kéo làm khó cho cô.

“Anh sẽ không làm phiền em nữa, đừng khóc. Anh là một thằng tồi tệ, thật không đáng với tình yêu của em. Chúc em hạnh phúc bên Lăng Phong, anh sẽ đi...”

Thay quần áo xong xuôi, Hoàng Minh Vũ lao ra ngoài, bước chân nặng nề vội vã, từ mai giữa hai người bọn họ sẽ chẳng còn quan hệ gì nữa. Anh rất yêu Hạ Tiểu Nguyên, thay vì cứ ép cô làm điều mình không thích, thì anh sẽ lặng lẽ ngắm nhìn hạnh phúc của cô từ xa. Người ta nói, chỉ cần người yêu hạnh phúc, thì mình cũng hạnh phúc, nhưng sao anh chẳng cảm thấy như thế, tìm anh vỡ vụn cả rồi.

Hạ Tiểu Nguyên ngồi phịch xuống sàn nhà mà khóc nức nở, nước mắt cứ theo dòng đổ xuống, cô tại sao lại không thờ được thế này. Rõ ràng là điều mình muốn làm, rõ ràng là cô ép anh đừng đến nữa, nhưng khoảnh khắc anh quay lưng đi bỏ lại cô đằng sau, thì cô biết chỉ là cô đang tự dày vò cả hai thôi. Năm năm, cô vẫn còn rất yêu người con trai ấy, người cho cô tất cả những cảm xúc vui buồn lẫn lộn.

Hà Tiểu Tịnh chạy vào ôm chầm lấy Hạ Tiểu Nguyên, trong suy nghĩ cô biết người bạn này của mình yếu đuối vô cùng. Cô ấy mạnh mẽ trước người ngoài, tài giỏi trên thương trường, nhưng lặn lội trong duyên số. Cô biết, người cô ấy yêu chỉ có Hoàng Minh Vũ, chứ không phải ai khác. Cái cảm giác nhìn người mình yêu quan tâm người khác, lo lắng cho người chẳng phải mình, cô đã trải qua rồi, nên cô hiểu. Cô yêu Lăng Phong từ khi mới vào làm tại AT, nhưng trái tim người đàn ông đó luôn hướng về Hạ Tiểu Nguyên. Đã có lúc cô ghen tuông, cô phẫn hận cô ấy đã cướp đi người đó, nhưng rồi nghĩ lại lại bật cười chế giễu chính bản thân mình. Lăng Phong đâu phải của cô, anh ấy yêu ai là quyền của anh ấy, cô lấy tư cách gì mà ghen tị, mà ép buộc. Dần dần cô trở thành bạn thân của Hạ Tiểu Nguyên, cùng với cô ấy làm việc, tâm sự, Hà Tiểu Tịnh nhận ra mình không còn ghét người bạn này nữa.

“Tịnh, mình đau lắm, tim mình đau lắm. Rõ ràng là còn yêu, nhưng mình không thể, có quá nhiều chuyện khiến mình chùn bước “

“Nguyên, có mình ở đây rồi sẽ không còn sao nữa. Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc cho vui hết nỗi buồn đi”

Ba giờ đêm, tại bar Lose, Hoàng Minh Vũ say khướt lướt bên cạnh đồng hồ chai ngổn ngang không biết gì. Anh lúc này đây chỉ muốn uống thật nhiều để quên đi, quên người con gái ấy đi, nhưng càng quên càng hiện rõ. Diệp Khanh nhìn thẳng cháu thay đổi từng ngày, trong lòng thờ dài thườn thượt. Anh nhớ lại thời điểm hỗn loạn đó, khi biết Hoàng Minh Vũ và Lại Minh Nguyệt đến với nhau, anh đã lồng lộn tức giận đi tìm nó hỏi cho ra lẽ, thì nhận được câu trả lời tuyệt tình rằng cảm thấy không thích hợp. Anh như người điên chạy về Việt nam tìm người con gái ấy, thì không thấy cô nữa, cô mất tích đến một hồi thờ cũng không còn. Ngay cả Huyền cũng không biết người bạn thân của mình đi đâu, đã xảy ra chuyện gì. Diệp Khanh cứ ngỡ rằng trái tim mình sẽ chỉ yêu Hạ Tiểu Nguyên, nhưng trước những cố gắng của cô học trò cũ, cuối cùng sau năm năm anh cũng mềm lòng đón nhận tình cảm của Huyền.

Huyền là một cô gái tốt, ngày đó khi còn là thầy giáo của cô, anh không chú ý nhiều đến người con gái ấy, hóa lắm khi được anh liếc mắt cũng chỉ vì cô là bạn thân của Hạ Tiểu Nguyên.

“Đủ rồi đó Vũ, đừng uống nữa “

“Cậu cứ kệ cháu đi, cháu lúc này rất mệt mỏi, cháu đánh mất cô ấy thật rồi. Hạ Tiểu Nguyên đã nói thẳng với cháu là đừng làm phiền cô ấy nữa, nhưng cháu không làm được. Cậu nói đi, nói cho cháu biết cậu đã dùng cách gì để quên được cô ấy”, Hoàng Minh Vũ lè nhè trong cơn mê man.

“Vũ, cháu không giống cậu, cháu là người đàn ông của cô ấy, còn cậu chỉ là một kẻ yêu đơn phương, chúng ta không thể đưa ra được biện pháp. Đừng uống nữa, về đi”, Diệp Khanh khoát cánh tay thẳng cháu lên vai, loạng choạng đi về.

Tịnh dậy đã là ba giờ chiều hôm sau, Hạ Tiểu Nguyên nhìn thấy một tờ giấy nhớ nhắn lại lời của Hà Tiểu Tịnh là cô ấy đã xin nghỉ phép giúp cô rồi, hôm nay không cần đi làm. Nhìn bản thân trong gương với đôi mắt sưng húp như hai quả hạnh đào, cô cúi đầu xuống không để nước mắt giàn ra. Một đêm phát tiết đã đủ rồi, từ hôm nay sẽ không có ai làm phiền cô nữa, sẽ không còn những tin nhắn cuộc gọi từ một số lạ nào đó.

Trang điểm nhẹ che đi vết thâm nơi mộng mắt, Hạ Tiểu Nguyên mặc một chiếc váy thoải mái, đi xuống nhà ăn khách sạn. Bụng cô đã biểu tình từ khi tỉnh dậy, cô có cảm giác lưng và ngực sắp dán vào nhau luôn rồi, dù có chuyện gì buồn đến đâu thì cũng không thể để bản thân đói được.

Thang máy mở ra, bên ngoài đối diện cô là Lại Minh Nguyệt đang đứng đó như đã đợi sẵn cô từ trước. Hôm qua đã vô cùng mệt mỏi với Hoàng Minh Vũ, hôm nay cô chả còn sức lực nào để mà phân bua với người con gái này. Bề ngoài xinh đẹp động lòng người, cô ấy thật xứng đáng với cái mác con dâu nhà họ Hoàng, vợ của Hoàng Minh Vũ. Có lẽ người đi ra, Hạ Tiểu Nguyên bị một giọng nói chua ngoa, sắc bén vọng lại.

“Hạ Tiểu Nguyên, tôi đợi cô đã lâu lắm rồi “

“Lại Minh Nguyệt, tôi nhớ là tôi với cô không còn gì để nói với nhau cả, không biết cô đợi tôi để làm gì “, nhướn mi, Hạ Tiểu Nguyên cười như không cười.

“Cô đừng có giả mù sa mưa, Hoàng Minh Vũ là chồng sắp cưới của tôi, cô cảm thấy sự xuất hiện của mình gây lên ảnh hưởng gì không hả”

“Thật nực cười, cô đến đây là để giáo huấn tôi không nên xuất hiện. Lại Minh Nguyệt, năm năm trước cô đừng quên cô đã làm gì, Hoàng Minh Vũ và tôi đã chấm dứt ngay từ thời điểm đó, cho nên, phiền cô đừng đến làm phiền tôi”

“Cô buông tha anh ấy được năm năm, sao còn xuất hiện làm gì, lại ngay cái lúc chúng tôi sắp kết hôn”

Hạ Tiểu Nguyên quay lại nhìn người con gái này, cô ta yêu Hoàng Minh Vũ đến mức không còn phân biệt được đúng sai nữa, không cần biết bị đối xử ra sao. Cũng như cô yêu anh ta, cho dù hận đến mấy vẫn còn yêu.

“Tôi không cướp anh ta của cô, cô có thể yên tâm”

Khi vừa cất tiếng nói xong cũng là lúc điện thoại của Lại Minh Nguyệt vang lên, không biết đầu bên kia nói gì mà ánh mắt cô ta thay đổi, một cổ tức giận bao quanh Hạ Tiểu Nguyên.

“Chát”, tiếng âm thanh ròn rã vang lên, Hạ Tiểu Nguyên không chú ý nên bị ngã phịch xuống nền đá hoa, đôi môi đã bị rỉ máu. Bàn tay nắm chặt lại rồi lại buông ra, cô ngẩng cao đầu.

“Lại Minh Nguyệt, cô đừng tưởng cô muốn làm gì thì làm”

“Hạ Tiểu Nguyên, cô thật trơ trẽn không biết xấu hổ, đã có Lăng Phong rồi còn muốn cướp cả chồng người khác “

“Tôi nói lại lần nữa, tôi không cướp của ai cả. Nếu cô sợ, thì hãy dành thời gian mà nghĩ cách giữ người cô yêu lại”

“Được, cô nói cô không cướp của tôi. Vậy cô mở to mắt ra mà nhìn xem, đây là cái gì hả”, dơ chiếc điện thoại lên trước mắt Hạ Tiểu Nguyên, Lại Minh Nguyệt quát ầm lên

Trước mắt là hình ảnh của cô và Hoàng Minh Vũ trong phòng cô hôm qua, hình ảnh hai người hôn nhau trong tình cảnh anh chỉ quấn một chiếc khăn ở hông, bên trên là tiêu đề giật tít “Tổng giám đốc LA cùng tình cũ vui vẻ”. Hạ Tiểu Nguyên giật mình không biết nói gì, giải thích sao, cô lúc này chỉ thắc mắc vì sao nó lại được phát tán rộng rãi đến vậy, và ai là người đã làm điều đó. Ngồi đến Lãng Phong, có phải lúc này anh đã đọc được rồi không, anh sẽ không tìm Hoàng Minh Vũ mà xung đột chứ.

Nhắm mắt chịu đựng cái tát thứ hai của Lại Minh Nguyệt giáng xuống, Hạ Tiểu Nguyên cảm giác lúc này cô đúng như lời cô ta nói vậy, thật tro trên làm sao. Mọi người sẽ nhìn cô ra sao, sẽ bàn tán điều gì, khi mà tất cả đều chân thực không thể chối cãi. Tiếng Lại Minh Nguyệt vang lên, mở mắt ra nhìn người che chở cho mình, Hạ Tiểu Nguyên thật bất ngờ khi người đó là Tổng giám đốc tập đoàn Cung Âu, Cung Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Không biết Hoàng Minh Vũ dùng cách gì mà lại khiến mẹ Hạ và ông nội chấp nhận cho anh được ăn tết ở nhà cô. Hạ Tiểu Nguyên chỉ biết hôm nay khi đang nấu bữa sáng cùng mẹ, thấy mẹ than thở mà trong lòng kêu thầm mẹ bị lừa thật rồi.

“Khổ thân thằng bé, ăn nói lễ phép tài giỏi, nhưng lại không được gia đình quan tâm. Haizz, mẹ kêu Vũ nó ở lại ăn tết cùng nhà mình á”

“Cái gì cơ, mẹ bảo anh ấy ở lại đây. Thế ông xã mẹ không nói gì sao”

“Nói gì là nói gì, con biết thừa tính ba con rồi đó, ông ấy chỉ không muốn gả con đi sớm thôi”

“Con không lấy chồng đâu, mẹ yên tâm đi”, Hạ Tiểu Nguyên lè lưỡi trêu mẹ Hạ

“Cha bố cô, tôi không muốn ai đó đến cướp người đâu”

Hạ Tiểu Nguyên nhìn ra ngoài sân thấy Hoàng Minh Vũ đang giúp ba khiêng đồ lên chiếc xe tải mà mỉm cười, nhìn anh lúc này trông thật giản dị, không giống một vị CEO hay một thiếu gia lắm tiền. Anh chân thật với những người xung quanh cô, không kiêu căng, ngạo mạn..

“Mẹ này, bác sĩ Mục là cháu nhà bác Năm đầu thôn đó”

“Mẹ cũng mới biết hôm qua, nhìn ra cũng là một người chừng chạc tử tế. Chỉ tiếc là tâm không đặt đúng chỗ “, mẹ Hạ lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối

“Mẹ biết được trong lòng người ta nghĩ gì à, mẹ tài ghê ha”

“Thằng bé đó nó yêu con đấy, suốt buổi cứ liếc con hoài. Nhưng mẹ tôn trọng quyền tự do của con, con yêu ai cảm thấy hạnh phúc, mẹ sẽ ủng hộ “

Mẹ Hạ nhìn đứa con gái bà đã nuôi nấng hai mươi năm mà trong lòng không khỏi xót xa. Bà sợ nếu một ngày nào đó sự thật phơi bày, bà không biết phải giải thích với chồng ra sao, với gia đình chồng như thế nào. Mấy ngày nay bà luôn theo dõi tin tức, nhưng tuyệt nhiên không thấy bài báo nào viết về nhà họ Cung nữa, lòng cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Ba Hạ cùng Hoàng Minh Vũ chẳng đồ xong thì tiếng Hạ Tiểu Nguyên gọi vào ăn sáng, một bữa cơm ấm cúng mà anh chẳng thể có được trong gia đình nhà mình. Nhìn người con gái anh yêu bận rộn trong bếp, Hoàng Minh Vũ cười mỉm khi vẽ lên một mái ấm gia đình hạnh phúc của hai người, anh chỉ mong thời gian trôi thật nhanh, để anh có thể đứng chính bên cạnh cô như lúc này.

“Minh Vũ, hôm nay là hai tám tết, chắc con chưa từng đi chợ quê bao giờ đúng không “, ông nội vừa ăn vừa nhìn Hoàng Minh Vũ

“Dạ, cháu chưa ông ạ. Từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, đến vài năm gần đây mới về quê hương, nhưng cũng không có đi”

Ông nội Hạ gật gù đầu tỏ thái độ đồng tình, mắt trợn lên đe dọa con trai đang khó chịu ra mặt.

“Đúng rồi, ở nước ngoài thì làm gì có không khí tết như quê mình. Ăn xong ông bảo Nguyên dẫn cháu đi chơi quanh huyện cho biết “

Mẹ Hạ ngồi im từ nãy đến giờ cũng chen vào nói thêm, mắt liếc ba Hạ cảnh cáo ông không được lên tiếng.

“Đúng rồi đó, ba nói chỉ có phải. Hai đứa cứ ăn xong rồi thay quần áo đi đi, việc còn lại để mẹ làm. À mà quên, tiện công hai đứa mua cho mẹ chút lễ sắm tết nhé”

Hoàng Minh Vũ chở Hạ Tiểu Nguyên trên chiếc xe Lead của gia đình cô,điểm đến của bọn họ là chợ huyện cách đó khoảng mười cây số. Đây là lần đầu tiên anh có được cảm giác ấm áp của không khí gia đình,cảm giác được một cái tết vui vẻ.Hai bên đường là những hàng cây đào đỏ hồng sắc thắm,cái rét hơi se khiến lòng thoải mái.

Dẫn Hạ Tiểu Nguyên vào một shop quần áo nhìn có vẻ sang trọng nhất nơi đó,Hoàng Minh Vũ chọn cho cô rất nhiều đồ,thậm chí cả giày dép.Mặc cho cô khuyên ngăn,anh chỉ cầm hai tay cô mà nói.

“Nguyên, đây là tấm lòng của anh,đừng từ chối. Coi anh như là một thành viên trong gia đình em nhé”

“Em vẫn còn nợ anh tiền,em..”,cô ấp úng nhìn lên

“Không sao,số tiền đó bao giờ có trả anh cũng được. Anh không vội,nhưng mong em đừng hiểu lầm anh nữa, anh rất đau lòng”,vuốt ve khuôn mặt người con gái trước mắt, Hoàng Minh Vũ nhìn cô trìu mến đầy yêu thương.

“VẬY anh cũng đừng không tin tưởng em,anh biết là em yêu anh mà.Diệp Khanh cũng đã trở về Anh Quốc rồi,em đã nói em không có gì với thầy ấy”

“Anh xin lỗi, là anh mù quáng hiểu lầm em rồi “

Lướt một vòng quanh chợ hoa,Hoàng Minh Vũ chọn một cây đào không quá to nhưng rất nhiều hoa,nhìn qua là biết cây hoa này cũng phải sống rất lâu năm rồi. Anh gặt đầu hài lòng hỏi cô.

“Em thấy nó thế nào,đẹp không “

“Ừ,rất đẹp..Rất nhiều hoa nữa “

“Lấy cháu cây này,nhưng bọn cháu không có xe,chú chờ nó đến địa chỉ này cho cháu nhé”,quay sang chú bán hàng,Hoàng Minh Vũ cười nói

“Thôi anh,cây này đắt lắm.Minh mua cây nhỏ hơn là được rồi “,kéo khuỷu tay anh,Hạ Tiểu Nguyên lắc đầu

“Anh thấy nó rất đẹp,nếu đặt đầu tiên nhà mình sẽ không chiếm nhiều diện tích đâu”,nói rồi mặc kệ lời cô khuyên ngăn,Hoàng Minh Vũ rút tiền trả.

Nhìn người con trai bên cạnh,Hạ Tiểu Nguyên thầm cảm ơn ông trời thật ưu ái đối với mình,cho cô gặp được anh,được anh yêu.Cho dù tình cảm đó có trải qua những hiểu lầm,nhưng càng làm cho bọn họ hiểu nhau nhiều hơn.Cô thắc mắc không biết có nên hỏi anh về Lại Minh Nguyệt hay không,vì cô sợ,sợ phải nghe thấy lời quan tâm của anh dành cho người con gái ấy.

Về đến nhà đã là mười một giờ chưa,com nước đã chuẩn bị xong,cây đào đang được ba cố định lại cho chắc chắn.Hạ Tiểu Nguyên bật cười trước sự tỉ mỉ của ba mình, cô ghé tai nói nhỏ với Hoàng Minh Vũ khiến anh ngạc nhiên, sau đó thì hành diện. Ba Hạ là một người rất thích sưu tầm những cây hoa đào ở miền núi cao,tuy nhiên vì điều kiện gia đình không được gọi là khá giả nên ba không có được cơ hội sở hữu chúng trong tay.

“Minh Vũ về rồi đấy à,nào nào,lại đây giúp bác một tay nào,để bác kê lại cho nó phong thủy chút”,

“Thôi,ba với anh cứ làm việc đi,con vào phụ mẹ sắp com lên”

Ba Hạ mắt sáng như ánh hào quang nhìn cây đào trước mắt,miệng lại không ngừng trách móc.

“Trời ạ,cây đào đắt tiền như vậy gia đình thật không dám nhận,Cháu làm thế này khiến chúng ta áy náy quá đi”

Không có gì đâu bác,cháu thấy nó rất hợp với căn nhà mình, với cả tết mà không có hoa đào thì làm gì còn gọi là tết”

“Ừm,ừ..Thôi,vào ăn com thôi.Tí nữa bác sẽ dạy cháu gói bánh chưng,chắc cháu chưa gói bao giờ nhỉ “

Trong bữa ăn,ba Hạ vì cảm kích Hoàng Minh Vũ mà khuôn mặt không còn bí xị như hồi sáng,ngược lại thay đổi thành niềm nở, nói chuyện đủ điều. Cứ nhìn cái cách ba bắt anh uống rượu mà xem,Hạ Tiểu Nguyên bật cười trong lòng vì sự trẻ con đó.Đang ngồi ăn thì bị câu nói của ba làm cho cô ho sặc sụa.

“Nguyên này,ba chấm Minh Vũ làm rể nhà ta rồi đó. Hai đứa yêu nhau thế nào thì tùy, nhưng việc học hành không thể trượt dốc, đặc biệt là đừng đi quá giới hạn”

Ba này,ba nói lung tung cái gì vậy hả”,

“Ba nói nghiêm túc cho hai đứa biết để hai đứa tự giác”

Hạ Tiểu Nguyên đỏ mặt trừng mắt nhìn cái người đang sung sướng mà cười đến tận mang tai kia.Đấy,sáng nay vẫn còn ủ rũ mà thái độ của ai kia,bây giờ thì lại lấy được lòng của toàn bộ những người trong gia đình cô rồi.

Hoàng Minh Vũ trong lòng rộn ràng mà tim đập bang bang,trong đầu vạch lên kế hoạch có nên kêu người làm đi tìm những cây đào được đoạt giải trong hội thi hoa về tặng cha vợ,không biết có vội vàng quá không.

Đến chiều,Hạ Tiểu Nguyên cùng mẹ ngồi cắt lá dong,bên cạnh là Hoàng Minh Vũ đang loay hoay với chiếc bánh không hình thù gì cả.Tuy vậy,ba Hạ rất tận tình chỉ bảo anh,thậm chí còn tỉ mỉ hướng dẫn từng tí một.Ngồi nhìn cảnh đó mà cô chỉ ước thời gian cứ ngưng đọng lại,để họ không ai phải chịu đau khổ và hiểu lầm về nhau lần nào nữa.

“Nguyên,nhìn này,cuối cùng cũng gói được một chiếc hoàn chỉnh rồi “,anh nhìn cô sung sướng.

“Hoàng Minh Vũ,cả chiều chỉ gói được một cái mà cũng khoe sao”,Hạ Tiểu Nguyên liếc mắt trêu ghẹo

Mẹ Hạ thấy con gái mình chưa gì đã bắt nạt người khác, lấy tay cốc đầu cô giáo huấn.

“Cái con bé này,ăn nói thế hả.Thằng bé mất cả buổi chiều để gói bánh cho con đấy”

Cô chợt nhớ lại những ngày còn nhỏ,mỗi khi đến ngày gói bánh chưng,ba thường gói riêng cho cô một chiếc bánh nhỏ hơn những chiếc còn lại.Tâm trạng hồi đó vẫn in sâu trong tâm trí,cảm giác sung sướng như được cho kẹo vậy,chỉ mong thời gian trôi thật nhanh để được vớt bánh ra ăn trước. Chiếc bánh được ba cho rất nhiều thịt,những lần như thế ba thường nói ba yêu con gái nhất nhà.

Buổi tối, anh cùng cô đang đi dạo thì gặp Mục Thần,cô chỉ gật đầu chào hỏi mà cũng làm cho ai đó ăn dấm chua,bàn tay nắm chặt thể hiện sự sở hữu của riêng mình.

“Chào hai người, đi dạo sao”,Mục Thần tiến lại gần

“Vâng,anh cũng đi dạo à.Anh thấy không khí ở đây thế nào,có quen không “

“Ừ,không khí rất trong lành,con người hòa thuận, không bon chen như ở trên thành phố em.Nguyên bao giờ đi học lại”

“Chưa đâu anh,em chắc mừng 10 mới phải đến trường “

Hoàng Minh Vũ nghe cô nói vậy như mở cò trong bụng,vậy là anh có thể ở đây lâu hơn một thời gian nữa rồi. Nhưng nhìn Mục Thần trước mắt mà anh cảm thấy khó chịu,cùng là đàn ông sao anh lại không biết tên bác sĩ này đang hăm he tiếp cận Hạ Tiểu Nguyên chứ.Nghĩ lại hôm qua may là anh về kịp,nếu không có khi ba Hạ lại chầm tên này làm con rể thì toi.

“Bác sĩ Mục cũng ăn tết ở đây sao”,Hoàng Minh Vũ lên tiếng phá tan cuộc đối thoại

“Ừ,giám đốc Hoàng, cậu cũng vậy à”

“Ba mẹ Hạ kêu tôi ở lại ăn tết cùng,anh biết đấy, chuyện của chúng tôi mọi người đều đã biết, chỉ còn thời gian thôi”

Mục Thần nhủ mảy khi nghe Hoàng Minh Vũ trả lời, là cậu ta đang khoe khoang hay đang cảnh cáo anh không được có ý lên Hạ Tiểu Nguyên. Tuy lớn tuổi hơn cậu ấy nhưng Mục Thần không có ý định khinh địch,bởi vì theo anh biết, một người mới hai mươi hai tuổi đã có thể chèo chống tập đoàn xuyên quốc gia thì đã thể hiện rõ tài chí của họ như thế nào.Hoàng Minh Vũ đích thị là một thiên tài, tương lai sẽ trở thành người được cả thương trường dè chừng vì sự mưu mô toan tính thâm hiểm.

“À,nhân tiện anh có ở đây vài ngày, mai em kêu ông nội ở nhà,anh sẽ khám tổng thể lại sức khỏe cho ông”,

Hạ Tiểu Nguyên liếc mắt cảnh cáo người đàn ông bên cạnh,ánh mắt giận dữ khiến Hoàng Minh Vũ quay đi chỗ khác như thể chuyện này không liên quan gì tới anh vậy

“Vâng,vậy làm phiền anh rồi,tí về em sẽ nhắc ông nội.À,mà anh đang định đi đâu vậy “

“Không đâu,anh chỉ đi dạo quanh làng để xem nhà nhà đón tết ra sao thôi.Em với Minh Vũ cứ đi đi,cũng đến lúc anh phải về rồi.Anh chợt nhớ ra là mình còn có việc phải làm nốt”

Bóng Mục Thần càng xa dần, Hạ Tiểu Nguyên néo mạnh khiến Hoàng Minh Vũ la oái oái,miệng suýt xoa không ngừng.

“Vợ,em làm cái gì thế. Sao véo anh đau vậy “

“Ai là vợ anh hả,gọi cho đúng vào.Bác sĩ Mục nợ tiền anh sao mà mặt anh lúc nào cũng xị ra thế hả”

“Không, anh ta không nợ gì anh cả.Nhưng anh không thích cái ánh mắt si tình của tên đó,hắn nhìn em không chớp “

Hạ Tiểu Nguyên bật cười trước hành động trẻ con của anh,đôi tay trắng muốt đưa lên vuốt ve khuôn mặt góc cạnh nam tính ấy,lí nhí.

“Đồ ngốc,đã là của nhau rồi, anh nghĩ em còn yêu ai được nữa sao.Cả đời này em sẽ bám theo anh đến già,cho dù anh có bỏ em,em vẫn bám”

Ôm chặt người con gái mình yêu vào lòng,Hoàng Minh Vũ hôn cô dịu dàng, đôi vòng tay siết chặt eo Hạ Tiểu Nguyên cho đến khi cô mềm nhũn mới buông ra.Bên dưới căng trướng khiến cho anh thật đau đớn, nhưng lại không thể làm gì được, anh bây giờ chỉ được nhìn,được sờ chứ không được làm.Nếu để ba vợ biết có nước bị đánh gãy chân không còn đường về nữa.

Giao thừa chỉ còn năm phút nữa, đại gia đình nhà họ Hạ cùng quây quần bên nhau trên chiếc phản được đặt ngoài sân. Bọn trẻ nhà cô út rất yêu quý Hoàng Minh Vũ, lúc nào cũng chỉ quần lấy anh không buông. Không biết anh đã mua chuộc gì thằng bé mà lúc nào nó cũng chạy ra thủ thi với cô là nó chỉ chấp nhận anh Vũ làm anh rể thôi.

Tiếng pháo hoa sáng rực cả bầu trời, mọi người quay sang chúc nhau năm mới vui vẻ, một năm mới phát đạt an khang. Điện thoại liên tục nhận được những tin nhắn chúc mừng năm mới, cô ngồi đó ngả đầu vào vai anh nhìn bầu trời đầy khói pháo.

Ngày mừng một mừng hai qua đi, hôm nay là mừng ba ngày hóa vàng. Hoàng Minh Vũ được giao nhiệm vụ đưa mẹ Hạ đi chợ, còn Hạ Tiểu Nguyên thì từ sáng phải giúp ba rất nhiều việc. Bỗng cô nhìn thấy ngoài cổng có một chiếc xe ô tô sang trọng đồ đồ, xuống xe là một người phụ nữ vô cùng trẻ đẹp, trẻ đến nỗi cô thật không biết người đó bao nhiêu tuổi. Linh cảm như có một điều gì đó sắp sập đến, Hạ Tiểu Nguyên thấy trống ngực thật khó thở

“Cô tìm ai?”, ba Hạ hỏi

“Tôi muốn tìm Hoàng Minh Vũ “

“À, thằng bé đi chợ chưa về đâu, cô vào nhà ngồi uống nước, để tôi kêu con bé Nguyên gọi nó về”

Hạ Tiểu Nguyên chôn chân tại chỗ nhìn người phụ nữ trước mắt này, ăn mặc cao quý, thanh thoát hơi thở quý tộc. Khuôn mặt bà ấy rất đẹp, nếu cô đoán không nhầm thì đây chính là mẹ của Hoàng Minh Vũ. Trong đầu muôn vàn câu hỏi hiện ra, tại sao mẹ anh ấy lại tìm đến đây, có phải vì Lại Minh Nguyệt không.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Bị Cung Lâm giữ chặt tay lại, Lại Minh Nguyệt tức giận trừng mắt quát lên.

“Cung Lâm, bỏ tay tôi ra”

Người đàn ông mặc chiếc áo vét sang trọng, đôi mắt chim ưng toát lên vẻ lạnh lẽo, ánh nhìn sắc lạnh khiến ai cũng phải run rẩy, chiếu thẳng vào cô ta lên tiếng.

“Lại tiểu thư, tên của tôi không phải ai cũng có thể gọi tùy tiện. Cần thận cái miệng lưỡi của mình, tôi tức giận lên sẽ rất phiền”

Lại Minh Nguyệt trong lòng sợ hãi từng hồi, vừa nãy vì quá tức giận Hạ Tiểu Nguyên nên mới to tiếng gắt gỏng với con người vô tình trước mặt này. Trong thương trường ai chả biết thiếu gia nhà Cung Âu là kẻ máu lạnh, không nên đụng vào, đến cha mẹ cô anh ta còn không để vào mắt, thì cô là cái gì chứ.

“Cung tổng tài, đây là chuyện riêng của tôi và cô gái đó, phiền anh tránh ra”

Cung Lâm nhàn nhã hai tay đút túi quần, chân đi đôi giày da hàng hiệu sáng bóng đang vẽ trên nền đá hoa những hình thù kì lạ, miệng giễu cợt.

“Ồ, chuyện riêng sao. Nhưng rất tiếc, tôi lại hứng thú với câu chuyện này, giờ làm sao đây”

Lại Minh Nguyệt tức giận nắm chặt tay lại, mắt nhìn Hạ Tiểu Nguyên mà buông lời cay nghiệt.

“Cung thiếu gia, ngài cũng đã đọc được tin tức của báo sáng nay rồi thì phải. Không biết trên người cô ta có điểm gì đặc biệt mà lại khiến ngài đích thân đứng ra che chở. Hay là cô ta cũng dùng cái cách đã làm với chồng tôi áp dụng nên anh”

Một ánh mắt giết người chiếu đến, Lại Minh Nguyệt thấy thật khó thở, đôi chân vô thức lùi lại tránh xa cái con người của ác quỷ ấy càng nhanh càng tốt.

“Cô có một phút để bước khỏi đây, đừng để tôi tức giận”

Hạ Tiểu Nguyên ngã phịch xuống nền, nước mắt đảo quanh cứ thi nhau rơi xuống, lúc này cô thật sự bế tắc. Rốt cuộc cô cũng không thể phủ sạch hết quan hệ với Hoàng Minh Vũ, thậm chí còn khiến cho Lăng Phong đau lòng vì những hình ảnh chân thực kia, là do cô quá mềm yếu chăng. Khuôn mặt sưng vù hiện năm đầu ngón tay trở nên dât vù cùng, cô mặc kệ cho những đau đớn da thịt dày vò. Với cô lúc này đây, trái tim như chả còn sức sống.

Cung Lâm ngồi xổm đối diện với cô gái tên Hạ Tiểu Nguyên, từ trong túi áo lấy ra một tuýp thuốc mỡ. Lúc này anh thật sự cảm ơn mẹ Cung đã bỏ nó vào từ lúc nào, đến giờ cũng có tác dụng. Vốn dĩ là một người con gái lương thiện, chân yếu tay mềm, chỉ cần một xây sát nhỏ cũng khiến người khác lo lắng. Anh không hiểu cái cảm giác của mình lúc này là gì, anh chỉ biết, khi nhìn thấy cô bị người khác ăn hiếp, thì lại tức giận vô cùng.

Lé tránh bàn tay đang đặt trên má mình, Hạ Tiểu Nguyên quay đi thì cảm bị giữ chặt lại, mắt đối mắt với Cung Lâm. Cô nhìn sâu vào đôi mắt không có điểm đáy của người đàn ông này, bên trong nó là những toan tính thâm độc, một tầng sương mù dày đặc phủ một nỗi buồn. Để mặc cho anh giúp mình

thoa thuốc,cô im lặng không nói gì,không khí giữa hai người trở nên ngột ngạt.Họ cứ vô tình nhìn nhau như vậy mà chẳng hề hay biết, từ một góc khuất, ánh đèn điện thoại cứ nhấp sáng liên tục.

Điện thoại Cung Lãm reo lên,anh thoát khỏi những suy nghĩ hỗn loạn,áp vào tai.

“Cung Lãm,con đang ở đâu”,Mẹ Cung hỏi anh

“Con đang đi công việc mà mẹ,có chuyện gì sao ạ”,Cung Lãm thay đổi khuôn mặt, nụ cười dịu dàng nở ra.Trên đời này người phụ nữ duy nhất của anh chỉ có mẹ Cung khiến anh thay đổi.

“Ừ,ông nội con hôm nay có hẹn tiểu thư nhà bá tước William đến dùng cơm,con nhớ tranh thủ về sớm nhé”

“Rồi, rồi, con biết rồi, tối con sẽ về,gìờ con đang bận tí nhè mẹ”,Cung Lãm nhanh tay giữ chặt người con gái đang định chạy trốn bên cạnh.

“À,khoan đã con”,mẹ Cung hốt hải,gọng nói gấp gáp khi nghĩ đến điều gì đó.

“Hôm qua bữa tiệc nhà mình có một cô gái mặc chiếc voan màu đen đúng không, cô bé đó rất đẹp”

Cung Lãm nhìn sang Hạ Tiểu Nguyên, nếu anh nhớ không nhầm thì người mẹ đang hỏi chính là cô gái kề gần anh lúc này.Nhưng vì sao mẹ lại tìm hiểu về cô ấy,mẹ cần gì ở người đó sao.

“Dạ,con sẽ điều tra lại xem,con không rõ lắm mẹ à”

“Ừ,vậy thôi con ạ”,mẹ Cung thất vọng thở dài khi không nhận được câu trả lời như mong đợi.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn Cung Lãm như bị hút sâu vào đó,khuôn mặt anh thật giống người đàn bà hôm qua trong căn phòng đầy đồ chơi của trẻ em ấy,vô thức nói.

“Cung thiếu gia,tại sao tôi lại có cảm giác quen thuộc với anh đến như vậy. Chúng ta lần đầu tiên gặp nhau từ hôm qua sao”

Cung Lãm giật mình trước câu hỏi của Hạ Tiểu Nguyên, dòng suy nghĩ bị đánh vỡ khi nghe thấy cô nói vậy.Thật ra bản thân anh cũng thấy cô vô cùng quen thuộc,thậm chí còn có cảm giác muốn bảo vệ cho cô như một người trong gia đình.

“Ừ,hôm qua tôi mới gặp cô,không biết có chuyện gì không “

Lắc đầu,Hạ Tiểu Nguyên xua tan đi cái hình ảnh người phụ nữ kia,ánh mắt bà ta hốt hoảng và đau thương khi nhìn cô rời khỏi.

“Không có gì,cảm ơn anh về việc vừa nãy,tôi đi trước nhé”

Nói rồi không đợi Cung Lãm trả lời,Hạ Tiểu Nguyên đi thẳng xuống sảnh khách sạn với một bên má sưng vù,điện thoại kết nối cho Lăng Phong đều không có người nhắc máy.

Bắt một chiếc taxi đến khu nhà anh đang ở,Hạ Tiểu Nguyên bấm chuông inh ỏi từng hồi, không thấy ai mở cửa. Khi vừa quay lưng, cánh cửa đột ngột mở ra,đứng trước cô là một Lăng Phong say khướt, bộ quần áo xộc xệch không còn vẻ lãng tử thường ngày.Nhìn anh bây giờ thê lương đến thảm thiết, trái tim cô như bị một dao đâm phải,khó nhọc không thôi.

“Nguyên,là em sao.Anh đợi em đã rất lâu rồi “,Lăng Phong ôm chặt lấy cô,gọng lí nhí

Đi vào trong nhà,đi nấu một cốc trà giải rượu, Hạ Tiểu Nguyên đỡ người con trai ấy dậy,bón cho anh từng thìa.Cô dù có máu lạnh với ai đi chăng nữa,thì với người trước mắt này lại không thể.Anh cư mang cô năm năm,dạy cô rất nhiều điều,mọi thứ của ngày hôm nay là có được từ những cố gắng mà anh ban cho.Cô có thể vô tình với Hoàng Minh Vũ nhưng không thể vô tình với Lăng Phong.

“Nguyên,em còn yêu cậu ta đúng không “

“Nguyên,đừng rời bỏ anh,anh thật sự rất yêu em”

“Nguyên,nếu em yêu cậu ấy thật lòng,thì về bên cậu ấy đi”

*****

Hạ Tiểu Nguyên khó khăn lắm mới đi được Lăng Phong cao mét 85 vào phòng ngủ,lau mặt cho anh xong xuôi, cô xuống nhà dọn dẹp những đồng hồ chai ngổn ngang vương vãi khắp sàn.Sau một đêm,căn phòng luôn ngăn nắp trở lên hỗn loạn,những mảnh vỡ,những chất lỏng chảy đầy.Hạ Tiểu Nguyên nhìn đồng hồ đã là sáu giờ tối,cô vào bếp chuẩn bị cho bữa ăn,đôi tay thoăn thoắt làm việc.

Lăng Phong tỉnh dậy lúc sáu rưỡi, anh lấy tay xoa hai thái dương cho bớt đau đầu.Tâm trạng anh vô cùng tồi tệ nếu không muốn nói là phát điên, anh đau lòng khi nhìn thấy hình ảnh đó được gửi cho mình. Anh chọn tin cô,tin Hạ Tiểu Nguyên, nhưng anh lại không thể điều khiển tâm trí không được nghĩ lung tung.Vốn dĩ bọn họ đã từng là người yêu của nhau,còn anh chỉ là kẻ đến sau kéo cô ra khỏi vùng lầy tăm tối.Hạ Tiểu Nguyên đối với anh luôn có sự khách sáo không được tự nhiên, mỗi khi anh mở lời là cô luôn tìm cách tránh né hoặc bận công việc.

Lăng Phong yêu đơn phương cô năm năm, cho dù biết trước kết quả là sẽ không thể trọn vẹn, nhưng anh vẫn cứ lao đầu vào để rồi không có lối thoát. Bước xuống tầng một, ánh mắt khựng lại bởi một bóng hình mảnh dẻ, mái tóc dài được vấn lên trên đỉnh đầu, chiếc tạp dề rộng thùng thình khiến cô trở nên nhỏ bé. Dựa vào quầy bar, Lăng Phong ánh mắt mê ly nhìn Hạ Tiểu Nguyên đang bận rộn, trong lòng là một niềm vui đang dâng trào. Anh vui vì người cô đến tìm là anh chứ không phải Hoàng Minh Vũ.

Hạ Tiểu Nguyên quay ra thì bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn mình chăm chú, cô mỉm cười.

“Anh dậy rồi à, bữa tối xong rồi, anh đi rửa mặt cho tỉnh táo đi”

Vốn dĩ ánh mắt đang vui mừng bỗng trở nên tối sầm lại, anh đi về phía cô, bàn tay với những khớp xương thon dài sờ nhẹ lên khuôn mặt bị sưng vù đó, anh xót xa lạnh giọng.

“Là ai đã làm”

Cô quay mặt đi không nói gì, phải cố gắng lắm mới không thể nước mắt chảy ra, suy cho cùng lỗi là ở cô, cái tát này xứng đáng cô phải nhận.

“Em không sao ạ, anh đừng lo”

“Là Lại Minh Nguyệt đúng không, anh không nói cô ta càng lấn tới à. Tại sao em lại hiền đến thế, năm lần bảy lượt để cô ta ăn hiếp mình”, Lăng Phong ôm bà vai cô chất vấn

Hạ Tiểu Nguyên định lên tiếng phản bác nhưng cuối cùng cô lại chọn im lặng. Mọi chuyện cũng đã qua rồi, sự việc càng cố giải thích thì càng phức tạp hơn thôi. Cô không muốn Lăng Phong bị ảnh hưởng bởi những bài báo lá cải đó.

“Ăn cơm thôi, anh không đói nhưng em đói rồi”

Sáng hôm sau đến công ty, Hạ Tiểu Nguyên gặp Hoàng Minh Vũ ngay đại sảnh ra vào, ánh mắt anh đầy đau thương và tội lỗi nhìn cô., bước chân đang do dự có lên tiến lại. Cô phớt lờ ánh mắt ấy, đôi chân đi thẳng vào phòng thiết kế chuẩn bị cho những tài liệu mới. Nhưng dường như ông trời không muốn cô yên ổn khi giọng nói khinh miệt của Lâm Tĩnh dội đến.

“Đứng là đồ trợ trên không biết xấu hổ, ngang nhiên ngủ với chồng người khác mà vẫn vác mặt đi làm được. Vào tôi là tôi nghỉ việc luôn rồi, mặt mũi đâu mà đi nữa”

Ngọc phần nộ khi nhìn đứa bạn thân bị sỉ nhục, hùng hổ định xông lên cho cô ta một bạt tai thì bị Hạ Tiểu Nguyên giữ lại, lắc đầu ngò ý bảo cô không muốn mọi chuyện rắc rối thêm nữa. Đã quá mệt mỏi với cô lắm rồi, lúc này cô chỉ muốn yên tĩnh một mình không ai làm phiền cả.

Giữa giờ làm, thấy Lâm Tĩnh đi về phía toilet, Hạ Tiểu Tĩnh đá vai hai cô bạn đồng nghiệp là Linh và Ngọc, sau rồi cả ba nháy mắt nhìn nhau đứng dậy đi về phía đó. Dám bắt nạt Hạ Tiểu Nguyên, thì sẽ biết tay bọn họ như thế nào. Đối với ba người họ, Hạ Tiểu Nguyên không chỉ là cấp trên mà còn là bạn thân chí cốt, chỉ cần cô có khó khăn gì, thì bốn người luôn cùng nhau kề vai sát cánh vượt qua.

Lâm Tĩnh đang rửa mặt thì nghe tiếng chốt cửa cạnh một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn thấy Linh, Ngọc và Tĩnh, cô ta giật mình quay lại. Nhưng chưa thốt lên câu thì đã bị ba cô gái lao vào đánh tới tấp, người giật tóc, người đập, người xé quần áo.

“Mẹ kiếp, dám bắt nạt bạn thân tao à, mày ăn gan trời hả”, Ngọc vừa đập vừa nằng chừ thậm tệ.. Mọi tức giận thay cho Hạ Tiểu Nguyên cứ trút lên người Lâm Tĩnh không dừng lại, cho đến khi một tiếng thét của bác lao công gây lên sự chú ý của toàn công ty.

Đứng trong phòng Tổng giám đốc nhìn bốn người trước mặt, Hoàng Minh Vũ trong lòng há hê khi nhìn thấy Lâm Tĩnh thâm trầm. Trong lòng thán phục với tính bạn sâu sắc của Hạ Tiểu Nguyên, nhưng là một cấp trên, anh không thể không đứng lên giải quyết vấn đề.

“Bốn người các cô, có chuyện gì không thể giải quyết êm đẹp mà phải đánh nhau trong toilet như thế”

“Với cái loại không biết điều này thì như vậy là còn nhẹ ấy”, Linh liếc mắt lườm Lâm Tĩnh, nói to

“Linh, đủ rồi đấy. Bà đến đây để làm việc chứ không phải để đánh nhau. Bao nhiêu tuổi rồi mà còn dùng cái trò trẻ con cũ rích như thế”, Hạ Tiểu Nguyên trừng mắt mắng.

“Nhưng nó đáng bị như thế, năm lần bảy lượt nó xỉ nhục cậu, bọn tôi không chịu được”, Hạ Tiểu Tĩnh quyết không chịu thua.

“Tôi nói gì sai à, tôi chỉ nói đúng sự thật thôi, kẻ có tật giật mình mới nhột”, Lâm Tĩnh gân cổ lên cãi

“Mày có im miệng đi không, có tin tao cho mày ăn phát đập nữa không hả”, Ngọc phần nộ đập cho Lâm Tĩnh một phát nữa, nhưng không trúng càng làm cô điên loạn.

“Đủ rồi, các cô tưởng chỗ này là nhà mình hả mà thích làm gì thì làm. Trở về phòng viết bản tường trình đưa lên đây giải thích về sự việc vừa rồi. Bốn người ai cũng bị trừ 30% lương cộng thưởng, riêng Hạ Tiểu Nguyên là cấp trên mà để sự việc xảy ra như vậy trừ 50% lương cộng thưởng”, Hoàng Minh Vũ lạnh giọng” Lâm Tĩnh, cô như vậy lúc này không thể làm việc, hôm nay tôi cho cô nghỉ, bao giờ khỏi thì đi làm tiếp, phần việc của cô sẽ do ba người này làm”

“Cái gì,Tổng giám đốc, ngài có phải thiên vị quá rồi không hà.À đúng rồi, chúng tôi quên là bạn thân của vợ,anh không nhân nhượng không được “,Hà Tiểu Tịnh không sợ sệt mà chế giễu.

“Đi về phòng làm việc cho tôi”,Hà Tiểu Nguyên gật lên đi ra khỏi phòng, theo sau là ba cái con người vừa gây chuyện.

Hoàng Minh Vũ ngả người ra chiếc ghế sofa,mắt nhắm lại để trần khoe mi một giọt nước. Cô cuối cùng đã quyết tâm hận anh,không muốn cùng anh nói chuyện cho dù chỉ là trong công việc. Rốt cuộc thì anh cũng là một kẻ thất bại trong tình yêu,rõ ràng người con gái ấy ngay trước mắt mà lại không thể chạm tới Cô vẫn đi làm,vẫn cười đùa với đồng nghiệp, nhưng tuyệt nhiên sẽ không bao giờ bước lên phòng anh một mình nữa. Mọi giấy tờ quan trọng bây giờ đều qua trung gian là thư kí của anh,cô ghét anh đến cùng cực như vậy,còn anh thì đau lòng chết đi sống lại.

Anh nhớ lại khoảng thời gian trước kia,những ngọt ngào họ có với nhau,những triền miên không biết thế nào là đủ.Anh nhớ đến lúc được cùng cô đón giao thừa, nhớ đến lúc chiếc bánh trung đầy thịt anh gói riêng cho cô được cắt ra,khuôn mặt Hà Tiểu Nguyên lúc đấy tràn đầy hạnh phúc.Anh nhớ lời cô nói dưới gốc cây đa đầu làng năm đó.

“Cho dù anh có bỏ em thì em vẫn bám theo anh không buông”

Tất cả những kỉ niệm đó như mới ngày hôm qua vậy,anh làm việc quên cả thời gian, anh đưa tập đoàn phát triển cũng chỉ để thể hiện bản thân mình xuất sắc đến nhường nào. Anh muốn mình được tự do chọn lựa hôn nhân,nhưng khi anh làm được tất cả, thì cô lại xa anh thật rồi.

Hà Tiểu Nguyên nhìn ba cô bạn trước mắt mà cảm động không thôi,thì ra cô chẳng có một mình, bọn họ là những người âm thầm lặng lẽ làm tất cả vì cô mà không ngần ngại.Cô mỉm cười, một nụ cười thật sự từ đáy lòng không giả dối.

“Cảm ơn các cậu,mình thật may mắn khi được làm bạn cùng mấy người “

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Diệp Mẫn nhìn Hà Tiểu Nguyên gật đầu xong đi theo ba Hạ vào trong nhà,ánh mắt đảo đảo nhìn xung quanh.Sau sự việc Diệp Khanh tràn lan trên mạng xã hội, bà đã cho người đi điều tra về tất cả những gì xảy ra thời gian qua ở đây.Điều bà không ngờ tới được chính là Hoàng Minh Vũ và Hà Tiểu Nguyên đã yêu nhau từ rất lâu rồi, thậm chí bọn họ còn có khoảng thời gian sống chung nữa.

Là một người mẹ hiện đại, bà không cấm cản con trai việc yêu thương,thằng bé yêu người nào mà cảm thấy hạnh phúc thì bà sẽ chấp nhận người đó.Vốn dĩ cuộc hôn nhân của bà cũng được xây dựng trên vật chất lợi nhuận,cho dù sống với nhau hai mươi ba năm trời, nhưng bà vẫn không thể nào đi sâu vào trái tim của chồng mình. Bà không ủng hộ cuộc hôn nhân thương mại áp đặt lên Hoàng Minh Vũ,nhưng một mình bà không thể có tiếng nói trong gia tộc hùng mạnh như vậy.

Mặc dù rất yêu thích con bé Lại Minh Nguyệt,nhưng Diệp Mẫn luôn tôn trọng con trai mình,chỉ cần thằng bé vừa ý ai,bà đều dốc lòng ủng hộ.Cô bé Hà Tiểu Nguyên nhìn thoáng qua là một người con gái dịu dàng,nét na,nà tài giỏi. Bà cũng rất ưng cô con dâu này,lần này tìm về tận đây là chủ yếu muốn gặp ba mẹ cô bé,thương lượng với họ chuyện của hai bọn trẻ.

Ngồi nói chuyện với ba Hạ một lúc thì Hoàng Minh Vũ trở về,Diệp Mẫn nhìn con trai trong bộ dạng vui vẻ cũng thấy ấm lòng,nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ đằng sau,khuôn mặt bà trắng bệch không còn giọt máu. Đôi môi run rẩy không thốt lên câu,phải cố gắng nhiều lắm bà mới lấy lại được bình tĩnh, nở nụ cười vô cùng khó khăn chào mẹ Hạ.

Mẹ Hạ tâm trạng cũng không khác gì Diệp Mẫn, đôi chân bất động không biết nên bước tiếp hay không.Có đánh chết bà cũng không quên được người phụ nữ này, năm đó nếu không có bà ta,thì bà và Hoàng Chấn Khang đã lên duyên vợ chồng.Nếu Hoàng Minh Vũ là con của Hoàng Chấn Khang,bà phải làm sao đây?

"Chào bà,tôi là mẹ của cháu Minh Vũ, tôi tên Diệp Mẫn "

"Thích",một tiếng nhói lòng sau hai mươi mấy năm, mẹ Hạ cố gắng giữ tâm trạng bình thường nhất có thể, miệng cười nhạt.

"Bà đến lâu chưa,cháu Vũ cũng có nhắc với tôi về mẹ thằng bé, rất xinh đẹp. Không như tôi đây quanh năm đồng ruộng, nhan sắc đã phai tàn rồi "

"Xin lỗi gia đình, tôi đến đây để đón cháu Hoàng Minh Vũ,vì gia đình có chuyện đột ngột cần phải giải quyết,cần sự có mặt của cháu"Diệp Mẫn trốn tránh trả lời câu hỏi của mẹ Hạ,đi vào chủ đề chính.

Bà không dám nhìn đối diện vào ánh mắt xoáy sâu của người phụ nữ ấy,điều đó khiến bà sợ hãi trong lòng. Hơn hai mươi năm trước,bà chính là người chia rẽ tình cảm của chồng mình và mẹ của Hà Tiểu Nguyên, bà làm tất cả mọi thứ để dồn ép người đàn bà đó đến đau khổ. Bà lạnh lùng tuyên bố sẽ xóa sạch giọt máu nơ nhưố của chồng mình trong người An Nhã, bà khinh miệt nhìn cô ta lẫn lộn cầu xin,đôi đầu gối tụt mấu vì quỳ lạy.

Sống chung với chồng gần ấy năm, ánh mắt ông luôn hướng về một mảng kí ức xa xôi, chưa từng nhìn bà bằng một cái nhìn âu yếm. Hoàng Minh Vũ là kết tinh cho một lần say rượu mà Chấn Khang coi bà là người phụ nữ kia, An Nhã. Cứ tưởng hạnh phúc sẽ đến với mình khi sinh được con trai cho chồng, nhưng một lần nữa sự thật ập xuống khi bà phát hiện hai người đó vẫn qua lại với nhau, trong khi bà vất vả với Hoàng Minh Vũ, thì chồng mình lại cùng tình cũ triền miên.

Hoàng Minh Vũ im lặng từ nãy giờ mới lên tiếng phá tan đi cái không khí quý dị im lặng này.

“Mẹ, công ty có chuyện gì sao, nhất thiết con phải trở về ư”

“Ừ, con lên thu dọn đồ đạc đi, mẹ chờ con ngoài xe”, Diệp Mẫn gật đầu chào ông bà Hạ, đi thẳng ra chiếc xe sang trọng.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn người con trai mình yêu đang bận rộn thu đồ đạc, trong trái tim ập đến một nỗi lo lắng vô hình. Cô có cảm giác lần xa nhau này sẽ là bắt đầu cho những chuỗi ngày đau khổ sau đó, sẽ khiến họ vô tình lạc mất nhau thật sự. Cô rất muốn hỏi anh về việc tại sao anh phải gấp gáp về Anh, là gia đình anh thật sự có việc hay đó chỉ là cái cớ.

“Nguyên, anh đi rồi em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, không được làm thêm quá sức, hiểu chưa. Đợi anh quay lại, chúng ta sẽ bên nhau thật hạnh phúc, anh hứa đấy”, Hoàng Minh Vũ ôm chặt lấy Hạ Tiểu Nguyên, nụ hôn cuồng dã gấp gáp cho lời tạm biệt chẳng thể nói ra.

“Em sẽ đợi anh, Hoàng Minh Vũ, em sẽ đợi”, cô đón nhận từng chiếc hôn rơi xuống, khó nhọc trả lời.

Nhìn chiếc xe lặn bóng ngày càng khuất xa, Hạ Tiểu Nguyên mệt mỏi chạy thẳng lên phòng úp mặt vào gối khóc ngon lành mà chẳng hề chú ý đến ba Hạ đang nhìn mẹ Hạ tìm kiếm một lời giải thích. Ông biết là trong lòng vợ mình không có chỗ nào dành cho ông, nhưng tình yêu làm gì có lỗi, khi đã ăn phải nó thì sẽ nghiện đến không thể dứt ra.

“An Nhã, nói cho tôi biết, bà biết người phụ nữ kia sao”

“Tôi...” mẹ Hạ nước mắt lưng tròng nhìn người chồng hai mươi năm chung sống, nói không có tình cảm là không phải, nếu không có ông ngày đó chấp nhận hai mẹ con bà, thì lúc này bà chẳng biết mình còn sống hay đã chết.

“Thôi, không sao, chuyện gì đã qua thì để nó qua đi, đừng bói móc lại chỉ càng làm mình khó chịu thôi”, ba Hạ vỗ vai an ủi vợ

“Bố Tiểu Nguyên, tôi xin ông, ngăn chặn hai đứa đừng đến với nhau được không. Tuyệt đối không được”

“Bà sao vậy, chẳng phải hai đứa yêu nhau bà rất ủng hộ sao, bây giờ lại chia rẽ chúng nó, bà có nghĩ đến cảm xúc của con gái không”, ba Hạ gất gồng lên khi nghe được lời thỉnh cầu đó

“Tôi biết chứ, tôi biết là tôi làm như thế hai đứa nó sẽ hận tôi lắm, nhưng tôi không thể làm gì khác. Hạ Vân, hai đứa là anh em ruột, chúng nó không thể yêu nhau được”, mẹ Hạ bước đường cùng chỉ còn cách nói ra sự thật.

“Đừng”, thân thể ba Hạ đứng bất động, đôi mắt trợn lên không thể tin nổi những lời An Nhã vừa nói ra. Hơn hai mươi năm trước, ông chỉ biết mình say nắng bà không lối thoát, nhưng tình cảm không được đáp lại. Lúc đó ông chỉ là một tên bốc vác sang xuất khẩu lao động, còn bà là một người đánh đàn piano cho những nhà hàng sang trọng. Cho đến một ngày mưa rơi tầm tã, lúc ông quyết định buông tay thì bà lại tìm đến, quý xuống chân ông mà cầu xin sự giúp đỡ. Lúc đấy Hạ Vân ông chỉ biết mình cần bảo vệ người con gái này, ngày hôm sau đó cả hai rời Anh về Việt nam. Ông không biết cha đứa trẻ là ai, không biết An Nhã đã gặp phải những chuyện khủng khiếp gì, chỉ biết rằng lúc đó bà ấy rất sợ hãi, ôm bụng như thể có ai đó đang truy sát mình vậy. Đến khi bế trên tay Hạ Tiểu Nguyên bây giờ, ông không hối hận cho quyết định mình đã chọn, ông chấp nhận nuôi con người khác cũng không đòi hỏi sinh đứa con cho chính bản thân mình.

“Bà nói sao, đây không phải là sự thật đúng không”

“Là sự thật, tất cả đều là sự thật. Người đàn bà lúc này là vợ của Hoàng Chấn Khang, là mẹ của Hoàng Minh Vũ. Con bé Nguyên là sai lầm của tôi với ông ấy”, mẹ Hạ không còn sức sống ngã phịch xuống đất.

Hạ Vân ôm đầu ngồi trên chiếc phản, từng suy nghĩ dồn dập vô định không điểm dừng. Vốn nghĩ rằng trở về nơi thâm sơn cùng cốc này cuộc sống sẽ yên ổn, vậy mà không ngờ hai mươi năm sau rắc rối lại kéo đến. Nếu Hoàng Chấn Khang biết được ông ta còn một đứa con gái nữa, chắc chắn sẽ dùng mọi cách cướp người lại. Cả cuộc đời ông làm tất cả chỉ vì Hạ Tiểu Nguyên, có chết ông cũng không để ai cướp đi con gái của mình.

“Đứng dậy đi bà, chuyện đã như vậy cũng không thể thay đổi. Đừng để con bé nó biết, tôi sẽ tìm cách chia rẽ chúng nó ra. Thôi, đừng khóc nữa, bà khóc tôi đau lòng lắm biết không”, vừa lau nước mắt cho vợ, ba Hạ vừa an ủi

“Hạ Vân, cảm ơn ông”, mẹ Hạ lau nước mắt, nhìn chồng

Trên xe, Hoàng Minh Vũ đang chìm trong hạnh phúc thì bất ngờ bị tiếng của mẹ mình là Diệp Mẫn đánh thức.

“Minh Vũ, lần này về Anh có hai việc, việc thứ nhất là ông nội sẽ giao toàn quyền cho con về điều hành tập đoàn. Việc thứ hai là chuyện đính hôn của con với con bé Lại Minh Nguyệt đã được định ngày, con nên trở về càng sớm càng tốt”

Hoàng Minh Vũ nhìn mẹ mình bằng ánh mắt khó hiểu, chất vấn.

“Mẹ,tại sao lại có chuyện đính hôn ở đây.Chẳng phải mẹ đã hứa với con là sẽ giúp con hủy bỏ hôn ước sao”

“Đúng vậy, nhưng cuối cùng mẹ suy nghĩ lại thì vẫn thấy con bé Minh Nguyệt hợp với con hơn.Dù sao hai đứa cũng lớn lên với nhau từ bé,có thể bù trừ cho nhau,cuộc sống sẽ hạnh phúc “

Có đánh chết bà cũng sẽ không bao giờ nói ra cái lý do thật sự, rằng người mà con trai bà yêu chính là con gái của kẻ đã cướp chồng bà năm ấy,để ông ta bỏ mặc bà và Hoàng Minh Vũ trong biệt thự rộng lớn không một lời hỏi thăm.Bà đã rất thích cô bé Hạ Tiểu Nguyên đó,xinh đẹp,tài năng và dịu dàng.Bà đã từng tìm cách hủy bỏ hôn ước giúp con trai,cho đến khi gặp lại An Nhã.Bà sợ không dám nghĩ đến việc bọn họ có với nhau một đứa con,và đứa bé chính là Hạ Tiểu Nguyên bây giờ.Nhưng đó chỉ là phán đoán của một mình bà trong suy nghĩ hỗn loạn lo lắng, không thể kiểm chứng được.

“Mẹ lừa con,mẹ muốn cuộc sống của con tẻ nhạt giống như ba và mẹ sao hả.Bên ngoài nhìn vào thì gia đình ta là một gia đình hạnh phúc, nhưng chỉ người trong cuộc mới hiểu, nó chẳng khác gì địa ngục cả”,Hoàng Minh Vũ mất đồ ngày phần uất nhìn Diệp Mẫn.

“Được, mẹ sẽ chấp nhận bất kì ai con yêu, nhưng riêng con bé Hạ Tiểu Nguyên đó không được. Đừng hỏi mẹ lí do vì sao,mẹ nói không được là không được, hiểu không “

Xe cứ lăn bánh trên con đường dài,chia cắt hai người càng lúc càng xa,Hoàng Minh Vũ tuyệt vọng không thể làm gì khác.Tại sao anh lại vô dụng đến như vậy, tại sao không thể bảo vệ được cho người con gái anh yêu..

*****†*****

Mẹ Hạ đứng ở cửa phòng nhìn vào bên trong,đôi tay Hạ Tiểu Nguyên thoăn thoắt từng mối đàn,chiếc khăn sắp sửa được hoàn thành.Bà biết bà là một người ích kỉ,một người nhút nhát không dám nói ra sự thật.Nhưng nếu không làm như vậy,thì việc Hạ Tiểu Nguyên là con gái nhà họ Cung sẽ được phơi bày ra ánh sáng, đến lúc đó con bé có hận bà không.

Ngồi xuống giường vuốt ve mái tóc mềm mại của con gái, mẹ Hạ cố kiềm chế không để nước mắt chảy ra ngoài,gắng hời.

“Nguyên này,con yêu thằng bé Hoàng Minh Vũ thật lòng sao con”

Hạ Tiểu Nguyên ngẩng đầu nhìn mẹ,ánh mắt sáng long lanh tràn đầy hạnh phúc lan tỏa.

“Mẹ,mẹ hỏi gì kì vậy, mẹ biết rõ rồi còn gì “

“ Vậy nếu hai đứa phải chia tay nhau thì con có buồn không “

“Nếu là vì một lý do nào đó mà phải xa nhau,con sẽ cùng anh ấy vượt qua tất cả. Còn vì anh ấy không cần con nữa, con nghĩ mình cũng không nên đau buồn làm gì. Nhưng con tin Hoàng Minh Vũ yêu con là thật lòng mẹ ạ”.

Mẹ Hạ muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của con bà lại không đành lòng nói ra sự thật.Thôi thì số phận đưa đẩy đến đâu,bà sẽ chống lại đến đó.

Ngày trở về trường học cũng là lúc Hoàng Minh Vũ đi được một tuần, trong thời gian đó anh vẫn thường nhắn tin hỏi thăm cô nhưng không nhiều. Thiết nghĩ việc tập đoàn bận rộn khiến anh không có nhiều nghỉ ngơi, Hạ Tiểu Nguyên cố dần xuống cảm xúc nhớ nhung mà chờ đợi. Buổi học đầu năm lại tiếp tục diễn ra,cô cùng Huyền,Hà và Thảo cũng xin được một công việc thu ngân ở một trung tâm thương mại sang trọng trong nội thành gần trường.Công việc của cô là đứng marketing ở khu vực bán mỹ phẩm, nên rất quan trọng về ngoại hình và chiều cao.

Mặc bộ đồng phục của công ty,khuôn mặt được trang điểm nhẹ,Hạ Tiểu Nguyên khiến cho quản lý vô cùng hài lòng trước một khuôn mặt nếu không muốn nói là thiên thần.Gật đầu đồng ý và chỉ bảo,cô được phân công đứng ở quầy hàng số năm,khu tầng Vip.

Khách hàng đầu tiên của cô là một vị tiểu thư vô cùng kị tính về việc chọn sản phẩm trang điểm, nhưng trước sự ăn nói tài tình và thuyết phục của Hạ Tiểu Nguyên, cô ấy hài lòng vung tay mua một bộ sản phẩm trị giá gần một trăm triệu đồng khiến cô không khỏi suýt xoa trong lòng.

Vị khách thứ hai chính là Loan,người mà cô đã gặp trong buổi hẹn của Hoàng Minh Vũ với những người bạn thời cấp ba của anh.Chị ấy đi cùng người yêu đến mua đồ,mất ngạc nhiên khi nhìn thấy Hạ Tiểu Nguyên.

“O,cô bé người yêu của Vũ đúng không,em làm ở đây sao”

“Dạ,chị đi mua sắm ạ.Em mới đi làm thêm ở đây, hôm nay là ngày đầu tiên chị ạ”,Hạ Tiểu Nguyên cười tươi trả lời.

“Trời đất ơi, con bé xinh quá đáng luôn anh này.Thằng Vũ thật là có số mà,thế mà không biết trân trọng”

Chị ấy đang định nói gì tiếp thì bị người yêu kéo tay lại lắc đầu,xong chuyện chủ đề ngay.

“Chả phải em muốn mua kem dưỡng sao,em chọn đi.Minh còn đi về cho kịp bữa tối nữa “

“À,ừ..Bé lấy cho chị một bộ dưỡng da ban ngày và đêm nhé,face và body luôn.Một bộ trang điểm nữa “,chị quay ra nói với Hạ Tiểu Nguyên

Thanh toán hết gần hai trăm triệu, Loan vẫy tay chào cô rồi cùng người yêu hòa vào đám đông. Hạ Tiểu Nguyên trong lòng nôn nao khó tả, không biết lại có chuyện gì sắp xảy ra với mình nữa. Lắc đầu cho khỏi suy nghĩ lung tung, ngày đi làm đầu tiên thu được kết quả vượt cả chỉ tiêu đề ra, cô được mọi người khen không ngớt lời.

Thảm thoát hai tháng trôi đi, cô và Hoàng Minh Vũ càng ngày càng không có nhiều thời gian cho nhau hơn nữa. Việc học cộng với việc làm khiến cô hầu như tối mịt, đến tối được nghỉ thì bên kia lại là đêm, sự chênh lệch giữa hai bán cầu càng ngăn cách tình cảm của họ. Điều cô không muốn nghĩ nhất là Lại Minh Nguyệt đã quay về Anh cùng thời điểm với Hoàng Minh Vũ, họ sẽ không có chuyện gì chứ.

Huyền ôm chần nằm cạnh cô mà thao thao bất tuyệt, con bé lại chia tay người yêu rồi. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu nữa.

"Ê, lần này là thật đấy hả, không định quay lại với chàng à?"

"Không, thằng đó nó lừa dối tôi bà ạ. Bà nghĩ tôi nên bỏ qua à?", Huyền quay sang nhìn Hạ Tiểu Nguyên.

"Thế vì sao bà biết người đó lừa dối bà", Hạ Tiểu Nguyên quay qua hỏi.

"Có gì mà không biết chứ, nó đi ăn với gái, ngủ với gái vẫn nhắn tin cho tôi như thường, mình cứ ngu muội tin vào lời nói của nó rồi nhận được một chuỗi đau khổ và sự thật tàn khốc", Huyền trả lời bằng quơ.

Hạ Tiểu Nguyên chột giật mình khi nghĩ đến mối quan hệ của cô và Hoàng Minh Vũ, xa nhau đến nay đã hai tháng rồi, những cuộc nói chuyện với anh ngày càng ít đi. Mặc dù thắc mắc nhiều lắm nhưng cô luôn mặc định chỉ là anh đang bận công việc thôi. Điều hành một tập đoàn lớn như thế làm gì có thời gian dỗi để nói chuyện phiếm với cô chứ. Không biết anh bên đó bây giờ thế nào, có nhớ tới cô như cô nhớ anh lúc này hay không. Liệu anh có chăm sóc và lo lắng cho Lại Minh Nguyệt không, có nể lòng trước người con gái xinh đẹp ấy. Nghĩ đến điều đó trái tim cô như vỡ vụn, mọi cảm xúc dồn nén khiến cô khó khăn lắm mới không thể để nước mắt rơi ra.

"Thôi, đi ngủ đi bà, ngày mai còn phải đi làm cả ngày nữa ấy".

Thời gian cứ thế trôi đi, thảm thoát cô cũng thi xong học kì cuối năm, mọi kết quả đều như mong muốn, cô đoạt được học bổng hạng A của trường. Cảm điện thoại gọi cho anh nhưng đầu dây bên kia thông báo số không tồn tại, Hạ Tiểu Nguyên thất vọng, đi lang thang trong sân trường vắng vẻ. Mọi người đều trở về nhà sau một năm học dài mệt mỏi, chỉ có cô cùng Huyền là ở lại trong căn phòng kí túc, một phần vì công việc cô làm lương ổn định, phần vì cô ở đây để đợi người con trai ấy quay về.

Đang đi thì có một bóng người chặn lại, cô không buồn ngẩng lên mà rẽ sang hướng khác, nhưng trò đùa dai này cứ diễn ra cho đến khi Hạ Tiểu Nguyên ngẩng mặt lên, ánh mắt sung sướng khi nhìn thấy người đối diện. Anh của cô trở về, người đàn ông cô yêu cuối cùng cũng trở lại, anh của băng xương băng thịt chứ không phải là mơ.

Lao vào vòng tay người con trai ấy, cô khóc nức nở cho những ngày tủi thân vì nhớ nhung, nước mắt ướt hết cả một mảng áo sơ mi của Hoàng Minh Vũ. Anh ôm chặt cô vào lòng, mũi hít hà hương thơm của người con gái ấy.

"Ngoan, bảo bối, anh đã trở lại rồi, đừng khóc nữa "

"Anh còn biết đường trở lại sao, anh có biết một ngày không được nói chuyện với anh em như thế nào không hả. Vậy mà có khi anh mất tích cả tuần trời không thấy một cuộc gọi, anh không về, em tưởng anh ở bên đó lấy vợ luôn rồi chứ", Hạ Tiểu Nguyên vừa ấm vừa trách móc.

"Gốc này, vợ anh vẫn còn ở đây, anh lấy vợ nào nữa bây giờ "

Hoàng Minh Vũ nhớ lại khoảng thời gian bốn tháng xa cô mà nhói lòng cho bản thân. Việc tiếp nhận điều hành tập đoàn khiến anh tối mịt với những dự án lớn nhỏ, những chuyến công tác dày đặc không ngừng nghỉ. Một ngày anh chỉ có thể ngủ được hai ba tiếng, đến thời gian ăn cũng không có. Trong giấc ngủ ngắn ngủi anh thường mơ thấy hình ảnh người con gái mình yêu, động lực anh càng ngày càng lớn. Anh tự nhủ phải hoàn thành xong thật sớm để được trở về bên cô, bù đắp cho cô những ngày buồn tẻ nhạt vừa qua.

Cứ tưởng niềm vui đến với mình thì một lần nữa, việc Lại Minh Nguyệt phải cấp cứu giữ mạng sống lại khiến anh dùng chân nước. Anh không thể quay trở lại. Nhìn con bé không còn sức sống, trên người cắm đầy những ống truyền dịch mà đau lòng không thôi, suy cho cùng nó cũng là người cùng anh lớn lên, anh không thể nhẫn tâm bỏ mặc. Cho đến ngày hôm qua, khi nghe chính tai bác sĩ khẳng định Minh Nguyệt đã hồi phục được 80% sức khỏe, anh vội vã bay về Việt Nam ngay trong đêm, hướng về nơi Hạ Tiểu Nguyên đang đợi anh quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Một ngày dài làm việc mệt mỏi trôi qua, điện thoại reo lên một số lạ, Hạ Tiểu Nguyên chần chừ rồi cũng cầm máy lên nghe, đầu bên kia là Cung Lâm.

“Cô bây giờ rảnh chứ,tôi mời cô bữa tối được không ”

Dơ tay lên nhìn đồng hồ là năm giờ chiều, Hạ Tiểu Nguyên cũng không còn bận rộn gì cả,thiết nghĩ hôm qua anh ta cũng giúp cô một tay,chỉ một bữa cơm cũng không khó nhọc gì.

“Được,anh nói địa chỉ đi,tôi đến “

Cung Lâm ngồi trong căn phòng Vip của một nhà hàng Tây nổi tiếng, trên tay là những tư liệu về người con gái anh vừa gọi điện. Có một điều anh không ngờ tới là cô ta sinh ngày 22/8/1992,cùng với ngày em gái anh được ra đời. Rất nhiều điều trùng hợp khiến anh hoài nghi thân phận của Hạ Tiểu Nguyên, nhưng dù có tìm đi tìm lại kỹ càng cũng không thể tìm được manh mối nào khác,mọi thứ đều như một con số không tròn trĩnh. Cung Lâm nhớ đến việc mẹ Cung hỏi anh về cô gái mặc chiếc váy voan màu đen hôm bữa tiệc, càng nhủu mảy thắc mắc không thôi.Rốt cuộc mẹ Cung đã gặp cô ấy ở đâu,và tại sao mẹ có vẻ sốt ruột vì người con gái ấy tới như vậy.

Hạ Tiểu Nguyên lái chiếc xe đến địa chỉ Cung Lâm gửi cho,vào đến nơi đã thấy người đàn ông đó nhàn nhã ngồi từ bao giờ, cô gật đầu thay cho lời chào hỏi.

“Cô trễ ba phút,cô Hạ”,Cung Lâm cầm chiếc điện thoại nhìn giờ,lên tiếng.

“Xin lỗi Cung tổng tài,do kẹt xe,để anh phải đợi lâu rồi. Thế này nhé, bữa cơm này tôi mời anh,coi như lời cảm ơn và xin lỗi “

Cung Lâm nhìn xoáy sâu vào đôi mắt Hạ Tiểu Nguyên,cô ấy có một đôi mắt vô cùng giống với Mẹ Cung,một đôi mắt thật đẹp.Ngoài mẹ Cung ra,Hạ Tiểu Nguyên là người phụ nữ thứ hai cho anh cái cảm giác muốn bảo vệ,chỉ cần ai ăn hiếp cô,anh đều sẽ đứng lên dọn dẹp thật sạch sẽ.

“Cô Hạ,cô sống ở Việt nam từ nhỏ sao”.

Hạ Tiểu Nguyên ngạc nhiên trước câu hỏi không liên quan của Cung Lâm,nhưng cũng vui vẻ trả lời.

“Đúng rồi, quê nhà tôi ở một vùng núi cao,nơi đó rất nghèo,cuộc sống vô cùng khó khăn “

“Vậy hà,tập đoàn Cung Âu sắp tới đang có dự án xây dựng nông thôn mới cho những miền quê nghèo khó ở Việt Nam,tôi giúp cô đăng ký xem sao.”,Cung Lâm băng quơ nói.

“Thật ư,vậy anh giúp tôi đăng ký một xuất nhé,biết đâu sẽ được “,Hạ Tiểu Nguyên mừng rỡ ra mặt,cười tươi nhìn anh

“Được, nhưng về bản thiết kế cô tự làm nhé,bên tôi nhân sự rất nhiều việc “

Cuối cùng sau bao nhiêu năm,cô cũng thực hiện được lời hứa dành cho quê hương mình. Nhìn những hộ dân nghèo khó không đủ ăn mặc,nhìn các em nhỏ không có một ngôi trường tử tế để học,cô thấy xót xa trong lòng.Những đứa trẻ đáng ra phải được ngồi trên ghế nhà trường thì lại đi chăn trâu cắt cỏ,vắt vả hơn là đi mò ốc,mò cua thuê.

Hạ Tiểu Nguyên cùng Cung Lâm nói chuyện phiếm, cô cũng hiểu anh được phần nào,cảm thấy người đàn ông này không máu lạnh vô tình như nhiều người vẫn nói. Đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài anh ngụy tạo ra để không ai được đến gần,là một mafia,cuộc sống của anh có vô vàn đối trá và nguy hiểm

“Muộn rồi, tôi phải trở về đây”,cô đẩy ghế đứng lên,nhìn đồng hồ nói.

“Để tôi đưa cô về”

“ Không sao,tôi tự về được “

Lái xe quanh vòng khu chợ đêm,Hạ Tiểu Nguyên xuống xe,lững thững đi bộ nhìn từng gian hàng bày biện đủ mọi thứ. Kí ức lại dội về cái tết năm ấy,cô cùng Hoàng Minh Vũ tay trong tay đi trên chợ hoa đỏ thắm trong cái rét se lạnh.Đứng trước một quầy hàng bán những chiếc vòng hạt,Hạ Tiểu Nguyên chú ý đến một chiếc không cầu kì,vô cùng giản dị.Trả tiền mua lại nó,cô đeo lên tay rồi ngắm nghía gật đầu, vô cùng hài lòng với sự lựa chọn của mình.

Vì sao cô lại chọn chiếc vòng đơn giản nhất,dễ hiểu thôi,căn bản chính cô cũng chỉ là một người bình thường, không có gì nổi bật. Cho dù bây giờ cô có địa vị,có tiếng tăm thì sao chứ,cô vẫn bị khinh miệt đầy thôi.Khoảng cách giàu nghèo cách nhau rất xa,xa đến mức chẳng bao giờ cắt nhau được.

Trời càng ngày càng về khuya,cô vẫn cứ lang thang vô định trên những con đường trong thị trấn.Hai bên là những quán hàng rong bán đầy đủ những thứ ăn vặt, Hạ Tiểu Nguyên ngồi xuống chọn một góc nhỏ,gọi ba chiếc xúc xích cùng vài xiên thịt chiên.Cách đó khoảng năm mươi mét chính là Hoàng Minh Vũ,ánh mắt luôn không rời hình ảnh của cô,trong tim hai người là những suy nghĩ ngổn ngang đầy vô.

Anh đã theo cô từ lúc cô bước ra cùng Cung Lâm,anh thắc mắc khó hiểu tại sao cô lại quen biết anh ta,cô cùng anh ta là quan hệ như thế nào.Con người Cung Lâm vô cùng bí ẩn,không ai có thể biết trong đầu người đàn ông đó đang tính toán điều gì,họ chỉ biết, gia tộc Cung Âu không dễ chọc vào.Bọn họ không tham gia vào những dự án thương mại xuyên quốc gia, tập đoàn Cung Âu trá hình dưới tổ chức buôn bán vũ khí siêu tiên tiến.Tất cả những vũ khí quân sự của mọi quốc gia trên thế giới, đều do Cung Âu cung cấp.

Trở về nhà lúc gần một giờ sáng,Hạ Tiểu Nguyên mở điện thoại ra thì thấy rất nhiều cuộc gọi nhờ của Lăng Phong,trời đã khuya,cô do dự không biết có nên gọi lại không thì điện thoại đổ chuông.

“Nguyên,sao giờ mới nghe máy vậy,anh gọi hoài mà không được “

“phong,em xin lỗi. Hôm nay em không được khỏe nên đi dạo cho khuây khỏa, ai ngờ thị trấn nơi đây đẹp quá, em cứ đi mà chẳng chú ý đến thời gian nữa “,vừa nói cô vừa mở vali lấy quần áo.

“Anh nghe nói hôm qua ở công ty xảy ra chuyện, em không sao chứ”,

“Em không sao,chi là bị trừ lương thôi à.. Thật sự em không nghĩ các bạn ấy lại làm như vậy, đều đã lớn cả rồi “,Hạ Tiểu Nguyên ngồi xuống day hai bên thái dương.

“Em cũng đừng trách họ,dù gì họ cũng chỉ muốn thay em chút giận thôi.Anh là đàn ông nên không bao giờ đánh phụ nữ, nếu có thể anh cũng muốn trả mỗi hận này giúp em”,anh dịu dàng an ủi cô.

Lăng Phong ngồi trên chiếc ghế xoay trong thư phòng,trước mắt là những dự án lớn nhỏ, trên mặt bàn đặt một khung ảnh người con gái mái tóc dài thướt tha đang cười dưới ánh bình minh buổi sáng sớm. Anh nhớ lại cái khoảnh khắc ngày hôm qua khi nhìn thấy bài báo đó,mọi cung bậc cảm xúc thì nhau dồn đến,đau có,phẫn hận có.Cho đến khi anh nhìn thấy thân hình mảnh mai đang lúi cuội trong nhà bếp,trái tim mới được ấm lòng.

Lăng Phong không còn nhớ anh đã yêu cô từ lúc nào,anh chỉ nhớ được rằng trong thâm tâm anh luôn nhắc nhở mình phải bảo vệ người con gái ấy.Cô mỏng manh như sương mai tinh khiết, một đôi mắt biết nói có thể thu hút tất cả những cánh đàn ông khi nhìn vào nó.Nhưng trái tim cô lại là một cục đá có đập cũng không tan,nó cứng rắn đến nỗi, dù anh đã rất cố gắng nhưng không thể xi nhê gì.

Anh nhớ lại lời nói của cô hôm trước, rằng kết thúc dự án này sẽ cùng cô ấy về Việt nam thăm gia đình.Có trời mới biết lúc đó anh đã vui sướng đến mức độ nào,thậm chí anh đã có ý định thay thế người đề có thể cùng cô về ngay trong đêm đó.Hai tháng nữa, một khoảng thời gian nói dài không dài,nói ngắn không ngắn nhưng lại vô cùng gian nan với một kẻ si tình như anh.Hoàng Minh Vũ là người như thế nào anh hiểu,cậu ấy yêu Hạ Tiểu Nguyên không kém gì anh,anh tin chắc rằng bọn họ sẽ không bao giờ dừng lại ở mối quan hệ cấp trên cấp dưới.

“Thôi,em ngủ đi,mai còn dậy đi làm nữa, ngủ muộn sẽ không tốt cho sức khỏe đâu”,Lăng Phong cầm khung ảnh trên tay,ánh mắt thiết tha nồng đậm.

Một tuần sau đó trôi qua trong yên bình,ít nhất đối với Hạ Tiểu Nguyên đó là một khởi đầu vô cùng tốt,không có những câu nói mỉa móc,không có ai làm phiền đến mình.Lăng Phong hôm nay trở về nước sau hơn một tuần trốn công ty sang Anh vì vụ,để cho ông cụ Lăng tức lồng lộn lên mà không làm gì được thẳng cháu ngang bướng.Phải nói là cô chưa từng thấy ai là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn mà lại rảnh rỗi như anh,như Hoàng Minh Vũ.

*****

Hà Tiểu Tịnh chạy ù vào trong phòng mà chẳng thèm gõ cửa,thả người ngồi phịch xuống ghế sofa nhìn Hạ Tiểu Nguyên rù rê.

“Ế bà,ngày mai là chủ nhật rồi, bà tính đi đâu chơi không. Suốt một tuần này bù đầu trong công việc mệt mỏi quá à”

Hạ Tiểu Nguyên cảm quyền lịch lên xem ngày,lắc đầu từ chối.

“Không được rồi Tịnh ạ,mai mình phải đi ra công trường giám sát tiến độ thi công nữa, không rảnh đâu”

“Mà này,từ hôm bị bọn tôi cho một bài học không còn thấy cái con nhỏ Lâm Tĩnh đó lấm mồm nữa đúng không. Nghĩ lại thấy hả hê quá bà ạ,nhưng vẫn tức,lần đó đánh chưa đã tay”,Hà Tiểu Tịnh trèo hẳn lên ghế,miệng thì nhai kẹo đang thao thao bất tuyệt.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn con bạn thân mà mỉm cười,đấy,hai mươi năm, hai mươi sáu tuổi rồi chứ còn trẻ con đâu mà lại xử lý chuyện theo cách đó chứ,đã vậy bị phạt còn không buồn, lại sung sướng ra mặt.

“Mình còn chưa xử tội các cậu đâu đấy,tự dưng không biết gì mà lại bị trừ mất lương này”

“Cho dù có bị trừ hết mà trút được giận ta đây cảm thấy rất sáng khoái,thôi,tôi về trước đây,bà cũng về cùng chứ”,Hà Tiểu Tịnh đi ra ngoài nói vọng vào.

Còn lại một mình trong phòng,Hạ Tiểu Nguyên chăm chú sửa bản thiết kế, tâm trạng thả lỏng không vướng bận suy nghĩ gì cả.Bỗng cô nghe thấy một tiếng động chói tai vang lên,đứng trước mặt cô là Lại Minh Nguyệt,người đã mất tích cả tuần nay.Cô ta trông có vẻ dịu dàng hơn những lần gặp trước, chỉ có điều hôm nay hơi lạ,mà lạ ở đâu Hạ Tiểu Nguyên chả buồn nghĩ đến.

Việc cô ta xuất hiện ở đây chả có gì là tốt đẹp cả,nếu không phải đến tìm Hoàng Minh Vũ thì cũng là tìm cô gây sự,trong lòng bức dọc không thôi.Rõ ràng là đã lớn rồi nhưng lại cư xử như một người không ý thức,là một thiên kim tiểu thư mà lại luôn buông lời cay nghiệt.

“Hạ Tiểu Nguyên, tôi đến tìm cô thương lượng một chuyện “,Lại Minh Nguyệt chống hai tay lên bàn,nhìn thẳng vào mắt cô.Hai người một đứng một ngồi nhìn nhau,cái nhìn của cô ta cao ngạo như một nữ vương,còn cô không khác gì một tôi tớ thấp hèn.

“Lại Minh Nguyệt,tôi nghĩ chúng ta đã nói hết với nhau tất cả rồi.Cô thấy đấy, hơn một tuần nay chúng ta sống rất yên ổn,cô hạnh phúc bên chồng sắp cưới, tôi làm công việc của tôi,không biết cô còn không vừa lòng cái gì nữa “,Hạ Tiểu Nguyên ngả người ra chiếc làm việc,đôi tay vãn về chuôi vòng hạc rẽ tiền.

“Đúng, nhưng đó chưa phải là tất cả những gì tôi muốn. Tôi muốn cô dứt khoát về Việt nam, không bao giờ được xuất hiện ở đây nữa “

“Cô nghĩ cô là ai,cô lấy tư cách gì nói muốn đuổi tôi đi là được “,nở nụ cười nửa miệng,Hạ Tiểu Nguyên nhìn cô ta thách thức.

“Với tư cách là thiếu phu nhân nhà họ Hoàng,như vậy đã đủ chưa “

Hạ Tiểu Nguyên bật cười trước cái tin mình vừa nghe được,có thể nghĩ là cô ta đang khoe khoang cái mác con dâu nhà họ Hoàng với cô không.

“Lại Minh Nguyệt, cô thực tế chút đi,chuyện cô sẽ trở thành vợ của Hoàng Minh Vũ tôi đã biết từ năm năm trước chứ không phải bây giờ mới biết. Cô nghĩ tôi sẽ còn đau lòng nữa sao,không đâu,đau thì cũng đã đau rồi,gìr tôi chỉ mong hai vợ chồng các người đừng thay phiên nhau đến làm phiền tôi nữa “

,Hạ Tiểu Nguyên lúc này chỉ muốn phát tiết ra hết tất cả “Còn nữa,cô nghĩ cô là ai mà muốn tôi cút là tôi phải cút,đến Hoàng Minh Vũ còn không dám đuổi tôi,cô là cái thá gì”.

Lại Minh Nguyệt tím mặt gượng cười sau câu trả lời thách thức của cô,bàn tay định dơ lên đánh xuống thì bị giữ lại.

“Tôi để cho cô đánh tôi vì sự việc lần trước là do tôi sai,nhưng không phải thích là có thể.Bản thân tôi không còn là Hạ Tiểu Nguyên nhu nhược mềm yếu của năm năm trước,nên làm ơn cô hãy nói chuyện tử tế vào.Tôi thật không hiểu nổi cô đường đường là thiên kim đại tiểu thư gia giáo mà lúc nào cũng chỉ thích đánh người là sao”

Đúng lúc này cánh cửa mở toang,đứng bên ngoài là Hoàng Minh Vũ, trông khuôn mặt anh nhợt nhạt,mệt mỏi vô cùng,nhìn thấy cảnh đó trái tim cô nhói lên từng nhịp.

“Vũ,sao anh lại ở đây”,Lại Minh Nguyệt chạy lại ôm lấy cánh tay người đó,gọng dịu dàng

Hoàng Minh Vũ hết nhìn Hạ Tiểu Nguyên rồi lại nhìn sang người đang ôm chặt mình mà lạnh giọng.

“Nguyệt,anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi. Cô ta cùng anh không còn quan hệ gì nữa, em năm lần bảy lượt đến tìm người ta gây phiền phức làm gì hả.Em không mệt nhưng anh rất mệt,em hiểu không.Hôn lễ cũng đã chuẩn bị xong rồi, em còn cảm thấy không vừa lòng cái gì nữa “

“Hôn lễ thì sao,cái em cần là trái tim anh,là tình yêu của anh này,em không cần thứ gì khác,anh hiểu không hả”,Lại Minh Nguyệt gào lên trong nước mắt.

Hoàng Minh Vũ ánh mắt đau khổ nhìn Hạ Tiểu Nguyên đang đứng đấy không nói gì,khuôn mặt cô bình thản tựa như không quan tâm chuyện trò cười trước mặt,anh nhắm chặt mắt lại,hít một hơi dài rồi quay sang an ủi người bên cạnh.

“Nguyệt, về đi,anh đưa em về.Em mà ôm ra thì hôn lễ lấy đâu ra cô dâu nữa “

Cuối cùng thì bọn họ cũng chỉ là những người đi ngang qua cuộc đời nhau rồi lại đi tiếp.Cô đã nói không muốn anh làm phiền không muốn nhìn thấy anh xuất hiện thì anh còn mặt dày bám theo sao.Năm lần bảy lượt mọi sự cố gắng đều không được đáp lại,anh cố gồng mình lên để cho bản thân không thể yếu đuối.

Nhìn bóng anh cùng người con gái ngày càng khuất xa,Hạ Tiểu Nguyên đứng đó không nhúc nhích.Đây là điều cô muốn, nhưng sao lại đau đớn đến vậy, nó gặm nhấm từng miếng thịt trong tim cô,vỡ vụn mà ứa máu.

Lái xe vào một quán bar gần đó,cô gọi cho mình một ly Whiskey mạnh,lúc này Hạ Tiểu Nguyên chỉ muốn bản thân thật say,say để quên hết đi tất cả.Từng cốc từng cốc cứ theo cuồng hòng trời vào bụng,khuôn mặt cô đỏ bừng như trái anh đào chín,ánh mắt mê man chìm trong đầu khổ.

Tại một góc khuất, Cung Lâm đang bàn công việc với bộ trưởng bộ quân sự David của Na Uy về lần cung cấp vũ khí mới nhất MZ35 thì khựng lại khi nhìn thấy bóng người con gái ấy.Đã hơn một tuần không gặp,anh đôi lúc cũng có nhớ đến cô nhưng không nhiều, bởi vì anh biết, tình cảm của mình đối với cô là như thế nào.Anh không phủ nhận việc mình có hứng thú với Hạ Tiểu Nguyên, thậm chí anh còn công khai quan tâm cô không để ý bọn phóng viên vào mắt, vì anh biết, chẳng ai dám viết lung tung về Cung Lâm anh cả.

Đồng hồ đã điểm mười một giờ mà cô vẫn ngồi đó,những chai rượu ngổn ngang khắp mặt bàn,người thì vô lực không kiểm soát.Ánh mắt lang sói của bọn công tử nhà giàu cứ liếc nhìn cô không chớp,dừng lại ở bộ ngực no đủ.Bước nhanh về phía người con gái ấy,Cung Lâm vỗ hai tay lên má Hạ Tiểu Nguyên nhằm đánh thức cô dậy.

"Cô Hạ,dậy đi,tôi đưa cô về"

Hạ Tiểu Nguyên ngẩng cao đầu nhìn người đàn ông trước mắt, bỗng cô ôm chặt lấy anh mà khóc,miệng huyên thuyên đủ điều.

" Hoàng Minh Vũ,em sai rồi, em biết mình sai thật rồi,xin anh,đừng lấy Lại Minh Nguyệt được không"

"Em cứ ngỡ năm năm xa cách,em sẽ quên được anh,sẽ hận anh,nhưng không phải như thế.Những cuốn tạp chí viết về anh em đều không bỏ sót,em vẫn luôn dõi theo anh"

" Hoàng Minh Vũ,tại sao năm đó anh lại ngủ cùng cô ấy,tại sao anh lại tuyệt tình đến mức như vậy chứ "

" Hoàng Minh Vũ,anh có biết giữa chúng ta đã từng có một đứa trẻ không,nhưng nó không còn nữa rồi "

Cứ vậy,Cung Lâm trở thành một con gấu bông cho Hạ Tiểu Nguyên ôm để phát tiết,nước mắt cô chảy đầy loang lổ chiếc áo sơ mi đắt tiền số lượng có hạn.Thanh toán tiền xong,anh đưa cô trở về căn biệt thự của mình ở ngoại ô thành phố cách đó khoảng hai mươi cây số. Đây là lần đầu tiên anh phải chăm sóc một con sâu rượu, cho nên vô cùng lóng ngóng không biết làm sao,đánh cảm điện thoại lên gọi về cho mẹ Cung.

Mẹ Cung đang ngủ thì nhận được điện thoại của con trai,trong đầu nghĩ không biết nó gọi điện về nhà có chuyện gì.Vì từ trước đến giờ, Cung Lâm hầu như ngày nào cũng về dùng bữa với gia đình, nên việc họ nhận được điện thoại của anh đều đếm trên đầu ngón tay.

"A Lâm,mẹ nghe này"

"Mẹ,con làm phiền giấc ngủ của người sao"

"Con cũng biết là mình đang làm phiền giấc ngủ của người khác sao,vậy thì nói nhanh lên xem nào",mẹ Cung hắng giọng trêu con trai.

"Mẹ,con có một người bạn bị say rượu, cô ấy, con phải làm sao với người ta.Ý con là con phải giúp cô ấy giải rượu như thế nào",Cung Lâm nói lộn xộn

"Cái gì,con đang ở cùng một cô gái khác.Con có ý trung nhân rồi hả,sao không nói cho mẹ biết",mẹ Cung ngồi bật dậy trước sự ngạc nhiên của chồng.

"Không phải, đó chỉ là một người bạn của con thôi mẹ ạ"

Tắt máy để tránh khỏi sự chất vấn của mẹ Cung,Cung Lâm đi vào bếp pha cho cô một cốc trà giải rượu, từng thìa đút cho người con gái đang mê man kia.Đây là lần đầu tiên anh chăm sóc cho một người con gái khác nên có chút lúng túng,ánh mắt ngại ngần quay đi không dám nhìn thẳng vào những đường cong mềm mại ấy.Cứ thế,cả đêm anh phá lệ để chăm sóc cho Hạ Tiểu Nguyên.

Tỉnh dậy khi ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào mắt,Hạ Tiểu Nguyên mông lung nhìn căn phòng lạ hoắc mà cô đang nằm.Cô không nhớ hôm qua mình đã say đến mức như thế nào,cô chỉ biết bản thân đã rất đau khổ,muốn tìm đến rượu để quên đi.Còn việc uống say đến mức không biết ai đưa mình về thì là lần đầu tiên,nhìn quần áo trên người vẫn còn nguyên,cô thở phào nhẹ nhõm.

Cung Lâm đã nấu xong bữa sáng,bước lên tầng định gọi Hạ Tiểu Nguyên dậy thì thấy cô đang đi vòng quanh đánh giá căn phòng của mình,anh nhân nhả khoanh tay đứng đó.Ánh mắt chạm nhau,Hạ Tiểu Nguyên có chút hơi bất ngờ,nhưng rồi cũng gạt đầu thay cho lời chào hỏi.

"Dậy rồi sao,bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi,tôi có mua cho cô một bộ quần áo khác để trong phòng tắm,là cỡ M,tôi nghĩ chắc cũng vừa đấy"

Hạ Tiểu Nguyên cảm ơn rồi bước vào phòng tắm,cả đêm hôm qua say rượu,hôm nay trông cô phờ phạc hẳn đi.Trang điểm nhẹ cho mình,cô nhìn đồng hồ đã là tám giờ sáng,chín giờ còn phải đến công trường giám sát,sau đó lại phải chỉnh sửa bản thiết kế của Lâm Tinh đưa lên,cô thở dài một nhọc.Ngày chủ nhật mọi người được vì vụ picnic,còn cô thì vui đầu vào một đồng công việc không tên,thời gian thật là khan hiếm.

Nhìn bàn thức ăn mà Hạ Tiểu Nguyên thật không tin vào mắt mình nữa, một Lăng Phong đảm đang đã là ngoại lệ rồi, bây giờ đến Cung Lâm càng khiến cô ngạc nhiên hơn.Chẳng nhẽ bây giờ họ đang chạy theo xu hướng nam thần độc thân lên được phòng khách,xuống được phòng bếp sao.Lại nghĩ đến Hoàng Minh Vũ, anh chỉ làm được món trứng sốt cá chua,nhưng cô lại nghiện nó đến lạ.Đã nhiều lúc cô nghĩ,phải chăng bọn họ quá cố chấp nên mới dày vò nhau.

"Thật không thể tin nổi đó,tất cả chỗ này đều do anh làm sao",Hạ Tiểu Nguyên ngồi xuống không khách sáo hỏi.

"Ngon không, ngon thì ăn tiếp đi,trong bếp vẫn còn nhiều lắm ấy",Cung Lâm nhìn cô mỉm cười.

"Ngon,tôi thật không thể tin nổi những món này là do anh làm đấy.Thường thì những người giàu như các anh đều thuê người làm,có ai tự mình xuống bếp nữa "

"Vậy tôi là ngoại lệ ấy,thôi,ăn nhanh lên,tôi chờ cô đi chỗ này"

"Không được rồi, chín giờ tôi phải ra công trường giám sát quá trình thi công nữa, chắc phải đến trưa mới rảnh được ",Hạ Tiểu Nguyên lắc đầu từ chối.

Cung Lâm định nói gì đó nhưng lại thôi,anh muốn dẫn cô về biệt thự Cung Âu gặp mọi người, vì anh biết,chắc chắn họ sẽ thích cô gái này.Anh không hiểu lý do vì sao mình phải làm như thế,anh cảm nhận được cô thật sự thân thuộc,tiếp xúc với cô không làm người đối diện phải khó chịu.Ông nội Cung là một người khó chiều,bản thân ông thích những người con gái dịu dàng như Hạ Tiểu Nguyên làm cháu mình, thôi thì không tìm được cháu ruột,ít ra anh cũng muốn tìm cho ông một cô cháu nuôi để mà cưng chiều.

Buồng đĩa xuống mặt bàn,Cung Lâm nói "Vây tí tôi chờ cô ra đó,xong việc chúng ta đi luôn.Dù gì hôm nay tôi cũng có thời gian rảnh,không vội".

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Hạ Tiểu Nguyên khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc nhìn anh, đôi mắt long lanh như những vì sao tinh tú, cô lúc nào cũng vậy, làm người khác không thể rời mắt khỏi. Anh dẫn cô về nhà, vừa bước vào cửa là một cơn bão hôn đổ xuống. Hoàng Minh Vũ hôn cô một cách cuồng nhiệt, đôi tay không ngừng du ngoạn mọi góc ngách trên cơ thể cô.

Tính ra bọn họ đã không gần nhau hơn bốn tháng, mọi dự vọng ham muốn đều vỡ òa trong tích tắc. Ôm chặt cô đi về phía chiếc ghế sofa, anh cùng cô ngã xuống. Đôi mắt anh đỏ ngầu, bụng dưới căng trướng đau đến khó thở. Cởi bỏ vướng bận trên người, cả hai lao vào nhau trong ham muốn nguyên thủy nhất. Cô không biết bọn họ đã muốn nhau bao nhiêu lần, lúc này đây cô chỉ cảm thấy xương cốt như rụng rời, cả người vô lực không còn sức. Nhìn người con trai bên cạnh đang nhăn nhó cười, cô đỏ mặt quay đi thì bị anh trêu ghẹo.

“Nguyên, mùi vị vẫn vậy, rất ngọt, anh rất thích”, Hoàng Minh Vũ ghé tai cô thì thầm.

“Anh này, đồ dê xồm, em không thèm nói chuyện với anh nữa”, đắm vào vai anh cô phồng má tức giận.

“Được rồi, là lỗi của anh, đáng lẽ anh không nên trêu ghẹo em. Nhưng anh nói những lời đó đều là thật lòng đấy”, hôn vào trán cô, anh bước xuống mặc quần áo.

“Ngủ tiếp đi em, anh đi làm bữa ăn khuya, từ sáng đến giờ chắc đói lắm rồi “

Hạ Tiểu Nguyên nhìn theo bóng anh rời xa mà đầy lòng hạnh phúc, cô tự mắng bản thân mình sao lại nghĩ ngợi vu vơ là anh sẽ phản bội cô chứ. Trong tình yêu phải có những thử thách, phải có sóng gió thì mới hiểu nhau nhiều hơn, bản thân cô và anh cũng vậy. Yêu nhau đến nay được tròn một năm, những thăng trầm trong tình cảm, những hiểu lầm, những cố chấp càng khiến họ yêu nhau nhiều hơn.

Điện thoại reo lên, là mẹ Hạ gọi tới, cô vui vẻ bắt máy mà chẳng biết sóng gió ngầm đã bắt đầu.

“Nguyên, con đang làm gì vậy”.

“Con đang đi làm mẹ ạ, có chuyện gì không mẹ, con bận lắm”, Hạ Tiểu Nguyên nói dối

“Ừ, mẹ định hỏi con nghỉ hè này có về quê không, ba mẹ định cho ông đi du lịch ở Phú Quốc, con rảnh thì đi cùng “

“Dạ, con....”, đang định trả lời là có thì Hoàng Minh Vũ đã đứng cạnh từ bao giờ, xua tay ý bảo cô là không có thời gian.

“Mẹ, con không xin nghỉ được, công việc này lương ổn định, với cả muốn nghỉ cũng phải báo trước một tháng cơ”

“Vậy à, ừ, vậy thôi cũng được, con nhớ giữ gìn sức khỏe “.

Mẹ Hạ cúp điện thoại trầm tư suy nghĩ về cuộc nói chuyện với con gái của mình, bà quay sang nhìn chồng là Hạ Văn nói.

“Con bé nó không về được, gia đình ta cứ đi thôi”.

Bên này, Hoàng Minh Vũ ôm cô Hạ Tiểu Nguyên mà thủ thỉ “Anh định đưa em đi Tam Á chơi, bên Trung Quốc bây giờ rất đẹp, với cả lại là mùa du lịch, anh nghĩ em sẽ thích “.

“Nhưng còn công việc..... “

“Đừng lo, anh sẽ xin nghỉ giúp em, nào, dậy đi, thức ăn anh đã nấu xong rồi “.

Ngủ một giấc đến sáng ngày hôm sau, Hạ Tiểu Nguyên đã bị Hoàng Minh Vũ lôi dậy sắp xếp hành lý, cô chợt nhớ ra lời anh nói đêm hôm qua. Mười giờ máy bay sẽ cất cánh, điểm đến của bọn họ chính là khu vực đảo Tam Á, Trun Quốc. Đi cùng với bọn cô còn có chị Loan và người yêu chị ấy, Mạnh Cường. Bọn họ là mối tình chị em, nhưng không vì thế mà luôn bất hòa, ngược lại lại êm đềm khiến người khác ghen tị.

Loan nhìn thấy Hạ Tiểu Nguyên thì không giấu nổi niềm vui sướng, chạy ù lại kéo cô hỏi chuyện rồi rít. Phải nói là Loan rất thích cô gái này, thật thà mà giản dị khiến người khác có cảm giác muốn che chở. Từ lần gặp cô bé ở cửa hàng bán mỹ phẩm, Loan cứ ngỡ hai đứa đã chia tay vì cô nghe Mạnh Cường kể lại rằng Hoàng Minh Vũ về Anh đình hôn. Tuy không nói chuyện với nhau nhiều nhưng Loan cũng hiểu được một phần nào tính cách của Vũ, cô biết thằng bé yêu Hạ Tiểu Nguyên rất nhiều.

Mạnh Cường ôm vai thằng bạn thân, ánh mắt không rời hình ảnh hai người con gái đang vui đùa cùng nhau mà lên tiếng.

“Chuyện bên Anh tính như thế nào, định giấu người yêu mãi sao”

Hoàng Minh Vũ thân hình cứng đờ lại, anh mắt mờ đục không nhìn thấu bên trong

“Hiện tại không thể hủy bỏ, con bé Minh Nguyệt chưa tìm được quả tim thích hợp”

“Vậy mày có nghĩ đến một ngày cô bé biết được tất cả, sẽ ra sao không. Tao chỉ khuyên mày một điều là nên tỉnh táo cho những quyết định của mình “

*****

Biệt thự nhà họ Hoàng...

Diệp Mẫn đang lui lui trong bếp với nồi canh gà đã ninh từ hai tiếng trước, bà múc ra bát rồi bê lên thư phòng cho chồng. Hoàng Chấn Khang hiếm lắm mới có được một ngày nghỉ ở nhà, cho dù không có tình cảm gì với vợ, nhưng trách nhiệm thì chẳng thể bỏ được. Đôi tay lướt trên những cuốn sách thì dừng lại, một quyển nhật kí ủa màu được lôi ra.

Hơn hai mươi năm trước, ông quen An Nhã trong một buổi gặp mặt đối tác tại The King, một khách sạn nổi tiếng lúc đấy ở Anh Quốc. An Nhã khi đó là một người đánh đàn piano được nhà hàng thuê vào mỗi buổi tối, cô ấy rất đẹp, rất cuốn hút. Hoàng Chấn Khang ngay từ lần đầu gặp mặt đã vô tình say nắng người con gái ấy, và từ đó ngày nào ông cũng cố gắng làm công việc cho thật nhanh rồi lại chạy về đây.

Dần dần họ yêu nhau, nhưng trước sự phản đối gay gắt của ông cụ, Hoàng Chấn Khang lấy Diệp mẫn làm vợ, nhưng trái tim vẫn chỉ giành cho bà. Vì sự cố chấp của mình mà ông đã dồn An Nhã đến nguy hiểm, hơn hai mươi năm nay, ông đi tìm bà nhưng đều không có tung tích. Sau từng ấy năm, con trai họ đã lớn, nhưng ông vẫn chẳng thấy yêu thương được vợ mình.

Diệp Mẫn đứng ngoài cửa nhìn vào trong thấy chồng trầm tư mà đau lòng, ông trời thật muốn trừng phạt bà nên mới gieo rắc xuống gia đình họ những trở trêu như ngày hôm nay. Năm xưa bà cướp đi người yêu của An Nhã, hai mươi năm sau, con gái bà ta lại khiến cho con trai Hoàng Minh Vũ của bà điên loạn.

“Anh, anh ăn chút canh gà cho có sức, em đã hầm rất kĩ rồi, cũng đã nêm qua, mùi vị không có tệ”

Hoàng Chấn Khang quay sang nhìn người vợ chung sống với mình suốt thời gian qua, ánh mắt không còn lạnh lùng nhưng lại không được tia dịu dàng nào cả.

“Diệp Mẫn, bà có hận tôi không, hận tôi vì đã không thể cho bà được một cuộc sống hạnh phúc mà bà nên có. Mọi tài sản trong nhà tôi đều để lại cho bà và con trai, tôi muốn về Việt nam một chuyến. Lần này đi không biết bao giờ tôi mới quay lại”.

“Không, em không hận anh. Em chỉ xin anh đừng làm gì dại dột, An Nhã đã có chồng, con gái cô ấy cũng đã lớn rồi. Đừng để Hoàng Minh Vũ biết chuyện của chúng ta, được không”

Hoàng Chấn Khang quay sang nhìn vợ mình ngạc nhiên không thôi, cô ấy biết tung tích của An Nhã, cô ấy đã gặp An Nhã sao.

“Bà đã gặp bà ấy đúng không. Có phải bà ấy ở Việt nam không, tại sao bà biết An Nhã đã có chồng, có con” tâm trạng kích động, ông ôm vai vợ mình mà bóp chặt mà không biết bà đau đến chảy nước mắt.

“Không, tôi không biết, tôi không gặp bà ấy, tôi chỉ đoán vậy thôi. Cũng đã hơn hai mươi năm rồi, tại sao ông không thể quên đi An Nhã, tại sao ông không thể nhìn về phía tôi chỉ một lần. Tôi sinh con cho ông, tôi làm tất cả vì cái gia đình này, còn ông thì sao hả. Ông vì người phụ nữ ấy mà không cần đến chúng tôi nữa hay sao”, Diệp Mẫn gào lên với chồng.

Hoàng Chấn Khang cứ đứng đó mặc cho bà đấm đá, trong tim ông bây giờ cũng rất khó xử, vô cùng khổ tâm. Ông là một thằng hèn, một thằng tồi tệ, ông không xứng đáng để cho hai người phụ nữ vì ông mà đau khổ.

Diệp Mẫn ngã phịch xuống đất, trông bà lúc này đây chẳng còn là một vị phu nhân cao quý, quyền thế nữa. Bà cũng là người, bà cũng biết yêu thương đau khổ, bây giờ hi vọng lớn nhất của bà chính là Hoàng Minh Vũ không được làm điều gì sai trái. Thằng bé đã trở lại Việt Nam, chắc chắn sẽ đi tìm con bé Hạ Tiểu Nguyên kia, bà sợ, sợ cái giấc mộng kinh hãi ấy thành sự thật, rằng hai đứa trẻ là anh em, đến lúc đó, nghiệt ngã làm sao.

*****

Đến đảo Tam Á, Hoàng Minh Vũ thuê hai phòng khách sạn cho mình và Mạnh Cường, hai cô người yêu bé nhỏ của họ thì đã vì vụ ngoài bãi biển rồi. Nhìn Hạ Tiểu Nguyên mặc chiếc váy tắm chỉ che đủ đi những chỗ cần che, ánh mắt anh tối sầm lại khi nhìn thấy những ánh mắt lang sói của mấy tên ngoại quốc. Chạy về phía cô, Hoàng Minh Vũ nhắc bổng Hạ Tiểu Nguyên lên mà xoay vòng khiến cô cười khúc khích, anh ước gì hạnh phúc cứ mãi dừng lại như thế này.

Đến tối, bốn người rủ nhau đi ăn những món đặc sản ở đây đặc biệt là cà tím kho cá, một món mới lạ mà Hạ Tiểu Nguyên chưa từng được ăn bao giờ. Loan cùng Mạnh Cường không có vẻ gì ngạc nhiên trước vẻ đẹp của nơi này, như thể họ đã đến đây rất nhiều lần rồi, đôi lúc thắc mắc muốn hỏi nhưng lại ngại chị nói cô nhiều chuyện nên thôi. Hoàng Minh Vũ ghé sát tai cô thì thầm.

“Bọn nó cứ có ngày rảnh là đi du lịch suốt, yêu nhau được ba năm chắc cũng phải đi được ba mươi nơi trong và ngoài nước rồi”

“Nhiều vậy sao, bọn họ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy mà đi”, cô hỏi ngược lại cho bỏ cái tính tò mò của mình.

“Nhà Mạnh Cường và Loan cũng làm kinh doanh giống như nhà anh, chúng nó có tiền tiêu là chuyện bình thường mà. Trước kia anh không yêu ai bao giờ bên chưa biết cách chiều lòng bạn gái, nhưng bây giờ có em rồi, hẳn có thời gian rảnh em đừng về quê nữa, anh đưa em đi khắp thế gian Em muốn đi đâu, anh đưa em đi đó, vợ nhé”, hoàng Minh Vũ véo má cô cưng chiều.

Loan quay qua định nói chuyện thì gặp phải cảnh này, cô nàng trêu trọc.

“E hèm,có vội vã thì cũng nên kìm chế lại chứ,chúng tôi vẫn sờ sờ ngồi ở đây này.Mà Nguyên em,thằng Vũ nó mà bắt nạt em em cứ bảo chị,chị sẽ lấy lại công bằng cho nhóc”,Loan nheo mắt gườm gườm Hoàng Minh Vũ cười thách thức.

Mạnh Cường đang nướng thịt cũng bật cười trước sự nhí nhảnh của cô vợ nhỏ của mình,anh chen ngang.

“Loan,đừng trêu cậu ấy nữa”.

Chuyến du lịch kéo dài năm ngày cứ êm đềm trôi qua như vậy,cả đám trở lại Việt Nam dự định đi Bà Nà thì Hoàng Minh Vũ nhận được một cuộc điện thoại của mẹ mình.

“Vũ,con trở về Anh gấp cho mẹ,nhanh lên con”.

Cùng lúc đó,Hạ Tiểu Nguyên cũng nhận được điện thoại của gia đình mình về quê ăn giỗ.Đêm hôm nay cả hai nằm cạnh nhau,anh và cô trao nhau những mận nồng ấm áp,mà không biết ngày mai chính là sóng gió to lớn ập đến.

Trở về nhà,Hạ Tiểu Nguyên vô cùng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Mục Thần ở nhà mình, ánh sáng như dò xét vì sao anh lại xuất hiện ở đây.Khác với cô,Mục Thần tỏ ra rất thần nhiên,anh giúp ba Hạ làm những công việc vụn vặt như bắn đinh,trà giấy ráp.Hạ Tiểu Nguyên cùng mẹ sắp com trong bếp,cô hỏi.

“Mẹ,sao bác sĩ Mục lại ở nhà chúng ta”

Mẹ Hạ liếc nhìn con gái bên cạnh tỏ ý không hài lòng với câu hỏi vừa rồi, bà gắt nhẹ.

“Người ra có tên hần hoi,không phải cứ mở miệng ra là bác sĩ Mục,bác sĩ Mục,Mẹ nghĩ con nên gọi là anh Mục Thần thì sẽ hay hơn đấy”

“Vâng,mà mẹ,vừa rồi đi Phú Quốc có vui không, có mua quà cho con không đấy”,Hạ Tiểu Nguyên ôm eo mẹ mà nũng nịu

Mẹ Hạ chợt nhớ lại cái ngày trước khi đi Phú Quốc, bà có gọi điện kêu con bé về nhưng nó bảo bận.Lúc đó bà biết thừa là Hoàng Minh Vũ đã về Việt Nam, hai đứa đang ở cạnh nhau.Mặc dù rất tức giận trước sự dối lừa của con gái,nhưng bà vẫn im lặng cho qua,không truy cứu. Bởi vì bà biết nếu làm như vậy con bé sẽ cô cùng hận bà,mặc dù nó là một đứa rất biết nghe lời.

“Nguyên, hè này con ở nhà đi,không cần phải đi làm thêm làm gì,ba mẹ bây giờ cũng đã làm ăn khá khá hơn,con không cần phải khổ nhọc nữa “

“Mẹ,con.....”,

Chưa kịp nói hết câu thì lời mẹ Hạ đã chặn ngang,không cho cô nói tiếp như thể bà đang sợ hãi điều gì đó

“Mẹ nói rồi, lần này về con ở nhà cho mẹ,khi nào vào năm học mới, mẹ kêu ba dẫn con lên.Com nước xong xuôi rồi, con phụ mẹ sắp lên đi”

Hạ Tiểu Nguyên ngờ ngạc khó hiểu trước sự thay đổi đột ngột thái độ của mẹ,cô không biết trong thời gian vừa qua ở nhà đã xảy ra những chuyện gì,nhưng cô đoán là có lý do gì đó khiến mẹ Hạ đang sợ hãi.Cô nhớ đến những cuộc gọi đột ngột của mẹ lần trước, bà luôn vu vơ hỏi cô có ai khác đến tìm cô không,cô có đi đâu xa không. Mới đầu cô chỉ cho đó là lý do mẹ đang quan tâm mình, nhưng càng ngày lại càng nghi hoặc không thôi.

Ba Hạ cũng rất lạ,nếu là trước kia,ba rất hay hỏi về về Hoàng Minh Vũ,nhưng tuyệt nhiên bây giờ không hề đá động lấy một câu.Cô cảm giác gia đình mình đang có gì đó mờ ám,dấu điểm mà không muốn cho cô biết.

Mục Thần chăm chú nhìn Hạ Tiểu Nguyên đang trầm tư suy nghĩ,anh thờ dãi thấy bất lực cho bản thân.Rõ ràng là thích cô gái nhỏ bé này nhưng lại không dám mở lời ngỏ ý,cho dù cô có người yêu thì sao chứ.Chỉ cần anh cố gắng một chút thôi,có khi nào đạt được kết quả khả quan không.Nhưng suy nghĩ thì vẫn chỉ là suy nghĩ,những tình tiết trên phim làm gì xuất hiện trong thực tế đâu,đôi lúc anh ước rằng mình là Hoàng Minh Vũ, thì lúc đó sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu.

“Tura rồi,ba nó cùng bác sĩ Mục vào nhà ăn com thôi”,mẹ Hạ gọi vọng ra.

Hôm nay là ngày giỗ cụ,bên gia đình cô Út về từ rất sớm,hai đứa trẻ thì bây giờ mới đi học về,thằng Tư cứ ráo rác nhìn nghiêng ngả tìm Hoàng Minh Vũ nhưng không thấy thì nó xì cái mặt ra.Hạ Tiểu Nguyên bật cười trước cái tính trẻ con của thằng em,cô đành lôi nó lên phòng,mở vali ra lấy cho nó món quà mà anh gửi cô cảm về.Anh bảo rằng đợt tết anh có hứa với thằng bé sẽ mua cho nó một chiếc laptop để nó học trên mạng,nên không thể thất hứa được.

Thằng Tư nhìn thấy thứ mình muốn thì cười ngoác đến tận mang tai,nó năm nay cũng đã học sang cấp hai rồi, lực học cũng xếp vào loại giỏi nên cô cũng không lo thằng bé mê game online,nhưng vẫn phải nhắc nhở.Cô Út thì kinh ngạc nhìn cái thứ trên tay con trai mình,Hạ Tiểu Nguyên chỉ mỉm cười nói là của Hoàng Minh Vũ thưởng cho thằng bé vì vừa rồi đạt kết quả tốt.

Đang bữa ăn com,thằng cu Tư hồn nhiên hỏi cô về Hoàng Minh Vũ khiến cho cả nhà thất thần,đặc biệt là mẹ Hạ lại gắt lên nhắc khéo.

"Thằng Tư,lúc ăn com không được nói chuyện,nhà đang có khách đấy"

Hạ Tiểu Nguyên đang ăn chợt dừng lại nhìn mẹ,cô tức giận mẹ vì sao cứ nghe đến cái tên của anh thì lại tức giận và tránh né.Buồng đôi đứa xuống,cô xin

phép cả nhà đi lên phòng trong khi chưa ăn được miếng gì vào bụng.Cô chán nản khi mọi thứ thay đổi,cầm sợi dây chuyền hình cò ba lá có khắc tên hai người lên nhìn,Hạ Tiểu Nguyên thấy lòng thật ảm áp.Với điện thoại lên nhìn đồng hồ,bây giờ là mười một giờ trưa,vậy là bên Anh sẽ vào đêm muộn,không biết giờ này anh đã xuống sân bay chưa.

Cô Út đẩy cửa phòng vào nhìn đứa cháu gái đang thần thờ chú tâm vào chiếc điện thoại, bà thở dài bước đến.

"Nguyên,con không ăn gì sao,sẽ đói đấy con ạ"

"Con ăn không trôi cô ạ,con thấy ba mẹ con khác quá,họ như thay đổi thành một người khác vậy,trước kia họ không có thế",Hạ Tiểu Nguyên ủ rũ

"Thôi con ạ,chắc ba mẹ con có lý do riêng của mình, con cũng đừng trách họ"

Hạ Tiểu Nguyên nằm quay người vào trong,không muốn nói gì cả,tâm trạng cô bây giờ rất là khó chịu.Đang lim dim thì tiếng mẹ Hạ đánh thức dậy kêu cô tiểu Mực Thần một đoạn,trong lòng đã tức giận sẵn nên cô bùng nổ ngay lúc đó.

"Mẹ,con rất mệt,mẹ đừng có bắt con phải làm những điều con không thích"

"Nguyên,từ bao giờ con học được cái thói cãi lại mẹ hả,càng lớn con càng không dạy được phải không ",mẹ Hạ quát lên.

*****

Tại biệt thự nhà họ Hoàng bây giờ là một mảnh hỗn loạn,Diệp Mẫn ngồi đối diện với chồng nước mắt đảo quanh,bên cạnh là Hoàng Minh Vũ đang ôm đầu khổ sở.Có trời mới biết anh phải chịu đựng như thế nào khi nhìn cảnh gia đình không hạnh phúc, ba mẹ thì dằn vò nhau không lối thoát,còn bản thân lại bị cuốn vào cuộc hôn nhân thương mại.

Hoàng Chấn Khang ngồi trên chiếc ghế sofa nhìn Hoàng Minh Vũ,ông thật có lỗi với đứa con trai duy nhất của mình.Ông biết là do ông có chấp nên thằng bé mới trở nên trầm tính như ngày hôm nay,trong lòng nó chắc vô cùng hận người ba này lắm.

"Vũ,ba hỏi con chuyện này,con hãy trả lời thật lòng cho ba biết. Ba xin lỗi vì hai mươi ba năm qua không hề lo lắng hay quan tâm con thật sự,ba biết là mình sai.Hôm nay gọi con về đây để muốn nói với con là ba đồng ý giúp con hủy bỏ hôn ước với con bé Minh Nguyệt.Ba không thể đứng nhìn con có một cuộc hôn nhân không hạnh phúc nữa, một người đã là quá đủ rồi"

"Tôi không đồng ý"

"Thật sao ba"

Cùng một lúc là hai tiếng nói vang lên,Hoàng Chấn Khang cùng Hoàng Minh Vũ khó hiểu quay sang nhìn Diệp Mẫn,anh lên tiếng.

"Mẹ,mẹ nói gì vậy hả,đây là ba đang giúp con mà"

Diệp Mẫn không nhìn con trai,ánh mắt bà quay qua chỗ khác,bà biết nói gì lúc này đây.Chồng bà vì một người đàn bà khác mà sẵn sàng hủy bỏ hôn ước cho con trai,bà thừa hiểu đây là ông ta đang bù đắp cho nó, nhưng ông ta không hề biết người mà thằng bé yêu lại là con của An Nhã.

"Mẹ thấy con bé Minh Nguyệt thích hợp với con nhất,con bé vừa biết điều, lại giỏi giang trong việc điều hành công ty,sau này sẽ giúp con được rất nhiều điều "

Hoàng Chấn Khang ánh mắt mông lung nhìn vợ như muốn xoáy sâu vào nó tìm lý do.

"Bà đủ chưa,cuộc hôn nhân của tôi với bà chưa đủ mệt mỏi hay sao mà muốn con mình đi vào lối mòn đó"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Ăn xong bữa sáng Cung Lâm trở cô ra công trường,nơi đây trước kia là một cánh đồng hoang vu mọc đầy cỏ dại,thì chỉ hai năm nữa nó sẽ lại trở thành một trong những khu sầm uất nhất London.Từng tốp công nhân cứ nối đuôi nhau làm công việc của mình, Hạ Tiểu Nguyên cùng Cung Lâm mặc bộ đồng phục bảo hộ hòa vào đám người bận rộn kia.

Bàn tay ghi chép những gì mình giám sát được, cô đi sâu vào bên trong định bước lên tầng hai thì bị giữ lại.

"Cô đi đâu đấy hả,đứng ở đây được rồi, chỗ đó rất nguy hiểm đấy",nói rồi không để cho trả lời, Cung Lâm kéo cô đi về phía an toàn hơn

“Tôi phải vào xem thi mới biết được chất lượng cũng như ti lên trên bản thiết kế có chênh lệch không chứ.”,Hạ Tiểu Nguyên gắt nhẹ nhìn người đàn ông kia

“Được rồi, tôi đi cùng cô,có việc gì tôi còn có thể giúp đỡ được “

Bước vào bên trong tầng một của khu đô thị chung cư Carol đang xây,cô lấy tay sờ lên bức tường dùng thước đo đạc,xong lại đi qua chỗ nguyên vật liệu kiểm tra độ an toàn,thì bất ngờ trên tầng một mảng xi măng lớn đang rơi xuống ngay trên đầu cô.Hạ Tiểu Nguyên bất động đứng chân chân tại chỗ,cô cảm giác con đau ập đến nhanh chóng,cả người vô lực ngã xuống chìm trong bóng tối. Máu loang lổ khắp khuôn mặt xinh đẹp ấy,cả người cô bị vùi trong đồng đồ nát. Cung Lâm hét lên một tiếng rồi lao vào cào trên những mảng vụn vữa,anh cảm giác trái tim mình lúc này như nổ tung,cái cảm giác sắp mất đi điều gì vô cùng quý giá.

Hạ Tiểu Nguyên ý thức mong lung không còn tỉnh táo nữa, cô nhìn thấy Hoàng Minh Vũ và mình của những năm về trước, bọn họ hạnh phúc bên nhau biết bao nhiêu. Rồi cô lại nhìn thấy đứa bé của bọn họ đang đứng bên kia đường nhìn cô uất hận,hận cô vì sao không bảo vệ được nó.Cô lại nhìn thấy anh cùng Lại Minh Nguyệt cùng nhau tiến vào lễ đường hạnh phúc.

Mí mắt nặng trĩu, lúc này cô thật sự chỉ muốn ngủ một giấc thật dài để quên đi những đau khổ mà mình kìm nén,nhưng bà vai cô luôn có người lay mạnh,cô đau lắm,ai đó đứng lay cô nữa được không, cô chỉ muốn ngủ một lúc thôi mà.

“Nguyên,nguyên,tỉnh lại đi em,mở mắt ra nhìn anh đi”,Cung Lâm lay bà vai cô,miệng thì không ngừng quát tên lái xe.

“Lái nhanh lên,có muốn chết không hả,cô ấy có mệnh hệ gì tao giết chết mày đây”

Một giọt nước mắt rơi xuống,anh không thể giải thích nổi vì sao cho sự yếu đuối ngu ngốc này.Đoạn đường đi đến bệnh viện sao mà xa đến thế,máu của cô càng ngày càng chảy nhiều, đôi tay buông thõng không còn cử động,khuôn mặt tái nhợt không còn sức sống.

*****

Hoàng Minh Vũ đang cùng gia đình ngồi bàn chuyện hôn sự của anh với Lại Minh Nguyệt thì nhận được cuộc điện thoại từ quản lý công trường gọi tới.Vốn dĩ sự việc ở công trường mọi quyền đều giao cho Lâm Tĩnh nên anh cứ mặc kệ nó không nghe,cũng không chuyển sang chế độ im lặng.Cho đến khi cuộc gọi thứ năm vang lên,ông cụ Hoàng cũng khó chịu lên tiếng mắng anh nghe điện thoại. Vừa nhấc điện thoại lên, bên kia là một giọng nói gấp gáp đến độ không thờ kịp.

“Tổng giám đốc,ở công trường xảy ra chuyện.Anh hãy bình tĩnh nghe tôi nói hết đã,không được kích động,anh phải thật cố gắng đối mặt với nó”,nuốt nước bọt anh ta nói tiếp “Một mảng bê tông xi măng tự động sập xuống vùi cô Hạ Tiểu Nguyên vào đồng đồ nát,bây giờ đang được đưa đi cấp cứu ở bệnh viện, có thể không qua khỏi “

“Cạch”,tiếng điện thoại rơi xuống nền nhà kêu leng keng,khuôn mặt Hoàng Minh Vũ trắng bệch không còn sức sống,anh xô đổ chiếc ghế thật mạnh chạy ra ngoài,lên xe lái với tốc độ kinh người. Hạ Tiểu Nguyên của anh,tại sao lại như thế.Tại sao ông trời lại đối xử bất công với cô như vậy,anh là một thằng hèn,một thằng đáng chết,tại sao mọi đau đớn lại không trút giận lên anh.

Đến bệnh viện,Cung Lâm bế cô người đầy máu me chạy vào phòng cấp cứu, ánh mắt giết người nhìn từng bác sĩ trong đội cấp cứu, anh lạnh giọng ra lệnh.

“Phải cứu bằng được cô ấy,nếu cô ta có mệnh hệ gì,tôi sẽ san phẳng cái bệnh viện này của các người”

Một lúc sau,Hoàng Minh Vũ cũng chạy đến nơi, theo sau đó cũng là ba cô bạn thân Tĩnh,Ngọc và Linh.Bọn họ đang cùng nhau đi mua sắm thì nhận được cuộc gọi ở công trường nói cô bị bê tông rơi vào đầu,ba người liền chạy ngay đến đây,trên đường đi,đôi tay Tĩnh run run bấm số gọi điện về cho Lăng Phong ở Việt nam.

Lăng Phong đang trong phòng họp thì có tiếng chuông điện thoại reo,cầm lên nhìn thấy số điện thoại của Hà Tiểu Tĩnh,anh nhú màu nhưng cũng nhấc máy nghe.Vốn tưởng cô ấy gọi đề triệu tập anh,nhưng không,cô ấy nói Hạ Tiểu Nguyên đang nguy kịch trong bệnh viện.Anh lao ra ngoài như một cơn gió,anh dùng mọi cách huy động máy bay riêng đi Anh Quốc,noi đó có người con gái của anh đang giằng giạt lại sự sống. Tim anh như vỡ vụn ra từng mảnh,cô đã nói sẽ dẫn anh về Việt nam thăm ba mẹ,nhưng bây giờ sao cô lại thất hứa....

Chạy vào đến phòng cấp cứu, Hoàng Minh Vũ nhìn thấy Cung Lâm đang ngồi ở ghế chờ,chiếc áo sơ mi anh ta mặc loang lổ những vũng máu,nhìn vào mà tim anh như bị ai đó moi ra vậy.Máu đó là của Hạ Tiểu Nguyên,cô ấy bị chảy máu nhiều như vậy ắt phải bị thương nghiêm trọng lắm,cô sẽ rất đau phải không.

Bác sĩ mở cửa phòng ra ngoài,tất cả đứng dậy chờ được nghe kết quả nhưng lại nhận được một tin dữ.

“Bệnh nhân bị tổn thương não nặng,cần phải mổ não gấp.Với cả mất máu quá nhiều, lại là nhóm máu hiếm,trong bệnh viện đã hết nhóm máu cứu trợ.Ai là người nhà bệnh nhân xin đi theo tôi lấy máu”.

Hà Tiểu Tĩnh vừa kéo tay vừa dục bác sĩ.”Tôi nhóm máu O,tôi cùng nhóm máu với cô ấy,lấy máu của tôi này”

Bác sĩ nhìn cô khó hiểu rồi lắc đầu “Không phải,bệnh nhân Hạ Tiểu Nguyên nhóm máu AB,Rh âm”

“Đoàng”,thân thể Cung Lâm cứng đờ,anh phải cố gắng lắm mới không thể để bản thân ngã gục,Cô ấy có cùng nhóm máu với anh,tại sao lại trùng hợp

đến mức khó tin như vậy,có khi nào Hạ Tiểu Nguyên chính là Cung Lam,đứa em gái bị mất tích ngày khi vừa sinh ra của anh không.

“Tôi nhóm máu AB,Rh âm,lấy của tôi này”,Cung Lâm đi theo bác sĩ lấy máu,để lại đằng sau là khuôn mặt ngơ ngác của Hà Tiểu Tịnh.Nếu cô nhớ không nhầm thì Hạ Tiểu Nguyên nói cô ấy theo nhóm máu của ba Hạ là nhóm máu O,nhưng tại sao bây giờ lại trở thành AB.Như vậy cô ấy không phải con của ba Hạ,vậy cô ấy là con của ai..

*****

Mẹ Hạ đang cùng chồng làm nướng trên bãi thì thằng Tư con cô Út hót hải chạy ra,mặt nó đỏ bừng do phải chạy dưới ánh nắng mặt trời gay gắt,nó nhìn hai bác nói một tràng trong sợ hãi.

“Bác,hai bác,chị Nguyên bị tai nạn,đang cấp cứu bên Anh,tình hình nguy kịch lắm..Ở đầu thôn có chiếc xe ô tô hình như là bạn của chị ấy chờ sẵn ở đó để đưa hai người ra sân bay,hai bác về ngay đi”

Mẹ Hạ khuy xuống muốn ngất đi không tin nổi vào những gì mình nghe thấy,mới hôm qua con bé vẫn còn khỏe mạnh nói chuyện với bà về việc đưa bạn trai về,vậy mà hôm nay sao lại xảy ra cơ sự này cơ chứ.Nước mắt cứ tuôn ra theo từng dòng,mẹ Hạ bám lấy tay chồng thều thào yếu ớt..

“Con bé sẽ không sao đâu,con bé không sao hết “

Ba Hạ vốn là một người đàn ông đầu đội đất chân đạp trời mà chết lặng người trong tích tắc,con gái của ông,cô công chúa bé bỏng ngày nào...Năm năm trước nó quỳ lạy khóc lóc xin ông cho nó đi xuất ngoại,trong thời gian đó nó luôn nỗ lực làm tất cả để được phần đầu,gia đình ông giờ cũng gọi là có tiền nhất trong thôn.Ông còn nhớ Hạ Tiểu Nguyên thủ thi với ông rằng đời này nó muốn tìm một người chồng tốt như ba,để không phải đau buồn, suy nghĩ.Con bé đẹp người, đẹp nét cơ sao ông trời lại phụ bạc với nó như vậy,con gái ông đang cấp cứu nguy kịch bên nửa bán cầu kia,ai sẽ bên cạnh chăm sóc cho nó.

Hạ Vân diu vợ đi thẳng về phía đầu làng nơi có chiếc xe chờ sẵn,trước khi đi ông dặn thằng Tư bảo mọi người giấu nhem ông nội chuyện này,không để ông biết được. Bệnh tim của ông cụ vừa mới hồi phục,ông sợ ba sẽ bị đả kích mà tái phát.Xe chạy nhanh trên con đường cao tốc mới làm qua thôn,đưa ông bà ra thẳng sân bay,đến bên cạnh Hạ Tiểu Nguyên.

*****

Hai mươi tiếng trôi qua,cánh cửa phòng cấp cứu đặc biệt vẫn cứ đèn sáng,bác sĩ đi ra đi vào liên tục,khuôn mặt ai trông cũng vô cùng mệt mỏi.Một ca bệnh phải nói là rất nặng nếu không muốn nói là khả năng giành lại sự sống là gần như không được.

Hoàng Minh Vũ ôm đầu khổ sở,anh đã thức trắng suốt gần 24 tiếng để ngồi đây đợi tin tức của người con gái trong kia,mặc cho những lời an ủi,anh vẫn gồng mình lên chống chọi,bởi vì anh biết người ấy rất mạnh mẽ,cô sẽ không có mệnh hệ gì đâu.Một ý ta chạy ra hót hải.

“Bệnh nhân dường như ý thức không muốn tỉnh lại,ca phẫu thuật vẫn chưa xong,tôi cần một người thật thân thuộc với cô ấy vào phòng để đánh thức ý chí của cô ấy”

Tất cả mọi người lúc này đều nhìn về phía anh,Hà Tiểu Tịnh mặc dù không muốn nhưng vẫn phải lên tiếng.

“Tổng giám đốc Hoàng,ở đây anh chính là người có ảnh hưởng lớn nhất tới ý chí của Nguyên,anh vào đi,cầu xin anh,làm mọi cách để cô ấy được sống,Hạ Tiểu Nguyên rất yêu anh,cô ấy vẫn còn rất yêu anh,anh hiểu không “.

Hoàng Minh Vũ đi theo ý ta mặc chiếc áo bảo hộ,anh bước vào phòng phẫu thuật sắc mùi máu tanh,đôi mắt đỏ ngầu nghìn người con gái đang nằm đó,nhịp tim và huyết áp yếu ớt vô cùng.Bước gần về phía cô,từng giọt nước mắt của anh cứ rơi xuống, là anh đang sợ hãi ông trời bất công với bọn họ.Tiếng bác sĩ văng vẳng bên tai anh..

“Nhịp tim trở về không,bắt đầu kích tim...”

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, cần thêm máu nữa”

Cô y tá người Anh nói to với anh “Nhanh lên,cô ấy đang mất ý thức,anh hãy gọi cô ấy,tốt nhất hãy dùng những kỉ niệm của hai người kéo ý chí cô ấy về”

Tiếng máy kích tim cứ tề tề vang lên,Hạ Tiểu Nguyên bị nâng lên rồi lại hạ xuống,cô lúc này trông không khác gì một xác chết cả.

“Nguyên,em tỉnh lại đi,là anh đây,Nguyên,anh là Hoàng Minh Vũ là kẻ mặt dày luôn bám theo em đây.”

“Nguyên,tỉnh lại đi em,anh sẽ không lấy Lại Minh Nguyệt nữa, anh sẽ không cùng cô ta kết hôn nữa”

“Nguyên,em tỉnh dậy đi,dậy để đánh vào mặt một thằng tồi tệ như anh đi Nguyên.Anh yêu em,em cũng yêu anh mà phải không, năm năm đủ để dày vò chúng ta quá rồi, em đừng xa nhanh,đừng xa anh mà”

“Nguyên,nếu em không muốn tỉnh lại cũng được, anh sẽ ngủ cùng em,chúng ta cùng nhau ngủ em nhé,cuộc sống này nếu em thấy mệt mỏi,anh sẽ dẫn em đi,được không Nguyên”

Chiếc máy kêu tí tí vang lên, cô ý tá quay sang nhìn anh gật đầu “Nhịp tim đã trở lại, 30, 40, 45, 70, 90..”, xong bệnh nhân đã lấy lại được ý chí, tiếp tục phẫu thuật”.

Cung Lâm đứng đó, không còn cái vẻ lạnh lùng tàn khốc thường ngày, khuôn mặt anh đượm buồn trong lo sợ. Cô ấy vẫn chưa tỉnh, điều duy nhất bây giờ là Hà Tiểu Nguyên phải mạnh mẽ giành giật lại hơi thở với thần chết, mọi chuyện sau đó như thế nào thì thuận theo tự nhiên là được.

Cùng lúc đó ba mẹ Hạ và Lăng Phong chạy đến, trên người ông bà vẫn mặc nguyên bộ quần áo bùn đất ngày hôm qua chưa kịp thay, khuôn mặt trông già đi mấy tuổi. Hoàng Minh Vũ đứng bật dậy nhìn vào hai người, ánh mắt đau thương khi lướt qua thân hình xiêu vẹo của mẹ Hạ, Anh đã từng rất hận người phụ nữ này, người gián tiếp khiến cho cuộc sống của ba mẹ anh trở nên không có lối thoát. Anh hận bà nên anh đã làm tổn thương người con gái mình yêu, anh tuyệt tình khinh miệt cô, làm cô đau khổ, và anh cũng khổ sở không kém gì.

“Con bé sao rồi, hả”, trong những người đứng ở đây, ba Hạ chỉ quen duy nhất Hoàng Minh Vũ, nên khi nhìn thấy cậu ấy, ông như vớ được cọc mà lắc mạnh người con trai này.

“Bác, bác bình tĩnh lại đã, Nguyên vẫn còn đang cấp cứu trong phòng chưa có ra”, Hoàng Minh Vũ trấn an ông.

“Đã hơn hai mươi tiếng rồi, tại sao con bé vẫn ở trong đấy, phải chăng đây là quả báo mà ông trời giành cho tôi sao?”, mẹ Hạ ngã người vào vai Hà Tiểu Tịnh, bà vô hồn nói.

Cánh cửa cuối cùng cũng được mở, vị bác sĩ mổ chính bước ra ngoài thở một hơi dài cho sự mệt mỏi, ông nói.

“Bệnh nhân bị chấn thương mạnh ở đầu, não bị tổn thương nặng nề, hiện tại đã qua cơn nguy kịch. Chỉ có điều, tỉnh lại hay không còn phụ thuộc vào ý chí bệnh nhân nữa. “, rồi ông ngừng nghỉ nói tiếp “Theo như bác sĩ tâm lý của chúng tôi chuẩn đoán, có thể bệnh nhân đã trải qua một cú kích rất lớn nên nhiều lần cô ấy muốn buông bỏ ý thức để không tỉnh lại, tôi nghĩ gia đình nên có biện pháp tháo gỡ nút thắt ấy. Hãy nói chuyện với cô bé thật nhiều để cô bé có thể muốn tỉnh lại”.

“Vậy, chúng tôi khi nào mới được vào thăm cô ấy”, Lăng Phong hỏi

“Hai mươi bốn giờ sau các người có thể vào thăm, nhưng chỉ được hai người, bệnh nhân bây giờ rất yếu. Tôi nghĩ các vị nên để một người thật sự quan trọng với cô ấy vào đó thường xuyên”.

Hà Tiểu Tịnh dẫn ba mẹ Hạ trở về khách sạn gần đó tắm giặt cho hết bụi bặm, đi máy bay gần hai mươi giờ đồng hồ, lại thời gian chờ đợi khiến họ mệt mỏi vô cùng, cô an ủi.

“Hai bác bây giờ là chỗ dựa cho Nguyên, nếu hai bác ngã xuống thì cô ấy phải làm sao. Cháu dẫn hai người về nghỉ ngơi, đến trưa chúng ta sẽ vào, ở đây đã có Lăng Phong rồi “

Mẹ Hạ nhìn Hoàng Minh Vũ, ánh mắt đau thương xót xa nhuộm màu tang thương, bà quỳ xuống trước chân anh mà xin lỗi.

“Hoàng Minh Vũ, xin cậu, lấy tư cách là một người mẹ tôi xin cậu, hãy giúp con bé tỉnh lại. Mọi tội lỗi là do tôi, là do sai lầm của người lớn chúng tôi khiến cậu khổ sở, đừng hận con bé, con bé không có lỗi “.

“Bác, bác làm gì thế, bác đứng lên đi. Chuyện của bác và ba cháu ra sao hiện tại cháu không muốn nghĩ tới, bây giờ quan trọng với cháu nhất chính là cô ấy tỉnh lại”, Hoàng Minh Vũ đỡ mẹ Hạ, giọng nói anh khàn đặc.

Mẹ Hạ đứng dậy đi theo Hà Tiểu Tịnh trở về khách sạn, đi được một đoạn, bà quay lại trước lại trước sự ngạc nhiên của mọi người, đặc biệt là Lăng Phong, anh chạy lại đỡ bà.

"Bác, có chuyện gì mà bác quay lại vậy, có bọn cháu ở đây rồi, chúng cháu sẽ trông chừng em ấy".

Mẹ Hạ lắc đầu không nói gì, bà đến gần Hoàng Minh Vũ, vươn tay tát anh một cái thật mạnh, bà nói trong nghẹn ngào.

"Hoàng Minh Vũ, cậu đúng là thật giống Hoàng Chấn Khang, ba cậu, các người chỉ luôn thích làm người khác đau khổ"

"Cậu có muốn biết lý do vì sao năm năm trước Hà Tiểu Nguyên lại nằm trong lòng Mục Thần không, vậy để tôi nói cho cậu biết. Tất cả mọi chuyện đều do một tay tôi sắp đặt, con bé không hề biết chuyện đó, là do tôi đánh thuốc mê con bé”.

"Tôi hận ông trời sao lại nghiệt ngã đến như vậy, sao cậu lại là con của Hoàng Chấn Khang và Diệp Mẫn. Con bé không hề hay biết gì về mối quan hệ của tôi và bố cậu, nó vẫn vô tư hồn nhiên tin vào những lời hứa cậu gửi cho nó, mà chẳng biết chính cậu đang trả thù”.

"Có một điều cậu không bao giờ biết được, rằng giữa cậu và con bé đã từng có một đứa trẻ tồn tại, cái thai đã được hơn ba tháng. Nó quỳ lạy cầu xin vợ chồng chúng tôi giữ lại, nó ôm bụng đi gặp cậu thì lại nhìn thấy cảnh cậu cùng vị hôn thê lăn lộn trên chiếc giường của hai đứa”.

"Đứa bé là một bé trai, nhưng nó chết rồi, là vị hôn thê của cậu và người mẹ cậu luôn tự hào đã giết chết nó. Cậu hiểu không, hiểu vì sao con bé hận cậu chưa". Mẹ Hạ gào lên trong đau đớn, bà là một người mẹ tồi tệ, nếu không phải năm xưa bà góp phần gây lên sự hiểu lầm đó, thì con gái bà sẽ không đau đớn suốt gần sáu năm trời, hận bà ngần ấy thời gian cũng không một lần quay về.

Hoàng Minh Vũ loạng choạng đứng không vững, anh dựa người vào tường ngồi phịch xuống đất, ôm đầu đau khổ mà khóc nức lên như một đứa trẻ. Anh

đúng là một thằng khốn nạn nhất trên đời này, anh không xứng đáng có được tình yêu của cô, rốt cuộc anh đã làm gì thế này. Anh chính là kẻ khiến cho con mình không được chào đời, anh bệnh Lại Minh Nguyệt vô điều kiện, thậm chí vì bệnh tình của cô ta mà chấp nhận kết hôn.

Lăng Phong túm cổ Hoàng Minh Vũ lên mà đấm, anh đấm để xả hết con tức giận của mình. Thì ra là như thế, thì ra tên khốn này đã khiến Hạ Tiểu Nguyên đau đớn đến như vậy. Anh cứ nghĩ cô chỉ trải qua một cuộc tình không trọn vẹn do bị phản bội, thật không ngờ cô lại khổ tâm đến mức phải tìm đến cái chết. Anh cứ đánh mặc cho ba Hạ kéo ra, anh chỉ muốn phát tiết hết thầy tất cả lúc này.

Cung Lâm chứng kiến tất cả cũng thấy đau lòng cho những gì cô bé kia trải qua, anh cũng giống như Lăng Phong vừa nãy, chỉ muốn tấn cho tên khốn nạn đó một trận. Bỗng người được gọi là mẹ Hạ bỏ đến túm lấy chân anh, bà ta nói trong sợ hãi run rẩy không thôi.

"Tôi biết cậu là thiếu gia nhà họ Cung, tôi xin cậu hãy gọi người là cánh tay phải đắc lực của cậu về cứu con bé, tôi cầu xin cậu"

"Mẹ Hạ, mẹ làm gì thế, mẹ đứng lên đi", Ngọc chạy lại đỡ bà thì bị bà ngăn lại.

"Không, tất cả là do tôi, mọi lỗi lầm ngày hôm nay đều là quả báo mà tôi phải nhận, tôi chỉ muốn nói hết ra sự thật để lòng không còn áy náy"

"Bác, thật xin lỗi, tôi không phải không muốn cứu con gái bác, thật sự Javel không ở Anh, anh ta đang ở Italy đàm phán với bộ quân sự, lô hàng vô cùng quan trọng với nhà họ Cung, không thể về được, bác thông cảm cho tôi", Cung Lâm đỡ vai mẹ Hạ nhưng bà nhất quyết không đứng dậy khiến anh vô cùng khó xử. Hạ Tiểu Nguyên thì đang nằm trong kia, mẹ cô ấy thì quý lạ hết người này người khác là sao, mục đích bà ấy muốn nói là gì.

Ba Hạ rơm rớm nước mắt nhìn vợ, ông hiểu nỗi đau của bà phải chịu, mặc dù con bé không phải là con ruột của mình, nhưng tình nghĩa hai mươi sáu năm nói bỏ là bỏ sao được.

"An Nhã, bà đứng dậy đi, có gì từ từ nói, bà như vậy bọn trẻ sẽ không thấy thoải mái đâu".

"Cậu nhất định phải cứu lấy con bé, bởi vì... bởi vì...", giọng mẹ Hạ run run, nước mắt dâng lên trong nước mắt "Con bé là em gái cậu, chính tôi là người hai mươi sáu năm trước đánh cắp nó đi"

"Đoàng", một tiếng nổ lớn trong đầu tất cả những ai có mặt ở đây, đặc biệt là Cung Lâm, anh kích động bóp chặt bả vai bà lạnh lùng.

"Bà nói lại coi, tất cả đều là do bà bịa đặt đúng không, tôi không tin"

"Cậu nhất định phải tin, cậu hãy hỏi mẹ cậu xem có phải đứa bé ấy có một chiếc bớt màu đỏ ở ngực trái, chân đeo một chiếc vòng bằng vàng khắc hai chữ Cung Lâm không. Tôi chắc chắn con bé là người nhà họ Cung các người, làm ơn, cậu muốn trừng phạt tôi sao cũng được, chỉ xin cậu, cứu lấy nó"

Cung Lâm nắm tay vào tường, máu từ bàn tay túa ra nhưng anh chẳng hề thấy đau đớn, những khúc mắc anh luôn nghi vấn cuối cùng cũng có lời giải đáp, nhưng số phận trớ trêu lại để anh em họ nhận nhau trong tình cảnh nguy kịch như thế này. Ánh mắt lạnh lùng chết chóc chiếu vào người đàn bà đang quỳ dưới chân, anh bóp chặt cổ bà ta mặc kệ những van xin của người bên cạnh, cho đến khi thấy người đó dường như không còn thở nổi, anh cuối cùng lại buông lỏng. Anh làm vậy là đúng hay sai, cho dù bà ta chia cắt bọn họ gần ba mươi năm, nhưng không hề đối xử tệ bạc với con bé, ngược lại lại yêu thương trân trọng.

Cung Lâm cầm điện thoại lên gọi cho Javel, buông từng chữ "Tôi cần cậu trở về Anh ngay lập tức".

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Diệp Mẫn nhìn chồng tức giận, mọi uất ức từ trước đến nay bà đều nói ra cho bằng hết, ngày hôm nay bà sẽ cắt đứt mọi hi vọng của con trai với Hạ Tiểu Nguyên. Cho dù thằng bé có đau đớn, có hận bà đi chăng nữa bà vẫn phải làm như vậy, bởi vì bà không có sự lựa chọn nào khác.

"Ông muốn hủy bỏ hôn ước giúp con trai, nhưng ông có biết thằng bé yêu ai không hả. Là một cô gái rất xinh đẹp, rất lễ phép, nhưng trớ trêu thay con bé lại là con của An Nhã", nói rồi không để ý đến sự kinh ngạc của chồng, bà quay sang con trai đang ngơ ngác không hiểu, ánh mắt đau thương.

"Con có biết người đàn bà tên An Nhã là ai không, người đó chính là kẻ khiến cho ông ấy bỏ mặc hai mẹ con mình không quan tâm suốt hai năm trời. Hai năm, ông ta không hề bế con chỉ một lần, không nhìn mặt con xem giống ba hay giống mẹ, ngày ngày ông ấy đều ở cạnh người đàn bà đó. Họ thuê nhà ở cùng nhau, cùng nhau đi chơi, cùng nhau hạnh phúc, bỏ mặc chúng ta trong căn biệt thự không hơi ấm này".

Hoàng Chấn Khang tức giận, ông vỗ mặt bàn rầm một tiếng rồi đứng dậy, quát lớn.

"Đủ rồi đây Diệp Mẫn, bà nói như thế không khác gì bà đổ hết mọi tội lỗi cho An Nhã, năm xưa nếu không phải bà bắt chấp mọi thủ đoạn thì tôi cũng sẽ không làm tổn thương bà ấy, bà mới chính là người chia rẽ chúng tôi".

“Tôi sai,hahaha,đúng tôi ngu muội nên mới làm tất cả để được trở thành bà Hoàng,nhưng suốt hai mươi ba năm nay,ông thấy tôi có một ngày yên ổn chưa khi người được coi là chồng lại không hề động vào người vợ của mình. Thăng bé Hoàng Minh Vũ là con trai ông,nhưng ông đã một lần nào làm tròn bổn phận của một người cha chưa”,Diệp Mẫn đứng đối diện với chồng,bà bây giờ vô cùng mất lý trí mà không ngần ngại nói ra tất cả.

“Đến bây giờ con trai tôi lại u mê con gái của người phụ nữ đó,ông bảo tôi chấp nhận được sao.Chúng nó đã ăn ngủ với nhau,sống chung với nhau như vợ chồng,con bé đó chỉ kém thăng Vũ hai tuổi,thân phận nó như thế nào tôi không cần nói ông cũng biết phải không hả.Ông biết tôi đã đau đớn như thế nào khi biết được sự thật nghiệt ngã này không hả,ông nói đi,nói cho tôi biết xem ông còn dám tác thành cho chúng nó nữa không “.

Hoàng Chấn Khang ngã phịch xuống ghế,ông kinh ngạc trước những gì vợ ông vừa nói.Ông nhớ lại khoảnh khắc khi biết An Nhã mang trong mình giọt máu của bọn họ,Hoàng Chấn Khang đã hạnh phúc biết nhường nào.Đây chính là món quà nhỏ mà thượng đế ban cho ông,ông nâng niu An Nhã trong lòng mà hứa hẹn thế thốt.Nhưng thật không ngờ con ác mộng ập đến,năm đó Diệp Mẫn cho người tìm đến An Nhã đe dọa truy sát cô ấy,bản thân ông thì bị đánh ngất đi hai ngày,không ý thức. Khi tỉnh dậy mọi thứ đều thay đổi, ông điên loạn lao đi tìm khắp nước Anh cũng không thấy tung tích của bà,cứ như thế đến nay là hơn hai mươi năm.

Nếu như lời vợ ông nói là thật,thì hai đứa chính là anh em cùng cha khác mẹ,thằng Vũ đang yêu chính đứa em gái của mình. Không,không thể như thế được, tại sao số phận lại đưa đẩy bọn nó gặp nhau rồi yêu nhau,rồi đến khi sự thật được phơi bày ra ánh sáng,sẽ như thế nào.

“Sao,ông đau lòng không nói được gì nữa hả,hay là ông đang vui mừng. Hoàng Chấn Khang, ông đúng là kẻ vô tâm nhất trên thế giới này,ông lại có thể để cho hai đứa chúng nó yêu nhau không ngăn cản,ông đang giúp chúng nó càng ngày càng bước vào tội lỗi “,

Hoàng Minh Vũ ánh mắt đau thương nhìn mẹ rồi lại quay sang nhìn cha,mẹ nói cô là con gái của kẻ thứ ba phá vỡ hạnh phúc gia đình họ.Không,anh không tin,mẹ Hạ làm sao có thể là người như thế chứ,chắc chắn đây không phải là sự thật,là mẹ đang cố tình lừa dối anh thôi.

“Mẹ,mẹ đừng đùa nữa,không hay một chút nào đâu,mẹ biết con không thể buông Hạ Tiểu Nguyên nên mới bịa đặt ra câu chuyện này đúng không.Di An Nhã sao có thể quên biết ba được chứ,đi ấy sao có thể là người thứ ba đi phá vỡ hạnh phúc gia đình chúng ta.Chú Hạ Văn và đi ấy rất hạnh phúc với nhau,sao có thể giống như lời mẹ nói “

“Con không tin chứ gì,đúng rồi, đến mẹ còn không ngờ được lại có thể gặp lại người phụ nữ ấy.Con hỏi ba con đi,hỏi xem ông ấy đó có phải là sự thật không.Hỏi xem ông ấy năm xưa đã làm những chuyện đáng xấu hổ gì”,Diệp Mẫn chỉ thẳng tay vào mặt con trai,bà đồng dục từng câu.

“Đủ rồi đấy,bà đừng khiến thằng bé khó xử nữa, chuyện của người lớn chúng ta thì chúng ta tự giải quyết, bọn trẻ không có tội trong chuyện này”,Hoàng Chấn Khang quát lên

“Không có tội,con bé đó sinh ra chính là một sai lầm,đồ nghiệt chủng đó đáng lẽ không nên được tồn tại,ôg hiểu chưa.Mẹ nào con đấy,tôi sẽ không bao giờ cho thằng Vũ qua lại với nó”

Hoàng Minh Vũ bị năm tên vệ sĩ lôi về phòng,mọi liên lạc đều bị cắt đứt,anh đau đớn khi nhận ra tất cả chẳng phải là nói dối. Rốt cuộc anh cũng hiểu vì sao từ xưa đến nay ba không hề có tình thương với mẹ,cho dù bà có tìm đến cái chết bao nhiêu lần ông cũng dừng dừng.Họ sống với nhau tất cả đều vì trách nhiệm,vì họ còn một đứa con trai trên danh nghĩa là anh đây.Người đàn ông thành công trên thương giới, trong mắt bọn họ ông là một người ba đáng khâm phục,một người chồng thương yêu vợ.Nhưng chỉ người trong cuộc mới hiểu được, trái tim ông luôn cất kỹ bóng hình của một người đàn bà khác chẳng phải mẹ anh.Khi anh biết nhận thức,họ chưa bao giờ ngủ cùng phòng với nhau,cũng chưa từng nói chuyện với nhau quá năm câu trên một ngày,đa số đều là mẹ tự thao thao bất tuyệt.

Mỗi khi đi làm về,Hoàng Chấn Khang đều nhốt mình trong thư phòng làm việc,đến bữa cũng chẳng buồn xuống bởi vì anh biết ông không muốn giáp mặt mẹ.Ánh mắt lúc nào cũng lạnh lùng xoáy sâu vào người vợ của mình đầy căm ghét,lúc đó anh mới hiểu giữa bọn họ chẳng hề có tình yêu mà tràn đầy oán hận.

Dưới phòng khách,Diệp Mẫn vẫn ngồi đó,bà tự dặn lòng lúc này không thể gục ngã,bà cần phải về Việt nam một chuyến để tìm ra sự thật trước Hoàng Chấn Khang.Nói là làm,bà kêu tài xế lái xe thẳng ra sân bay mà chẳng kịp mang hành lý.

*****

Tại Việt Nam,Hạ Tiểu Nguyên tiễn Mục Thần đi ra cổng làng,cô cố gắng bày ra vẻ mặt vui nhất có thể để trò chuyện cùng với anh.

“Nguyên nghi hè rồi em nhỉ,có dự định lên Hà Nội làm thêm không em”,Mục Thần phá tan bầu không khí im lặng hỏi cô.

“Em không anh ạ,mẹ em bảo ở quê phụ giúp ba công việc, dù gì ba cũng rất bận”

“Haizz,tiếc nhỉ..Mà em có muốn làm thêm hè ở nhà không. Anh có một người bạn đang thuê người dịch tài liệu sang tiếng anh và tiếng pháp,có thể làm qua email.Nếu em muốn làm anh sẽ giúp em nhận công việc đó “

“Thật hả anh,vậy anh giúp em được không, thật sự không biết cảm ơn anh như thế nào nữa “,Hạ Tiểu Nguyên nhìn vào mắt Mục Thần,ánh mắt đầy những chân thành cảm tạ.

Tiền Mục Thần đi rồi, Hạ Tiểu Nguyên trở về nhà thì chạm mặt mẹ Hạ ở cổng,cô vẫn giận mẹ vì chuyện lúc trưa nên tránh né không hỏi bà,nhưng chưa đi được bao xa đã bị tiếng nói của mẹ gọi lại.

“Nguyên,con chia tay Hoàng Minh Vũ đi,con với thằng bé không hợp nhau đâu.Có quá nhiều chuyện biết ít đi sẽ tốt hơn”

Hạ Tiểu Nguyên quay lại nhìn mẹ Hạ bằng ánh mắt khó hiểu, cô dần lòng hỏi mẹ.

“Mẹ, chẳng phải lúc trước mẹ luôn ủng hộ bọn con bên nhau hay sao, sao bây giờ lại dùng mọi cách ngăn cấm bọn con chứ. Nếu là vì lo cho việc học thì mẹ yên tâm, con biết chừng mực của mình, sẽ không khiến việc học bị tụt dốc”.

Mẹ Hạ lắc đầu, ánh mắt bà cương quyết nhìn thẳng vào mắt con gái, bà nên phải nói như thế nào bây giờ, nói hết sự thật ra sao. Bà biết chính bà ích kỉ, bà đang lợi dụng con gái để trả thù nhà họ Hoàng. Nhưng bà vẫn quyết định đâm lao thì phải theo lao, con bé sẽ hạnh phúc hơn khi gả vào gia đình khác không phải họ.

“Nguyên, con cố chấp như vậy thì mẹ cũng không đầu điểm con làm gì nữa. Mẹ biết vừa rồi hai đứa có cùng nhau đi du lịch, con nói dối mẹ là con đi làm mẹ cũng sẽ không truy cứu. Nhưng con có biết vì sao thằng bé lại phải quay về Anh đột ngột vậy không hả, cả lần trước nữa cũng thế”

Hạ Tiểu Nguyên lắc đầu, ánh mắt hoang mang lo sợ khi nghĩ đến điều không muốn kia, cô đang sợ, phải, cô sợ cái sự thật tàn khốc đó.

“Nó về để chuẩn bị cho tiệc đính hôn với vị hôn thê của mình, đừng hỏi tại sao mẹ lại biết việc này. Là bác sĩ Mục nói cho mẹ biết, con cũng biết Mục Thần là bạn của cậu Hoàng Minh Vũ rồi đúng không”.

Hạ Tiểu Nguyên lắc đầu không tin những gì mẹ Hạ nói, cô chạy thật nhanh vào trong nhà trước sự đau lòng của ba

“Chúng ta làm như vậy có tàn nhẫn quá không, An Nhã”

“Không, thà để con bé nó nghĩ rằng mình bị phản bội còn hơn biết sự thật nó yêu chính anh trai của mình”, mẹ Hạ lau đi giọt nước mắt, lững thững đi vào nhà, bóng lưng run rẩy cô đơn đến vô cùng.

*****

Tại Anh lúc này, trong một căn biệt thự sang trọng, luôn có tiếng gào thét vang lên.

“Thà con ra, mẹ, làm ơn, hãy thả con ra. Con không quan tâm đến những việc trước kia của ba mẹ, con chỉ cần Hạ Tiểu Nguyên thôi, con chỉ cần cô ấy thôi. Làm ơn, cho con đi gặp cô ấy”

Hoàng Minh Vũ bấm cửa ầm ầm, trong căn phòng có vật gì cứng anh đều bẻ ra, nhưng tuyệt nhiên cánh cửa không một chút xi nhê. Anh bắt lực đến phát điên, không có điện thoại, không có bất kì cái gì có thể liên hệ được với cô, anh gào thét lên trong đau đớn. Anh sợ cô biết được sự thật sẽ rời bỏ anh, anh chỉ muốn ngay lúc này được ở bên cạnh người con gái đó, ôm chặt cô vào lòng để không phải rời xa. Rốt cuộc ông trời tại sao luôn gây trắc trở cho chuyện tình yêu của anh và cô, tại sao luôn reo rắc những sóng gió xuống cuộc tình này.

Bên ngoài, Hoàng Chấn Khang thờ dài nhìn vào bên trong, ông phải làm sao bây giờ, chẳng nhẽ lại nói ra cái sự thật tàn khốc rằng người con trai ông đang yêu chính là em gái của nó. Không, ông không làm được, bọn trẻ yêu nhau là một sai lầm quá lớn rồi, nếu để Minh Vũ biết tất cả, với tình yêu mù quáng hiện tại, nó cũng không cần để ý đến việc Hạ Tiểu Nguyên là ai. Là một người cha, ông hiểu con trai mình, nó yêu cô bé ấy đến không cần đến mạng sống của mình nữa.

“Ba, con biết ba ở ngoài đó mà, ba kêu người mở cửa cho con đi ba, không thì ba hãy cho con gọi điện cho em ấy cũng được, chỉ một phút thôi”, Hoàng Minh Vũ vừa đập cửa vừa nói vọng ra, anh biết, ba đang ở bên ngoài, nhưng vì sao ông lại không lên tiếng.

“Vũ, ba xin lỗi, mẹ con nói đúng, con hãy dừng lại mối quan hệ với Hạ Tiểu Nguyên đi, hai đứa không thể bên nhau được đâu, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Hãy chuẩn bị thật tốt cho buổi lễ đính hôn sắp tới với Lại Minh Nguyệt, con trai ạ”, Hoàng Chấn Khang buông lời nói tàn nhẫn với con trai rồi quay người bước đi.

Người làm ở căn biệt thự vẫn đi lại ra vào, mặc dù rất thương cho tình cảnh thiếu gia hiện tại, nhưng không một ai dám mở căn phòng ấy ra. Dần dần những tiếng đập phá không còn nữa, thức ăn mang vào đều nguội lạnh mang ra, cứ thế vài ngày trôi qua, Hoàng Minh Vũ đều không ăn uống gì cả, cho đến khi Diệp Mẫn trở về.

Bà nhìn con trai trong dáng vẻ tiều tụy, râu ria lởm nhồm, tóc tai thì rối loạn mà đau xót. Cuối cùng tất cả những gì bà suy nghĩ đều là sự thật, xét nghiệm DAN chứng minh Hoàng Chấn Khang và Hạ Tiểu Nguyên là quan hệ cha con. Bà ngồi xuống giường nhìn vào Minh Vũ, nước mắt không kiềm được rơi ra ngoài, mới có mấy ngày trông nó như một cái xác không hồn thế này sao.

“Vũ, con dậy ăn chút gì đi con, đã mấy ngày nay con không ăn uống gì rồi”

“.....”

“Vũ, con không thương bản thân thì cũng nên thương mẹ, nhìn con như vậy mẹ đau lòng lắm con ơi”

“.....”

Vẫn là chỉ mình bà độc thoại một mình, Diệp Mẫn đứng dậy đi ra ngoài, trước khi đi, bà quay lại nói mà chẳng cần biết Hoàng Minh Vũ có trả lời hay không, bà nhất định phải khiến nó bỏ được người con gái tên Hạ Tiểu Nguyên kia.

“Vũ,mẹ nói cái này con nghe thì nghe,không nghe cũng được. Mấy ngày vừa qua mẹ có về Việt Nam, con bé Hạ Tiểu Nguyên đó đang quen với một người tên Mục Thần,là bác sĩ.Nếu con không tin,ngày mai có thể về để tận mắt chứng kiến, mẹ chỉ mong con đừng đau lòng quá “.

Bước vào căn phòng của Hoàng Chấn Khang, Diệp Mẫn đảo mắt nhìn quanh, cổ họng bà nghẹn lại.Trên bức tường được che phủ một tấm rèm ấy là hình ảnh của An Nhã hồi còn trẻ,cô ấy trông rất đẹp.Ông ngồi trên chiếc ghế xoay,mắt đắm đắm nhìn vào nụ cười trong khung ảnh,không hiểu rõ tâm trạng lúc nào thế nào.Quay người lại nhìn vợ,bà ấy vẫn thế,vẫn đẹp trẻ hơn so với rất nhiều người cùng tuổi, vẫn kiêu sa như vậy. Nhưng sao ông chẳng thể rung động với bà suốt ngần ấy năm chứ.

Diệp Mẫn lấy từ trong túi sách một tập hồ sơ ra đưa cho chồng, bên ngoài ghi rõ “Bản xét nghiệm DAN”.

“Chẳng phải ông vẫn không tin sao,vậy thì đây,nó nằm ở đây này,ông tự xem đi rồi quyết định. Dù gì tôi cũng là vợ trên pháp luật với ông,nếu ông muốn đón mẹ con bọn họ về thì hãy nói qua với tôi một tiếng. Tôi làm rất cả đến hôm nay chỉ vì con trai tôi,Hoàng Minh Vũ “

*****

Bốn ngày trước tại Việt Nam.

Hạ Tiểu Nguyên cầm điện thoại gọi cho Hoàng Minh Vũ nhưng đều không liên lạc được,cô không tin những lời mẹ Hạ nói lúc nãy.Anh đã hứa với cô sẽ trở lại, bọn họ đã định ước với nhau chỉ cần cô hai mươi tuổi là sẽ kết hôn,thời gian chỉ còn vài tháng nữa, anh lại đột ngột im lặng, mất liên lạc là sao.Là anh có việc đột xuất,hay là anh thật sự phải lấy Lại Minh Nguyệt.

Gọi suốt cả buổi chiều đều nhận được sự thất vọng, Hạ Tiểu Nguyên định bấm cho Diệp Khanh nhưng bàn tay vừa cầm lên lại buông xuống.Mối quan hệ giữa cô và anh ấy vẫn vô cùng ngại ngùng, với cả,trước kia Diệp Khanh vẫn luôn nhắc nhở cô nên suy nghĩ lại về việc yêu Hoàng Minh Vũ. Anh nói sẽ rất khổ sở,vô cùng khó khăn.Nghĩ đến Loan,người yêu của Mạnh Cường, Hạ Tiểu Nguyên bấm máy gọi,bên kia là giọng nói vui vẻ của chị.

“Alo,bé Nguyên sao,có chuyện gì vậy em”

“Chị Loan,anh Mạnh Cường có ở đó không chị”

“Ồ,em tìm Mạnh Cường à,anh ấy vừa đi ra ngoài rồi em ạ”,Loan trả lời cô

“Không,em tìm chị mà,chị Loan này,chị có coi em là em gái chị không “,Hạ Tiểu Nguyên nhỏ giọng ỉu xiu

“Con bé này hôm nay lạ nhỉ,muốn hỏi gì thì hỏi đi,chị biết thì chị trả lời mà”

"Chị Loan,chị có thể nói cho em những gì chị biết về Hoàng Minh Vũ không.Lần trước anh ấy trở về Anh là gia đình có việc đột xuất,phải không chị"

Loan bên này hơi bối rối trước câu hỏi đột ngột của Hạ Tiểu Nguyên, tuy nhiên bản thân cô lại rất yêu quý con bé này,nhân lúc Mạnh Cường không ở đây,Loan nói ra tất cả những gì mình biết.

"Nguyên, chị coi em như em gái của mình nên không muốn giấu em chuyện gì,thật sự chị muốn tốt cho em.Chị nghĩ em nên chia tay với Hoàng Minh Vũ đi,vì cậu ta là một người vô cùng khó hiểu. Chị không biết lần trước về Anh cậu ta có nói lý do gì với em không, nhưng như chị và Mạnh Cường biết được thì cậu ấy trở về để tiếp nhận quyền điều hành tập đoàn,quan trọng hơn là chuẩn bị cho lễ đính hôn với tiểu thư tập đoàn Star,Lại Minh Nguyệt. Lễ đính hôn sẽ được tổ chức vào ngày 22/8,tức là bây giờ còn hai tháng nữa em ạ.Chị cũng không rõ cậu ấy bây giờ ở đâu, bởi vì chị không về Anh nên không biết ".

Hạ Tiểu Nguyên ngã phịch xuống đất,trái tim cô đau đến thất lại không thở nổi, thì ra đây mới là sự thật sao.Sao lại tàn khốc đến như thế,tại sao anh lại nhân tâm lừa dối cô như vậy.Cô yêu anh bằng tất cả những gì cô có,còn anh,anh luôn nhạo nhúng giữa hai người con gái,anh không cho cô một lời giải thích, một lý do vì sao anh im lặng.

Ba Hạ đẩy cửa đi vào,ôm lấy con gái vào lòng,ông an ủi.

"Con gái,mọi chuyện rồi sẽ qua đi,con hãy mạnh mẽ lên, đừng để bản thân gục ngã con nhé"

"Ba,tại sao anh ấy lại làm như vậy với con,con không hiểu. Không,con không tin,con muốn đi tìm anh ấy hỏi cho ra lẽ,con phải đi",Hạ Tiểu Nguyên mất ý chí lao ra ngoài

"Đủ rồi Nguyên, con nhìn lại mình xem bây giờ con là bộ dạng gì. Ba cho con đi học để thành tài chứ không phải đau lòng chết đi sống lại vì một thằng đàn ông bội bạc.Con không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho bộ mặt của gia đình, nếu để làng xóm biết được chuyện hay ho con làm,ba mẹ biết giấu mặt vào đâu",ba Hạ quát lên chỉ bảo.

"Cũng chỉ là một thằng đàn ông, không yêu người này thì yêu người khác,con việc gì phải nhất nhất sống chết khóc lóc vậy hả.Con đau lòng,ba biết, nhưng thằng Vũ nó có đau lòng như con không, hay nó bây giờ đang bận rộn cho hôn lễ của mình ",ba Hạ ném quyển tạp chí mới nhất xuống dưới đất,đạp vào mắt cô là hình ảnh Hoàng Minh Vũ cùng Lại Minh Nguyệt đi mua sắm trong trung tâm thương mại.

Gạt đi nước mắt trên má,Hạ Tiểu Nguyên đứng dậy,tay bóp chặt cuốn tạp chí,cô nói trong tiếng khàn.

"Ba,con xin lỗi, là do con ngu dại nên không nghe lời ba mẹ.Từ bây giờ con biết mình nên làm gì rồi, con sẽ không nhắc đến người con trai ấy nữa, thời

gian qua để ba lo lắng, con thật ngốc".

Sáng ngày hôm sau, mẹ Hạ nhận được cuộc điện thoại của Diệp Mẫn hẹn bà trên quán cafe Nắng Hạ trên huyện, vốn định không đi nhưng rồi bà lại không kiềm lòng được muốn biết, rốt cuộc người phụ nữ ấy về đây tìm bà làm gì. Đến nơi, bà nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, tóc xoăn vắn lên đỉnh đầu trông thật cao sang, nhìn xuống bản thân chỉ mặc bộ quần áo vài què mùa, chân đi dép xốp, An Nhã bà cười nhạt. Nếu là trước kia bà sẽ không bao giờ để bản thân lòi thối lếch thếch đến như vậy, nhưng mấy chục năm trôi qua, cô không hối hận khi quyết định theo Hạ Vân về nơi miền núi nghèo khó này. Ngồi đối diện với Diệp Mẫn, mẹ Hạ gọi một ly nước chanh, bà đi luôn vào chủ đề không vòng vo.

"Hoàng phu nhân, không biết bà về tận nơi nghèo khó này tìm tôi có việc gì, tôi nhớ là chúng ta không ai ảnh hưởng đến cuộc sống của nhau"

Diệp Mẫn nhìn mẹ Hạ ánh mắt vô vàn cảm xúc, uất hận lên tiếng

"An Nhã, bà cũng biết chuyện Hoàng Minh Vũ là con trai tôi, chuyện thằng bé yêu con gái bà gia đình chúng tôi không đồng ý, tôi gặp bà chỉ muốn cùng bà thương lượng chuyện tách hai bọn trẻ ra"

"Bà không nói tôi cũng sẽ làm, từ lúc biết thằng bé là con trai của Hoàng Chấn Khang, tôi hận không thể mang Hạ Tiểu Nguyên đi xa nơi này, càng xa càng tốt. Bà nếu vì chuyện này mà vất công đến đây tìm tôi, thì tôi về trước, nhà tôi rất nhiều việc", mẹ Hạ đẩy ghế đứng lên.

"An Nhã, bà nói cho tôi biết, Hạ Tiểu Nguyên có phải con của Chấn Khang hay không, là cái thai năm đó"

Thân thể mẹ Hạ cứng đờ, bà nhớ lại tình cảnh mình trong bệnh viện đêm đó, đứa trẻ vừa ra đời không có khóc, người tím ngắt, bác sĩ kết luận tử vong trong bụng mẹ.

"Nó là con gái của tôi, không liên quan đến Hoàng Chấn Khang, đến gia tộc họ Hoàng các người", mẹ Hạ nhìn thẳng vào Diệp Mẫn, ánh mắt kiên định cho câu trả lời của mình.

"Được, bà nói vậy chứng minh hai đứa không phải là anh em đúng không, vậy thì tác thành cho hai đứa chúng nó đi. Bà có biết con trai tôi bây giờ nó đang điên loạn vì con gái bà như thế nào không hả. Rồi nó sẽ ra sao khi biết được sự thật là nó đang yêu chính đứa em gái cùng cha khác mẹ với mình"

"Bà đã biết, tại sao còn hỏi tôi làm gì. Cứ cho là con gái của Hoàng Chấn Khang thì sao, chúng tôi cũng không tìm đến các người gây khó khăn, thì các vị cũng đừng đến tìm chúng tôi gây khó dễ", mẹ Hạ dứt khoát quay lưng đi, bà không muốn ở đây một giây phút nào nữa.

"Tôi cần mẫu tóc của con bé Hạ Tiểu Nguyên, tôi cần bản xét nghiệm DAN"

Mẹ Hạ lấy từ trong túi xách ra một chiếc túi nhỏ, bên trong đựng ba bốn sợi tóc đen nhánh, bà đưa đến trước mặt người phụ nữ quyền quý ấy.

"Đây, cầm đi, cầm đi mà xét nghiệm xem bọn họ có phải cha con không, nếu bà không tin đây là sự thật".

Đi trên đường một quãng xa Nắng Hạ, bà dừng xe xuống, lấy điện thoại ra gọi cho Mục Thần.

*****

Mục Thần lúc này đang khám bệnh thì nhận được điện thoại của mẹ Hạ Tiểu Nguyên gọi đến, anh chỉ kịp xin lỗi bệnh nhân rồi cầm lên nghe, bên kia là giọng một người phụ nữ trầm ấm

"Bác sĩ Mục, cậu đang bận sao, tôi có làm phiền cậu không vậy".

Mục Thần dơ tay lên nhìn đồng hồ, bây giờ là chín giờ sáng, chín giờ mười anh còn phải vào phòng phẫu thuật, thật may là mẹ Hạ gọi đến sớm.

"Cháu sắp phải vào phòng phẫu thuật, có chuyện gì vậy cô"

"Mục Thần, cô nhờ cháu một việc được không"

"Có việc gì cần cháu giúp thì cô cứ nói, cháu giúp được sẽ giúp"

"Được, ngày mai có một người phụ nữ tên Diệp Mẫn mang đến hai mẫu tóc để làm xét nghiệm DAN, dù kết quả thế nào cô mong cháu hãy giúp cô ghi kết quả là quan hệ cha con, việc này rất quan trọng với cô, đặc biệt là Hạ Tiểu Nguyên", mẹ Hạ đi thẳng vào vấn đề chính.

"Chẳng phải cháu cũng rất thích con gái cô sao, cô cũng muốn con bé thành đôi với cháu chứ không phải Hoàng Minh Vũ".

Mẹ Hạ nhớ lại cuộc gọi bà nghe thấy của Diệp Mẫn khi vừa đến quán cafe, bà ta có gọi cho một bác sĩ tên Mạnh ở bệnh viện Trung Ương hỏi về việc xét nghiệm huyết thống, đó chính là lý do vì sao bà lại gọi cho Mục Thần.

Mục Thần im lặng một lúc không trả lời, anh rơi vào suy nghĩ nhưng rồi cũng đưa ra câu trả lời.

"Được, cháu sẽ giúp cô, chỉ cần đó là việc tốt cho Nguyên, cháu sẽ dốc hết sức"

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Tất cả bao trùm trong kinh ngạc khi nghe mẹ Hạ nói ra tất cả, đặc biệt là ba Hạ, ông đứng bất động nhìn vợ khó hiểu. Năm ấy bà có thai, ông đưa bà về Việt Nam cùng ông sinh sống, đến ngày đưa bé chào đời, Hạ Văn lại không về kịp, ông không biết chuyện gì xảy ra. Lúc ông về đến nhà để lấy tiền mang vào bệnh viện thì cũng là lúc An Nhã ôm một đứa trẻ về, bà bảo ông đó là một bé gái và họ đặt tên là Hạ Tiểu Nguyên. Con bé rất đáng yêu, nó có một vẻ đẹp vô cùng cuốn hút nếu không muốn nói là quá đẹp. Đôi lúc ông nhìn thẳng vào con mà giật mình suy nghĩ, sao con bé lại chẳng giống An Nhã chút nào. Ông luôn cảm nhận được trong lòng vợ luôn thấp thỏm lo sợ điều gì đó, nhưng cũng không hỏi. Hạ Văn tôn trọng bà, suốt thời gian qua, ông làm tất cả chỉ muốn cùng bà đi đến đầu bạc gang long.

Lăng Phong không thể tin nổi những gì mình nghe thấy, Hạ Tiểu Nguyên ấy vậy lại là cô bé mất tích hơn hai mươi năm của nhà họ Cung. Anh lẫn lộn trên thương trường nhiều năm, nói thân với Cung Lâm thì không phải nhưng cũng có thể nói là quen biết. Anh nhớ lại buổi tiệc tại nhà Cung Âu hôm đó, Cung Lâm có bằng sự hỏi anh về Hạ Tiểu Nguyên. Bản thân anh lúc đó vô cùng bất ngờ trước thái độ ấy, anh lúc đó lo sợ thiếu gia nhà họ Cung yêu cô chứ không hề nghĩ đến việc, anh ta thực chất đang tìm hiểu về cô.

Ngoài trời mây đen âm u kéo đến, những tia chớp rạch ngang bầu trời trông vô cùng đáng sợ, cả không gian chìm trong bóng tối mờ nhạt, mưa rơi xuống như trút. Nước Anh hôm nay chào đón một trận mưa giống tâm tã, nhiệt độ giảm thấp khiến cái rét len lỏi vào da thịt, buốt thấu tận tim gan. Hoàng Minh Vũ đứng ở bên ngoài nhìn vào, cách một cánh cửa, là người con gái anh yêu và làm cô đau khổ. Cô nằm đó như một thiên sứ gãy cánh, nhưng tiếng kêu tí tít của máy đo nhịp tim cứ chạy đều vang lên trong không gian im lặng. Đầu được quấn băng trắng, Hạ Tiểu Nguyên lúc này yếu đuối làm sao, cô cứ trơ trọi giữa một đồng đầy dợ những nhện, đôi môi không còn phớt hồng mà trở nên nhợt nhạt.

Người con gái ấy thà hận anh, làm cho cả hai đau khổ cũng không chịu nói ra cho anh biết sự thật. Khoảng thời gian ấy cô đã làm gì, đã điên loạn ra sao, anh đều không biết, bởi vì lúc đó oán hận vây quanh, anh là một thằng khốn nạn mù quáng tin lời của mẹ mình. Lại nghĩ đến người đàn bà ấy, đôi tay anh nắm chặt nổi gân xanh, rồi lại buông lỏng, anh tức giận bây giờ thì giải quyết được gì nữa. Chết vẫn mẹ anh sao, nhưng rồi có trả lại cho cô những tháng ngày hạnh phúc ấy không.

*****

Cung Lâm ngồi một bệt xuống một góc tường, anh đang nghĩ đến chuyện có nên gọi điện về nhà cho gia đình biết không. Cuối cùng cũng tìm được người, nhưng lại trong hoàn cảnh trở trêu sinh tử, anh sợ mẹ Cung sẽ bị đã kích. Anh biết mình chẳng thể giấu giếm được lâu, bởi vì sự trở về đột ngột của Javel ông cụ sẽ biết, đến lúc đó anh phải giải thích như thế nào. Lão cáo già David của Italy vô cùng xảo quyệt, nếu đột ngột hủy bỏ hoặc hoãn lại đơn hàng, lão sẽ mất đi gần chục tỷ đô la. Với bản tính tham tiền, anh biết hẳn sẽ sinh lòng oán hận mà bắt tay với phe đối lập, lúc đó rất phức tạp. Đặc biệt sự xuất hiện của Hạ Tiểu Nguyên sẽ là điểm lợi thế cho bọn chúng rình rập.

Tiếng chuông reo lên từng hồi, bên kia là tiếng nói của mẹ Cung, bên cạnh là những tiếng nói chuyện cười đùa. Anh quên mất hôm nay chính là sinh nhật bà....

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy, ba con cùng ông nội có ở đây chứ”

Mẹ Cung bật loa điện thoại lên, đôi tay trắng muốt cao quý đang cắm những cành hoa vào lọ, bà ngẩng ngửa gạt đầu hải lòng, bên cạnh là ba Cung đang lật đờ xem tài liệu. Vừa rồi ông có nhận được điện thoại của Javel nói con trai kêu cậu ta trở về gấp, ông đã vô cùng tức giận vì sự tùy hứng của Cung Lâm. Phải biết rằng cuộc giao dịch này vô cùng quan trọng, hôm nay đúng hẹn phải gặp bên mua, vậy mà lại hoãn lại.

“Có, A Lâm, con đã làm điều gì khiến ba và ông con tức giận vậy, sắc mặt hai người vô cùng khó coi”

“Mẹ, mẹ đưa điện thoại cho ba đi, con muốn nói chuyện với ngài”, Cung Lâm day thái dương, giọng nói mệt mỏi.

Ông nội Cung gõ chiếc gậy ba-toong xuống nền nhà phát ra tiếng kêu cộc cộc, ông cụ tức giận quát ầm lên.

“Cái thằng nghịch tử, cháu còn dám gọi điện về cái nhà này nữa à. Bây giờ lớn rồi nên không cần biết trên dưới nữa phải không, không coi ai ra gì nữa hả”

“Ông, con làm gì đều có lý do, đều nghĩ đến hậu quả, không phải tùy hứng như người nói đâu”

“Được, vậy con nói đi, tại sao lại kêu Javel hoãn lại cuộc giao dịch, con có biết lô vũ khí đó là bốn mươi tỷ dollars hay không, nó vô cùng quan trọng với Cung Âu, không chỉ tiền mà cả uy tín nữa”

Cung Lâm thở dài, anh quyết định nói ra sự thật cho cả nhà biết, dù gì tình hình Hạ Tiểu Nguyên không được khả quan, có thể nguy hiểm bất cứ lúc nào. Anh muốn cả gia đình đều biết đến sự tồn tại của em ấy.

“Ông nội, con đã tìm được em gái, Cung Lâm. Chỉ có điều, con bé vừa gặp tai nạn sáng nay khi làm việc, đang cấp cứu ở bệnh viện K, bác sĩ nói có thể con bé sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa. Đó cũng là lý do con gọi Javel về gấp”.

Bên biệt thự nhà họ Cung,cơ thể ba người cứng đờ không nhúc nhích,họ cố tiêu hóa hết những gì vừa nghe được,chắc chắn họ không có nghe lầm.Mẹ Cung là người kích động không thôi,bà cầm điện thoại lên hỏi dồn dập mà nước mắt không hay đã chảy từ khi nào.

“A Lãm,con nói sao,con bé làm sao..chờ mẹ,mẹ sẽ đến”

Bà quay sang túm lấy cánh tay của chồng đánh tình ông khỏi bất ngờ đó,cả nhà cùng nhau đến bệnh viện K,nơi bảo bối của họ đang chống lại với cái chết.Chiếc ô tô màu đen tuyền chạy băng băng dưới làn mưa bão,ánh sáng lóe lên trên bầu trời âm u,trong xe mà một bầu không khí trầm lắng.Bà Cung là một người đàn ông mạnh mẽ lúc này cũng không thể bình tĩnh được, có trời mới biết ông có những cảm xúc ra sao.Vui mừng rồi chuyển sang tuyệt vọng,ông cứ ngỡ niềm vui sẽ nở cười với gia đình

Bà mẹ Hạ được Ngọc cùng Linh đưa về khách sạn ngay lúc đấy,ông bà cần phải giữ gìn sức khỏe để có thể chống chọi với khó khăn trước mắt. Nhìn An Nhã vô hồn đứng nhìn ra bên ngoài cửa sổ,bà Hạ ôm bà vai vợ giọng khàn đặc.

“Chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết của nó,con bé Nguyên nó ăn ở hiền lành,sẽ không sao đâu.Con sẽ khỏe lại thôi mà em”

Mẹ Hạ lắc đầu nguây nguẩy,nước mắt không kìm được tuôn ra,bà nói trong tiếng nấc nghẹn ngào.

“Hạ Vân,tôi xin lỗi, tất cả cơ sự ngày hôm nay đều do một mình tôi gây lên.Năm xưa khi ông chưa về kịp tôi đã phải vào phòng sinh,nhưng khi đưa bé được ra ngoài thì đã không còn hơi thở.Tôi vô cùng đau đớn,chỉ muốn tìm đến cái chết.Đi ngang qua phòng hồi sức thấy có một đứa bé nằm đó,bên cạnh là một người phụ nữ đang ngủ,tôi ôm chặt lấy nó mà chạy đi trong cái đêm ấy.Cứ vậy hơn hai mươi năm, tôi chia cắt tình máu mủ của họ,con bé sẽ hận tôi lắm”.

“Nếu không phải năm năm trước tôi nhờ bác sĩ Mục làm giấy DAN giả đưa cho Diệp Mẫn,thì cái thai đó sẽ không bị bà ta phát hiện cho người bỏ đi,là tôi,tất cả đều là lỗi lầm tôi gây ra”

Bà Hạ đứng đó,ôm chặt thân hình run rẩy của vợ vào lòng,ông biết bà đang sợ hãi,nhưng ông chẳng thể làm gì được, chỉ có thể ngay lúc này làm chỗ dựa cho bà thôi.Ông nhớ lại buổi chiều năm đó,người đàn ông tên Hoàng Chấn Khang tìm về tận miền quê nghèo tìm An Nhã,lúc đó ông mới biết người mà vợ mình cất giấu suốt bấy nhiêu năm là ai.

*****

Hoàng Minh Vũ trở về nhà thay quần áo rồi lại đi luôn,vừa bước xuống tầng đã nhìn thấy mẹ Diệp cùng Lại Minh Nguyệt và cả hai gia đình ngồi đó, anh chỉ gật đầu chào một tiếng rồi rời đi.Đang sau có tiếng gọi vọng lại của mẹ Diệp quát lên

“Hoàng Minh Vũ,con đứng lại cho mẹ”

Anh quay lại nhìn người mẹ suốt ngần đó năm thương yêu anh,chăm lo cho anh từng tí một,với anh,bà là một người mẹ vô cùng tuyệt vời. Đã có lúc anh dỗi lòng không tin vào những gì mẹ Hạ nói, chỉ có điều, nhìn ánh mắt căm phẫn đó của bà,anh lại không thể biện minh được.

“Con rất bận,rất mệt mỏi, mẹ đừng làm phiền con nữa. Thời gian tới con sẽ không ở nhà,việc kết hôn cũng đừng tổ chức nữa con không thể lấy Minh Nguyệt được “

Lại Minh Nguyệt đứng bật dậy,ánh mắt mờ sương không thấy đáy nhìn người con trai vừa tuyệt tình nói ra câu nói đấy.Cô yêu anh từ khi còn ấu thơ,chưa một lần nào cô không nghĩ về người đàn ông ấy,còn anh,trái tim lúc nào cũng khép lại,chưa từng mở ra.Cô biết anh chỉ yêu người con gái tên Hạ Tiểu Nguyên ấy,cho dù xa cách năm năm dài dài, anh vẫn không quên.

Cô nhớ lại cái ngày ấy,cái ngày cô vô tình nhìn thấy bức thư kèm tờ giấy siêu âm gửi cho Hoàng Minh Vũ,trái tim Lại Minh Nguyệt chết lặng trong vỡ vụn.Cô căm hận người con gái ấy,căm hận cả cái bào thai đang phát triển từng ngày kia,lúc đó trong đầu cô chỉ có hai chữ đồ kỵ.Cô tàn ác cho người xóa sạch dấu vết một được hơn ba tháng,để những đêm về sau,con ác mộng luôn dày vò cô hàng đêm.Cô mơ thấy một bé trai người đầy máu,hai tay non nớt bóp chặt chiếc cổ trắng ngần khiến cô không thể thở nổi.Cô bật cười cho sự ngốc cố chấp của mình, cô như một con thiêu thân lao vào đồng lửa mặc cho phỏng rộp mà đau đớn.

“Anh Minh Vũ,anh nói muốn hủy hôn là sao.Giấy mời đã được phát,hôn lễ cũng chỉ còn nửa tháng nữa là đến ngày,anh đừng vì sự tùy hứng của mình mà khiến hai gia tộc xấu mặt “

Hoàng Minh Vũ ánh mắt đỏ ngầu tức giận nhìn Lại Minh Nguyệt, anh không thể hiểu nổi một người con gái thánh thiện sao lại có thể trở thành một người độc ác đến như thế.Người mà anh luôn coi là em gái,người mà anh luôn bao dung che chở lại chính tay giết đi đứa con trai của anh,anh có thể tha thứ được sao.Không,anh sẽ không bao giờ tha thứ cho những sai lầm của bọn họ,của tất cả những người ở đây.Anh không cần cái vị trí người thừa kế tập đoàn AT nữa, anh chỉ muốn làm mọi người đơn giản,cùng Hạ Tiểu Nguyên trải qua những tháng ngày giản dị và hạnh phúc.

“Anh lại vì người con gái đó mà bỏ rơi em,anh vì Hạ Tiểu Nguyên mà bất chấp mọi danh tiếng của gia tộc.Anh lấy đi trinh tiết của em,bây giờ muốn bỏ em lại sao,cô ta có gì đáng để anh phải hy sinh nhiều như thế.Một đứa con hoang không biết cha đẻ mình là ai,cô ta cũng chỉ là kẻ cặn bã cướp chồng của người khác,giống y như mẹ cô ta vậy”

Hoàng Minh Vũ đá chiếc ghế đồ rầm một tiếng vang cả ngôi biệt thự,lúc này trông anh chẳng khác gì một diêm la đòi mạng người khác,bàn tay dơ lên không trung rồi hạ xuống má trái Lại Minh Nguyệt khiến cô ngã xuống nền nhà. Anh không cho phép ai hạ nhục và sỉ vả Hạ Tiểu Nguyên, cô gái ấy đã chịu quá nhiều uất ức và đau khổ rồi.

“Vũ, con làm cái gì vậy hả, con có biết là Minh Nguyệt không được kích động mạnh không hả. Con bé nói như thế thì có gì là sai, chẳng phải con đã biết sự thật mấy năm trước rồi hay sao, con còn bênh vực người phụ nữ hư hỏng đó”, Diệp Mẫn quát con trai.

Lại Cung Nam và vợ nhìn thấy con gái bị đánh mà khuôn mặt tức giận, ông không nể nang gì ông cụ Hoàng và Hoàng Chấn Khang, đe dọa.

“Nếu con gái tôi có mệnh hệ gì, thì đừng mong tôi tha cho gia tộc họ Hoàng các người, kể cả con bé tên Hạ Tiểu Nguyên kia”

“Ông nghĩ Lại gia các người một tay có thể che kín bầu trời sao”, Hoàng Chấn Khang im lặng nãy giờ mới lên tiếng. Lúc trước khi ông biết Hạ Tiểu Nguyên là con gái của mình, ông đã vô cùng kích động giống như Diệp Mẫn, ép buộc thẳng bé chia tay. Nhưng trong một lần tìm về miền quê Lạng Sơn nơi con bé ở, ông đã gặp Hạ Tiểu Nguyên. Con bé rất đẹp, nhưng lại không hề giống ông, trong lòng ông có một cảm giác không tin đến kì lạ.

“Lại Minh Nguyệt, từ nhỏ đến lớn, tôi luôn yêu thương bao bọc che chở cho cô, còn vì cô mà chia tay với Nguyên, nhưng cô nghĩ lại xem, cô cùng bà ta đã làm những gì hả”, Hoàng Minh Vũ chia tay chỉ vào người mẹ suốt gần ba mươi năm của mình “Tôi không thể ngờ được các người lại có thể độc ác máu lạnh đến như vậy, đó là con trai tôi đấy, là cháu nội của bà, tại sao bà lại độc ác nhẫn tâm đến vậy. Bà dấu diếm tôi biết sự tồn tại của nó, bà khiến cô ấy bao lần tìm đến cái chết, tôi là con trai bà đấy, sao bà lại phá vỡ hạnh phúc của tôi”

Hoàng Minh Vũ gào lên, mọi đồ vật trong nhà đều bị anh gạt xuống đất, tâm trạng anh kích động chỉ muốn giết người ngay lúc này.

“Không, không, mẹ không biết, không biết cô ta có thai, mẹ chỉ muốn cảnh cáo Hạ Tiểu Nguyên không được làm phiền đến con nữa. Mẹ chỉ dọa cô ta thôi, mẹ thật sự không biết được”, Diệp Mẫn lắc đầu lùi lại, nước mắt bà rơi xuống đầy khuôn mặt.

Lại Minh Nguyệt đau đớn đến phát điên, cô ta cười ha hả như người không kiểm soát được hành vi của mình, ánh mắt độc ác, hả hê khi nghe lại câu chuyện đó.

“Mất đi đứa bé có là gì, anh muốn biết sao, muốn biết những gì cô ta phải trải qua sao. Được, tôi nói cho anh biết, anh chính là một kẻ máu lạnh vô cùng. Tôi chính là người kêu bác sĩ phá đi đứa trẻ đó, lúc đấy cô ta đã gào thét cầu xin tôi như thế nào anh biết không. Hahahaha, cô ta quỳ xuống, đập đầu lấy tôi đừng phá đi đứa nhỏ, nhưng anh biết đấy, nó chính là cái thai của anh, tôi làm sao có thể để nó tồn tại được, tôi yêu cầu bác sĩ tiêm kích để vào Hạ Tiểu Nguyên, cô ta đẻ ra một bé trai đang thành hình. Chưa hết đâu, tôi còn thuê bác sĩ tiêm vào người cô ta một loại thuốc khiến cô ta chẳng thể có con được nữa”

“Chát”, Hoàng Minh Vũ điên loạn lao vào bóp cổ Lại Minh Nguyệt, anh đau đớn khi nghe từng câu từng chữ, những gì cô trải qua tại sao lại độc ác đến như vậy, lúc đó anh đang ở đâu, anh ở đâu hả.

*****

Diệp Mẫn không tin vào những gì tai mình nghe thấy, bà thực sự không biết Hạ Tiểu Nguyên mang thai đứa con của Hoàng Minh Vũ. Lúc đó vì rất muốn trả thù chồng và chia rẽ bọn trẻ, bà chỉ nghe theo lời Lại Minh Nguyệt là bỏ thuốc mê vào thức ăn cho cô gái ấy, mọi chuyện còn lại như thế nào bà đều không rõ nữa. Có trời mới biết Lại Minh Nguyệt lại cho người phá đi cái thai đó, lại còn tiêm thuốc vô sinh vào người Hạ Tiểu Nguyên. Nếu bà biết được sự thật, bà sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra, dù sao đấy cũng là máu mủ của con trai mình, bà sao có thể độc ác mà xuống tay được.

Mưa bên ngoài càng ngày càng lớn, giông tố nghiêng ngả quét đổ những hàng cây, cả London chìm trong bóng tối âm u lạnh người. Tiếng sét chói tai vang lên, Lại Minh Nguyệt điên loạn lắc đầu ngồi phịch xuống đất, miệng lầm bầm “Đừng lại gần tôi, đừng lại gần tôi”.

Đêm hôm ấy, cổ phiếu của tập đoàn Star giảm xuống cực mạnh, một tập đoàn lớn bỗng dưng không còn hoạt động. Lại Cung Nam cùng gia đình mất tích trong đêm mưa đó, không ai biết bọn họ đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Mặc dù nói với ba Hạ là sẽ cố quên đi nhưng Hạ Tiểu Nguyên vẫn hàng ngày đều gọi điện thoại cho Hoàng Minh Vũ bên Anh, nhưng nhận lại là câu trả lời không liên lạc được. Từng ngày từng ngày trôi qua, cô luôn tự nhốt mình trong phòng không đi ra ngoài, công việc tại cửa hàng cũng đã xin nghỉ. Mục Thần giúp cô liên hệ với bên dịch tài liệu, nên cô cũng có thể kiếm một khoản thu nhập nhỏ trong ngày hè. Hạ Tiểu Nguyên cố gồng mình lên trong cơn tuyệt vọng, cô không thể để ba Hạ thấy mình yếu đuối nhu nhược.

Trời tháng sáu nắng gắt vô cùng, những đồi chè xanh mướt hết cả một khoảng rộng, khách du lịch trở về đây ngày càng đông. Hạ Tiểu Nguyên cùng mẹ khoác gùi đi theo mọi người thu hoạch, cố gắng hòa mình vào câu chuyện phiếm của họ, cô mỉm cười dưới bầu trời đầy nắng trong xanh kia. Đi qua nhà bác Năm, cô giật mình nhìn thấy Mục Thần trong bộ quần áo vải giản dị, thân hình cao lớn, vô cùng cuốn hút. Sự xuất hiện của anh làm cho bao trái tim thiếu nữ nơi vùng cao này tan chảy, phải nói rằng trông anh lúc nào cũng toát lên vẻ gần gũi và thân thiện.

Dân làng ai cũng biết nhà bác Năm có một đứa cháu xuất chúng vô cùng, đẹp trai lại làm bác sĩ trong bệnh viện lớn, nên bàn tán ra vào không thôi. Trong

lòng mọi người đều muốn giới thiệu con cháu nhà mình cho Mục Thần, chỉ tiếc rằng những lúc như thế, anh đều lịch sự mỉm cười từ chối, ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn Hạ Tiểu Nguyên. Anh không tự nhận mình quân tử như Diệp Khanh, trong anh luôn tồn tại cái khái niệm yêu là phải giành giật, chiếm đoạt.

Công việc bề bộn, lại rất muốn ở bên cạnh Hạ Tiểu Nguyên nhiều hơn nên Diệp Khanh đều chạy phép để tranh thủ về nơi đây. Anh cũng đã nhiều lần tự hỏi bản thân mình rằng làm như vậy có hối hận không, khi biết trái tim cô luôn luôn tồn tại một bóng hình khác, cho dù người đó đã phản bội. Mục Thần không hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện của mẹ Hạ ra sao, anh chỉ biết, lúc đấy bản thân mù mịt nên nhận lời, về sau mới tạo nên bi kịch như thế.

Trên lưng đeo một chiếc gùi mà bác Năm đưa cho, Mục Thần hòa vào đám người nhộn nhịp, đi bên cạnh Hạ Tiểu Nguyên theo lên đồi chè. Ở đây mỗi một ngọn đồi đều rộng mênh mông với một người hay đi du lịch như anh thì thật là quá bất ngờ. Bởi vì từ trước đến nay, Mục Thần thường không đi traveling trong nước, anh thường đến những nơi được mệnh danh là đảo thiên đường như Hawaii, Tam Á,... Cho đến tận bây giờ khi nhìn thấy nơi này, anh cảm thấy nó thật chân thực và giản dị. Không có resort năm sao, không có nhà hàng đắt tiền, chỉ có những cây chè mọc cạnh nhau san sát trải rộng mênh mông, đứng ở đó anh thấy mình thật nhỏ bé.

Hạ Tiểu Nguyên đôi tay vừa thoăn thoắt hái chè, vừa mỉm cười nói chuyện.

“Mục Thần, cảm ơn anh về việc lần trước nhé, bên kia họ đã gọi điện kí hợp đồng với em rồi. Em thấy nó cũng không có khó khăn gì cả, ngược lại họ rất nhiệt tình với người mới như em”.

Mục Thần chăm chú nhìn cô dưới ánh nắng bình minh, chói lóa mà thu hút người đối diện. Mái tóc dài được cô tết lại từ trên đỉnh đầu xuống vắt sang một bên, làn da trắng như tuyết hồng, cô như một thiếu nữ bắt đầu mới bước vào đời, lấy đi tâm hồn người khác.

“Không có gì, chẳng qua là tiện thì giúp em một tay thôi, với cả anh đâu có làm không công đâu. Chỉ là bây giờ anh chưa nghĩ đến việc yêu cầu em làm điều gì cả, bao giờ nghĩ ra anh sẽ báo nhé”.

Mẹ Hạ đứng từ xa nhìn thấy con gái đang vui vẻ thì thở phào nhẹ nhõm, bà vốn là một người ích kỉ vô cùng, nhưng trong tận thâm tâm mình, bà luôn yêu thương cô vô điều kiện. Bà chỉ cảm thấy thằng bé Hoàng Minh Vũ không đủ khả năng bảo vệ cho con gái bà, nên bà mới bắt buộc viết lên câu chuyện giả dối ấy. Bác Lan, người hàng xóm bên cạnh bà lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

“Con bé Nguyên càng lớn càng xinh đẹp, học lại giỏi nữa, sau này nhất định sẽ thành tài. Nhìn mà xem, cái cậu thanh niên kia cũng tuấn tú như diễn viên ấy, nghe nói là một bác sĩ ở bệnh viện lớn nhất nước. Nghề nghiệp ổn định, nhìn qua là biết người tử tế, tôi thấy con bé nhà chị lên duyên với cậu ấy là tốt lắm. Dù sao cũng là cháu bà Năm, người cùng làng nước không đi đâu mà thiệt cả”.

“Chuyện của hai đứa nhỏ thì kệ cho chúng nó tự do, chứ em làm sao mà can thiệp vào được hả chị, con cái nó thích ai thì để cho nó tự lựa chọn. Mặc dù em cũng thích cậu bác sĩ trẻ kia, chỉ là không biết ý con bé Nguyên thế nào”, mẹ Hạ chăm chú hái chè nói chuyện.

Mục Thần nhìn theo động tác của Hạ Tiểu Nguyên, đôi tay chậm chậm ngắt từng búp chè xanh cho vào sọt. Đây là lần đầu tiên anh làm công việc này, cảm thấy rất vui vẻ, nó không khó như trong tưởng tượng của anh.

“Nguyên này, bao giờ em định về trường học vậy”

“Em cuối tháng tám anh ạ, kì nghỉ hè dài lắm, mẹ lại không muốn em ở trên đó, nên em về quê thôi. Thật ra, ở đó một mình cũng rất buồn”, Hạ Tiểu Nguyên chăm chú trả lời, đôi tay không còn hái búp nữa. Cô cố gắng đầu lên để cho nước mắt khỏi rơi xuống, mỉm cười nhìn anh.

“Sắp tới anh sẽ lên vùng núi cao cách đây 20km để tình nguyện, nếu em rảnh rồi có thể đi cùng anh”

“Anh lên đó khám bệnh sao”

“Ừ, anh được cử lên đó hai tháng để khám bệnh cho những người dân tộc thiểu số. Bọn họ không được phổ biến rộng rãi về vấn đề vệ sinh an toàn thực phẩm, cách phòng ngừa bệnh tật, nên em thấy đấy, tỉ lệ tử vong ở đó rất cao. Cuộc sống thì thiếu thốn vật chất, anh không có nhiều tiền nên chỉ có thể bỏ ra sức thôi”, Mục Thần quay sang nhìn cô.

“Được, dù sao thì em ở nhà cũng không có việc gì làm cả, dịch tài liệu thì không có việc đều đặn, em đi lên đó cùng anh xem có giúp được gì không. Chỉ sợ lúc ấy anh chê em phiền phức đuổi về thôi”, Hạ Tiểu Nguyên là cười tươi, chiếc răng khểnh được đánh bóng dưới ánh mặt trời.

Mục Thần bị cuốn hút vào cái vẻ đẹp thuần khiết ấy, anh đưa tay chạm vào má cô khiến cho cả hai khựng lại, tim anh đập bang bang trong ngực từng hồi. Bầu không khí trở lên ngưng ngừng, ngưng đọng, cho đến khi mẹ Hạ lên tiếng gọi.

“Nguyên, đã hái xong chưa con, đi về thôi, trời nắng lắm rồi”

Hạ Tiểu Nguyên chìm trong suy nghĩ hỗn loạn chợt giật mình thức tỉnh, cô lắc đầu cho cố quên đi những mờ ám vừa rồi. Cô rất cảm kích Mục Thần, giống như cô yêu quý Diệp Khanh vậy, nhưng tình yêu của cô chỉ có Hoàng Minh Vũ. Cho dù anh có phản bội lại nó, trái tim cô dù đau cũng không mở lòng cho ai bước vào. Cô nghĩ đến anh của mấy ngày trước, họ hạnh phúc với nhau bên bờ biển Tam Á, họ cùng hét tên nhau với biển rộng, cùng hạnh phúc ân ái triền miên. Vậy mà bây giờ anh lại đang rục rịch chuẩn bị đính hôn với người con gái khác, chẳng phải cô. Sinh nhật hai mươi tuổi Hạ Tiểu Nguyên, anh cùng người khác tiến vào lễ đường, đây là món quà lớn nhất anh muốn tặng cho cô đây sao.

Bữa cơm hôm nay có cả Mục Thần góp mặt, ba mẹ Hạ và ông nội rất vui vẻ trước sự nhiệt tình của anh, họ sáng khoái coi anh như một thành viên trong gia đình. Trong lúc ăn cơm, Mục Thần xin phép luôn mọi người về việc cô cùng anh lên bản Mạ cho lần tình nguyện này. Mẹ Hạ tuy thương xót con gái đi

xa cùng cực vất vả,nhưng đó cũng là một ý kiến hay,vì bà biết, Hoàng Minh Vũ một ngày không xa sẽ tìm về đây.

Bản Mạ, xã Bắc Xa (huyện Đình Lập) là thôn giáp biên, nơi xa nhất của tỉnh Lạng Sơn. Bản Mạ là nơi bắt nguồn con sông Kỳ Cùng, con sông lớn nhất của tỉnh đi qua năm huyện biên giới rồi đổ vào lưu vực sông Tây Giang (Trung Quốc).Những năm 2000 trở về trước, đời sống của người dân nơi đây hết sức khó khăn, hơn 95% diện tích đất tự nhiên của xã là đồi núi, cả xã không có điện, không đường. Mỗi lần ra thị trấn huyện, người dân chỉ có thể đi bộ, với cả đoạn đường đi và về hơn 100 km, mọi thứ hàng hóa đều phải cõng trên đôi vai.

Dự định xuất phát vào hai ngày nữa,vậy là Hạ Tiểu Nguyên chỉ có thời gian ngắn để chuẩn bị cho mình.Cô nhờ mẹ Hạ vận động trong thôn,ai có sách cũ không dùng đến thì đem quyên góp cho lũ trẻ nghèo khó.Những cuốn tạp chí,những tờ báo,lúc này lại trở nên vô cùng có ích.Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần theo anh lên sở y tế tỉnh để nhận thuốc và những dụng cụ cần thiết.Đi cùng với anh có hai vị bác sĩ cũng tầm bốn mươi tuổi, họ đều khâm phục anh tuổi trẻ tài cao, lại có tâm lòng nhân ái.

“Bây giờ em mới biết thì ra anh có lực hút mạnh đến như vậy, ai cũng đều rất yêu quý cái tính chân thật,hào phóng của anh”,Hạ Tiểu Nguyên thật lòng nói.

Mục Thần nhìn cô mỉm cười nói vu vơ “Ấy vậy mà vẫn có người không biết đây, cố tình làm tim anh tan nát không thôi”.

Cô sượng người lại,đôi tay đang xếp thuốc cũng buông xuống,ánh mắt toát lên vẻ buồn bã.

“Người ta đã tuyệt tình đến vậy thì anh còn cố chấp theo đuổi làm gì,chỉ khiến bản thân càng ngày càng mệt mỏi “

Mục Thần cầm chặt hai tay Hạ Tiểu Nguyên, anh nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của người con gái trước mắt.

“Nguyên, em biết tâm ý của anh rồi đây,anh chỉ muốn được làm bạn với em,cho dù em có tình cảm gì với anh hay không cũng không sao cả.Chỉ cần đừng đẩy anh ra xa,đừng cố tỏ ra lạnh lùng xa cách,cứ coi anh như một người anh trai cũng được.Anh thích em là chuyện của anh,đừng bắt anh ngừng lại cảm giác của mình, bởi vì đến anh cũng không thể điều khiển được nó”.

Hạ Tiểu Nguyên im lặng không nói gì,chuyện tình cảm đã khiến cô quá mệt mỏi rồi, cô chẳng muốn nghĩ đến nữa.Buổi tối nằm trên giường, cô lúi điện thoại ra xem lại từng tấm ảnh của hai người mà nước mắt trực trào.Đã mười ngày rồi, mười ngày anh không gọi điện liên lạc gì với cô,cô đau lòng biết mấy.Nước Anh bây giờ nhộn nhịp lắm,tạp chí cứ đưa tin hai tập đoàn lớn kết giao khiến cả thế giới chấn động.Hoàng Minh Vũ cũng im lặng không lên tiếng, từng bài viết đều miêu tả về cuộc sống của bọn họ ra sao,lễ đính hôn có những cái gì,thật xa xỉ.Ngày mai,cô sẽ tắt máy suốt hai tháng,sẽ tự mình đứng dậy khỏi nỗi đau này..

*****

Tại biệt thự nhà họ Hoàng,trong phòng Hoàng Minh Vũ ngổn ngang những mảnh vỡ,dưới đất đều là hình ảnh của Hạ Tiểu Nguyên và Mục Thần,từng hành động của họ đều không bỏ sót.Người con trai phong độ nay đã không còn,nhìn vào anh lúc này họ thấy một kẻ điên tình u uất.Mái tóc rối tung,râu ria lởm chồm trên khuôn mặt,đôi mắt đỏ ngầu do thức trắng đêm không ngủ.Mu bàn tay vẫn còn vết máu đọng lại,trông thê lương đến cùng cực.

Lại Minh Nguyệt bung một bát canh gà hầm lên phòng, ánh mắt buồn bã đau thương nhìn người đàn ông mình yêu,ông trời thật tàn nhẫn.Người yêu anh thì anh không chú ý,người phản bội thì luôn nhận được những yêu thương. Ngồi xuống bên cạnh Hoàng Minh Vũ,cô cầm lấy tay anh mà nói.

“Vũ,anh ăn chút gì đó đi,trông anh mệt mỏi lắm đây. Hãy quên tất cả mọi chuyện đi,chúng ta cùng nhau sống một cuộc sống như ngày còn nhỏ,được không anh”

“.....”

“Anh Minh Vũ,Hạ Tiểu Nguyên cũng đã thay lòng,cô ấy đang qua lại với người đàn ông khác,anh hà có gì phải dày vò bản thân mình đến như vậy “

“.....”

“Nhìn anh đau lòng,em cũng đau không kém.Anh biết rõ em yêu anh nhiều như thế nào mà,anh càng đau lòng vì cô ấy, em càng khó chịu đến không thể được “

“Nguyệt,anh rất mệt mỏi, đừng nói gì nữa, anh không muốn nghe.Em đi ra ngoài đi”,Hoàng Minh Vũ ôm đầu giọng uể oải.

“Anh đừng lạnh lùng như vậy với em,chẳng giống anh chút nào cả.Em không ngại đợi anh quên đi Hạ Tiểu Nguyên, cô ta cũng sẽ không liên quan gì đến cuộc sống của chúng ta nữa” Lại Minh Nguyệt vừa dọn dẹp căn phòng vừa nói.

Hoàng Minh Vũ nhặt một tấm ảnh lên nhìn,cô trong bộ quần áo dân tộc thật khác biệt với ngày thường, nụ cười rạng rỡ duyên dáng làm anh sao lòng.Mười ngày xa nhau,mười ngày không gặp, anh nhớ Hạ Tiểu Nguyên đến cùng cực,tâm trí không kiểm soát. Anh rất muốn về tìm cô,nhưng sợ ánh mắt lạnh lùng của người con gái ấy,anh không biết phải đối mặt với gia đình cô như thế nào.Mẹ cô là người tình của ba anh,bà chính là người cướp đi ba khỏi tuổi thơ của anh,anh làm sao có thể tươi cười với bà được nữa.

*****

Căn biệt thự rộng lớn bây giờ luôn âm u trong tâm trạng nặng nề, Lại Minh Nguyệt bước xuống tầng một đã nhìn thấy mẹ Hoàng đang ngồi xem ti vi,nhưng tâm trí lại bay đi nơi khác.Cô không biết rốt cuộc họ đã gặp phải chuyện gì, sao ai cũng đều khó hiểu đến như vậy.

“Bác, bác đang suy nghĩ gì mà ngần người ra thế”, Lại Minh Nguyệt ôm vai Diệp Mẫn, cô ghé sát người dựa vào lòng bà mà nũng nịu

“Không có chuyện gì nghiêm trọng cả, bác chỉ đang nghĩ thấy gia đình có lỗi với con quá. Thằng bé Minh Vũ nó ngang bướng, cố chấp, làm con thiệt thòi rồi “

“Con không vội bác ạ, tâm trạng anh ấy bây giờ vẫn còn nghĩ về Hạ Tiểu Nguyên, hãy để anh ấy từ từ quên đi bác ạ. Dù sao bọn con cũng không về Việt Nam nữa, con tin anh Minh Vũ sẽ không làm mình thất vọng”

Diệp Mẫn nhớ lại lúc bà cầm kết quả xét nghiệm DAN trên tay, cả thế giới như sụp đổ trên đầu. Sự thật chứng minh Hạ Tiểu Nguyên chính là cái thai năm đó, bà đã khóc rất nức nở, khóc không phải vì chồng bà có con riêng, mà bà khóc vì thương cho con trai, nó đang yêu chính đứa em gái của mình. Bọn nó thậm chí còn loạn luân ăn ngủ với nhau, nghiệt ngã làm sao.

*****

Đường đi lên bản Mạ phải vượt qua rất nhiều cản trở, giao thông thì không thuận lợi, đường xá chưa được tu sửa nên rất sóc. Hạ Tiểu Nguyên lác người bên nọ sang bên kia mà muốn ngắt đi, ánh nắng tháng sáu ngày càng gay gắt. Vì tiết kiệm xăng dầu mà không thể bật điều hòa, khiến cái oi bức càng trở nên khó chịu, ngột ngạt hơn. Mồ hôi chảy dòng xuống trên khuôn mặt hồng hào, mái tóc dài được cô cuộn lên cao cũng không đủ bớt nóng. Hai bên đường là vực sâu thẳm, nhìn xuống mà thót tim sợ hãi, Hạ Tiểu Nguyên lên tiếng hỏi Mục Thần.

“Anh đã đi tình nguyện ở những nơi nào rồi, cuộc sống ở đây vất vả như thế, bọn anh có gần gũi với họ không “

Mục Thần mỉm cười trước câu hỏi mơ hồ của cô “Anh cũng có đi vài lần rồi, mới đầu thì cảm thấy cực khổ lắm. Khi đó mới ra trường phải lên những chỗ như thế này, wifi không có, mạng cũng không, cuộc sống thiếu thốn nhiều khi đánh gục ý chí của anh. Nhưng rồi nhìn những đứa trẻ neho nhóc trong bệnh tật, không có thuốc chữa, tình thương trong tim nổi dậy, anh chẳng màng đến khổ sở nữa, chỉ mong đất nước phát triển, điện nước và y tế đến được với những bản làng nghèo. Để cho họ có một cuộc sống không khó khăn như bây giờ “

“Vây những tập đoàn lớn như Diệp Thi và AT thì sao, họ không quyên góp cho những vùng quê nghèo nàn này sao”

“Đây chỉ là một bản nghèo trong vô số những người nghèo khác trên thế giới. Nếu để cải thiện tất cả thì họ lấy đâu ra tiền hả em. Em không biết chứ, công ty Diệp Khanh mỗi năm đều quyên góp cho bệnh viện 20 tỷ tiền hỗ trợ, chưa kể bọn họ còn hảo tâm ở những nước khác”

*****

Hoàng Chấn Khang từ công ty trở về vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy con trai đang dùng bữa với vợ mình, rất nhanh ông đi về phía đó ngồi xuống. Công việc gác lại mấy ngày đều chồng chất đến ngập mặt, những dự án lớn nhỏ, những công trình kiến trúc thì công đang dở cần thêm nguồn vốn rót vào khiến ông vô cùng mệt mỏi.

“Ba, công ty bận rộn vậy sao ba”, Hoàng Minh Vũ khuôn mặt không cảm xúc hỏi.

“Ừ, công việc rất nhiều, nên con cũng nên đến công ty thôi, ở nhà nhiều sẽ không thấy thoải mái”

“Con biết rồi, ba này, công việc quản lý chi nhánh ở Việt nam, ba điều người về đó làm đi. Con ăn no rồi, con nên trước đây”, bỏ lại phía sau ánh mắt buồn bã của Lại Minh Nguyệt, anh đi về phía cầu thang dẫn lên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Người nhà họ Cung đến nơi cũng là gặp gặp mặt ba mẹ Hạ, họ nhìn nhau gật đầu rồi không ai nói gì, tất cả mọi sự chú ý đều đặt lên người đang nằm trong căn phòng đặc biệt kia. Mẹ Cung chạy lại phía con trai, nước mắt bà đã rơi đầy trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, Cung Lâm chỉ có thể ôm mẹ mà an ủi. Bản thân anh cũng vô cùng sợ hãi, sợ ông trời bất công mang đi đứa em gái chưa kịp nhận lại của anh.

Mẹ Hạ cúi đầu ngồi một góc không dám lên tiếng, cũng chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn một nhà bốn người họ. Là bà có lỗi nên mới nên cơ sự ngày hôm nay, nếu không, con bé Nguyên cũng sẽ không bất hạnh như lúc này.

Cung Lâm nhìn qua ba Hạ, rồi lại nhìn sang gia đình mình, ý muốn nói ra sự thật lại thôi. Anh nhớ đến ánh mắt tràn ngập yêu thương của Hạ Tiểu Nguyên khi nhắc về bọn họ, có lẽ, như vậy thì tốt hơn. Bịa ra một lý do khiến cho hai gia đình gần gũi, con bé sẽ không khó xử mà nhận lại họ.

“Ba, mẹ, ông nội, đây là người đã cứu Cung Lâm và nuôi lớn con bé suốt hai mươi sáu năm nay, bọn họ đều ở Việt Nam “, Cung Lâm ôm vai mẹ Cung lại gần ông bà Hạ.

Mẹ Hạ giật mình khó hiểu nhìn Cung Lâm, tại sao cậu ấy lại nói giúp cho bà, chẳng phải lúc này đã thực tức giận lắm sao. Bà định lên tiếng bác bỏ thì cái nắm tay của mẹ Cung khiến bà lưỡng lự.

“Gia đình tôi đã tìm con bé rất lâu, cứ ngỡ nó mệnh khổ không còn trên đời này nữa. Thật may đã gặp được anh chị, gia đình tôi không biết phải cảm ơn như thế nào nữa”

“Đây là chiếc lắc của con bé đeo khi ấy, bà xem có đúng là của gia đình các người không. Vợ chồng chúng tôi không có con, Hạ Tiểu Nguyên chính là vô cùng quan trọng. Bây giờ con bé xảy ra cơ sự này, trước mắt chúng ta đừng nói đến chuyện con bé sẽ ở với ai”, lấy ra từ trong túi xách một chiếc hộp nhỏ bằng nhung gấm, mẹ Hạ đưa cho Cung phu nhân.

Hạ Vân gật đầu chào hỏi hai người đàn ông quyền lực đang đứng đó, ông cũng không bước đến bắt chuyện hay đứng gần. Quanh năm cảm mặt với quê nghèo, bỗng chốc lại được gia đình giàu có mang ơn, ông cảm giác không thích ứng nổi.

“Vợ chồng tôi không biết phải cảm ơn gia đình như thế nào nữa, Cung gia mang ơn các người suốt đời này”, ba Cung tiến lại vỗ vai người đàn ông có mái tóc đã điểm hoa râm, khuôn mặt ngăm đen vì phơi nắng.

“Không, con bé Nguyên cũng là con gái của chúng tôi, cả đời này vợ chồng chúng tôi chỉ cần nó”, ba Hạ thở dài trả lời.

Trong phòng bệnh bỗng vang lên một tiếng chuông liên hồi, các bác sĩ tất tả chạy lại đưa cô quay trở về phòng cấp cứu đặc biệt, mẹ Hạ cùng mẹ Cung run rẩy không đứng vững, con bé lại phải trải qua những gì nữa đây.

Một bác sĩ tốt tá chạy ra, anh ta gấp gấp nói trong hơi thở hỗn loạn “Bệnh nhân đang có biểu hiện tình trạng kháng thuốc, chúng tôi nghi lúc trước cô ấy đã bị tiêm vào người một loại thuốc gây ra sự chống lại với tất cả những kháng sinh truyền vào cơ thể. Tình hình bây giờ rất nguy kịch, có thể sẽ không cứu được”.

Cung Lâm kích động túm chặt cổ người đàn ông mặc áo blu trắng, ánh mắt giết người mang hơi thở của chết chóc “Mày nói cái gì, thế bọn bác sĩ chúng mày mặc trên người chiếc áo này để làm gì hả. Còn không mau tìm cách để giữ mạng sống cho con bé”

“Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức, trên thế giới chưa có ai nghiên cứu ra loại thuốc cải thiện được sự hấp thụ về trạng thái ban đầu”, mặc dù rất sợ người đàn ông đang túm chặt cổ áo mình, nhưng là một bác sĩ, hẳn phải nói ra sự thật.

“Javel bao lâu thì về đến đây”, ông cụ Cung thân thể run run, nhưng phong thái của một người đứng đầu tổ chức mafia mấy chục năm, ông bình tĩnh quay sang con trai.

“Hai tiếng nữa, thưa ba”, ba Cung nhìn ông cụ trả lời, ngay lúc này tâm trạng ai cũng chỉ có hai tiếng “sợ hãi”.

“Hai tiếng, chúng tôi cần các người cố gắng duy trì sự sống trong vòng hai tiếng cho con bé, các cậu làm được không”, quết ánh mắt sắc lạnh, ông cụ Cung gia ra lệnh.

Hoàng Minh Vũ chạy vào đến nơi thì bất ngờ trước sự có mặt của đại gia đình họ Cung, anh đảo mắt nhìn Cung Lâm rồi chạy về phía phòng cô, nhưng trong đó trống không, anh khó hiểu quay ra nhìn thì mẹ Hạ lên tiếng.

“Con bé xảy ra tình trạng kháng thuốc, bác sĩ nói trước kia con bé đã bị tiêm vào người một loại virus kháng thể hấp thụ tất cả kháng sinh vào người. Bây giờ sự sống của con bé chỉ còn hai tiếng đồng hồ, nếu bác sĩ nhà họ Cung không về kịp, con bé sẽ chết”.

Hoàng Minh Vũ không tin vào những gì mẹ Hạ nói, anh cố gắng lấy lại bình tĩnh trấn an bản thân, những khớp xương nổi lên do nắm đấm quá chặt, anh ngồi phịch xuống cửa phòng ôm đầu rơi nước mắt. Một người đàn ông cao cao tại thượng, một người mưu mô xảo quyệt trên thương trường bây giờ nhìn vào không khác gì một đứa trẻ cần được che chở. Bà vai run run từng hồi, Cung Lâm mặc dù vô cùng tức giận cho những gì Hạ Tiểu Nguyên phải trải qua, nhưng người này lại là người con bé cần nhất lúc này.

“Đứng lên, cậu là người có sức ảnh hưởng đến con bé nhiều nhất, tôi không cho phép cậu xảy ra mệnh hệ gì”

“Là lỗi của tôi, nếu không phải vì tôi, Lại Minh Nguyệt cũng sẽ không tiêm vào người cô ấy loại virus đó. Tôi là một thằng khốn nạn không đáng được sống trên đời này”

Cung Lâm bất ngờ trước những thông tin nghe được từ Hoàng Minh Vũ, anh túm cổ lỗi cậu ta đứng dậy đối mặt với mình, giọng nói phần nộ đầy tức giận.

“Cậu nói cái gì, cậu nói lại cho tôi xem. Là ai tiêm cái thuốc ấy vào người con bé hả”

“Là con gái Lại Cung Nam, tập đoàn Star”, Hoàng Minh Vũ giọng khàn đặc trả lời.

“Mẹ kiếp”, nắm chặt tay đâm vào vách tường đối diện khiến một mảng bị nứt rạn, Cung Lâm ánh mắt đỏ ngầu như vampire, anh lôi điện thoại ra gọi cho Key, một trong bốn người nắm giữ vị trí quan trọng của Cung Ấu.

“Tập đoàn Star, tôi không muốn nhìn thấy nó tồn tại. Còn nữa, bắt sống gia đình nhà họ Lại cho tôi, đặc biệt là Lại Minh Nguyệt, cô ta nhất định phải sống sót”.

Lăng Phong cùng Hà Tiểu Tịnh đứng từ xa nhìn vào, anh mắt anh buồn bã không thấy đáy. Anh biết rồi cũng sẽ có một ngày người con gái ấy nhận ra tình cảm của mình, chỉ là không nghĩ đến ông trời chó trêu lại thử thách cô tàn nhẫn đến như thế. Anh nắm chặt tay rồi lại buông, có lẽ anh nên buông bỏ cái tình cảm mù quáng này, để cho cô không còn khổ sở vì dằn vặt nữa.

“Phong, chúng ta vào đi, anh đừng để bản thân kiệt sức, Hạ Tiểu Nguyên không muốn như vậy đâu. Cô ấy là một cô gái mạnh mẽ lắm, chắc chắn sẽ vượt qua được”, Hà Tiểu Tịnh đau đớn nhìn anh.

Hai tiếng trôi qua là hai tiếng đáng sợ nhất trong những người ngồi ở đây, cái lúc mà họ cho là tuyệt vọng nhất thì ở phía hành lang, bóng Javel hót hải chạy lại, hơi thở có chút mệt nhọc. Javel là một bác sĩ của gia tộc Cung gia, anh lớn lên cùng Cung Lâm từ nhỏ. Vì có năng khiếu nên từ năm mười tuổi đã được ông cụ Cung gửi vào huấn luyện đặc biệt và học về Y thuật. Mọi loại thuốc làm tăng thể lực, cầm máu, anh đều phải tự nghiên cứu ra. Thân là một phần của Mafia, đây là điều bắt buộc anh phải làm được.

“Lão đại”, Javel cúi đầu trước Cung Lâm.

“Vào đi, con bé tắt cả đèn nhờ vào cậu, đừng làm chúng tôi thất vọng”, Cung Lâm vỗ vai Javel, anh thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng xuống. Anh tin Javel sẽ cứu được Hạ Tiểu Nguyên.

Ba tiếng đồng hồ nữa trôi qua, cánh cửa cuối cùng cũng bật mở, Javel tháo khẩu trang xuống, đôi mắt anh đỏ sọng vì quá mệt mỏi.

“Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, thuốc đã có dấu hiệu tiếp nhận, mọi người có thể yên tâm rồi. Khoảng bảy ngày nữa cô ấy sẽ tỉnh, nhưng vì vết thương quá nhiều nên sẽ vô cùng đau đớn, tôi cần trở về điều chế loại giảm đau phù hợp với tình trạng hiện nay của bệnh nhân”

Hơi thở kìm nén cuối cùng cũng được xuôi xuống, Hà Tiểu Tịnh cầm chặt tay Lăng Phong mà khóc trong sung sướng, cuối cùng ông trời cũng có mắt, không nhẫn tâm cướp cô ấy khỏi bọn họ.

Mẹ Cung và mẹ Hạ nhìn nhau, tâm trạng của người làm mẹ cả hai đều thấu hiểu, con bé mạng lớn thoát khỏi lưỡi hái của tử thần, thật tốt quá rồi.

“Đừng lo lắng nữa chị, Javel là bác sĩ vô cùng giỏi của Cung gia, tin tưởng thẳng bẻ, nó sẽ khiến con bé hồi phục lại nhanh thôi”, vỗ lên mu bàn tay ngăm đen mà đầy vết chai sạn của người bên cạnh, mẹ Cung an ủi.

*****

Bang Canifolia, Mỹ

Lại Cung Nam ngồi trên một chiếc ghế da màu đen được làm từ da rắn, bàn tay phải nọ đập lên chiếc bàn bên cạnh. Đường đường là một người đứng trên đỉnh cao muôn người kính nể, bỗng chốc không còn gì cả, lại phải trốn lui trốn lui khiến ông vô cùng căm hận. May mắn là vẫn còn một bang phái nhỏ ở Mỹ vẫn luôn trung thành với ông, những tên tù nhân mạo rợ được ông cứu ra khỏi sự truy nã của cảnh sát quốc tế.

Lại Minh Nguyệt như người điên, thân thể run lên từng hồi trong sợ hãi, cô lúc này chẳng còn là tiểu thư cao quý nữa. Miệng lắp bắp không ngừng khiến cho vợ chồng Lại Cung Nam đau lòng, ông rít lên trong căm hận.

“Hoàng Chấn Khang, Hoàng Minh Vũ, Hạ Tiểu Nguyên, các người chờ xem, xem ta đem đến món quà gì cho chúng mày, hahahaha”

Trong đầu hiện lên một kế hoạch độc ác, Lại Cung Nam ôm con gái vào lòng mà dỗ dành không thôi, đây là đứa con gái duy nhất của ông, làm sao ông không yêu thương cho được.

“Ngao, ba sẽ trả thù cho con, sẽ giết chết hết những kẻ làm con đau lòng”

Hai mươi tư giờ sau, mọi người lần lượt được vào thăm Hạ Tiểu Nguyên, khuôn mặt cô cũng đã không còn thiếu sức sống nữa, mỗi ngày đều được Javel tiêm cho một ống màu đỏ vào trong người, nhịp tim và huyết áp cô đã ổn định. Hôm nay là ngày thứ bảy, Hoàng Minh Vũ mặc quần áo bảo hộ, đôi tay đan vào tay cô, anh nói.

“Nguyên, em biết không, em thật tàn nhẫn khi luôn làm mọi người sợ hãi hết lần này đến lần khác. Anh biết là anh sai, anh không có tư cách yêu cầu em phải tha thứ, chỉ mong em tỉnh lại nhìn anh thôi”

“Nguyên, em còn nhớ lời hứa của chúng ta ở bờ biển Tam Á không, anh đã nói sẽ yêu em hết đời này, anh vẫn đang thực hiện lời hứa đó với em đây”

“Nguyên, dì An Nhã và chú Hạ Vân rất đau lòng nhìn chú dì như già đi thêm chục tuổi, họ không chịu ăn uống cũng không chịu nghỉ ngơi mặc cho mọi người khuyên bảo, em mau tỉnh lại đi”

“Nguyên, ba cô bạn của em đã khóc ròng hết nước mắt rồi, nhất là cái cô Hà Tiểu Tịnh ấy, cô ta thật phiền. À, mà em đừng buồn hay dằn vặt vì Lăng Phong nữa, cậu ấy đã chịu nói chuyện với anh rồi. Cậu ấy nói sẽ chúc phúc cho hai người chúng ta, em ạ”

Hạ Tiểu Nguyên mơ một giấc mơ suốt bảy ngày qua, trong mơ cô nhìn thấy mình trở lại cái tuổi mười chín, bên cạnh là một chàng trai mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng nụ cười răng khểnh. Anh nắm tay cô, bọn họ rất hạnh phúc, ai nhìn cũng ngỡ ngàng. Cô nghe thấy người ấy nói với cô rằng “Anh sẽ đưa em đi khắp thế gian, em thích đi đâu, bảo anh, anh dẫn em đi”. Cô nhìn thấy hai thân ảnh ôm nhau trên bờ biển rộng lớn, người con trai đó chính là người cô yêu- Hoàng Minh Vũ.

Cô nghe thấy tiếng anh khóc, cô rất muốn tỉnh dậy nhưng lại không thể nhúc nhích, cô rất đau. Cô muốn nói với anh là cô không hận anh nữa, mọi chuyện đã qua rồi, dù sao thì đó cũng không phải lỗi của anh. Hạ Tiểu Nguyên lại nhìn thấy một đứa bé trai kháu khỉnh, nó đứng bên kia cây cầu bắc qua thiên đường, đôi môi chum chím đỏ hồng, nói vọng lại.

“Mẹ, con là con trai của mẹ đây, mẹ có nhớ con không. Con sống ở đây rất tốt, mẹ đừng lưu luyến mà tự trách mình, ba và ông bà đang chờ mẹ tỉnh lại. Mẹ ngủ lâu rồi, nên dậy thôi, con sẽ phù hộ cho hai người mau đón em trai, em gái mới”

Mí mắt nặng trĩu từ từ mở ra, Hạ Tiểu Nguyên cố gắng thích nghi với ánh sáng chói lòa trong căn phòng xa hoa đầy đủ tiện nghi này, cô nhìn xuống bàn tay bị nắm chặt bởi một người. Anh gục đầu bên cạnh giường, khuôn mặt mệt mỏi vô cùng, đôi lông mày vẫn luôn nhíu chặt lại như đang sợ hãi. Cô nâng bàn tay còn lại lên chạm vào nó khiến người đang ngủ giật mình tỉnh giấc.

Hoàng Minh Vũ đôi mắt đỏ hoe nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh, em hơi mỉm cười, đôi tay mảnh khảnh đưa lên sờ vào khuôn mặt anh, giọng khàn đặc.

“Minh... Vũ”

Anh vội vàng bấm nút chuông kêu reng reng, cầm chặt tay người con gái ấy, nước mắt rơi xuống tràn vào khoe môi mặm chất.

“Em tỉnh rồi, cảm tạ trời đất, cuối cùng em cũng tỉnh”.

Javel đang ngồi cùng Cung Lâm trong phòng bác sĩ thì nghe thấy tiếng chuông, anh đứng bật dậy chạy lao ra ngoài không quên nói với chủ nhân của mình.

“Bệnh nhân đã tỉnh lại, đi thôi”.

Kiểm tra tổng thể cho Hạ Tiểu Nguyên, Javel gật đầu khẳng định cô đã hoàn toàn thoát khỏi cơn nguy hiểm, tỉnh lại đã là một kì tích. Bây giờ chỉ cần cô phục hồi sức khỏe là có thể ra viện được, tuy nhiên cũng không được kích động.

Mẹ Hạ vui mừng rơi nước mắt, bà ngồi xuống cạnh con gái, trách móc không thôi.

“Cái con hư đốn này, sao không chịu nghe lời mẹ thế hả, con có biết con làm cho mọi người lo lắng lắm không hả, cứ nằm im một chỗ đến giờ mới chịu tỉnh lại”

“Mẹ....” Hạ Tiểu Nguyên khó nhọc gọi tên bà thì bị bà ngăn lại

“Con vừa mới tỉnh dậy không được nói chuyện quá nhiều, đây, mẹ có nấu canh gà cho con bồi bổ thân thể để lấy lại sức, mẹ dứt cho con nhé”, mẹ Hạ cầm chiếc cặp lồng mức từng thìa ra bát.

Hạ Tiểu Nguyên đảo mắt quanh những người có mặt trong phòng, khi nhìn thấy hình ảnh người phụ nữ đứng sâu phía góc tường, bàn tay cô hơi siết chặt lại, cô biết người đó là ai. Thời gian hôn mê cô vẫn ý thức được hành vi và nghe được những lời tâm sự của người bên cạnh, cô nghe thấy mẹ Hạ nói rằng cô không phải con ruột của người. Mẹ nói gia đình cô là một gia đình vô cùng có thể lực, mẹ nói cô thật ra là bảo bối bị mất tích của nhà họ Cung, cô tên Cung Lam.

Người phụ nữ ấy có một đôi mắt rất giống cô, không, là cô giống bà mới đúng. Cô nhớ lại khuôn mặt hốt hoảng của bà trong căn phòng ấy, nhớ lại những cảm giác thân thuộc không lời giải thích khi ở cạnh Cung Lâm. Thì ra bọn họ là ruột thịt của cô, là ba mẹ ruột của cô sao...

“Mẹ..”, cô nhìn thân hình yếu đuối của bà, giọng nghẹn ngào gọi tên. Cô không hận bọn họ, bởi vì bọn họ không bỏ rơi cô, thậm chí còn đi tìm cô suốt gần ba mươi năm. Tìm một người không biết còn sống hay đã chết, họ mặc kệ vẫn cứ làm, vậy cô lấy lý do gì mà hận, mà xa cách đây. Cô bây giờ có hai người mẹ, người bà, có ông nội, có anh trai, cô cảm ơn ông trời còn không kịp nữa.

Mẹ Cung giật mình ngẩng đầu lên, con gái bà đang gọi bà là mẹ, có phải là bà không nghe nhầm không.

“Ba, mẹ, ông nội, anh trai, con xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng”, cô gọi tên họ trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Mẹ Cung lắc đầu chạy lại phía cô, bàn tay cầm chặt, bà ôm cô vào lòng, cái ôm suốt gần ba mươi năm mới thực hiện được. Bà đã ao ước vô số lần trong đời tiếng gọi mẹ ấy, cuối cùng cũng được chính tai nghe thấy, hạnh phúc lan tỏa không thôi. Ba Cung ôm chặt hai mẹ con vào lòng, một người đàn ông đứng trên vạn người, một ông trùm mafia cũng có ngày rơi nước mắt vì xúc động. Ông vỗ vai vợ an ủi hai mẹ con.

“Được rồi, đừng khóc nữa, bà khóc sẽ khiến con gái khóc theo rồi. Con bé vừa mới tỉnh lại”.

Ăn xong bát canh gà của mẹ Hạ, Hạ Tiểu Nguyên chìm vào giấc ngủ, có lẽ vì chưa phục hồi lại hoàn toàn nên cô cảm thấy mệt. Javel gọi riêng Cung Lâm lại một góc, anh hạ thấp giọng.

“Lão đại, loại thuốc được tiêm vào người tiểu thư em đã tra ra được, là “đứa con” của Sawdust. Em đã cho người điều tra thì chỉ biết hắn đã được một tổ chức khác cứu ra khỏi nhà tù Calibe, hiện giờ hành tung không rõ”

“Vậy có ảnh hưởng gì đến con bé không”

“Loại virus này được gọi với cái tên là HM02,nó khiến cho cơ thể kháng lại tất cả các thành phần thuốc khác,và giết chết sự phát triển của trứng gây vô sinh.Theo như em suy đoán,là có người đã ra lệnh cho Sawdust làm việc này,bởi vì hẳn trước đó chưa bao giờ nghiên cứu loại thuốc liên quan đến sinh nở”.

Cung Lãm hai tay đút túi quần,mắt nhìn xa xăm qua khung cửa sổ,anh len lỏi trong suy nghĩ của mình. Rốt cuộc tổ chức nào đã cứu Sawdust-kẻ sát nhân biến thái ấy ra khỏi nhà tù Calibe.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần sau hai tiếng đồng hồ cũng tới nơi, cô đảo mắt nhìn khung cảnh nghèo nàn nơi đây mà xót xa.Những đứa trẻ đen nhẻm gầy guộc,trên người mặc những bộ quần áo không biết có bao nhiêu miếng vá.Cuộc sống nơi này vẫn còn chật vật,thiếu thốn đến vô cùng.

Hai tháng ở bản Mạc,Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần làm công tác tình nguyện cho dân làng,cô lên lớp dạy cho các em nhỏ trong bản đọc chữ,đánh vần.Thi thoảng nhớ gia đình, Mục Thần trở cô ra chợ,nơi duy nhất bắt được sóng điện thoại.Gọi điện về cho mẹ Hạ,cô lưỡng lự muốn hỏi nhưng lại thôi.Nhìn người con trai đang chờ cô trên chiếc xe máy Dream cũ kĩ mượn được của trưởng bản,cô thờ dãi bỏ đi ý định gọi điện cho ai đó bên nước Anh xa xôi.

“Minh về thôi anh,chắc mấy đứa trẻ hóng em lắm ấy”

“Nhanh thật,cũng sắp hết hai tháng ở nơi này rồi, em có thấy lưu luyến họ không “

“Có chứ,bọn trẻ rất đáng yêu anh ạ,nơi này còn nghèo quá.Em mong sao nhà nước sẽ chú ý hơn đến những vùng sâu vùng xa này”.

Trở về nhà trưởng bản,Hạ Tiểu Nguyên nhìn thấy mấy đứa trẻ khuôn mặt lem luốc, đứng đó từ lúc nào. Trên tay cầm bó hoa đại đủ màu sắc,chúng chạy vòng quanh cô mà hát “Happy birthday “.Khuôn mặt nghen ngào không kìm được cảm xúc,tuổi hai mươi, cô đón sinh nhật trên một vùng núi cao vắng vẻ, chẳng có anh bên cạnh.Ngày hôm nay,anh cùng người con gái ấy bước vào lễ đường.

***** **†***** *****

Hôm nay là sinh nhật người con gái ấy,cũng là ngày anh phải khoác lên mình cái mác con rể nhà họ Lại.Hoàng Minh Vũ ngồi trong căn phòng tối om không một chút ánh sáng,chiếc áo vest cài hoa đắt tiền vẫn được đặt trên giường, ánh mắt anh đau lòng nhìn những tấm hình được gửi tới. Cô vẫn thế sau hai tháng không gặp, nụ cười tỏa nắng không vương bận ưu phiền,bên cạnh cô là một người đàn ông mặc áo blu trắng. Bọn họ cùng nhau nô đùa giữa bọn trẻ,cùng nhau giúp đỡ một bà cụ qua tuổi, cùng nhau nấu com trong ngôi bếp khói rạ.

Hoàng Minh Vũ đưa tay lên sờ vào nụ cười ấy,cô gái của anh,người anh yêu lại là con của kẻ thứ ba phá vỡ hạnh phúc gia đình anh.Anh làm sao có thể đối mặt được với sự thật này,anh nhớ cô phát điên lên rồi.Nhiều lúc yếu đuối chỉ muốn chạy ngay về Việt Nam thăm người con gái đó,nhưng lại chùn bước, chẳng phải cô đang rất hạnh phúc sao,chẳng phải cô đang cùng người mới vui vẻ sao.

“Vũ,đến giờ rồi con.Xuống dưới đi,khách khứa họ đến hết cả rồi “,mẹ Hoàng vỗ vai anh dặn dò.Bà sợ không dám nhìn thẳng vào mắt cô gái trong ảnh, nó như bóc trần trụi sự độc ác của bà.

Hôm nay là lễ đính hôn của hai nhà Hoàng-Lại,khách khứa được mời tới đều là những nhân vật có máu mặt trong giới kinh doanh.Hoàng Minh Vũ khoác lên người bộ quần áo được đặt may sẵn,khuôn mặt anh lạnh lùng, không còn ấm áp như xưa.Bước ra khỏi cửa đã nhìn thấy Lại Minh Nguyệt,anh không nhìn thẳng vào cô nhưng vẫn đưa tay ra nắm lấy bàn tay của người đấy.Một lễ đính hôn không tình yêu,anh tự chế giễu cuộc đời mình sao mờ mịt và nhạt nhẽo đến vậy.

“Anh Minh Vũ, anh làm em đau quá”,Lại Minh Nguyệt bị cái bóp chặt của Hoàn Minh Vũ mà kêu la.

“Anh xin lỗi, mình xuống dưới thôi”

Mạnh Cường cùng Loan cũng được mời đến trong buổi lễ đính hôn,mặc cho người yêu mình niếm nở thì cô lại khác,cô căm ghét cái tên Hoàng Minh Vũ kia.Hạ Tiểu Nguyên là đứa em gái cô vô cùng thích,con bé giản dị lại đáng yêu,nhưng năm lần bảy lượt đều bị tên khốn này xoay vòng.Cô nhớ lại cái cuộc gọi cách đây hơn hai tháng trước,chắc con bé buồn và đau đớn lắm.Tập chí rầm rộ đưa tin,cô đã từng lo lắng gọi điện thoại cho Hạ Tiểu Nguyên rất nhiều lần nhưng đều không thể liên lạc được.

“Chúc mừng em nhé,hôm nay trông em thật đẹp”,Mạnh Cường đưa ly rượu lên cùng với Lại Minh Nguyệt.

“Cảm ơn anh,vợ sắp cưới của anh cũng thế,em thật hâm mộ hai người “

“Đúng rồi, chỉ những người yêu thương nhau thật lòng thì mới được hạnh phúc đến cuối đời thôi.Còn cái kiểu mà đi cướp của người khác thì không bao

giờ có đâu,em gái ạ”,Loan mỉm cười đá xéo.

“Loan,ăn nói lung tung gì thế”,Mạnh Cường gắt nhẹ người yêu,anh cười giả là xin lỗi Lại Minh Nguyệt.

Hoàng Minh Vũ siết chặt ly rượu vang đỏ trên tay,khuôn mặt cứng đờ vô vàn cảm xúc,ánh mắt buồn bã rất nhanh trở lại như thường,anh cầm tay vị hôn thê mỉm cười.

“Cảm ơn ý tốt của chị,chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc như chị và Mạnh Cường “

Buổi lễ đính hôn cứ như vậy diễn ra,hình ảnh cô dâu chú rể hiện đầy trên các trang tạp chí kinh tế,báo mạng,facebook. Diệp Khanh đứng ở một góc tối trong phòng,ánh mắt hiện lên vẻ tức giận.Anh đã buông tay để cho cô vui vẻ với lựa chọn của mình, nhưng trước mắt anh đây là cái gì. Người đàn ông cô yêu đang tay trong tay với vị hôn thê,trao nhau lời thề trước chúa,vậy còn cô,cô ở đâu.

Anh đã về Việt Nam tìm cô khắp nơi thậm chí về cả quê Lạng Sơn cô ở,nhưng cô không có ở đó.Gặp ba mẹ cô họ chỉ nói với anh rằng cô đã hai tháng nay không về nhà,không biết con bé đi đâu.Mặc dù hoài nghi nhưng anh vẫn phải tin khi một tuần liên tiếp sau đó cô đều biệt tăm.Đi thẳng về phía đôi trai gái đang vui vẻ tươi cười,Diệp Khanh chúc mừng.

“Chúc cháu cuối cùng cũng tìm được người thích hợp với mình, ráng sống hạnh phúc cùng nhau nhé”

Hoàng Minh Vũ sượng người lại,nhưng rất nhanh anh mỉm cười đối thoại lại với cậu của mình.

“Cậu,cậu cũng nên tìm mợ cho cháu đi thôi.Biết đâu chúng ta sẽ tổ chức cùng một ngày”

“Thật tiếc,cô ấy trốn kĩ quá,cậu chưa tìm được,nếu tìm thấy nhất định sẽ không buông tay”.

Hai ánh mắt nhìn nhau rực lửa,Diệp Khanh cười khẩy rồi quay người đi về phía sảnh,anh thật chán ghét cái không khí này,người thì đang vui vẻ,người thì cô đơn không biết đang ở oi nào.

****   *****   *****

Hạ Tiểu Nguyên ngồi chết lặng trước màn hình tivi 24inch của gia đình trường bản,cô cố gắng không để cho nước mắt giàn ra.Hình ảnh một đôi nam nữ khoác tay nhau mỉm cười chúc rượu quan khách khiến trái tim cô vỡ vụn.Đã rất nhiều đêm cô giật mình tỉnh giấc vì nhớ anh đến cồn cào,cô tự an ủi bản thân chắc là cô hiểu lầm gì đó.Anh trên tivi trông rất bánh,hào quang phát ra khiến người xung quanh ngưỡng mộ,tay cầm lấy tay vị hôn thê xinh đẹp.Anh đập tan những giấc mộng họ đã mơ,những lời hứa hẹn đã có.

Mục Thần ôm vai cô dẫn ra ngoài,bầu trời hôm nay nhiều sao quá,cô cứ ngẩn mà đếm hết một trăm rồi lại hai trăm.Hai hàng nước mắt nhoe đi khiến cô không thể tiếp tục,giữa những núi cao trùng trùng điệp điệp,tiếng người con gái khóc thê lương vang vọng trong tiếng gió.Mục Thần ngả cô vào vai mình,đôi tay rần rần lau đi những dòng lệ kia,tìm anh thất lại.Có ai hiểu được nỗi lòng của một người đàn ông đơn phương như anh.

“Nguyên,chuyện gì bề tắc rồi cũng sẽ tìm ra lối,em hãy khóc đi,khóc cho vui hết những đau buồn mà em phải chịu đựng.Ngày mai mặt trời lên,em hãy là một cô gái hoàn toàn khác,em lụy tình như vậy, ba mẹ em sẽ rất đau lòng”,Mục Thần vỗ vai người con gái ấy,anh an ủi cô cũng như anh tự an ủi mình.

“Tại sao.. Tại sao anh ấy lại lừa dối em. Tại sao lại lấy cô gái đó.. Đã hứa cùng nhau vượt qua tất cả..tại sao chứ...”,cô nức nghẹn trong tiếng khóc của mình.

Ngày hôm nay là sinh nhật cô,cũng là ngày anh đến bên người con gái khác,bọn họ cứ thế đánh mất nhau trong những sai lầm của người lớn.

Anh Nhã cùng chồng là Hạ Vân đang ngồi ăn cơm cùng nhau thì tivi chuyển sang kênh khác,gong nói của biên tập viên lọt vào tai khiến đôi đũa đang gấp thức ăn khựng lại “Lễ đính hôn của hai người thừa kế tập đoàn xuyên quốc gia AT và Star,Lại Minh Nguyệt và Hoàng Minh Vũ gây chấn động nền kinh tế thế giới “.Hạ Vân nhìn sang vợ,ông ngáp ngừng.

“Con bé Nguyên, không biết có nó biết tin này không nữa “

“Biết thì càng tốt chứ sao,thà để chúng nó khổ sở một lần còn hơn biết được cái điều không nên biết ấy”,mẹ Hạ vừa xới cơm vừa quay ra nói với chồng bằng giọng nghiêm túc “Rồi con bé sẽ quên được thôi,ông đừng lo lắng quá”

Hai tháng tình nguyện trôi đi,hôm nay Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần và đoàn tình nguyện cùng nhau ra về.Cô quay lại nhìn nơi đây khi chiếc xe càng xa dần,hi vọng một ngày nào đó cô quay lại,nơi này sẽ không còn nghèo khó như bây giờ nữa. Các em nhỏ sẽ được đến trường, bản làng sẽ không còn những chiếc nhà lợp rơm.

“ Nguyên,về đến nhà rồi em”

“Nhanh vậy sao anh,anh vào nhà chơi chút rồi dùng bữa luôn.Trời cũng đã gần tối rồi “

Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần sóng vai đi trên con đường làng rải rác những cọng rơm phơi của những hộ gia đình gần đó.Ở một góc khuất không xa,hình bóng thê lương của một chàng trai in dài dưới bóng hoàng hôn chiều.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33

Ngày nào cũng phải chịu đựng sự chăm sóc tận tình của hai ba mẹ mà Hạ Tiểu Nguyên thấy mình sắp tròn như hòn bi rồi, những lúc đấy cô đều nhăn mặt khổ sở nhìn Hoàng Minh Vũ thì đều nhận được cái mỉm cười an ủi.

“Ráng ăn đi em, trông em gầy lắm đấy, biết không hả. Phải ăn thật nhiều thì mới có sức, khỏe lại anh đưa em đi chơi nhé”

“Em muốn đi Tam Á lần nữa được không anh, cũng đã sáu năm rồi không quay lại, nơi đó giờ chắc thay đổi nhiều lắm”, Hạ Tiểu Nguyên nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn, từng bông tuyết bay trong gió lạnh trắng xóa cả một vùng trời.

“Được, đợi em hồi phục chúng ta sẽ lại về đó, Em còn nhớ lời hứa của chúng ta ngày đó không? Nguyên, anh xin lỗi vì tất cả những gì đã xảy ra trong thời gian qua, là do anh cố chấp mù quáng không tin tưởng nên mới hiểu lầm em như vậy. Anh đúng là một thằng tồi, đúng không?”, Hoàng Minh Vũ cầm lấy đôi bàn tay trắng muốt mà bóp chặt, ánh mắt đỏ hoe nhìn cô yêu thương.

Lăng Phong tay cầm giỏ hoa quả đứng ở ngoài cửa từ rất lâu, đủ để nhìn thấy những ân cần mà họ trao nhau lúc này. Đôi tay siết chặt, móng tay bấm vào da thịt gần như tứa máu, anh gồng mình lên trong cơn đau. Anh yêu cô ngàn ấy năm, anh chấp nhận vì cô làm tất cả những gì khiến cô vui vẻ, nhưng bây giờ anh biết rồi. Cô chỉ vui vẻ khi ở bên Hoàng Minh Vũ, ở bên cậu ấy, cô chẳng còn buồn đau hay sầu muộn.

Hà Tiểu Tịnh khẽ đưa tay chạm vào vai Lăng Phong, không vỗ cũng chẳng lên tiếng cho sự im lặng quý dị này. Cô biết anh đau lòng khi nhìn thấy cảnh tượng trong căn phòng đó, còn cô, cô đau khi người mình yêu luôn không bao giờ quay lại nhìn mình dù chỉ là một ánh mắt thương hại.

“Giám đốc, chúng ta vào thôi”, Hà Tiểu Tịnh nhỏ giọng nói.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn thấy Lăng Phong thì đôi đồng tử chợt sững lại, nhưng rất nhanh cô lấy lại sự hoạt bát thường ngày. Cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt phảng phất nỗi buồn của người đàn ông đó, điều ấy khiến cô vô cùng cảm thấy có lỗi.

“Nguyên, anh cùng Tiểu Tịnh có mua chút hoa quả, để anh gọt cho em ăn nhé”, Lăng Phong nhanh nhẹn đặt chiếc giỏ xuống bàn.

“Không vội, em ấy vừa uống một chút sữa, nên để lúc nữa ăn cũng được. Tôi sẽ gọt cho em ấy, cậu không cần phải bận rộn đâu”, Hoàng Minh Vũ lên tiếng ngăn cản hành động của Lăng Phong. Dù sao thì trong lòng anh cũng có một chút độ kị vì sự chăm sóc quá đặc biệt này của cậu ấy với Hạ Tiểu Nguyên.

Trước kia khi bọn họ vẫn còn cãi nhau, Hạ Tiểu Nguyên luôn nhất nhất đuổi anh cách xa mình, lúc đấy anh chỉ bất lực nhìn họ mà khó chịu. Anh sợ cô thật sự yêu thích Lăng Phong, bởi vì sự chu đáo nhiệt tình gần như suốt 24/24 cậu ấy dành cho cô khiến anh bất lực.

“Phong, anh ngồi xuống đi, hoa quả đừng gọt vội. Em cũng không có ăn nổi nữa rồi, anh nhìn xem, em tròn như cục thịt chưa, mặt cũng không còn V-line nữa rồi.”, Hạ Tiểu Nguyên lên tiếng đánh vỡ không khí ngột ngạt trong khó xử này.

“Con ngọc này, như bây giờ là rất đẹp, mặt nhìn bầu bĩnh đến đáng yêu. Mau khỏi rồi về làm việc tiếp với mình chứ, bọn cái Ngọc và Linh nhớ cậu lắm ấy, chúng nó mai mới có thể vào thăm cậu được”, Hà Tiểu Tịnh ngồi trên giường, tay cầm gói chuối sấy nhai tộp tộp.

“Ê, mà bà biết không, kết quả khám nghiệm hiện trường cho thấy, tờ thiết kế của chúng ta đều không sao cả, tất cả đều do con bé Lâm Tinh kia. Nó lấy chất lượng xi măng thép không đạt tiêu chuẩn nên mới dẫn đến sự cố, phía công an đang điều tra để khởi tố đấy.”

“Tại sao cô ta phải làm như vậy chứ”, Hạ Tiểu Nguyên thắc mắc hỏi lại, trong tim giật thót lên khi nghe những điều này.

“Còn không phải là muốn đổ lỗi cho bản thiết kế của cậu sao, mà nghĩ lại thấy thật tức, nếu không phải cậu đang hôn mê, mình đã tấn cho con nhỏ đó một trận nữa rồi”

Hạ Tiểu Nguyên bật cười, đảo mắt qua nhìn Lăng Phong rồi lại nhìn Hà Tiểu Tịnh háng giọng.

“Tịnh, cậu cứ bạo lực như vậy thì ai đó sẽ không chịu nổi được đâu”

Lăng Phong đứng hình, anh cố gắng nở ra một nụ cười khổ, trong tim lúc này muôn vàn những vết thương chồng chất. Thế mới nói yêu luôn khiến con người mù mị, không còn là chính mình nữa, và anh, chính là như vậy.

Tại biệt thự nhà họ Cung là một không khí bao trùm trong vui vẻ, sự nhiệt tình của vợ chồng Cung Dật khiến cho ba mẹ Hạ cảm thấy không được tự nhiên, đặc biệt là An Nhã. Đôi mắt đỏ sọng lên khi nghĩ đến việc Hạ Tiểu Nguyên sẽ không còn ở với mình nữa, bà ngồi đó bật khóc nức nở. Con bé do bà trộm đi, cũng một tay bà nuôi lớn nó, tuy không phải con ruột nhưng lại đầy tình thương. Bà làm sao nỡ xa nó được đây.

*****

Biệt thự nhà Hoàng lúc này vô cùng hỗn loạn, Hoàng Chấn Khang ánh mắt tức giận nhìn người là vợ mình suốt ba mươi năm qua mà tức giận. Nếu không phải hôm nay Hoàng Minh Vũ nói ra, thì cái sự thật tàn khốc ấy sẽ mãi được chôn vùi không ai biết.

“Bà còn gì để giải thích sao, bà có biết bà đã gây cho thằng bé bao nhiêu tổn thương không hả”

“Không, tôi không biết thật mà. Chấn Khang, ông hãy tin tôi đi, tôi thật sự không có làm cái chuyện đó. Tôi không hề biết Hạ Tiểu Nguyên có thai, nếu tôi biết tôi sẽ không bao giờ làm như vậy”.

“Chẳng phải bà vẫn luôn khẳng định nó chính là con gái của tôi sao. Sau bao nhiêu năm, tôi thật không ngờ bà vẫn luôn độc ác như vậy. Năm xưa bà cho người truy sát cô ấy, hai mươi năm sau bà lại thông đồng cùng người ngoài giết chết cháu nội của mình. Tôi thật sự không thể nhìn ra đâu là con người thật của bà”, Hoàng Chấn Khang lạnh lùng, tay cầm tệp hồ sơ đưa trước mặt Diệp Mẫn.

“Ông, đây là sao, ông định ly hôn với tôi”, Diệp Mẫn đôi tay run run cầm tệp hồ sơ lên, đập vào mắt bà là ba chữ “Đơn ly dị” khiến bà không đứng vững được.

Bà yêu ông suốt từng ấy năm, âm thầm lặng lẽ đi bên người đàn ông thành đạt này, sinh con cho gia tộc họ Hoàng. Dẫu biết trong trái tim ông chỉ có mình An Nhã, nhưng bà vẫn cố chấp không muốn buông tay, bà tự an ủi lòng một ngày nào đó, người ấy sẽ rung động. Nhưng không phải, trái tim Hoàng Chấn Khang ông là sắt đá, cho dù bà có dùng cách nào đi nữa cũng chẳng thể lay chuyển.

“Chấn Khang, ba mươi năm qua, đã lần nào ông thật sự nghĩ rằng mình sẽ yêu tôi không”

Hoàng Chấn Khang quay người bước đi ra phía cửa chính, ông ngược nhìn lên bầu trời trong xanh kia, những chú chim tự to bay lượn, một nhà ba người hạnh phúc. Từ lúc biết nhận thức ông đã phải gánh trên vai trách nhiệm nặng nề của gia tộc, chấp nhận lấy người mình không yêu để lấy được dự án lớn cho tập đoàn. Ông hận mình sao hèn nhất không dám đứng lên, thì có phải bây giờ, An Nhã và ông đã vô cùng hạnh phúc.

“Diệp Mẫn, nể tình vợ chồng bao nhiêu năm qua, tôi sẽ không truy cứu những việc bà làm sau lưng gây ảnh hưởng đến tất cả. Còn về việc bà làm tổn thương Hoàng Minh Vũ, hãy để thằng bé tự giải quyết”.

Căn biệt thự nhà họ Hoàng hôm đó, chỉ toàn nước mắt và sự cô đơn, hình ảnh Hoàng phu nhân thể lương giữa căn phòng rộng lớn khiến ai nhìn vào cũng đau lòng.

An Nhã đi dạo qua phố Swett thì bất chợt dừng lại trước quán cafe “Paradise”, ánh nắng mờ lung nhìn vào bên trong, bà thấy mình của mấy chục năm về phía. Người con gái với mái tóc đen nhánh buộc lỏng, bên cạnh là một chàng trai vô cùng tuấn tú, họ nhìn nhau ánh mắt đầy yêu thương. Chiếc bông hoa bằng lăng tím được cài lên tóc, người con gái e thẹn như hạt sương mai, xinh đẹp động lòng người.

“Bà đang thắc mắc vì sao đã qua mấy chục năm rồi nơi này vẫn thế đứng không. Đây là nơi chôn cất bao kỉ niệm của tôi, tôi không nỡ nên đã mua lại nó. Tôi chỉ có thể ngày ngày ngồi trong này nghĩ về quá khứ để có thể sống tốt hơn”

Giật mình quay lại, An Nhã thấy Hoàng Chấn Khang đứng cạnh bà từ bao giờ, khuôn mặt ông đầy vẻ đau thương. Ba mươi năm trước, đứng ở đây là một đôi trai xinh gái đẹp, nhưng ba mươi năm sau, họ gặp lại nhau trong tình cảnh người đứng trên cao của tiền bạc, người nghèo nàn không đủ sống, bà cười tự giễu cợt chính bản thân mình lúc này.

“Thời gian vẫn cứ trôi đi, cho dù ông không muốn thì quy luật vẫn thế, chúng ta bây giờ đều có gia đình riêng của mình, không nên nhắc lại chuyện cũ cho khó xử”

Hoàng Chấn Khang nhìn người phụ nữ gần ba mươi năm không gặp, bà thay đổi nhiều quá. Làn da ngăm đen do dải nắng dầm mưa lâu ngày, đôi bàn tay năm ấy thanh mảnh lướt nhanh trên những phím đàn piano đã đầy những vết chai sạn. Mái tóc khô xơ điểm những sợi tóc bạc, ông nhìn mà đau lòng biết mấy. Một người con gái đã cướp đi bao trái tim của những người khác giới, giờ đây trông vô cùng chật vật.

“Ông ấy không chăm sóc tốt cho bà sao, sao lại để bà trông ốm như vậy”

An Nhã cười khẩy, bà nên nói gì ngay lúc này, nỗi hận mù quáng đó đã khiến bà hại Hạ Tiểu Nguyên sống trong đau khổ, bà quyết định buông bỏ. Hận ông thì được cái gì chứ, suy cho cùng cũng đã là quá khứ, là tuổi trẻ...

“Không, Hạ Vân rất tốt, ông ấy rất yêu thương tôi. Tuy không có được cuộc sống đầy đủ như các người, nhưng chúng tôi rất hạnh phúc, không phải lo nghĩ ai sẽ đuổi giết mình từng đêm, không phải chịu đựng sự phản đối của gia tộc. Chúng tôi, hai kẻ bình thường của xã hội đến với nhau là hợp lý nhất”

“An Nhã, tôi đã ly hôn với Diệp Mẫn, bà cho tôi cơ hội bù đắp lại khoảng thời gian tôi gây ra cho bà nhiều uất ức, được không”

“Hoàng Chấn Khang, chuyện gì qua rồi cứ để nó qua đi, không nên nhắc lại. Trái tim tôi đã dành cho Hạ Vân, ông ấy vì tôi mà khổ sở cả một đời, tôi không thể phụ lòng được. Tôi không muốn vì chuyện quá khứ của hai chúng ta mà Hoàng Minh Vũ và Hạ Tiểu Nguyên sẽ khó xử”.

An Nhã dứt khoát quay lưng đi không nhìn lại phía sau, tâm trạng cuối cùng cũng được thả lỏng. Gần ấy năm, cuối cùng cũng có ngày trùng phùng, bà đã vô số lần tưởng tượng mình sẽ làm gì, sẽ gào thét đánh đập ư. Tâm trạng bình thản, bà cảm lấy điện thoại gọi cho người chồng của mình, Hạ Vân.

*****

Cung Lâm bước vào trong siêu thị mua đồ thì vô tình đụng trúng một cô gái, đánh giá người ta bằng cái nhìn chăm chăm không chớp mắt, anh kết luận cô ta chẳng đẹp bằng em gái mình. Lách người bước tiếp đi bỏ lại đống ngổn ngang cùng tiếng la hét chói tai, anh đi thẳng về phía kệ sữa. Tâm trạng được làm anh trai vô cùng kích động, anh chăm sóc cô tí mĩ đến nỗi mà Hoàng Minh Vũ tức mà không làm sao được. Người biết rồi thì không sao, nhưng người không biết nhìn vào sẽ tưởng anh mới chính là chồng của Hạ Tiểu Nguyên mất.

“Này anh, chúng ta nói chuyện chút coi, tôi cần nói chuyện với anh”, một cánh tay trắng ngần đưa chắn trước mắt Cung Lâm, anh nhú mày nhìn người đang tức giận cả gan dám chặn đường mình.

“Cô gái, tôi không có nhiều thời gian với cô, nói xem, cô cần bao nhiêu tiền cho cái đồng đồ nát kia”

“Tên công tử bột nhà anh, anh nghĩ tiền nhà anh quý lắm sao, đừng người thì phải biết đường xin lỗi, điều cơ bản tối thiểu nhất mà anh cũng không biết”, người con gái mặt khinh khỉnh phần nộ mĩa mố.

Cung Lâm nhìn đồng hồ mà sốt ruột không thôi, đã mười một giờ rồi, anh cần phải chạy nhanh qua chỗ Hạ Tiểu Nguyên đưa sữa cho con bé, nếu không muộn mất. Bản tính trước giờ không muốn lằng nhằng với phụ nữ, anh chỉ rút đại ra một chiếc thẻ nhét vào tay người nọ, rồi chạy ù đi, mà chẳng hay biết có người bám theo sau mình.

Hạ Băng từ trước đến giờ chưa từng bị ai coi thường rẻ mạt đến như vậy, tuy gia đình cô không giàu có nhưng trong lòng ba mẹ cô chính là tiểu bảo bối đây, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, vậy mà lại bị tên thần mặt đen kia coi thường.

Đứng trước phòng bệnh Vip1, bệnh viện King, Hạ Băng ha hốc mồm ngạc nhiên khi nhìn thấy Cung Lâm dịu dàng với một người con gái trên giường bệnh, cô gái đồ đẹp quá. Cô bỗng thấy ghen tị và khó thở trong lồng, lắc đầu cho tỉnh táo, quay người bước đi thì vô tình va phải người đi ngược chiều, tiếng đồ vỡ loảng xoảng trên nền gạch.

“Xin lỗi đi, cháu xin lỗi, là do cháu bất cẩn, đi có sao không đi. Có bị bóng không, cháu đưa đi đi khám bác sĩ nhé”

Mẹ Hạ lắc đầu tỏ ý không sao, bà khựng lại khi nhìn vào đôi mắt của cô gái trước mắt, giống quá, tại sao lại giống Hoàng Chấn Khang đến như vậy. Đôi tay đã bị đỏ bưng do canh nóng đổ vào, Cung Lâm vội vàng kêu Javel đến sơ cứu.

“Di An Nhã, để Javel bôi thuốc giúp gì, nếu không sẽ rất đau đấy, di như vậy Nguyên sẽ rất buồn”

“Cung thiếu gia, tôi xin lỗi”, mẹ Hạ cúi đầu không ngẩng lên, bà rất dằn vặt bản thân trong những ngày qua khi gia đình bọn họ đối xử với bà vô cùng tốt.

“Không có gì, chuyện đã qua đi cũng không nên nghĩ lại, thật ra tôi cũng rất muốn cảm ơn di đã yêu thương con bé, cho con bé những điều tốt đẹp nhất”

Hạ Băng nóng ruột đi qua đi lại trước cửa phòng thủ thuật, cô nín chặt môi trong lo lắng. Tự gõ vào đầu trách bản thân bất cẩn, cô vội nắm lấy khuỷu tay Cung Lâm khi thấy anh mở cửa phòng đi ra ngoài mà hỏi dồn dập.

“Di ấy không sao chứ, có bị nặng lắm không”

“Cô vẫn còn đứng ở đây làm gì, thật chướng mắt”, Cung Lâm hất cánh tay của mình khiến Hạ Băng loạng chòe suýt nữa thì ngã xuống đất, đúng lúc Hạ Tiểu Nguyên nhìn thấy, cô gắt nhẹ.

“Anh, sao lại cư xử thô lỗ với phụ nữ như vậy, thật không khiêm tốn chút nào”

Hạ Tiểu Nguyên chậm chậm đi lại gần hai người, mắt đảo quanh cô gái đang gây gỗ với Cung Lâm, cô vô thức thốt lên với Hoàng Minh Vũ bên cạnh.

“Vũ, anh nhìn xem, cô ấy giống anh quá, nhất là đôi mắt, thật giống”.

Câu nói vô tình của Hạ Tiểu Nguyên khiến hai con người khựng lại là mẹ Hạ và Hoàng Minh Vũ. Anh nhú mày đánh giá cô gái đó, xong không nói gì quay sang gõ trán Hạ Tiểu Nguyên.

“Đồ ngốc này, trên thế giới có bảy tỉ người, giống nhau là chuyện bình thường, em đừng suy nghĩ linh tinh nữa”.

Mẹ Hạ ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng, suy nghĩ từng chuyện xảy ra ngày hôm nay. Bà nhớ lại cái đêm bà sinh, lúc đó chỉ thấy bác sĩ kêu đứa bé không còn, nó cũng không khóc hay gì cả, người thì tím ngắt không sức sống. Đứa bé được bác sĩ mang đi, bà cũng không biết họ đã chôn cất con bé như thế nào, sau đó mới xảy ra việc trộm đứa nhỏ của Cung gia.

Cô gái đụng bà sáng nay cho bà cảm giác thân thuộc không diễn tả nổi, như có một lực thôi thúc bà nên tìm ra sự thật mặc dù nó thật buồn cười làm sao. Đứa bé đã chết, làm sao có chuyện sống sót trở lại cơ chứ. Điện thoại reo lên, là một số máy lạ, mẹ Hạ do dự cuối cùng cũng ấn phím nghe. Bên đầu dây kia là một sự im lặng đến khó thở, khi bà định cúp máy cuối cùng cũng có người lên tiếng, là Diệp Mẫn.

“An Nhã, chúng ta gặp nhau chút được không”, Diệp Mẫn giọng mệt mỏi đưa ra đề nghị.

Mẹ Hạ sững sờ trước cuộc gọi không hẹn mà tới này, không biết người phụ nữ ấy còn muốn làm gì nữa, thời gian qua vẫn chưa đủ hay sao.

“Hoàng phu nhân, tôi nghĩ giữa chúng ta chẳng còn chuyện gì để nói cả, vậy nhé, tôi cúp máy trước”.

Mẹ Hạ nhớ lại khoảng thời gian đó, khi bà và Hoàng Chấn Khang đang đắm chìm trong hạnh phúc thì ngày hôm sau, một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp đã đến tìm bà và nói mình là vợ. Lúc đó bà cảm thấy bầu trời mơ mộng đang sụp đổ trước mắt mình, bà chính là kẻ thứ ba. Nhưng cái tình yêu mù quáng không lối thoát ấy, bà vẫn cùng Hoàng Chấn Khang nhập nhằng dây dưa cho đến ngày biết mình mang thai, cũng lúc bà phải trốn chạy trước sự đuổi giết của người khác.

“An Nhã, tôi với Chấn Khang đã không còn là vợ chồng nữa rồi, tôi muốn gặp bà nói chuyện một chút thôi”.

Mẹ Hạ yên lặng một lúc rồi cuối cùng cũng lên tiếng, “Được, quán cafe cạnh bệnh viện, tôi cũng phải đi thăm con bé Nguyên”

Diệp Mẫn đã dọn về Diệp gia, bà trông tiêu tụy và gầy gộc đi hẳn, chồng thì bỏ mặc, con trai thì hận không muốn thấy mặt, bà chỉ biết ôm mặt khóc cho những ngày tháng sai lầm đại đột. Bước lên phòng thay quần áo, bà đi ngang qua thư phòng của ba, tính định gõ cửa vào thì bất chợt giật mình khi nghe thấy cuộc điện thoại không đầu không đuôi đó.

“Chuyện đứa bé năm đó tôi nhờ cậu mang đi, cậu giải quyết như thế nào rồi, không ai phát hiện ra điều gì khả nghi chứ”, ông cụ Diệp giọng sắc lạnh.

“Tôi đã làm theo như ý của ông, đứa bé đã được mang đi chôn cất”, bên đầu dây, khuôn mặt của người bác sĩ lâm tím mọ hôi, lòng bàn tay ướt đẫm nước trở trên nhóp nhép.

“Trần Lâm, cậu nên im miệng lưỡi của mình lại, không được tiết lộ cho bất kì ai, dù sao đứa bé đó là con riêng của Hoàng Chấn Khang, nó không xứng đáng được tồn tại trên cuộc đời này. Cậu cũng không còn làm ở bệnh viện đó nữa đúng không”.

“Dạ, tôi đã xin nghỉ sau một thời gian xảy ra sự việc đó”

“Được, cứ như vậy, chức vụ viện trưởng khiến cậu hài lòng rồi chứ, tôi đã nói là sẽ không bạc đãi cậu, vậy đi”.

Diệp Mẫn không thể tin vào những gì mình nghe thấy, con riêng của Hoàng Chấn Khang, ngoài An Nhã ra, chồng bà không hề có người phụ nữ khác. Hạ Tiểu Nguyên không phải con của ông ấy, vậy đứa bé ba nhắc đến chính là cái thai của An Nhã ư. Ba Diệp đã làm gì với đứa trẻ đó, tại sao ông lại dạn dỏ người kia không được để lộ thông tin, rốt cuộc ba còn biết những gì nữa.

Diệp Mẫn đến quán cafe thì đã thấy mẹ Hạ ngồi trong một góc bên cửa sổ nhìn ra ngoài, người phụ nữ không còn trẻ đẹp như bà, nhưng ánh mắt vẫn toát lên vị khó tả. Ngồi xuống kê một cốc Capuchino nóng, Diệp Mẫn khó mở miệng, thật không biết nên nói gì lúc này.

“Hoàng phu nhân, bà muốn nói gì với tôi sao”, mẹ Hạ cuối cùng cũng lên tiếng phá đi không gian ngột ngạt giữa hai người. Đây chính là cái ngòi thẳng thắn lần tiên từ khi họ biết nhau.

“An Nhã, tại sao năm đó bà lại nhờ người làm giả DAN của Hạ Tiểu Nguyên và Hoàng Chấn Khang, bà đã biết con bé không phải con gái của ông ấy, đúng không”

“Bởi vì năm đó tôi vẫn còn ôm mối hận trong lòng, tôi không thể để cho hai đứa yêu nhau, con trai bà luôn làm con gái tôi đau khổ, hà cớ gì tôi lại phải động viên chuyện tình cảm đó”, mẹ Hạ nhìn chằm chằm xuống cốc nước cam vàng sòng, đôi tay ngoáy chiếc thìa va vào cốc kêu leng keng.

“Nhưng bà làm chúng nó xa cách nhau mấy năm trời, bà đã bao giờ nghĩ đến và ân hận không. Nếu tôi biết con bé không phải con gái của Chấn Khang, tôi sẽ không bao giờ chia rẽ chúng cả, cho dù tôi có hận có căm ghét bà đi chăng nữa. Bởi vì con trai, tôi đã chịu quá nhiều đau khổ rồi. Ba mươi năm cùng nhau làm vợ chồng, ông ấy không một lần động vào người vợ danh chính ngôn thuận là tôi đây, thậm chí còn ngủ riêng phòng. Bà biết không, căn phòng đó không ai được bước vào, nó chính là không gian riêng của ông ấy, trong đó ngập tràn hình ảnh của hai người lúc còn bên nhau”

Diệp Mẫn nhìn thẳng cái nhìn trần trụi vào mẹ Hạ như muốn bóc trần sự dối trá không quan tâm ấy, nhưng đều không có kết quả. Mẹ Hạ chỉ sững người trước những gì mình nghe được, xong lại tiếp tục vào công việc khuấy nước, bà đã vất bỏ tất cả quá khứ đi để cùng Hạ Văn trở về miền quê yên bình ấy, thì cũng không muốn nghĩ lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Hạ Tiểu Nguyên thấy trong người mấy hôm nay vô cùng khó chịu, trước giờ cô chưa từng kén ăn nhưng bây giờ lại khác. Nhìn thấy đồ chua thì vô cùng thèm, nhưng những thứ như thịt cá thì lại khó chịu không nổi, cô ỏi khiến người là đi mệt nhọc. Điện thoại bất nguồn lên trong hai tháng im lặng, vô số cuộc gọi của Diệp Khanh và Huyền, cô biết họ lo lắng cho mình nên mới cố liên lạc. Bấm máy gọi cho cô bạn thân, bên kia là một giọng nói oanh vàng khiến cô gần như thủng màng nhĩ.

“Ê, bà mất tích đi đâu mấy tháng nay vậy hả, gọi điện thì không liên lạc được là sao”

“Mình đi lên bán Mọc ở giáp biên giới tình nguyện, không có mạng điện thoại theo, với cả...”

Huyền nhỏ giọng,cô cẩn thận miệng lưỡi hỏi Hạ Tiểu Nguyên. Cô biết là hiện tại con bé bây giờ rất buồn, nó không muốn ai làm phiền cả,nhưng một người coi trọng bạn bè như cô thì cô mặc kệ,phải hỏi cho ra nhẽ.

“Nguyên,bà đừng suy nghĩ gì đại đột nhé,cái chuyện nó xảy ra rồi thì kệ đi,tên đầu gỗ đó không biết trân trọng rồi cũng có ngày sẽ hối hận thôi”.

“Ừ,tôi không sao bà ạ,thật ra ngay từ khi tôi biết chuyện đã nghĩ đến kết quả như thế rồi, chỉ là lòng trước mà vẫn cảm thấy tim đau không thờ được “,Hạ Tiểu Nguyên lấy tay sờ lên tấm ảnh của người con trên đặt trên bàn,một giọt nước mắt rơi xuống.

“Bao giờ bà lên trường thế,dạo trước thầy Diệp có trở về tìm bà,trông thầy ấy vội vàng lắm, có thể là sợ bà nghĩ đại đột nên...”

“Ngày mai tôi lên trường, đến lúc đó chúng ta gặp nhau nói chuyện sau nhé,tôi có việc bận rồi “.

Bữa cơm hôm nay toàn những món cô thích,cá nấu chua,thịt quay,nhìn mà Hạ Tiểu Nguyên phát thèm

nuốt nước bọt liên hồi.Nhưng khi đưa miếng thịt vào miệng,một cổ buồn nôn ập đến,cô ôm mặt chạy ra ngoài mà nôn thốc nôn tháo,làm mẹ Hạ lo lắng không thôi.Bà Hạ thương con gái hai tháng không được ăn uống đủ chất thì sốt ruột không,sợ bệnh dạ dày con bé tái phát,định đưa cô đi bệnh viện thì bị vợ ngăn lại,nói để bà lo.

Đến tối đợi chồng đi ngủ rồi,mẹ Hạ gõ cửa phòng Hạ Tiểu Nguyên, con bé đang sắp xếp hành lý để mai trở lại trường học.Bà ngồi xuống chiếc giường màu hồng phấn,ánh mắt đau đáu nhìn con gái xem con bé có dấu bà điều gì không, nhưng nó không hề chột dạ.

“Nguyên,kì kinh nguyệt của con đã bao lâu không tới rồi “

Đôi tay đang gấp quần áo của cô cứng đờ,Hạ Tiểu Nguyên giật mình nhớ lại khoảng thời gian 2 tháng ở trên bàn Mạc,cô không có dùng đến băng vệ sinh đem theo.Tính ra cũng đã hai tháng cô bị mất kinh nguyệt, không lẽ...Khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy khi nghĩ đến điều kia,Hạ Tiểu Nguyên môi mấp máy.

“Mẹ,con...Đã hai tháng rồi mẹ ạ,con không thấy”

Mẹ Hạ đau lòng nhìn con gái,bàn tay đưa lên muốn tát nhưng lại không nỡ,nếu vậy thì đúng như bà dự đoán,con bé khả năng đã mang thai rồi,và cái thai ấy không của ai khác ngoài Hoàng Minh Vũ.

“Con định tính sao hả,ngày mai mẹ đưa con đi khám rồi đi lên trường luôn.Nếu nó còn nhỏ thì bỏ nó đi,con còn tương lai,không thể trì trệ được “

Hạ Tiểu Nguyên ôm bụng lắc đầu,cô không muốn bỏ đi đứa bé này,nếu nó đã đến với cô,thì cô sẽ nuôi dạy nó đến khi nó lớn,cô không ân hận vì quyết định của mình. Cô quý xuống ôm lấy chân mẹ mà khóc nức nở cầu xin.

“Mẹ,làm ơn,hãy để con sinh đứa bé này ra,cho dù mẹ có không muốn nhận lại người con gái hư hỏng như con cũng được, chỉ mong mẹ đừng bắt con độc ác mà giết hại nó.Nó cũng giống như con,là máu mủ của mẹ,con không làm được, mẹ ơi”

“Nguyên,tại sao lại đại đột như thế hả con,sao không nghe lời ba mẹ chứ.Bây giờ thằng Vũ đã là người có vợ,con như thế này chẳng khác gì người thứ ba con ơi”,mẹ Hạ ôm đầu con gái dựa vào ngực mình,bà nghĩ lại số phận hẩm hiu lúc còn trẻ,bà cũng đã yêu mù quáng như vậy.

Cả đêm hôm đó cô nằm trong vòng tay mẹ mà cảm thấy bình yên,ông trời nhần tâm bắt cô và Hoàng Minh Vũ xa nhau,nhưng lại ưu ái để cho cô một nguồn sống bé nhỏ,cô sẽ yêu thương nó với hết tình thương của mình.

Chín giờ sáng tại một phòng khám siêu âm tư nhân ở trên tỉnh,Hạ Tiểu Nguyên nằm trên bàn nhìn chăm chăm vào màn hình trên tường, kia là con của cô sao.Đứa bé đã được mười tuần tuổi,tim đã biết đập kêu bịch bịch.

“Thai phát triển rất tốt, nhưng cơ thể người mẹ suy nhược quá,nên cố gắng ăn đầy đủ chất và uống sữa bầu vào.Bây giờ trong người cháu còn có một sinh mệnh đang lớn dần,không thể yếu ớt được “,vị bác sĩ trung niên lên tiếng dặn dò cô.

Mẹ Hạ dẫn cô đi vào một cửa hàng sữa gần đó,mua cho cô một hộp to,cộng với những thứ cần thiết xong tiễn con gái ra bến xe lên Hà Nội,dặn dò cô đủ thứ.Lần này Hạ Tiểu Nguyên lên trường học chủ yếu để xin bảo lưu lại kết quả học tập, đợi sinh con xong rồi sẽ tiếp tục đi tiếp.

“Bà lên mà không gọi điện tôi ra đón,một không,ngồi đi này,tôi lấy quạt cho,Hà Nội nóng thật ấy”,Huyền réo rất khi nhìn thấy Hạ Tiểu Nguyên.

“Nguyên này,sao bà gầy vậy,không ăn uống đủ chất sao,nhìn khuôn mặt hốc hác đến đáng thương “.

“Tôi dạo này chuyển sang chế độ ăn kiêng để lấy eo đó,thôi,tôi ngủ chút nhé,có gì gọi tôi dậy ha,đi đường mệt lắm”

Ngày hôm sau là ngày đầu tiên của năm học thứ hai,Hạ Tiểu Nguyên cùng Huyền cười đùa đi dưới con đường đầy lá rụng trong sân trường mà khúc khích,mọi ưu phiền cô đều cô gắng dấu hết đi.Đôi chân bỗng dừng lại như bị chôn chặt xuống nền xi măng,trước mắt cô là hình ảnh của một đôi trai gái,cùng nhau đến trường sau một buổi đính hôn hoành tráng. Cô gái ấy trông hạnh phúc làm sao,nụ cười phảng phất sự thỏa mãn,Hạ Tiểu Nguyên tự giấu cột chính bản thân mình, tay cô đặt lên chiếc bụng phẳng lì mà muốn khóc.Bà của con cô,đang tìm kiếm niềm vui mới bên cạnh vị hôn thê của mình, ánh mắt kia,nhìn cô lạnh lùng không cảm xúc.

“Nguyên, đi thôi bà, còn đứng đó làm gì nữa “; Huyền giật nhẹ vạt áo cô bạn mình, kéo cô đi thẳng về phía phòng học.

“Được rồi, được rồi, muốn khóc thì cứ khóc cho thỏa nỗi đau đi, kìm nén làm gì chứ”

“Không, ai bảo cậu là mình muốn khóc, chỉ là mắt hơi cay khi bị gió thổi vào thôi”, muốn khóc lắm chứ, nhưng khóc cũng chẳng đem những ngày tháng hạnh phúc ấy quay trở lại, cô bây giờ lại không chỉ có một mình. Bác sĩ đã nói rồi, tâm trạng ảnh hưởng vô cùng lớn đến cái thai trong bụng, cho dù buồn cô cũng phải tỏ ra vui vẻ để con không bị chậm phát triển.

Ngày tháng cứ thế trôi đi, một tuần sau, cô chính thức đựng mặt phải Lại Minh Nguyệt, khuôn mặt hã hê nhìn kẻ bị ruồng bỏ là cô mà cười khẩy.

“Hạ Tiểu Nguyên, cô có nhìn thấy cái gì đây không, rất đẹp đúng không nào. Đây là chiếc nhẫn mà Vũ tự tay thiết kế, anh ấy nói, nó rất hợp với một vị tiểu thư cao quý như tôi. Thật tiếc, lúc bọn tôi đính hôn có gửi thiệp mời cho cô, cô không nhận được hay sao”

“Lại Minh Nguyệt, nếu cô đang ở đây khoe khoang hạnh phúc của mình với tôi thì tôi nghĩ đó là một điều vô cùng thừa thãi đấy, cô biết không. Tôi thật sự không ngờ một tiểu thư hiểu biết như cô sao lại ấu trĩ đến như vậy, đi khiêu khích người khác và khoe chiến lợi phẩm của mình, cô nghĩ tôi quan tâm sao”, Hạ Tiểu Nguyên dùng đôi mắt sắc lạnh chiếu vào người đối diện, cô bước đi qua thì bị kéo lại.

Lực kéo mạnh khiến cho cô bước hụt ngã xuống đất, tuy không mạnh nhưng lại khiến bụng cô lâm râm đau đến lạ, không thể đứng dậy nổi. Huyền vừa đi có một lúc mà đã thấy bạn thân bị ấn hiếp, đã vậy còn bị ngã, cô hùng hổ lao vào đánh Lại Minh Nguyệt một trận không biết trời đất là gì. Mọi uất ức mà Hạ Tiểu Nguyên phải chịu cô đều bẻ ra xả hết giúp bạn, chỉ đến khi nghe thấy giọng nói gấp gáp đằng sau.

“Huyền, máu, đưa mình đến bệnh viện, đưa mình đi, làm ơn”

Huyền trắng bệch khuôn mặt trong sợ hãi, cố gắng đỡ Hạ Tiểu Nguyên xuống sân trường. cô vừa đi vừa bấm điện thoại gọi taxi đến ngay bệnh viện Trung Ương. Bác sĩ kết luận Hạ Tiểu Nguyên bị dọa sảy do va chạm mạnh, yêu cầu phải được nhập viện. Huyền kinh ngạc nhìn sang con bạn mình đang yếu ớt trên giường bệnh, cô thắc mắc không thôi.

“Nguyên, chuyện cái thai, là sao vậy bà”

“Tôi, tôi cũng mới biết cách đây một tuần thôi”

“Rồi bà định giữ lại sao, vậy còn việc học bà định tính như thế nào”

“Tôi định xin bảo lưu bà ạ, đứa bé đã âm thầm lớn lên trong bụng, tôi đâu có độc ác mà không giữ lại được. Huyền này, bà đừng nói cho ai biết chuyện này nhé, được không, hãy giúp tôi”

Mẹ Hạ nghe tin con gái nhập viện thì đi ngay trong đêm, bà lo lắng thấp thỏm đứng ngồi không yên cho đến khi nhìn thấy con gái cùng đứa bé vẫn bình an vô sự. Mục Thần bất ngờ khi gặp được mẹ Hạ ở hành lang bệnh viện, anh đi tới chào hỏi một cách nhiệt tình.

“Di Hạ, đi đi đâu mà lên bệnh viện thế, sức khỏe của di không tốt sao”

“Không phải, là con bé Nguyên nó nhập viện, đi bây giờ mới lên tới nơi “

Mục Thần cùng mẹ Hạ đi đến phòng Hạ Tiểu Nguyên, con bé trông mệt mỏi vô cùng, khuôn mặt nhợt nhạt không sức sống. Anh từ lúc bước chân vào khoa sản là trái tim đã bị bóp chẹt đến đau đớn, thân là một bác sĩ, anh hiểu được vì sao cô phải nằm ở trong này, chỉ là không ngờ được. Bọn họ mới trở về được gần nửa tháng sau chuyến công tác tình nguyện, lúc đó cô vẫn là một người vô tư hoạt bát, sao có thể...

“Nguyên, con thấy trong người sao rồi, có còn đau nữa không hả”

“Không, con không sao mẹ ạ, bác sĩ nói chỉ cần nằm an dưỡng là sẽ khỏe lại thôi”

“Khổ thân con gái tôi, sao số phận lại ác độc đến vậy cơ chứ, bất con trải qua quá nhiều đau khổ rồi “, mẹ Hạ nước mắt rung rung.

Mười ngày trong bệnh viện là mười ngày Hạ Tiểu Nguyên đều được mẹ Hạ và Mục Thần thay nhau chăm sóc, anh tận tình với cô cứ như thể đứa bé là con anh vậy. Từ những việc nhỏ nhặt nên chọn kem đánh răng gì không có nhiều chất hại, đến quần áo mặc phải rộng rãi, không được gần điện thoại quá lâu. Hôm nay là ngày cô được xuất viện, Mục Thần đề nghị mẹ Hạ và cô chuyển đến nhà anh ở với thân phận là một bác sĩ, dù sao sức khỏe Hạ Tiểu Nguyên cũng chưa được hồi phục hẳn, không thể chủ quan lơ là.

Vậy là chính thức ở nhà anh, mẹ Hạ ngoài thời gian chăm sóc Hạ Tiểu Nguyên thì còn giúp anh dọn dẹp và chuẩn bị bữa ăn hàng ngày. Như thường lệ, hôm nay bà đi chợ mua đồ ăn thì gặp Hoàng Minh Vũ, ánh mắt cậu ta nhìn bà rất lạ, có đau khổ, có hận.

“Di An Nhã, Nguyên sao mấy hôm nay không đến trường vậy ạ”

“Con bé sẽ không đi học nữa, nên cậu đừng tìm nó làm gì, cũng đừng hỏi tôi lý do vì sao. Quyết định này là do nó muốn, thân là một người mẹ, tôi có ngăn cản cũng chẳng có tác dụng”

“Cháu không liên lạc được với cô ấy, di có thể để cháu gặp em ấy một lần được không, cháu muốn giải thích tất cả, sự việc không đơn giản như mọi người nghĩ đâu cô ạ”

“Không cần,tôi nghĩ cậu cũng đã biết quan hệ của tôi với ba mẹ cậu, cậu có hận có ghét tôi cũng không sao cả.Chỉ là xin cậu đừng trả thù con bé,nó đã chịu quá nhiều tổn thương rồi”

Hoàng Minh Vũ tâm trạng thật phức tạp,một mối vô cùng. Anh nhớ lại cuộc điện thoại của mẹ Diệp Mẫn trước ngày đính hôn “Nếu con không muốn con bé Hạ Tiểu Nguyên bị Lại Cung Nam giết, thì hãy ngoan ngoãn mà nghe theo sự sắp đặt của họ.Nhà họ Lại là người như thế nào,không cần mẹ nói con cũng biết rồi phải không”.

Anh thật sự rất yêu Hạ Tiểu Nguyên, cho dù cô có hình bóng khác,cho dù anh có giận cô mà lạnh lùng,anh vẫn không thể phủ nhận điều mình yêu người con gái ấy quá nhiều.Anh vì muốn bảo vệ cô mà chấp nhận đính hôn cùng người mình không yêu,vì yêu cô mà chấp nhận không soi xét quan hệ nhập nhằng của người lớn,nhưng cô,lại vì điều đó mà quay lưng lại với tình cảm của bọn họ,tìm đến một vòng tay khác.

“Di Hạ,di có thể cho cháu gặp em ấy một lần được không”

Trước sự năn nỉ của Hoàng Minh Vũ, mẹ Hạ suy nghĩ một lúc cuối cùng cũng đồng ý “Được,chiều nay,cậu đến địa chỉ này,rồi cậu sẽ được gặp con bé thôi”

Hạ Tiểu Nguyên ăn cơm xong thì cảm thấy con buồn ngủ ập tới,cô lên giường nằm ngả người xuống mà chẳng hề hay biết sự sắp đặt của mẹ mình thật hoàn hảo.Mục Thần mệt mỏi sau hai tư giờ không được ngủ,đôi mắt đỏ sọng,anh định trở về phòng ngủ thì bị mẹ Hạ gọi lại,bà đưa anh một ly sữa nóng kêu uống cho ấm bụng,anh gật đầu cảm ơn rồi uống một hơi cạn đến đáy.

Hoàng Minh Vũ bấm chuông trước căn hộ 403,địa chỉ mà di An Nhã đã đưa cho anh lúc sáng,nhưng bấm mãi cũng chẳng có ai trả lời.Anh vận nắm thì vô cùng bất ngờ, cửa không có khóa,căn phòng rộng rãi thoáng mát trông vô cùng ấm cúng.Anh ngửi thấy được mùi hương sữa tắm trẻ em mà cô hay dùng,đã lâu lắm rồi,Hoàng Minh Vũ chẳng được hít hà cái hương thơm đó.

Cửa phòng hé mở,anh đầu đón nhìn vào bên trong,hình ảnh một nam một nữ nằm trên chiếc giường trắng tinh,họ dựa vào nhau ngủ trông vô cùng hạnh phúc.Anh đã tức giận muốn xông vào gọi cô dậy để hỏi cho ra nhẽ, nhưng lại không thể, anh lấy tư cách gì khi giờ đã là chồng của người khác.Hoàng Minh Vũ cố gắng để bản thân không được gục ngã,anh quay người bước đi không một lần quay lại nhìn căn phòng ấy.

Ngồi trong quán bar với tâm trạng buồn bã,anh say lướt lướt trước những đồng hồ chai ngổn ngang,miệng lầm bầm kêu tên cô trong tuyệt vọng.Cầm điện thoại gọi cho người con gái ấy,anh nói trong cơn say.

“Nguyên,tại sao lại đối xử với anh như vậy, tại sao lại làm anh đau đớn như thế này”

“Nguyên,anh xin lỗi, xin lỗi vì đã không thể mang cho em hạnh phúc như lời hứa của chúng mình”

“Nguyên,đến gặp anh được không, anh rất nhớ em”

Mục Thần tỉnh dậy trước Hạ Tiểu Nguyên, anh giật mình khi nhìn thấy người nằm bên cạnh đang ngủ say,cổ nhớ lại mình tại sao lại ngủ cùng cô,thì bất chợt dòng kí ức tua chậm ở ly sữa nóng của di Hạ đưa cho hồi chiều.Mặc dù thắc mắc muốn hỏi, muốn vạch trần nhưng cuối cùng anh vẫn chọn im lặng,bởi vì anh biết, có thể vì lý do nào đó nên bà mới phải lợi dụng mình.

Hạ Tiểu Nguyên mở mắt ra đã là chín giờ, điện thoại báo có tin nhắn thoại,cô bấm lên nghe,bên kia là giọng nói say lè nhè của người đã bỏ rơi cô suốt ba tháng trời.Không hiểu động lực nào thúc đẩy cô nên đến tìm người đó nói chuyện cho ra nhẽ,Hạ Tiểu Nguyên bắt một chiếc taxi đến thẳng nhà anh,nơi đã cất bao kỉ niệm của bọn họ.Cô cũng muốn hỏi anh rằng,tại sao anh lại đột ngột kết hôn với người con gái ấy,tại sao.

Đứng ở ngoài nhìn vào bên trong,hai thân ảnh dầy đưa cùng nhau làm chuyện xấu hổ trên chiếc ghế sofa mà nước mắt cô giàn dụa,trước mặt cô là cái gì thế kia.Cứ tưởng bọn họ gặp lại nhau sẽ giải thích, sẽ an ủi, sẽ xin lỗi đối phương, nhưng không phải.Cô tận mắt chứng kiến cảnh anh nằm trên người Lại Minh Nguyệt luân động,tiếng rên rỉ tiếng gầm nhẹ,mùi hoan ái khắp phòng.Anh,Hoàng Minh Vũ, ngày hôm nay,đã đập hết mọi hi vọng trong cô.

*****

Huyền nhìn đứa bạn mà thấy thương,con bé ngày càng trở nên không còn sức sống nữa,khuôn mặt tĩnh lặng như nước mùa thu,không gợn sóng.Cô thấy thương cho Hạ Tiểu Nguyên rất nhiều, nên đã quyết định làm một chuyện vô cùng sai lầm,cho đến sáu năm sau khi gặp lại,cô vẫn chẳng dám ngẩng cao đầu mà đối mặt với đứa bạn thân hồi đại học.

“Nguyên,ăn chút gì đi nào,hôm nay tôi có nấu cháo hầm gà cho bà ấy.Phải ăn khỏe để cho con nuôi tôi lớn chứ,nó mà gầy bà biết tay tôi nha”

Lại Minh Nguyệt trở về nhà sớm hơn so với Hoàng Minh Vũ,đôi mắt tối sầm sầm hận khi nhìn thấy tờ giấy siêu âm thai trước cửa nhà,cái tên người bệnh khiến cô nhức nhối vô cùng “HẠ TIỂU NGUYÊN”.Bàn tay nắm chặt như muốn nghiền nát nó ra hàng trăm mảnh vụn,trong đầu là một toan tính độc ác không ngừng nghĩ.Lấy điện thoại, cô gọi về cho người cha cách cô nửa bán cầu để cầu xin sự giúp đỡ.

Lại Cung Nam vô cùng bất ngờ trước cuộc điện thoại của con gái về việc nhờ ông kêu Sawdust chế tạo một loại thuốc gây vô sinh,mặc dù thắc mắc nhưng tính khí con gái ông hiểu, nó làm vậy ắt sẽ có lý do của mình. Gật đồng đồng ý trước yêu cầu của Lại Minh Nguyệt,Lại Cung Nam ra lệnh cho Sawdust chế tạo loại thuốc có một không hai này.

Sawdust là kẻ sát nhân biến thái được ông cứu ra khỏi nhà tù Calibe với mức án tử hình,nên hắn tôn thờ Lại Cung Nam như đấng cứu thế của bản thân.Những việc gì được giao,hắn đều làm rất tốt,nên khiến Lại Cung Nam vô cùng hài lòng với quyết định của mình.Ông nuôi những thành phần tội phạm

khủng bố thế giới, với tham vọng lật đổ Cung Ân, thống trị thế giới mafia, một kế hoạch không thể tuyệt vời hơn nữa.

Diệp Mẫn trở về Việt nam đã được năm ngày, bà đang nấu ăn trong bếp để bồi bổ cho Lại Minh Nguyệt thì nghe thấy tiếng cô nũng nịu phía sau.

“Mẹ, mẹ nấu gì đó”

“Mẹ nấu chút canh gà hầm bổ cho con, còn đây là canh baba cho thằng Vũ, hai đứa phải có đầy đủ dinh dưỡng và sức khỏe thì mới sinh cháu cho mẹ được chứ”

Nghe đến từ “sinh cháu”, đôi mắt Lại Minh Nguyệt trở nên căm hận, độc ác, cô nhất quyết sẽ không bao giờ để đứa trẻ nghiệt chủng ấy được sinh ra, không bao giờ để gia tộc họ Hoàng biết được sự tồn tại của thứ nhơ nhớp đó.

“Mẹ, chiều nay mẹ hẹn Hạ Tiểu Nguyên nói chuyện rõ ràng với cô ấy được không. Anh vũ vẫn luôn đi tìm người con gái đó, không có chú ý gì đến con cả”

Diệp Mẫn gật đầu trước sự đề nghị của đứa con dâu mới, dù sao bây giờ Hoàng Minh Vũ và Lại Minh Nguyệt đã là vợ chồng trên danh nghĩa, việc nó đi tìm người cũ đây đây cũng không phải điều hay ho gì cho cam.

Quán cafe Mỹ An, Hạ Tiểu Nguyên nhìn mẹ Diệp, mở miệng hỏi nhỏ “Dì tìm cháu có chuyện gì sao”

“Nguyên này, dì không có ghét bỏ cháu hay gì cả, dì chỉ muốn nói với cháu một điều là, thằng Vũ giờ đã là người có vợ rồi, bọn cháu đừng qua lại nữa được hay không”

“Dì Mẫn, dì hiểu lầm rồi, bọn cháu cũng đã không còn liên lạc với nhau nữa, dì nói vậy oan cho cháu lắm. Cháu bây giờ sống rất tốt, không có làm phiền đến cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ đâu. Mặc dù có không cam tâm, nhưng cháu cũng là một người biết an phận”, uống hết ly sữa nóng, Hạ Tiểu Nguyên cảm thấy đầu óc choáng váng, muốn đứng dậy đi về thì cơ thể không còn ý thức mà đổ rầm xuống.

Diệp Mẫn lo sợ con bé bị làm sao thì đúng lúc này Lại Minh Nguyệt có mặt, cô nói người đưa bà về trước, việc còn lại tự cô sẽ tự giải quyết. Đôi môi cong lên nụ cười hài lòng, chiếc ô tô chạy nhanh trên con đường cao tốc, rẽ vào một khu biệt thự to lớn cách nội thành một khoảng xa.

Hạ Tiểu Nguyên tỉnh dậy khi ai đó tạt nước lạnh vào mặt, cô rùng mình mở mắt thì sợ hãi không thôi. Căn phòng mùi sát trùng nồng nặc, mấy vị bác sĩ bịt khẩu trang đang đứng đó, theo bản năng cô ôm bụng che chở trong cơn hoảng loạn. Lại Minh Nguyệt mặc chiếc váy màu đỏ cúp ngực tôn lên đường cong quyến rũ, đôi môi đỏ mọng mấp mấp.

“Hạ Tiểu Nguyên, ông trời thật vô cùng ưu ái cho mày, mất đi Hoàng Minh Vũ, nhưng lại để một đứa bé âm thầm lớn nên, mày bảo tao phải làm sao đây”

“Không, tôi xin cô, Minh Nguyệt, đứa bé không có tội, nó cũng không phải của Hoàng Minh Vũ, nó là con tôi với người đàn ông khác, làm ơn, đừng như vậy”, Hạ Tiểu Nguyên quỳ xuống ôm chân cô ta mà cầu xin.

“Không phải, Hạ Tiểu Nguyên, mày dấu được ai chứ không thể dấu lại được Lại Minh Nguyệt tao, mày tưởng tao là con ngốc chắc”, đập vào bụng cô, cô ta cười như kẻ điên loạn, quát lên

“Còn không mau tìm thuốc cho nó, tôi muốn đứa bé phải được lấy ra, nghe rõ không”

“Không, đừng mà, tôi xin cô, đừng làm như thế”, Hạ Tiểu Nguyên gào lên trong đau đớn, cô bắt lực trước sự kìm chặt của bốn tên bác sĩ chẳng thể đẩy dũa, từng cục máu cứ trôi ra khỏi cơ thể mình, cô gào lên trong đau đớn. Ngoài trời, sấm chớp nhấp nháy như nổi giận, cơn mưa cứ ngày một lớn dần, giông tố kéo đến khiến những cánh cửa kêu kêu kẹt.

Lại Minh Nguyệt nhìn hình hài đứa trẻ được sinh ra, cô nở nụ cười tàn nhẫn “Hạ Tiểu Nguyên, đến cuối cùng mày vẫn là kẻ thua cuộc, mày chẳng còn thứ gì cả ngoài cái thân xác tàn tạ này”.

Chiếc ô tô phanh kít lại trên đường cao tốc, trước đầu xe là một cô gái mặc chiếc váy màu trắng nằm gục trong cơn mưa, một người con trai xuống xe, anh ôm cô gái đó đi thẳng về nơi mình ở.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Sau hai tháng nằm trong bệnh viện, hôm nay Hạ Tiểu Nguyên chính thức không còn mang cái mác bệnh nhân nữa, mọi người trong gia đình đều vui vẻ đón cô trở về. Do bị tai nạn đột ngột, nên công việc Lăng Phong cũng đã giao cho người khác, Hạ Tiểu Nguyên bây giờ chính thức thất nghiệp với cái lý do không thể buồn cười hơn nữa là dưỡng bệnh của Hoàng Minh Vũ và Cung Lâm.

“Nguyên, bây giờ em vẫn còn chưa có khỏe lại, nên ở nhà thì tốt hơn. Ở nhà anh nuôi em, em cũng không cần phải đi làm nữa”, Hoàng Minh Vũ cầm chặt lấy tay Hạ Tiểu Nguyên, anh nhân dịp nói.

“Anh định để em thất nghiệp thật à, em tiêu hoang lắm đấy”

“Ừ, tiền của anh chỉ để cho em tiêu thôi, em muốn tiêu bao nhiêu cũng được hết”, anh nựng đôi má phính hồng của người con gái bên cạnh, đôi mắt nhìn cô tràn đầy yêu thương.

“Cung gia thiếu tiền đến nỗi con bé phải tiêu tiền nhà họ Hoàng các người chắc, với cả, cậu đừng nghĩ tôi sẽ bỏ qua cho cậu khi cậu chính là người gây ra cho nó nhiều đau khổ”, Cung Lâm nghe thấy điều đó thì nửa giận trong lòng bùng nổ. Đứa em gái của anh, chỉ cần mình anh yêu thương nó là đủ, không cần người khác phải bận lòng. Chẳng hiểu tại sao anh lại nhỏ nhen đến như thế nữa..

Vốn định phân bua với Hoàng Minh Vũ thêm chút nữa thì quản gia Triệu báo có người tìm Cung Lâm, vốn anh chẳng để ý đến điều đó nhưng khi ông cụ nghe thấy đó là một cô gái thì mắt sáng rực lên, chiếu cái nhìn chăm chăm khiến anh sồn gai ốc. Gì chứ bên ngoài anh là một tên tàn nhẫn máu lạnh, trong gia đình thì chẳng có địa vị gì hết, giống như ngay lúc này đây. Mẹ Cung cười đến sán lạn ra mở cửa, lúc sau bà dẫn vào nhà một người con gái, mà người đó chính là kẻ anh đã va phải hai tháng trước tại siêu thị.

Cung Lâm nhủ mày hời hợt, định quát lên với Hạ Băng thì bị cái nhìn quắc mắt của Hạ Tiểu Nguyên khiến anh im bật. Cô nhiệt tình kéo tay người con gái ấy ngồi xuống, tươi cười bắt chuyện.

“Cô gái, ngồi xuống đây này, đừng để ý đến anh ấy, tính khí anh ấy sáng nắng chiều mưa lắm”

Hạ Băng nhìn cái cách quan tâm của Cung Lâm giành cho Hạ Tiểu Nguyên mà lòng thấy khó chịu. Hai tháng nay cô luôn âm thầm dõi theo từng bước chân của người con trai thối lố ấy, đến khi gạt mình nhận ra thì đã thành thói quen từ lúc nào không hay. Cô bắt đầu cảm thấy bản thân sinh ra những cảm xúc khác lạ, buồn vô cùng khi nhìn thấy ánh mắt ánh chưa bao giờ dằn cho cô cái nhìn từ tế.

“Không sao, tôi chỉ muốn đến trả lại anh ấy chiếc thẻ”, Hạ Băng lấy trong túi xách ra chiếc thẻ vàng mà Cung Lâm đã vất lại cho cô lúc ở siêu thị, nói là đền bù.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn cô gái đang cúi đầu không dám ngẩng lên, trên người cô gái ấy mang một hương thơm dịu nhẹ khiến người bên cạnh không thể không để ý, khuôn mặt xinh đẹp như bông hoa mới nở đang e thẹn với ánh mặt trời. Bộ quần áo trên người cũng chẳng phải của những thương hiệu nổi tiếng, cô ấy, thật giống với Hoàng Minh Vũ.

“Thôi, đồ cũng đã trả, cháu xin phép cả nhà, cháu về ạ”, Hạ Băng luống cuống đứng bật dậy, đôi tay nắm chặt quai túi xách, cô định quay người bước ra ngoài thì bị mẹ Cung giữ lại.

“Cháu gái, ở đây dùng cơm với gia đình, dù sao cháu cũng là người bạn khác giới đầu tiên của A Lâm, không thể tiếp đãi qua loa như thế được”

“Con mới không phải bạn của cô ta, mẹ, mẹ nghĩ con sẽ ưa thích một người con gái thô lỗ như thế này sao. Ít ra cũng phải được như em gái con này, không thì con chẳng thèm lấy vợ đâu”, Cung Lâm bước lên phòng buông từng lời nói vô tâm khiến ai đó như bị bóp nghẹt thở

“Cung Lâm, con còn dám mở miệng ra nói những câu như thế, có tin mẹ tống cổ con ra ngoài không hả”, mẹ Cung giậm chân, mặt đỏ bừng tức giận chuyển ánh nhìn cầu cứu sang chồng” Kìa anh, anh xem con trai anh kìa”.

Ba Cung không nghĩ mình sẽ bị lôi vào cuộc cãi vã trẻ con của hai người này, ông chỉ em hèm một tiếng cho có lệ xong nói như muốn quát con trai, để lấy lòng vợ.

“Thằng nghịch tử, hai mươi chín tuổi đầu rồi mà không biết ăn nói từ tế với một cô gái hả, thật làm mất mặt Cung gia nhà chúng ta”.

Mẹ Hạ này giờ ngồi một góc im lặng quan sát Hạ Băng, tâm trạng bà bồn chồn thấp thỏm không thôi, trong đầu luôn suy nghĩ những chuyện hoang đường, bà vô thức hỏi cô gái.

“Cháu chắc cũng bằng tuổi con gái cô thôi nhỉ, nó năm nay 26 tuổi rồi, tháng tám là sinh nhật nó”

“Cháu cũng hai sáu rồi cô ạ, cũng sinh tháng tám luôn, trùng hợp thật đấy”, Hạ Băng cười trả lời mẹ Hạ.

Ngày hôm đó, cô được giữ lại ở nhà họ Cung dùng bữa, ai cũng nhiệt tình tiếp đón chỉ trừ Cung Lâm, anh cảm thấy cô gái này cực phiền não.

Diệp Mẫn gõ cửa thư phòng của ba mình, bà muốn hỏi Diệp lão gia cho ra nhẽ vì sao năm đó ông lại cho người giết đứa con của Hoàng Chấn Khang khi đứa trẻ vừa mới được sinh ra.

“Ba, con có chuyện muốn hỏi”

“Ta rất mệt mỏi hiện tại không muốn trả lời bất cứ thứ gì cả”, Ba Diệp chống gậy quay ra ngoài.

“Ba, tại sao năm đó ba lại cho người giết đứa con của An Nhã, đứa trẻ đó còn sống không ba”

“Con ăn nói hồ đồ cái gì vậy hả, ba làm sao biết được người tên An Nhã là ai”

“Có thật ba không biết không hả,người bác sĩ đỡ đẻ cho An Nhã năm đó tên Trần Lâm,con đã gặp ông ấy rồi. Ba còn định dấu con đến bao giờ nữa hả”,Diệp Mẫn cố gắng lấy giọng bình tĩnh nhất chất vấn ba của mình.

Diệp lão gia đã ngoài bảy mươi tuổi, đôi tay run run nắm chặt chiếc ghế ba toong, ông gồ xuống nên nhà tức giận.

“Ta làm tất cả cũng vì con,con còn trách ta cái gì nữa hả.Đứa bé đó nếu tồn tại thì con nghĩ con còn có thể ngồi ở vị trí Hoàng Phu Nhân suốt ngàn ấy năm sao,con nghĩ Diệp Thị sẽ được lớn mạnh như thế này sao”

“Nhưng đó là em của Minh Vũ,ba,nó cũng là con gái của Chấn Khang mà”.

Diệp lão tức giận tát con gái,ông ra lệnh cho người nhốt bà lại,một phút cũng không được bước ra khỏi nhà.Cái sự thật ông dấu diếm ba mươi năm, sao có thể để người khác nắm thóp uy hiếp.Tên Trần Lâm không biết an phận đó,không nên giữ lại thì tốt hơn.

Hoàng Chấn Khang đang làm tại công ty thì nhận được bưu phẩm,bên trong không ghi là ai gửi, chỉ có một quyển bệnh án sinh đẻ của An Nhã năm đó và một tờ giấy kèm dòng chữ “Đứa con của An Nhã và ông khả năng vẫn còn sống,hãy tìm người bác sĩ tên Trần Lâm năm đó đỡ sinh cho cô ấy,người đó được thuê để mang đứa trẻ đi”.Ông đứng bật dậy lao ra ngoài, điếm đến chính là biệt thự của Cung gia.

Hoàng Minh Vũ đang cùng Hạ Tiểu Nguyên đứng hứng ánh mặt trời sớm mai thì thấy ba Hoàng tất tả chạy vào,trông sắc mặt ông tệ đến mức khó khăn.Hạ Tiểu Nguyên đỡ lấy ông,ánh mắt thì lờ người con trai đang đứng im bất động kia.

“Nguyên, mẹ cháu có ở đây không, chú muốn gặp bà ấy một chút thôi”

“Mẹ cháu...mẹ,chú Hoàng muốn gặp người này”,Hạ Tiểu Nguyên định trả lời Hoàng Chấn Khang thì bắt gặp mẹ Hạ cùng ba Hạ Vân sánh bước cùng nhau ra ngoài.

“An Nhã,tôi có chuyện muốn nói với à,chuyện vô cùng quan trọng”,ông gấp gấp nói

“Hoàng Chấn Khang, tôi đã nói với ông rất nhiều lần rồi,giữa chúng ta không còn gì để nói cả,ông về đi”,mẹ Hạ tuyệt tình buông lời tàn nhẫn.

“An Nhã,đứa bé vẫn còn sống, con của tôi với bà vẫn còn sống “

Mẹ Hạ sững người quay ngoắt lại nhìn chằm chằm vào Hoàng Chấn Khang, đôi mắt bà đỏ hoe khi nghe thấy điều đó,tún lông mày người đàn ông ấy,bà hồi dòn đập trong tiếng ghen.

“Ông nói sao,nó vẫn còn sống, nó ở đâu,hiện tại nó ở đâu rồi “

“Tôi không biết, có người đưa cho tôi một tập hồ sơ,kêu tôi đi tìm người bác sĩ đỡ đẻ cho bà năm đó.Đứa trẻ sinh ra vẫn còn sống,nhưng đã bị họ tiêm thuốc mê rồi nói là chết.Người đó nói với tôi nếu không đi tìm tên bác sĩ đó,hắn sẽ bị người khác giết chết,chúng ta không còn nhiều thời gian đâu”.

Với sự giúp đỡ của gia tộc Cung Âu,bọn họ cuối cùng cũng tìm được người tên Trần Lâm,ông ta hiện tại đang là viện trưởng bệnh viện K Hà Nội.Người đàn ông tóc đã hoa râm,ánh mắt ân hận khi nhớ lại cái đêm của hai mươi sáu năm trước,có một người đàn ông trông vô cùng cao quý đưa cho ông một số tiền là năm trăm triệu, nói ông chỉ cần giết chết đứa trẻ được sinh ra bởi sản phụ tên An Nhã thì sẽ được nhận thêm năm trăm triệu nữa là tròn một tỷ.Người đó còn hứa sẽ giúp ông trở thành viện trưởng của một bệnh viện lớn trên Hà Nội.Nhưng khi đứa bé được sinh ra,dây rốn quấn quanh cổ khiến con bé tím ngắt người lại,lúc đó ông nảy sinh lòng tham nên đã nói với sản phụ là đã tử vong và bê luôn nó ra ngoài.Khi bê ra qua phòng lấy mẫu xét nghiệm tình trạng,ông có vô tình gặp một đôi vợ chồng hiếm muộn, họ hỏi ông về bố mẹ đứa trẻ trên tay,lúc ấy ông chỉ kịp giao cho bọn họ nói là bị bỏ rơi rồi đi luôn,không quay người lại.

“Tôi cứ nghĩ chuyện đó sẽ im lặng mãi mãi cho đến hôm trước, có một người phụ nữ đến tìm tôi khóc lóc van xin,nói đứa trẻ đó là con của chồng bà ấy”

“Là người này đúng không “,nói rồi Hoàng Chấn Khang lôi ra hình ảnh của Diệp Mẫn

“Đúng rồi, chính là người phụ nữ này,tôi chỉ nhớ đứa trẻ có một nốt ruồi son sau mang tai bên phải “,Trần Lâm cố gắng nghĩ lại.

“Cô gái đến nhà ta tên Hạ Băng đó cũng có nốt ruồi nơi phía sau tai phải,chẳng nhẽ...”,Cung Lâm nhíu mày lên tiếng, tất nhiên không tự dưng anh nói đến người con gái đó,bởi vì mỗi lần gặp nhau Hạ Tiểu Nguyên đều kêu cô ta vô cùng giống Hoàng Minh Vũ.

Trở về Anh,mẹ Hạ run rẩy khi nhìn thấy Hạ Băng đang ngồi cạnh Hạ Tiểu Nguyên nói chuyện,bây giờ hai đứa trở thành bạn của nhau rồi.Bà rất muốn gọi tên con gái,nhưng lại lo sợ,con bé hận bà không biết đến sự tồn tại của nó suốt gần ba mươi năm qua.Hoàng Minh Vũ không bài xích với việc tự dưng xuất hiện một người em gái cùng cha khác mẹ,anh chỉ thấy thương cho mẹ mình.Hai tháng không liên lạc,ba cũng không quan tâm,lúc này nhìn thấy ông cùng đi An Nhã tìm lại được đứa con của mình, lòng anh thật khó chịu không thích ứng nổi.

“Ba,người còn tình cảm với mẹ không “

“Vũ,ba biết là con hận ba,ba cũng có lỗi với mẹ của con nhiều. Thật sự ba là một thằng đàn ông tồi tệ nhất trên đời này, ba không xứng đáng được mẹ con hi sinh vì ba nhiều như thế”,Hoàng Chấn Khang rút một hơi thuốc rồi nhả ra những làn khói trắng,ánh mắt ông mông lung đượm buồn.

“Nếu ba không cho mẹ được sự quan tâm của mình, thì hãy dứt khoát với mẹ đi.Mẹ còn trẻ,vẫn có thể tìm được một bờ vai khác để nương tựa”

Hoàng Minh Vũ xoay người đi vào trong, bỏ mặc người đàn ông đang nhìn xa xăm mà buồn bã ấy. Ông không biết cảm xúc trong người bây giờ là gì, ba mươi năm sống chung, lần cảm động nhất mà Diệp Mẫn làm cho ông là giúp ông tìm lại đứa con gái tưởng chừng đã chết ấy.

Hạ Băng từ khi biết được mình chính là con gái của chủ tịch tập đoàn AT khiến cô không thể thích ứng nổi hai mươi sáu năm cuộc đời. Cô sống cùng ba mẹ trong một trang trại ở ngoại ô xa xôi, một nhà ba người vô cùng hạnh phúc. Chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày cô biết đó chẳng phải ba mẹ ruột của mình. Sự thật đến quá nhanh khiến cho Hạ Băng và Hạ Tiểu Nguyên không thể thích ứng kịp, cứ giống như một giấc mơ vậy.

Tại Diệp Gia, Diệp Lão khuôn mặt tức giận nhìn đám vệ sĩ đang cúi đầu một hàng mà phẫn nộ, chiếc ly trà bị ông cầm đập tan xuống dưới đất, nước bắn tung tóe ra ngoài.

“Một lũ ăn hại vô dụng, chỉ có một tên viện trưởng còn con không bán linh mà cũng không tìm ra được, nuôi chỉ thêm tốn cơm tốn gạo”.

“Lão gia, bọn tôi không dám đụng tay vào vì người của Cung gia ở đó”, một tên vệ sĩ lên tiếng.

“Cung gia sao, từ lúc nào Cung gia lại tham gia vào những chuyện không liên quan tới mình như thế. Được rồi, các người mau lui xuống dưới hết đi, chuyện này coi như xong, không cần phải tìm tên kia nữa. Ta tự có cách giải quyết của mình”. Mở cửa phòng của con gái, Diệp Lão mái tóc hoa râm cả đầu nhìn con mà đau xót cho số phận hẩm hiu của Diệp Mẫn.

Hôm nay là ngày Hạ Vân và vợ trở về Việt Nam sau một khoảng thời gian dài rời đi, Hạ Tiểu Nguyên cùng Minh Vũ cũng trở về cùng với họ, mọi sự thật không ai tiết lộ gì đến tai ông nội. Cô trở về quê nhà sau sáu năm dòng dã nơi xứ người, trở về với đời chèn ép năm nào, trở về với những kỉ niệm của Hoàng Minh Vũ và mình. Hạ Băng và Cung Lâm vẫn như thế, gặp nhau là không ưa nhưng ai cũng nhìn ra cô gái kia quyết tâm چرا دوستی با آنها. Đối với Cung Lâm mà nói thì đó là một tin tức vô cùng hoang đường và điên cuồng, đặc biệt hơn nữa là tất cả mọi người lớn nhỏ trong Cung gia đều ủng hộ hết mình, khiến Cung Lâm phải trốn tránh sự dằn vặt bằng cách bay đi Châu Phi để đàm phán vũ khí.

Đặt chân xuống sân bay Nội Bài, Hạ Tiểu Nguyên nhìn cảnh vật xung quanh sau sáu năm qua, đường bay cũng đã mở rộng hơn, từng hàng ghế chờ, từng khu cửa hàng cũng mọc lên như nấm. Việt Nam đang càng ngày phát triển cô tin cứ đà này chỉ khoảng mười năm nữa, cuộc sống của những người nghèo ở nước nông nghiệp này sẽ ổn định.

“Đi thôi Nguyên, xe đang đợi rồi”, Hoàng Minh Vũ nắm tay kéo cô đi thẳng về phía chiếc xe BMW đang đỗ ở bên kia đường.

Mục Thần hôm nay nhận đi công tác ở bên Pháp, sau sáu năm, cuối cùng anh cũng đã được gặp lại hình ảnh người con gái đã từng một thời làm anh điên đảo. Cô bây giờ đã lớn, không còn là một cô gái hồn nhiên bông bột của tuổi trẻ nữa, đi bên cạnh cô là chàng trai Minh Vũ năm đó. Cuối cùng thì bọn họ cũng được trở về với nhau, cuối cùng anh cũng đã được trông thấy nụ cười hạnh phúc của người con gái anh đem lòng yêu thương suốt bảy năm trời. Máy bay cất cánh lên bầu trời cao, mang theo tình yêu của anh đi về một phương trời xa xôi khác.

Hoàng Minh Vũ và Hạ Tiểu Nguyên về đến cổng làng, cây đa vẫn còn đó, nhưng chiếc cổng màu vàng óng ngày xưa đã không còn. Thay vào đó bây giờ là một chiếc cổng mới to đùng màu xanh, bên trên có căng một dải đèn lồng thôn mới. Quê cô bây giờ đã không còn nhìn thấy những mái nhà lợp ngói nữa, những con đường đã được đổ bê tông cốt pha mở rộng, từng khu công nghiệp cứ mọc lên tạo công ăn việc làm cho người dân nơi đây. Đời chèn ép vẫn thế, vẫn xanh mướt trải dài khắp mệnh mông, du khách về đây càng nhiều.

“Quê mình thay đổi nhiều quá, mới có sáu năm trôi qua, mà thôn mình đã phát triển như vậy rồi. Cuộc sống người dân cải thiện, không còn khó khăn nữa”

“Ông nội”, Hạ Tiểu Nguyên chạy ù vào trong sân nhà, trên chiếc phản gỗ ngày nào, ông vẫn mái tóc bạc ngời đó.

“Nguyên, con bé Nguyên về rồi sao. Đầu, lại đây ông xem nào, sao bây giờ mới chịu về chứ hả, nói đi là đi biệt tích mấy năm trời”.

“Ông nội, cháu xin lỗi vì đi không lời từ biệt, ông nhìn xem, cháu dẫn ai về đây này. Là Minh Vũ ấy, ông còn nhớ anh ấy không”

“Nhớ chứ, thằng bé ngày xưa ăn tết nhà ta chứ gì, thế bao giờ chúng bay định kết hôn sinh con cho ông già này bé chắt đây hả”

“Ông nội yên tâm, bọn cháu cũng sắp kết hôn rồi, ông phải khỏe mạnh để chúc phúc cho bọn cháu ông nhé”, Hoàng Minh Vũ cầm tay ông thủ thỉ.

Hạ Vân cùng vợ hạnh phúc nhìn cái kết cho cả gia đình, ông không cần quan tâm con bé là con ai, chỉ cần những lúc như thế này, gia đình sum họp bên nhau đầm ấm, như thế là quá mãn nguyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Trở lại vùng đất Lạng Sơn ngày nào, Hoàng Minh Vũ cùng Hạ Tiểu Nguyên đi ra cánh đồng chèn ép quê nhà, cô cùng anh ngồi trên mòm đất trống vắng hoang hôn buông xuống, màu đỏ trải dài khắp thôn nhỏ. Cô nhắm mắt tựa vào vai anh, nhịp tim cả hai lúc này vì nhau mà đập, trải qua bao sóng gió hiểu

lắm,họ cũng chọn bỏ qua cho nhau tất cả,không ai muốn khơi lại cái quá khứ đầy rẫy những đau thương đó lại.

“Nguyên này,mình kết hôn em nhé.Sáu năm qua đã quá đủ cho những đau thương chúng ta phải gánh chịu rồi, anh từ trước tới giờ không bao giờ tin vào duyên số,nhưng cho đến ngày hôm nay,anh phải tin,anh cảm ơn ông trời đã không mang em rời xa anh”,Vũ đưa tay vuốt lên mái tóc đen dài của người con gái bên cạnh mình,khuôn mặt nhu hòa chất chứa đầy tình cảm.

“Ừm,được,em đồng ý gả cho anh”

Giữa đôi chè ngày hoàng hôn ngày hôm đó,có một cặp nam nữ hôn nhau một nụ hôn thật dài,nụ hôn cho sáu năm dòng dãi những đau khổ.Không có hoa hồng, không có nến,cũng chẳng có những câu từ hẹn thề non biển,họ chỉ biết họ cần nhau và muốn bên nhau đến trọn đời.

*** **fb Lê Tuyết*** **

Hoàng Chấn Khang lái xe thẳng đến Diệp gia,cánh cổng cao vẫn im lìm khép kín,đôi mắt ông không biết chứa đựng những cảm xúc gì nhìn vào bên trong.Diệp Mẫn là vợ của ông ba mươi năm,cho dù không nhận được sự quan tâm của chồng nhưng bà chẳng một lời oán trách.Suy cho cùng người sai là ông,người có chấp cũng là ông,xa nhau hai tháng,ông nhốt mình trong căn phòng tân hôn chưa một lần bước vào từ khi sinh Hoàng Minh Vũ.Nơi đó có rất nhiều hình ảnh của ông,từ những chuyến công tác,từ những lần trên du thuyền dự tiệc,mỗi bức đều là khuôn mặt tươi cười của Hoàng Chấn Khang.

Chiếc ngăn kéo dưới bàn trang điểm bị khóa chặt,mật mã là ngày cưới của ông và Diệp Mẫn,ông phải ấn đến bốn lần mới có thể chính xác mở ra.Hoàng Chấn Khang bật cười chua chát,liệu trên đời này còn có người chồng nào vô tâm như ông đến ngày cưới cũng chẳng nhớ nổi. Bên trong là một cuốn sổ nhật kí và chiếc album ảnh ngày nào.

Ngày...tháng...năm..

Chấn Khang,hôm nay em biết mình có thai,anh biết em vui mừng như thế nào không. Dẫu biết nó đến bên em là do sự nhầm lẫn lúc anh say rượu coi em là An Nhã,nhưng em vẫn rất vui,vì đây là con của chúng ta mà....

Ngày...tháng..năm..

Chấn Khang,hôm nay con đã tròn ba tháng,bác sĩ nói với em nó là một bé trai khá khỏe,đang ngày càng một phát triển. Con đã có đầy đủ chân tay rồi,em rất muốn nói với anh là hãy cùng em đi bệnh viện khám,nhưng anh lại chạy ngay đi khi nhận được tin nhắn An Nhã bị ốm.Em ngồi ở bậc cầu thang cứ nhìn theo cái bóng cao gầy ấy,em mới nhận ra thật ra em chẳng là gì trong trái tim anh cho dù có thêm đứa trẻ

Ngày..tháng..năm..

Chấn Khang,em đau bụng lắm,em gọi điện cho anh nhưng không được,anh tắt máy,anh đưa cô ấy đi du lịch còn em thì đang vật lộn với con đau sinh con trai.Anh,con mình tên là Hoàng Minh Vũ,thằng bé rất giống anh.

Hoàng Chấn Khang không biết ông đã rơi nước mắt từ khi nào,ông chỉ biết bản thân vô lực chạy nhanh đi ra xe phóng đến Diệp gia.

Diệp Mẫn ngồi trong phòng không muốn ra ngoài,bà vui vì phút cuối còn là vợ chồng. Bà đã giúp ông tìm lại đứa con gái tưởng như đã chết ấy.Buồn vì hôm nay thôi,trên tay bà đang cầm giấy gọi của toàn án giải quyết việc ly hôn của hai người.

“Mẫn”,một tiếng gọi bà đã mong chờ suốt ba mươi năm qua,một câu nói bà cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ được nghe.Diệp Mẫn quay người lại,bóng người chồng của bà đứng đó,cách nhau chỉ một hai mét thôi,mặc dù rất muốn nói gì đó,rất muốn thưa lên với Hoàng Chấn Khang,nhưng rồi tất cả nghẹn ứ lại trong cổ họng.Tiếng nước nở vang lên,Diệp Mẫn cứ để nước mắt tràn đầy khuôn mặt tiêu tụy ấy.

Một cái ôm thật chặt khiến bà khóc to hơn,thì ra cái cảm giác hạnh phúc là như thế này sao.Hai người cứ ôm nhau như vậy,họ không có hạnh phúc khi còn trẻ,thì cuối đời này,ông sẽ dành cho bà tất cả yêu thương mà ông có.An Nhã cũng đã tìm được bến đỗ bên Hạ Vân,thì cuối cùng ông cũng mãn nguyện vì bà ấy còn sống tốt.Diệp Lão vì quá thẹn với lương tâm,ông lui mình về Việt Nam,lên chùa Yên Tử tu hành,xám hối tội lỗi,mong một ngày nào đó,con trai và con gái sẽ tha lỗi cho mình.

**** **fb Lê Tuyết**** **

Cung lâm đang ở Châu Phi bận bịu với lô hàng vũ khí mới cho Tizz,buổi chiều tối trở về khách sạn đã cảm thấy trong phòng khác lạ.Tiếng nước róc rách chảy trong nhà tắm,trong người lại có hơi men chèn chế choáng,anh ngồi phịch xuống chiếc giường King size trong phòng.Hạ Băng quần chiếc khăn tắm lên người chỉ đủ che đi những bộ phận quan trọng,nhưng đôi chân trần trắng muốt cùng xương quai xanh gợi cảm khiến miệng Cung Lâm khô nóng đến không thở được. Kéo cô ngồi xuống lòng mình, cự long đã căng trương đến vô cùng đau tức,giọng anh khàn khàn.

“Được không,không hối hận chứ”

“Không,em không hối hận”

Một nụ hôn như vũ bão kéo xuống, chiếc lưỡi ma quái quét sạch hết vị ngọt trong khoang miệng người con gái,đôi tay ngày đêm cầm súng đã trở lên chai sạn đang nắm lấy đôi hông đào mà nắn bóp khiến nó biến dạng không hình thù.Nụ hôn ướt át dòi xuống bộ ngực trắng sữa,hạt châu ngọc dựng thẳng lên mời gọi,anh mút đến say mê khiến Hạ Băng rên rỉ mà vận vẹo.

Bờ eo, chiếc mông, vùng u cốc huyền bí, tất cả đều in lại những dấu hôn của Cung Lâm. Đêm, ánh trăng ngoài kia như xấu hổ, vội lấp vào đám mây, không dám nhìn cảnh ái muội mà hoan ái đầy nhục dục trong căn phòng ấy.

Sáng hôm sau, Hạ Băng tỉnh dậy trong bờ ngực vững chắc của người con trai ấy, anh lúc này ngủ trông thật yên bình mà chẳng còn nguy hiểm. Lông mi cong dài như con gái, làn da màu đồng khỏe khoắn, cô muốn đưa tay chạm vào nó nhưng lại rụt rè không dám. Hôm qua là cô tự mình dâng lên cho anh lúc say, hôm nay anh tỉnh táo lại rồi, chắc sẽ chẳng còn nhớ nữa. Có lẽ nhân lúc Cung Lâm chưa tỉnh dậy, cô nên trở về Anh thì hơn, hoặc về Việt Nam với mẹ An Nhã.

Nâng cánh tay đang kim chặt mình ra khỏi eo, Hạ Băng hít một hơi dài khi cử động, cô chẳng nhớ đêm qua họ đã làm bao nhiêu lần, chỉ nhớ rằng, anh đã điên cuồng đến gần sáng. Đôi chân chưa chạm đất đã bị một lực kéo lại đặt cô xuống dưới, ánh mắt nhu tình của anh khiến cô đỏ mặt, đôi tay càn rỡ véo một bên bánh bao nhỏ, giọng nói khàn khàn quyến rũ.

“Định không chịu trách nhiệm với anh sao?”

“Em...” Hạ Băng không tin vào tai mình nữa, cô cứ chớp mắt đi rồi mở ra, hi vọng đây không phải là giấc mơ

“Em sao, hai mươi chín năm của tôi gìn giữ bị em lấy mất rồi, nếu tôi không tỉnh em định phui mông chạy trốn chứ gì?”

“Em mới không có thêm chạy trốn”

“Ừm, vậy tốt rồi, em nhìn xem, nó lại đổi rồi” Hạ Băng đỏ mặt không dám nhìn anh, cái cứng rắn phía dưới chạm vào nơi nhạy cảm khiến cô rung mình run rẩy.

*** **fb Lê Tuyết *** **

Hai tháng sau, lễ cưới của Hoàng Minh Vũ và Hạ Tiểu Nguyên được tổ chức ở một nhà thờ lớn tại thành phố London, cả gia đình Hạ Vân, cô út cùng ông nội cũng sang dự lễ chung vui này. Ở một góc cách đây năm mươi mét, nụ cười chết chóc của người con gái hóa điên trở lên ghê rợn.

Hạ Tiểu Nguyên ngồi trước bàn trang điểm ngắm nhìn mình trong gương, ngày hôm nay cuối cùng cũng đã đến, cái ngày cô đã đợi sáu năm trời trong nước mắt.

“Nguyên, hôm nay cậu chính là cô dâu đẹp nhất nước Anh rồi, một vẻ đẹp thuần khiết như thiên sứ vậy”

“Hạ Băng, cậu với Cung Lâm cũng nhanh nhanh lên, to lên rồi thì mặc váy sẽ không đẹp chút nào cả”

Hạ Băng ngỡ ngác không hiểu lời của Hạ Tiểu Nguyên, đôi mắt trong veo tỏ vẻ ngạc nhiên. Nguyên chỉ cười không nói gì, đôi tay đeo chiếc vòng vàng trắng đặt lên bụng người yêu anh trai mình, thủ thi.

“Người trong cuộc u mê, có lẽ con đã đến bên cậu rồi, nhưng cậu không biết thôi. Mau báo cho anh Cung Lâm đi để anh ấy mừng, thời gian ngắn ngủi sẽ rất mất sức”

Hạ Băng như không tin vào tai mình, cô túm chặt lấy tay Hạ Tiểu Nguyên cho đến khi nhận được cái gật đầu chắc chắn thì ôm mặt chạy đi tìm Cung Lâm. Chỉ còn Nguyên ngồi đó, ánh mắt xa xăm đượm buồn, cô cũng muốn một ngày nào đó sẽ có một sinh mệnh đến bên mình, cho dù mất bao lâu, cô cũng sẽ chờ.

Một chiếc khăn chụp xuống mũi, Hạ Tiểu Nguyên rơi vào hôn mê, hai người áo đen mang cô đi lối cửa sổ, rất nhanh đã lên chiếc xe Canilac hòa vào dòng xe tấp nập.

Đến giờ cô dâu phải xuống, mẹ Hạ chạy lên gọi con gái thì thấy căn phòng trống rỗng, bà chạy đi tìm xung quang đều không tìm thấy, cho đến khi nhặt được chiếc vòng tay của cô rơi ra ở bên cạnh cửa sổ, bà gần như ngất lịm đi vì không tin con bé bị mất tích. Cả ngày hôm đó, lễ đường trở lên hỗn loạn, Hoàng Minh Vũ điên cuồng gào thét gọi tên đi tìm cô nhưng chẳng thấy, một cỗ không khí lo lắng bao trùm cả Cung gia.

Tại Canifonia, Mỹ

Hạ Tiểu Nguyên tỉnh dậy khi có người tạt nước vào mặt, cô nhú chặt cho nước chảy hết, mới từ từ mở ra, trước mặt cô là hình ảnh của Lại Minh Nguyệt. Cô ấy trông không còn là một tiểu thư cao quý nữa, nhìn cô ta bây giờ giống một người điên hơn.

Lại Cung Nam cùng Sawdust bước vào, người đàn ông một thời gian từng hô mưa gọi gió vì bị Cung gia đánh sập mà bây giờ phải chốn lui lủi ở nước Mỹ, không dám lộ diện. Ánh mắt đỏ ngầu như con thú bị chọc tiết, hấn bóp chặt cằm Hạ Tiểu Nguyên, rít lên giọng phân hận.

“Nếu mày không tồn tại thì bọn tao cũng không như ngày hôm nay. Nhưng không sao, chẳng phải mày là con bé bảo bối của bọn chúng sao, tao sẽ dùng máu của mày để trả hết tất cả cho Cung Âu, haha”

Một ngày trôi qua không có tin tức của Hạ Tiểu Nguyên, người của Cung gia đi tìm khắp nơi cũng không thấy được tung tích, cho đến khi một cuộc điện thoại từ Mỹ gọi đến.

“Cung Lâm, còn nhớ tao không”

“Sawdust, mày muốn gì ở tao”,Cung Lâm gần giọng,một cổ tức giận bao phủ.

“Tao cần mạng của mày,mày cũng biết rồi đấy, năm xưa mày dày tao vào nhà tù Canibe,nếu không có Lại Cung Nam cứu, tao nghĩ rằng mình đã chết”,Sawdust nói trong căm hận.

“Mày là một kẻ biến thái, con quái vật trong người mày không có nhân tính, mày thích hợp ở trong đó hơn là cuộc sống tự do ngoài xã hội này.Tin tao đi,tao làm thế cũng chỉ muốn tốt cho mày”

“Haha,vậy mày nghĩ sao khi cô em gái của mày sẽ là bữa ăn tối của tao,hahaha”

“Sawdust, mày điên rồi, nếu mày động vào con bé,tao sẽ lột da mày cho chó ăn,đừng chọc giận Cung Lâm tao..Shiht,tắt máy rồi.Javel,lập tức định vị cuộc gọi vừa rồi, chuẩn bị máy bay,chúng ta đi”,Cung Lâm chạy nhanh ra ngoài, trước khi đi,anh chỉ kịp giao Hạ Băng lại cho mẹ Cung của mình.

“Mẹ,hãy chăm sóc con dâu và cháu nội của người, con sẽ mang em gái về sớm nhất”

Bầu trời Anh Quốc hôm đó không có nắng,Hoàng Minh Vũ cùng Cung Lâm khuôn mặt ai cũng đáng sợ đến vô cùng.

**** **fb Lê Tuyết**** **

Tòa biệt thự trên đỉnh núi Chiva,Hạ Tiểu Nguyên đã hai ngày không ăn uống, cô mệt là người trước những cái tát căm hận của Lại Minh Nguyệt,bụng cô rất đau,nhưng cô biết những kẻ ở đây đều là những con ác quỷ máu lạnh.Tên da trắng tóc vàng đi cùng Lại Cung Nam cài lên người cô một con chip phát sáng kêu tích tắc tích tắc,hắn cười trong điên cuồng.

“Haha,cuối cùng cũng thành công rồi, hôm nay tao sẽ chôn vùi hết gia tộc Cung Âu của chúng mày”

Mười tiếng sau,Cung Lâm đã tìm được vị trí nhốt Hạ Tiểu Nguyên,căn biệt thự bỏ hoang trên núi Chiva.Đứng ngoài cửa là tên Sawdust và Lại Cung Nam,Hoàng Minh Vũ muốn lao lên thì bị Cung Lâm tóm cổ kéo lại.

“Cậu điên à,cậu mà lên lúc này không những không cứu được còn bé mà còn trở thành mồi nhử cho chúng thêm lòng hành.Tốt nhất là hãy ngồi im đây cho tôi”

Cung Lâm gờ chiếc súng bắn tia Mz35 lên,trúng mi tâm của Lại Cung Nam,tên đó gục xuống mà chẳng hề hay biết mình bị bắn từ hướng nào,một tiếng động cũng chẳng có. Trong thế giới ngầm mafia,Cung Lâm không tự dung đầu được bọn họ đặt cho cái tên “Thần chết”,bản lĩnh của anh ra sao,e rằng chỉ những tên chết rồi mới biết được. Sawdust là kẻ tinh ranh,hắn đảo mắt quanh bốn phía,chạy vào trong nhà lòi Hạ Tiểu Nguyên ra,tay cầm chiếc điều khiển mà dơ lên như muốn cho người của Cung gia nhìn thấy.

“Lão đại,là ZR45,một loại bom chỉ nhỏ bằng chiếc cốc,hắn gắn trên người cô chủ”,Iva nhìn qua ống nhòm,anh nheo mắt đáng giá chiếc điều khiển trên tay Sawdust.

Sawdust nhìn những chiếc phi cơ trên bầu trời, khuôn mặt hắn trở nên vô cùng xấu,hắn là một kẻ tham sống sợ chết,hắn chẳng thể liều chết với đám này được.Để chế hấn áp ủ trong lòng bấy lâu chưa thực hiện xong,hắn không thể cứ thế mà đập đổ xuống,Cung Lâm,Cung Âu,chúng ta sẽ chẳng bao giờ đội trời chung,sẽ còn gặp lại.

Lôi Hạ Tiểu Nguyên vào trong,hắn vắt xệch cô xuống đất với chiếc điều khiển hẹn giờ chỉ còn ba phút.Ba phút đủ để cho hắn chạy trốn khỏi đám người kia.

“Ba tôi đâu,ba tôi đâu rồi hả”,Lại Minh Nguyệt bám chặt tay không buông Sawdust

“Mẹ kiếp,bỏ ông ra”

“Không,ông nói đi,ba tôi đâu rồi hả”,

“Vây thì đi xuống dưới tìm ba mày đi,Đoàng”.Máu từ thái dương người con gái ấy đổ xuống,Hạ Tiểu Nguyên nhìn Lại Minh Nguyệt chết đi mà mắt vẫn trợn ngược lên thì sợ hãi,cô cố gắng kìm nén cơn buồn nôn trong cổ họng không để trào ra.

Sawdust chạy thẳng xuống con đường hầm,trước khi cửa đóng lại,hắn làm động tác bắn về phía cánh cửa Cung Lâm xuất hiện,nụ cười rợn tóc gáy vẫn vang vọng.Không thể phá được cánh cửa mật thất ấy,họ chẳng thể biết nó thông đi đâu,ra biển hay vào rừng.

Iva tháo gỡ chiếc cúc áo trên người Hạ Tiểu Nguyên xuống, cô ôm chặt lấy Hoàng Minh Vũ mà cất tiếng khóc nức nở,hai ngày qua nỗi ám ảnh bao trùm,cô sợ người đàn ông vừa này,sợ mình sẽ chết đi mà chẳng tìm được anh. Trở về Cung gia,Hạ Tiểu Nguyên khiến cho mọi người thở phào nhẹ nhõm,con bé không sao là tốt rồi.

Mùa đông năm ấy,Hoàng Minh Vũ và Hạ Tiểu Nguyên trở về căn biệt thự gần đồi chè,họ sống cùng nhau rất hạnh phúc,từng ngày trôi qua,cô đều thử từng loại thuốc do Javel chế tạo để giúp cô mau chào đón sinh mệnh thiên thần.Cung Lâm và Hạ Băng sau tám tháng cũng đón cậu con trai đầu lòng khiến cả Cung Âu vỡ òa trong cảm xúc,chỉ tiếc là mặt ai đó ai như đít nòi khi rõ ràng là cha đứa bé mà không được ôm bế ẵm.

Lăng Phong và Hà Tiểu Tịnh đã có sự tiến triển rõ rệt hơn rất nhiều, anh chẳng còn lạnh lùng hay xa cách với cô nữa, ít ra như lúc này,bọn họ cầm tay nhau đi dưới ánh đèn lồng màu đỏ ở Giang Nam,Trung Quốc.Người con gái mặc chiếc váy màu vàng nhạt,đi bên cạnh là chàng trai tuấn tú mặc quần tây

và chiếc áo sơ mi màu trắng, anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao mà nhẩn nha.

“HẠ TIỂU NGUYÊN em thấy không, cuối cùng anh cũng được hạnh phúc”

Lăng Phong quay sang nhìn Hà Tiểu Tịnh, đôi môi anh mấp máy ba từ “Anh yêu em” khiến ai kia khóc nức nở vì vỡ òa trong sung sướng.

□

Có lẽ với các bạn đây là một cái kết lãng xẹt gần như không hoàn hảo, nhưng đối với tôi, người viết ra tác phẩm lại thấy đó là một cái kết phù hợp nhất với từng nhân vật.

Về Sawdust, một kẻ sát nhân biến thái tài giỏi ngang ngửa Cung Lâm và mang trong mình bộ óc thiên tài như Javel thì chết quả thực rất không hợp lý. Cung Âu là một tổ chức Mafia luôn bị rình rập bởi kẻ thù, và Sawdust là kẻ khiến họ đau đầu nhất. Bọn họ sẽ kẻ vai sát cánh bên nhau để chống lại những nguy hiểm và âm mưu đầy khôn khéo của kẻ biến thái này.

Về chuyện Hạ Tiểu Nguyên bị tiêm thuốc không thể có thai, tất nhiên đây là lý do hoang đường trong truyện do tác giả nghĩ ra thôi, chứ ngoài đời làm gì có chuyện đó. Như mình đã nói ở trên, Sawdust là kẻ có bộ óc ngang ngửa thậm chí hơn cả Javel, nên thời gian sẽ mất khoảng vài năm có khi anh ấy mới chế tạo ra thuốc giải, lúc đó Hạ Tiểu Nguyên và Hoàng Minh Vũ cùng đón thiên thần nhỏ cũng chưa muộn mà.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.